

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

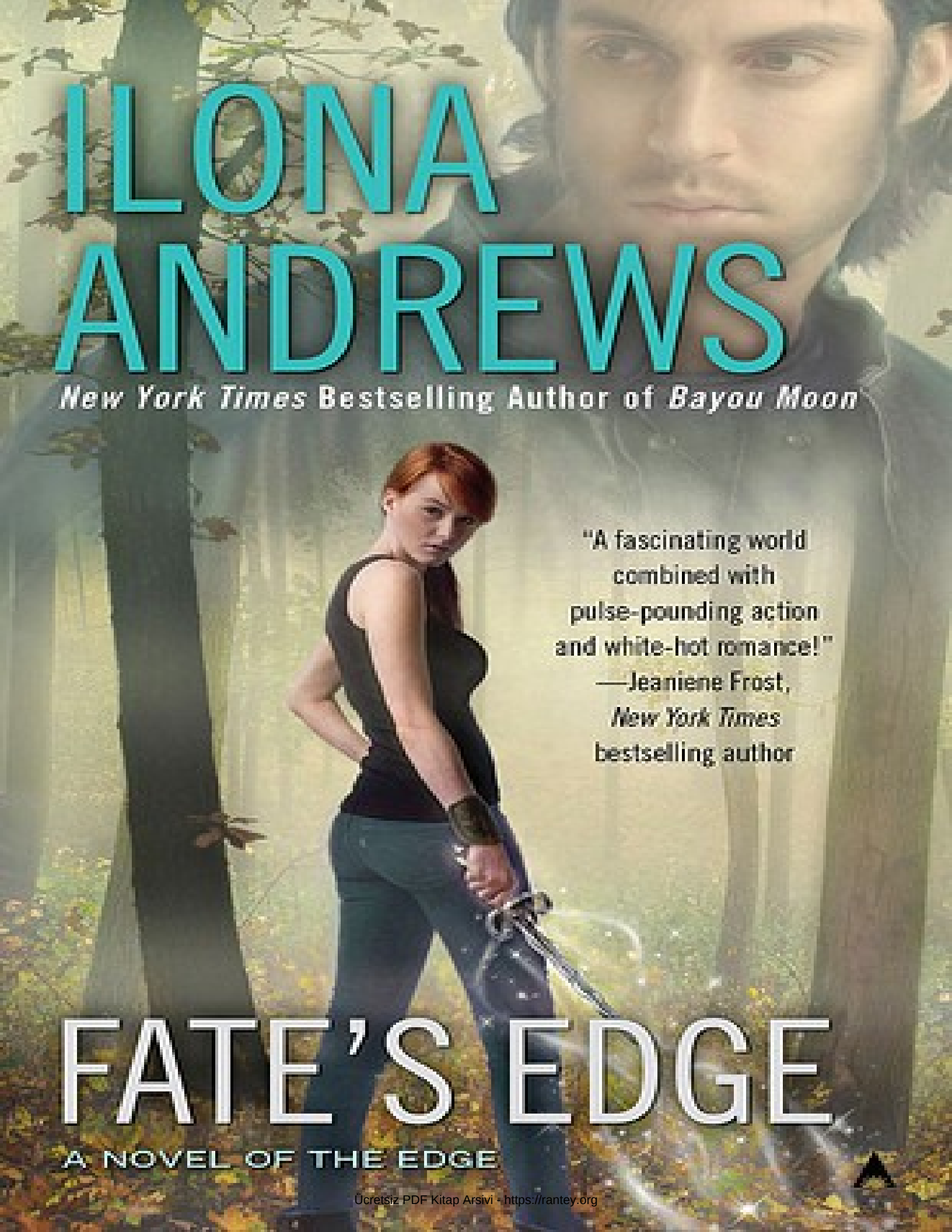
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a man with dark hair and a serious expression in the upper right, and a woman with red hair in a black tank top and jeans in the lower left, holding a sword. The background is a misty forest with tall trees and fallen leaves. The title 'ILONA ANDREWS' is in large, teal, outlined letters at the top. Below it is the text 'New York Times Bestselling Author of Bayou Moon'. To the right of the woman is a quote from Jeaniene Frost. At the bottom, the title 'FATE'S EDGE' is in large, white, outlined letters, with 'A NOVEL OF THE EDGE' underneath it. A small publisher's logo is in the bottom right corner.

ILONA ANDREWS

New York Times Bestselling Author of Bayou Moon

"A fascinating world
combined with
pulse-pounding action
and white-hot romance!"

—Jeaniene Frost,
New York Times
bestselling author

FATE'S EDGE

A NOVEL OF THE EDGE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KADERİN KENARI

ILONA ANDREWS

ACE KİTAPLARI. YENİ YIL

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Sayfası İthaf](#)
[Teşekkür](#) _____

[BİR](#)
[İKİ](#)
[ÜÇ](#)
[DÖRT](#)
[BEŞ](#)
[ALTI](#)
[YEDİ](#)
[SEKİZ](#)
[DOKU](#)
[Z ON](#)
[ON BİR](#)
[ON İKİ ON](#)
[ÜÇ](#)
[ON DÖRT](#)
[ON BEŞ](#)

[EPILOG](#)
[Teaser bölümü](#)
[YAZARLAR HAKKINDA](#)
[Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları](#)

KENAR ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ

BAYOU AYI

"Mizah, aksiyon, yanlış yönlendirme ve romantizmin son derece eğlenceli bir karışımı."

-Locus

"Romantik şehir fantezisi alt türünü mükemmel bir şekilde sağlamlaştırıyor. Eğer romantizmin güçlü olduğu şehir fantezilerinden hoşlanıyorsanız, *Bayou Moon* sizi soluksuz bırakacak."

-SFRevu

"Megatalent Andrews büyüünün, kan davalarının ve tehlikenin kol gezdiği Kenar dünyasına geri dönüyor. . . [Andrews karakterlerini ürkütücü olduğu kadar vahşi de olan bir dizi aşırı tehlikenin içine iterken asla sıkıcı bir an yok. Doğüstü kurgu söz konusu olduğunda, Andrews her zaman garantili bir yazar!"]

-Romantic Times (en iyi seçim)

"İlk kitaptan bile daha iyi! . . . Harika bir ortam, süper aksiyon dolu bir olay örgüsü ve muhteşem karakterlerle *Bayou Moon'u* okumak heyecan verici ve şiddetle tavsiye ediyorum!"

-Night Owl Yorumları

"[Andrews] nefes almayı unutturan aksiyon sahneleri, karmaşık ama nihayetinde tatmin edici bir romantizm, acı bir mizah ve kendi gözlerinizle görmek isteyeceğiniz dünyalar yaratan kitaplar inşa etme yeteneğine sahip."

-Darkly Reading

KENARDA

"Büyüleyici bir dünya, nabız gibi atan bir aksiyon ve ateşli bir romantizmle birleşince *Uçurumun Kıyısında* kazananlardan biri oluyor!"

-Jeaniene Frost, New York Times çoksatan yazarı
Bir Mezar Bir Zaman

"İlgi çekici bir şehir fantezisi serisi başlangıcı. Andrews karmaşık bir olay örgüsü ve sayfaları çevirmeye devam edecek inandırıcı karakterler yaratmış."

-Publishers Weekly

"Eski moda kırsal büyülerin, çağdaş yaşamın (Wal-Mart ve çizgi roman dükkanlarıyla birlikte) ve büyülü kılıç kullanan savaşçıların sıra dışı bir karışımı olan harika, eğlenceli bir romantizm."

-Locus

"Karakter gelişimi kusursuz, olay örgüsü yaratıcı ve temposu okuyucuyu kitabı elinden bırakmaya zorluyor. Bu kitap bir kazanan ve yorgun tekrarlarla dolu bir türde sürprizler için hala bolca yer olduğunu gösteriyor."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"Çılgınca eğlenceli bir dünya."

-Darque Yorumları

KATE DANIELS ROMANLARI İÇİN ÖVGÜLER BÜYÜ KANIYOR

"Ilona Andrews, kitapları sürekli daha iyiye giden az sayıdaki yazardan biri. Bir seri bazen durgunlaşabilir. Ama Ilona'nın böyle bir sorunu yok."

-Romance Reviews Today

"Ilona Andrews yine yapıyor yapacağını. *Büyü Kaniyor* 'çok iyi bir okuma' vaadini yerine getiriyor. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız!"

-ParaNormal Romance.org

SİHİRLİ VURUŞLAR

"Andrews'un keskin diyalogları ve katmanlı karakterizasyonu, bu birinci şahıs heyecan yolculuğunun yürek burkan aksiyonunu daha da yoğun hale getiriyor ... büyüleyici."

-Romantic Times (★★★★★)

"Andrews, aksiyon dolu fanteziyi efsane ve mitlerle harmanlayarak okurları kendine hayran bırakıyor."

-Darque Yorumları

"Ilona Andrews'un bugüne kadarki en iyi romanı, aksiyonu, tehlikeyi ve büyüü doruğa çıkarıyor. Cesur, kılıçların çarpıştığı aksiyon ve kusursuz karakterizasyonlar hem eski hem de yeni hayranlarını büyüleyecek."

-Sacramento Book Review

"Daha hızlı yaz . . . Curran ve Kate arasındaki ilişkiye kesinlikle bayıldım. -Esprili içnelemelere ve tek satırlık esprilere kahkahalarla gülüyorum ve çiftler arasında oluşan cinsel gerilim, başka bir kitabı beklemek zorunda kalacağımı bildiğim için beni dizlerimin üzerine çöktürüyor."

-SFRevu

SİHİRLİ YANIKLAR

"Carrie Vaughn ve Patricia Briggs hayranları bu hızlı tempolu, aksiyon dolu, sihirle, vampirlerle, canavarlarla ve geceleri ortaya çıkan şeylerle dolu şehir fantezisini çok beğenecekler."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"Tüm sorunları, sırları ve hem savaşçı hem de büyülü yetenekleriyle Kate harika bir kahraman, kalbi olan sert bir kız ve maceraları . . kesinlikle okumaya değer."

-Locus

"[*Magic Burns*] beni tamamen kendine bağıladı. Büyüleyici, zorlayıcı bir olay örgüsü, esprili, zeki bir kadın kahraman, şeytani bir kötü adam ve baştan sona zekice, alaycı bir mizahla bu hikayede her şey var."

-*Fresh Fiction*

"Kate'in yaydığı cinsel gerilim dişlerimi sıkmama neden oluyor."

-*SFRevu*

"Laurell K. Hamilton'ın ilk dönem Anita Blake'lerini ya da Patricia Briggs ve Kim Harrison'ın eserlerini seviyorsanız, Ilona Andrews'u okuma listenize eklemelisiniz."

-*LoveVampires*

SİHİRLİ BİTLER

"Kendinizi muhteşem yeni bir şehir fantezisiyle ödüllendirin. Serinin bir sonraki kitabını ya da Ilona Andrews'un yazacağı diğer kitapları sabırsızlıkla bekliyorum."

-Patricia Briggs, *İşaretli Nehir*'in 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı

"Andrews'un keskin serisi, karmaşık dünya kurgusu ve yetenekli karakterizasyonları sayesinde benzer fantezilerden ayrılıyor."

-*Library Journal*

"Şehir fantezisi hayranları Ilona Andrews'un alternatif evren Atlanta'sına bayılacak."

-*Fresh Fiction*

"Çekişme, ihanet ve gizem dolu kalın bir olay örgüsüyle örülü benzersiz bir dünya."

-Romance Junkies

Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları

Kate Daniels Romanları

SIHIR ISIRIR
SIHIR YAKAR
SIHIR VURUR
SIHIR KANAR
SIHIR ÖLDÜRÜR

The Edge Romanları

BAYOU
MOON
KADERİN
KENARINDA

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada
(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,

Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017,

Hindistan Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196,
Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

KADERİN KENARI

Bir Ace Kitabı / Ilona Andrews, Inc. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

BASIM TARİHİ

Ace mass-market baskısı / Aralık 2011 Telif hakkı

© 2011 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarların haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN : 978-1-101-54596-6

ACE

Ace Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından
yayımlanmaktadır,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ACE ve "A" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

<http://us.penguin.com>

Anastasia ve Helen'e

Teşekkür

Kaderin Kıyısında yazması eğlenceli bir kitaptı, ancak eğlenceli kitaplar bile çok fazla çalışma gerektirir. Anne Sowards'a editörlüğümüzü yapmaya devam ettiği için, menajerimiz Nancy Yost'a da her ikisini de akıl hastanesine gönderme çabalarımıza rağmen bizi temsil etmeye devam ettiği için minnettarız.

Kitabı gerçeğe dönüştüren aşağıdaki kişilere teşekkür ederiz: Yapım editörü Michelle Kasper ve yardımcı yapım editörü Andromeda Macri'ye her şeyi bir araya getirdikleri için, editör asistanı Kat Sherbo'ya huysuz e-postalarımızla kahramanca ilgilendiği ve bizi programa uygun tuttuğu için, sanatçı Victoria Vebell ve kapak tasarımcısı Annette Fiore DeFex'e muhteşem bir kapak yarattıkları için, iç tasarımcı Kristin del Rosario'ya kitabın kapaklar arasında güzel görünmesini sağladığı için, metin editörleri Sara ve Bob Schwager'a anlatımın tutarlı olmasını sağladıkları için ve yayıncılar Rosanne Romanello ve Brady McReynolds'a yorulmadan kitabı tanıttıkları için.

Kutsal metinler ve karizmatik vaizler hakkındaki bilgisi için Deric Gant'a özel olarak teşekkür ederiz. Ayrıca Jill Myles, Meljean Brook ve Jeaniene Frost'a saatlerce süren e-posta ve telefon terapisi için teşekkür ederiz. Jessie Mihalik'e de Teksas'a taşınmamıza ve kitabın büyük bir kısmının yazıldığı bu harika evi bulmamıza yardımcı olduğu için teşekkür ederiz. Üç haneli yaz sığağında klimanın üç kez bozulmasına rağmen çok sabırlı davrandıkları ve boşanmaktan kaçındıkları için birbirimize teşekkür ederiz.

Son olarak, hikayelerimizi takip ettikleri için okuyucularımıza teşekkür etmek istiyoruz.

PROLOGUE

Audrey Callahan, Dominic Milano'yu tanımlamak için tek bir kelimesi olsaydı, bunun "soğukkanlı" olacağını düşündü. Tıknaz, sert, kel; "buldog çeneli yaşlı dedektif" rolünü başarıyla kaptıktan sonra oyuncu kadrosundan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Milano Investigations'ın sahibiydi ve onun gözetimi altında şirket saat gibi işliyordu. Hiçbir acil durum Dominic'i sarsmazdı. Sesini hiç yükseltmezdi. Hiçbir şey onu adımlarından alıkoyamazdı. Kuzeybatı Pasifik'e taşınmadan önce, binden fazla cinayet vakasıyla Miami Polis Departmanı'ndan emekli olmuştu. Orada bulunmuş ve bunu yapmıştı, bu yüzden hiçbir şey onu şaşırtmadı.

Bu yüzden tüylü kaşlarının altında yukarı doğru kalkışını izlemek çok tatmin ediciydi.

Dominic masasının üzerindeki yığından en üstteki fotoğrafı aldı. Fotoğrafta Spenser "Spense" Bailey caddede koşuyordu. Bir sonraki fotoğrafta Spense eğilmişti. Bir sonrakinde ise klasik beyzbol sahası pozunda, sağ bacağına kaldırmış, arkasına yaslanmış, parmaklarında bir tenis topu vardı. Doktoruna göre Spense'in omurga fitiğinden muzdarip olması dışında her şey yolunda ve güzeldi. Bir depoda stok yaparken arkadan gelen bir forklift elinden kaçmış ve bu kaza sürekli, dayanılmaz ağrılar çekmesine neden olmuş. Mahallede sık sık baston ya da yürüteçle topallayarak dolaştığı görülüyordu. Arabaya binmek için yardıma ihtiyacı vardı ve yaralı disk sağ bacağındaki siniri sıkıştırdığı için araba kullanamıyordu.

Dominic Audrey'e baktı. "Bunlar harika. Haftalardır bu adamı takip ediyoruz ama bir şey çıkmadı. Bunları nasıl aldınız?"

"Çok kısa bir tenis eteği. Her Salı ve Perşembe fizik-terapi seanslarına giderken tenis kortunun önünden topallayarak geçiyor." İşin en zor kısmı topa uzun çitlerin üzerinden uçacak şekilde vurmaktı. Yüksek sesli bir soluk ve adımlarında fazladan bir sıçrayışla koştuğunda onu yakalamıştı. "Bakmaya devam et. Daha iyi olacak."

Dominic yığını çevirdi. Bir sonraki fotoğrafta Spense, yüzünde şapşal bir sırıtişla iki fincan kahve taşıyor ve iki fincan kahve arasında manevra yapıyordu.

Starbucks'taki masaları bir geyik zarafetiyle.

"Ona kahve mi aldın?" Dominic'in kaşları biraz daha yukarı kalktı. "Tabii ki hayır. O bana kahve aldı. Bir de meyve salatası." Audrey sırtıttı. "Bunu yapmaktan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" Dominic düşündü.

Başını salladı. "O bir yalancı ve dolandırıcı, aylardır şirketin parasıyla çalışmıyor." Bir de kendini çok zeki sanıyordu. Neredeyse kesilip biçilmek için yalvarıyordu ve kadın tam da doğru budama makasına sahipti. Kes, kes.

Dominic kahve resmini kenara çekti ve durdu. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Bir sonraki görüntü Spense'in ısınma kıyafeti giymiş bir adamı arkadan kavradığını ve başının üzerinden bir mindere doğru geriye doğru fırlattığını gösteriyordu.

"Bu Spense'in benim için Alman supleksini göstermesi olurdu." Audrey ona parlak bir gülümseme verdi. "Görünüşe göre amatör bir MMA dövüşçüsü. Fizik tedavisini birinci katta görüyor ve seans bittikten sonra merdivenlerden çıkıp antrenman yapıyor."

Dominic ellerini birleştirdi ve iç çekti.

Bir sorun vardı. Arkasına yaslandı. "Birdenbire mutlu görünmüyorsun."

Dominic yüzünü buruşturdu. "Sana bakıyorum ve kafam karışıyor. Bizim işimizde en iyisini yapan insanlar dikkat çekici değildir. Diğer herkes gibi görünürler ve kolayca unutulabilirler, bu yüzden şüpheliler onlara dikkat etmez. Kolluk kuvvetlerinde biraz tecrübeleri vardır, genellikle de en azından üniversitede. Siz çok güzelsiniz, saçlarınız çok kızıl, gözleriniz çok büyük, çok sesli gülüyorsunuz ve transkriptinize göre liseden zar zor mezun olmuştunuz."

Kafasının içinde uyarı sirenleri çalıyordu. Dominic işe girmeden önce lise mezuniyetinin kanıtlanmasını istiyordu, bu yüzden ona hem diplomasını hem de son sınıf transkriptini getirdi. Nedense Dominic onun dosyasını alıp içindekileri gözden geçirme zahmetine katlanmıştı. Ehliyeti birinci sınıftı çünkü gerçektir. Doğum belgesi ve lise kaydı üstünkörü bir incelemeden geçebilirdi, ama daha derine inerse duman bulurdu. Ve eğer parmak izlerini alırsa, iki eyalette sabıka kaydı bulacaktı.

Audrey gülümsemesini sabit tuttu. "Gözlerimin büyük olmasına engel olamıyorum."

Dominic tekrar iç çekti. "Olay şu: Paradan tasarruf etmek için serbest çalışanları işe alıyorum. Tam zamanlı çalışan adamlarım deneyimli ve eğitilmiş, bu da onlara ayırdıkları zaman için makul bir ücret ödemem gerektiği anlamına geliyor. Ciddi bir para söz konusu olmadığı sürece

aylarca zor bir şüphelinin üzerinde oturup onun hata yapmasını bekleyemezler. Bir davayı çözmek için dört haftaları var. Ondan sonra, bu tür işleri sizin gibi serbest çalışanlara yaptırmak zorundayım çünkü size iş başına ödeme yapabiliyorum. Ortalama bir serbest çalışan birkaç ayda bir dava kapatabilir. Bu çoğu insan için iyi bir yarı zamanlı iş."

Ona zaten bildiği şeyleri söylüyordu. Başını sallamaktan başka yapacak bir şey yoktu.

"Beş aydır benim için serbest çalışıyorsun. On dört dava kapattın. Bu her iki haftada bir dava demek. Yirmi bin dolar kazandın." Dominic gözlerini kırpmadan ona baktı. "Seni serbest çalışan olarak tutmaya gücüm yetmez."

Ne? "Sana para kazandırdım!"

Elini kaldırdı. "Sen çok pahalısın, Audrey. Bu profesyonel ilişkinin ayakta kalmasının tek yolu benim için tam zamanlı çalışmaya başlaman."

Gözlerini kırptırdı.

"Seni yılda otuz bin dolardan başlatacağım. İşte evraklar." Dominic ona bir zarf uzattı. "Eğer kabul edersen, Pazartesi görüşürüz."

"Bunu düşüneneğim."

"Sen düşün."

Audrey dosyayı kaydirdı. Dolandırıcı içgüdülerini "Sakin ol" diyordu ama artık insanları dolandırmak zorunda değildi. En azından onu işe alanları. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel."

"Herkesin bir şansa ihtiyacı vardır, Audrey. Sen kendininkini hak ettin. Seni aramızda görmekten memnuniyet duyarız." Dominic masanın üzerinden elini uzattı. Audrey elini sıktı ve ofisten ayrıldı.

Gerçek bir iş. Sosyal hakları olan. Vay anasını.

Heyecanını biraz olsun azaltmak için merdivenleri koşarak indi.

İyi adamlardan biri olmak için gerçek bir iş. Buna ne dersin?

Eğer ailesi öğrenirse, çıldırırlardı.

AUDREY arabasını Olympia'dan uzaktaki Rough Ocean Road'a doğru sürdü. Mavi Honda'sı, Cascades'in batı yakasını sürekli olarak ıslatan gri çiseleyen yağmurda ilerliyordu. Yoğun bulutlardan oluşan kalın bir örtü gökyüzünü kaplamış, akşamın erken saatlerini kasvetli ve karanlık hale getirmişti. Ağaçlar yolu çevreliyordu: uzun zümrüt iğneli görkemli Douglas göknarları; uzun ve zayıf siyah pamuk ağaçları,

Büyük dallarıyla yağmuru yakalayan; alacakaranlıkta neredeyse parlayan gümüş grisi kabuklu kızılâğaçlar.

Bir buçuk kilometre ileride, tepenin kıvrımında birbirinin aynı evlerden oluşan ıssız bir alt bölüm bekliyordu; bu arada yol boştu. Ağaçlardan başka bir şey yoktu.

Audrey saate baktı. Şimdiye kadar otuz iki dakika geçmişti, Ling'e teriyaki soslu et almak için bir markette durduğu süreyi ve farklı eczaneleri dolaşarak geçirdiği zamanı saymazsak. İşe gitmek gerçek bir işe gidip gelme anlamına geliyordu.

Milano'nun araştırma ajansındaki işini seviyordu. Bir şüpheliyi izlemek için sessizce bir arabaya saklanmaktan dolandırıcıları dolandırmaya kadar her anını seviyordu. Kendilerini kurnaz sanıyorlardı. Kurnazlığın ne olduğunu bilmiyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, karşılaştığı şüphelilerin çoğu fırsat dolandırıcılarıydı. İş yerinde yaralanmışlar ve sakatlık hoşlarına gitmiş ya da bir ilişkiye karışmışlar ve bunu eşlerine söyleyemeyecek kadar korkak ya da kibirliydiler. Yaptıkları şeyi bir dolandırıcılık olarak görmüyorlardı. Bunu küçük beyaz bir yalan, zor bir durumdan kurtulmanın en kolay yolu olarak görüyorlardı. Çoğu aldatmacalarını amatör yöntemlerle gerçekleştiriyordu. Audrey konuşabildiğinden beri dolandırıcılık yapıyordu. Adil bir mücadele değildi ama dolandırıcıların dünyasında "adil" kelimesinin hiçbir anlamı yoktu.

İleride yol çatallaşıyordu. Ana cadde sağa, tepeye, alt siteye doğru kıvrılırken, daha küçük olan yol sola, ağaçların gölgesi altına daldı. Audrey dikiz aynasını kontrol etti. Arkasındaki kaldırım şeridi ıssız bir şekilde uzaklara doğru uzanıyordu. Sahil temizdi.

Daha küçük olan yola yumuşak bir dönüş yaptı ve kendini hazırladı. Panik karnına, tam da solar pleksusuna bir yumruk indirdi. Audrey'nin nefesi kesildi. Dünya baş döndürücü bir telaşla dönmeye başladı ve aracı kaldırımdan ayırmamak için direksiyonu bir saniyeliğine bıraktı. Acı onu takip etti, keskin, derisinin her santimini kızgın iğnelerle karıncalandıran bir acı ve Audrey bunu beklemesine rağmen, ağrı onu yine de gafıl avladı. Basınç onu sıkıştırdı, sonra, aynı anda, tüm rahatsızlık ortadan kayboldu. Sınırdan geçmişti.

Sıcak bir his Audrey'nin içine yayıldı, göğsünden parmak uçlarına kadar aktı. Gülümsedi ve parmaklarını şıklattı. Sıcak bir hisle

karıncalanma, yeşil parıltı dalları elinin etrafında dönüyordu. Büyü. Flaş olarak da bilinir. Bıraktı ve sürmeye devam etti.

Ana yolda, Washington Eyaleti'ndeki Olympia şehrinde sihir diye bir şey yoktu. Orada yaşayan insanlar varmış gibi davranmaya çalışıyorlardı. Medyumlar ve sokak sihirbazları fikriyle flört ediyorlardı ama gerçek olanla hiç karşılaşmamışlardı. Çoğu onun geçtiği yan yolu bile görmezdi. Onlar için orası yoktu, orman kesintisiz devam ediyordu. Audrey ne zaman onların dünyasına girse, sınır bir acı dalgasıyla sihrini elinden alıyordu. Bu yüzden onun gibi insanlar oraya "Kırık" diyordu; oraya geçtiğinizde bir parçanızdan vazgeçiyordunuz ve bu sizi eksik hissettiriyordu. Dışlisi eksik bir saat gibi kırık.

İleride, dağların ve kilometrelerce uzanan engebeli arazinin ötesinde başka bir dünya bekliyordu; Kırık'a ayna tutan, sihirle dolu ama teknolojiden yoksun bir dünya. Tam olarak doğru değil, diye düşündü Audrey. Tuhaflar'da pek çok karmaşık teknoloji vardı ama farklı bir yönde evrim geçirmişlerdi. Çoğu büyü yardımıyla çalışıyordu. Tuhaflar'da büyüünüzün gücü ve parıltınızın rengi hayatınızın gidişatını belirliyordu. Ne kadar parlak parlarsanız o kadar iyiydi. Beyaz parlarsanız, Garipler'in aristokrat aileleri olan mavi kanlılarla dirsek teması kurabilirdiniz.

Tuhaf, tıpkı Kırık gibi, kuralların ve yasaların olduğu bir yerdi. Bu yüzden Audrey burada, iki boyut arasındaki kimsenin olmadığı yerde yaşamayı tercih ediyordu. Yerliler buraya Kenar diyordu ve haklıydılar da. Burası her iki dünyanın da kıyısındaydı, ülkelerin ya da polislerin olmadığı, kendisi gibi kazazedelerin kıyıya vurduğu bir yerdi. İki boyutu gizli bir üst geçit gibi birbirine bağlayan Kenar, herkesi kabul ediyordu. Dolandırıcılar, hırsızlar, çılgın ayrılıkçılar, klan aileleri, hepsi hoş karşılanırdı, hepsi pislik içindeydi ve hepsi kendi halindeydi. Edger'lar kimseye acımaz ve kimseden anlayış beklemezdi.

Yol toprağa dönüşmüştü. Ağaçlar da değişmişti. Kadim ladinler devasa gövdelerinden geniş dallar uzatıyor, kollarından uzun zümrüt yeşili sakalları birbirine dolanmış yosunlarla damlıyordu. Kökleri eğrelti otlarıyla kaplı, gökyüzüne doğru yükselen dar baldıran ağaçları. Mavi pus, gövdeler arasındaki dar boşluklara yapışmış, av peşinde koşan, parlayan gözleri olan diğer dünyevi şeyleri gizliyordu.

Audrey arabayla geçerken, Edger çuha çiçeğinin parlak sarı çiçekleri arabanın titreşimini hissetti ve ısıldayan polenlerin soluk puflarıyla açıldı. Gündüzleri çiçekler kapalı ve zararsız kalıyordu. Ama

gece, farklı bir hikayeydi. Yüzünüze birkaç nefes çektiğinizde çok geçmeden nerede olduğunuzu ve neden burada bulunduğunuzu unutturdunuz. Birkaç hafta önce, yerel Edger salaklarından biri olan Rook sarhoş olmuş ve onlardan bir parçanın yanında uyuyakalmıştı. İki gün sonra onu çıplak ve karıncalarla kaplı bir ağaç kütüğünün üzerinde otururken bulmuşlar. Burası büyüyle beslenen yaşlı bir ormandı. Seve seve ya da başka bir şekilde aptallara katlanmazdı.

Honda'sının direksiyonunu dar yoldan yukarı doğru kırdı, evinin önünden geçti ve onu dağın tepesine doğru tırmanmaya zorladı. Önünde beliren bir gölge yolu kapatıyordu. Farlarını yaktı. Yaşlı bir çam ağacı yolun karşısına düşmüştü. Gnome'un evine kadar toynakla gitmesi gerekecekti. Yol son yağan yağmurla çamurlanmıştı ve ayakkabıları yeniydi. Oh neyse. Ayakkabılar temizlenebilirdi.

Audrey arabayı park etti, imdat frenini çekebildiği kadar çekti, plastik poşetleri koltuğun üzerinden aldı ve dışarı çıktı. Ayakkabılarının tabanı çamur içindeydi. Ağacın üzerinden tırmandı ve dağın tepesine kadar dar yolu takip ederek ilerledi. Açıklığa ulaştığında gökyüzü iyice kararmıştı. Gnome'un evi, rastgele açılarla uzanan tuhaf odalardan oluşan iki katlı büyük bir karmakarışık, ama kasvetin içinde kaybolmuştu.

"Gnome!"

Cevap yok.

"Gnoome!"

Cevap yok.

İçerideydi. Öyle olmalıydı - eski püskü Chevy'si evin sol tarafında duruyordu ve Gnome zaten dağın tepesinden nadiren ayrılırdı. Audrey kapıya doğru yürüdü ve kolu denedi. Kilitliydi. Elini anahtar deliğine götürdü ve itti. Büyü parmaklarından soluk yeşilin yarı saydam akımları halinde kaydı ve birbirine dolanarak anahtar deliğine girdi. O yaşlı huysuz mankafa muhtemelen bunun için onu öldürecekti. Kilit tıkladı. Audrey kapıyı yavaşça açtı, gıcırdamadığından emin oldu, gerçek bir ihtiyaçtan çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu.

Flash, kişinin büyüünün saf bir ifadesiydi. Ancak onunla doğan çoğu insanın kollarında saklı bir ya da iki yetenek vardı. Bazı Edger'lar lanetleyiciydi; bazıları geleceği önceden haber verirdi. O kapıları açtı.

Audrey dar koridordan geçerek Gnome'un bibloları ve ürünleriyle dolu uzun raflarla bölünmüş ana odaya girdi. Yerel bir çit olduğu için Costco'yu utandıracak kadar envanteri vardı. Ayrıca

acil durum marketi olarak işlev görüyordu. Edgers'ın acilen deodorant ya da sabuna ihtiyacı varsa ve sınırın öbür ucuna kadar gitmek istemiyorsa Gnome'da dururdu. Ve sonunda bir tüp diş macunu için on dolar ödediler.

Evin derinliklerinden ıslak, boğuk bir öksürük sesi geldi. Audrey sessiz bir gölge gibi rafların arasından süzüldü ve sonunda odanın ortasındaki boş alana çıktı.

Kocaman bir ayı olan Gnome, önündeki masada açık bir kitap ve sandalyesinin yanında bir tüfekte, doldurulmuş sandalyesine yığılmış bir şekilde oturuyordu. Kızarmış bir cilt, karmakarışık saçlar, ateşli gözler, hepsi bir battaniyeye bürünmüştü. Berbat görünüyordu.

"İşte buradasın."

Sulanan, kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktı. "Ne halt ediyorsun sen? -" Bir öksürük nöbeti daha iri gövdesini sarstı.

"Kulağa korkunç geliyor."

"Sen ne-" Gnome hapşırdı.

"Sana güzellikler getirdim." Çantadan bir kutu dekonjestan hap çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Bak, konserve tavuk çorbası, Theraflu ve biraz öksürük damlası var ve burada losyonlu bir kutu Puffs mendil var, böylece o büyük gagandaki tüm deriyi ovalamazsın."

Adam suskun bir şekilde ona baktı. İşte bu bir şeydi. Eğer bir kamerası olsaydı, fotoğrafını çekerti.

"Ve bu da, bu iyi bir şey." Audrey Magic Vaporizer'ın plastik kabına vurdu. "Bunun peşine düşmem gerekti - artık pek üretilmiyor, o yüzden sadece jenerik versiyonunu alabildim. Bak, biraz su kaynatıyorsun ve bu damlaları buraya koyup içine çekiyorsun - burnunu hemen temizliyor. Sana bir tane hazırlayayım, sonra bana bağırabilirsin."

Beş dakika sonra ona dumanı tüten bir buharlaştırıcı verdi ve içine çekmesini sağladı. Bir, iki, üç . . .

Gnome ilk nefesini içine çekti. "Tanrım."

"Sana söylemiştim." Audrey masasının üzerine sıcak bir kâse tavuk çorbası koydu. "Harikalar yaratıyor."

"Hasta olduğumu nereden bildin?"

"Patricia dün dağdan indi ve ana yolda karşılaştık. Soğuk algınlığı geçirdiğini söyledi ve fenerler için ona yirmi dolar eksik ödeme yaptığından bahsetti."

"Ne?"

Audrey gülümsedi. "Kötü olduğunu bu şekilde anladım. Ayrıca, bütün gece öksürüp durduğunu duymaktan bıkmıştım. Ses dağdan aşağı yuvarlanıyor, biliyorsun. Ling'i uyanık tutuyorsun."

"Beni o kadar aşağıdan duyamazsın."

"Düşündüğün şey bu. Yatmadan önce bu jeneriği ya da Theraflu'yu al. İkisi de seni bayıltır. Kırmızı haplar gündüz içindir."

Gnome ona şüpheli bir bakış attı. "Tüm bunlar bana ne kadara mal olacak?"

"Bunun için endişelenme."

Gnome ağır omuzlarını silkti ve ağzına bir kaşık çorba koydu. "Bu indirim alacağınız anlamına gelmiyor."

Audrey sahte bir iç geçirdi. "Oh iyi. Sanırım o zaman sana cinsel iyilikler yapmam gerekecek."

Gnome çorbayı içerken boğuldu. "Deden olacak kadar yaşlıyım!"

Audrey boş torbaları toplarken ona göz kırptı. "Ama değilsin." "Defol git buradan, sen ve çılgınlığın."

"Tamam, t a m a m , gidiyorum." Onunla dalga geçmek eğlenceliydi ve kızın da keyfi yerindeydi.

"Neyin var senin?" diye sordu. "Neden sırtıyorsun?" "Bir işim var. Yan haklarla birlikte."

"Yasal mı?"

"Evet."

"Tebrikler," dedi Gnome. "Şimdi git bakalım. Yüzüne bakmaktan bıktım."

"Sonra görüşürüz."

Evden çıktı ve çamurun içinden geçerek arabasına doğru ilerledi. Gnome huysuz, yaşlı bir ayıydı ama kendi çapında nazikti. Ayrıca, iki mil içinde sahip olduğu tek komşusu oydu. Etrafta onlara yardım edecek kimse yoktu. Ya birbirlerine bakacaklar ya da kendi başlarının çaresine bakacaklardı.

Karanlıkta Honda'yı dağdan aşağı indirmek Audrey'nin düşündüğünden daha zor oldu. Sonunda aracı, evine giden dar yolun ayrıldığı çatala yönlendirdi ve dönüşü geçti. Yolun altında kalın kökler vardı ve Honda sonunda açıklığa çıkana kadar çıkıntıların üzerinden yuvarlandı, sallanıp durdu. Sağ tarafta zemin keskin bir şekilde alçalıyor, dağın yamacından aşağıya doğru iniyordu. Sol tarafta, eski bir binanın gölgesinde bodur, soluk bir bina duruyordu.

Ladin. Basit bir yapıydı; evin ahşap duvarlarını taştan bir kafesin parmaklıkları gibi koruyan sağlam taş sütunların üzerine oturtulmuş devasa bir taş çatı bloğuydu. Üç ayak genişliğindeki her sütunda bir oyma vardı: ejderhalar ve bir savaşın sığağında yakalanmış insanlar. Çatıyı da süsleyen geniş bir kabartma, yılan başlı kuşlar tarafından çekilen bir arabadaki kadını gösteriyordu. Kadın, cennetten gelen bir tanrıça gibi katliamı seyrediyordu.

Harabeleri kimin ya da neden inşa ettiğini kimse bilmiyordu. Kenar'ın o kısmında, burada bir kule, orada bir tapınak, zamanın ve doğanın tahribatına uğramış ve yosunlarla kaplanmış harabeler vardı. Fakir ve tutumlu olan Kenar sakinleri, bu kalıntıların boşa gitmesine izin vermeyeceklerini çok iyi biliyorlardı. Taş çerçevelerin içine ahşap duvarlar inşa ettiler, kapalı tesisat ve komşu şehirden yasadışı yollarla hortumlanan veya jeneratörlerle sağlanan elektrik koydular ve hemen taşındılar. Eğer arkaik tanrılar bu durumdan rahatsız olduysa bile, henüz bu konuda bir şey yapmamışlardı.

Audrey arabayı eski, yaralı bir akçaağacın altına park etti ve motoru kapattı. Evim, güzel evim.

Gri bir tüy yumağı akçaağaç dalından düşüp kaputunun üzerine kondu.

Audrey koltuğunda zıpladı. Tanrım.

Rakun kaputun üzerinde bir aşağı bir yukarı dans ediyor, öfkeyle cıvıldıyor, parlak gözleri iki kanlı ay gibi turuncu renkte parlıyordu.

"Ling the Merciless! Derhal arabamdan in!"

Rakun olduğu yerde döndü, gri tüyleri diken diken oldu, el pençelerini ön cama dayadı ve camı ısırmağa çalıştı.

"Neyin var senin?" Audrey arabanın kapısını açtı.

Ling arabadan fırladı ve onun kucağına atladı, kıvranıyor ve öksürüyordu. Audrey yukarı baktı. Mutfak penceresinin perdeleri hafifçe aralanmıştı. Aradan kıl kadar ince bir çizgi halinde parlak sarı ışık sızıyordu.

Evinde biri vardı.

Audrey koltuktan kayarak Ling'i yavaşça yere bıraktı, arabanın etrafında bir tur attı ve bagaj kapağını açtı. İçeride ten rengi bir muşamba bekliyordu. Brandayı kenara çekti ve bir Excalibur arbalet çıkardı. Zorlukla kazandığı dokuz yüz dolara mal olmuştu ve her kuruşuna değerdı. Audrey yaylı tüfeği kurdu ve sessiz ve hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Birkaç saniye sonra kapının yanındaki duvara dayandı. Kolu denedi. Kilitliydi.

Kim bir eve girer ve kapıyı kilitler?

Duvardan sıyrıldı ve ayak parmaklarının üzerinde hızla ilerleyerek binanın etrafında döndü. Arka tarafta, evin taş iskeleti ile ahşap duvarı arasına girdi ve gizli mandalı bulmak için etrafı yokladı. Parmaklarının baskısıyla kapı açıldı. Gizli kapıyı açıp içeriye, gömme dolaba ve yatak odasına doğru ilerledi. Evin sadece üç odası vardı: uzun, dikdörtgen bir yatak odası, bir o kadar uzun bir banyo ve geri kalanı, büyük kısmı oturma odası ve mutfak olarak kullanılan, kuzey duvarında ocak, buzdolabı ve tezgâhların bulunduğu geniş bir açık alan.

Audrey kapı aralığından dışarı baktı. Kıvrıcık kızıl kahverengi saçlı yaşlı bir adam mutfak ocağının başında durmuş, cam bir kâsede hamur karıştırıyordu, hafifçe eğilmiş sırtı ona dönüktü.

Bu duruşu nerede olsa tanırdı.

Audrey yayını kaldırdı ve oturma odasına doğru bir adım attı.

Adam tezgahın üzerinde duran un çuvalına uzandı. Audrey tetiğe bastı. İp tatmin edici bir tıngırtıyla koptu. Sürgü, adamın parmaklarından birkaç santim ötedeki torbayı delip geçti.

Adam döndü ve ona sırtıttı, mavi gözleri parlıyordu. Bu gülümsemeyi o da biliyordu. Bu onun con gülümsemesiydi.

"Selam, ufaklık."

Audrey yayını yere doğrulttu. "Merhaba baba."

"İyi atış." Seamus Callahan eğildi ve un çuvalından çıkan şafta baktı. "Onu öldürdüğünü söyleyebilirim. Tam isabet."

Audrey yaylı tüfeği yere bıraktı ve kollarını kavuşturdu. İçinde küçük, öfkeli bir ses, "Çık dışarı, çık dışarı, çık dışarı" diye bağıırıyordu. Adam evinin içindeydi ve ona saldırıp dışarı atmamak için parmaklarını kollarında kenetlemek zorunda kaldı.

Ama o Seamus'un kızıydı ve yirmi üç yıllık dolandırıcılık onun sesini sakın ve hafif yapmıştı. "Beni nasıl buldun?"

"Benim de kendi yöntemlerim var." Seamus torbayı açtı ve hamurun içine biraz un döktü. "Patentli gümüş dolarlık kreplerimi yapıyorum. Onları hatırlıyorsun, değil mi?"

"Elbette, baba. Hatırlıyorum." Mutfaktaydı, eşyalarına dokunuyordu. O gittikten sonra hepsini ağartacaktı.

Ling arka kapıdan çıktı, ayaklarını sürüyerek Seamus'a dişlerini gösterdi.

"Senin küçük yaratık benden pek hoşlanmıyor," dedi ve hamuru cızırdayan bir tavaya döktü.

"İyi içgüdüleri var."

Seamus ona baktı, güf kırmızı kaşlarının altında iki keten yaprağı gibi mavi gözleri vardı. "Buna hiç gerek yok."

Siktir et. "Ne istiyorsun?"

Seamus kollarını iki yana açtı, sağ elinde bir spatula vardı. "Kızım dört yıl boyunca ortadan kayboluyor, nereye gittiğini söylemiyor, aramıyor, yazmıyor. Ne yani, endişelenmeye hakkım yok mu? Elimizde sadece küçük bir not vardı."

Evet, doğru. "Notta 'Beni aramayın' yazıyordu. Bu bir ipucuydu."

"Annen endişeli, ufaklık. Hepimiz endişelendik."

Çıkın, çıkın, çıkın. "Ne istiyorsun?"

Seamus iç geçirdi. "Normal bir aile gibi yemek yiyemez miyiz?" "Ne istiyorsun baba?"

"Batı Mısır'da bir işim var."

Tuhafta. Tuhaf ve Kırık dünyalar benzer coğrafyalara sahipti ama tarihleri tamamen farklı yollardan geçmişti. Büyünün olmadığı dünyada, kıtanın güneydoğu ucundan çıkıntı yapan devasa yarımada Florida olarak biliniyordu. Garip'te ise Batı Mısır'dı; Timsah'ın Kobra'ya, Şahin'in de üçlü Mısır tacına dönüştüğü yerdı.

"Bir hafta bile sürmez. İyi ve sağlam bir ödeme." "İlgilenmiyorum."

Tekrar iç çekti. "Bu konuyu açmak istemedim. Kardeşinle ilgili."

Tabii ki. Neden başka biriyle ilgili olsun ki?

Seamus öne doğru eğildi. "Kaliforniya'da bir tesis var-"

Ellerini kaldırdı. "Bunu duymak istemiyorum."

"Burası çok güzel. Bir tatil köyü gibi." Ceketinin içine uzandı. "Resimlere bak. Bu doktorlar, en iyileri. Tek yapmamız gereken bu soygunu gerçekleştirmek ve onu oraya götürebiliriz. Kendim de yapardım ama bu üç kişilik bir iş."

"Hayır."

Seamus ocağı kapattı ve tavayı soğuk bir ocağın üzerine itti. "O senin kardeşin. Seni seviyor Audrey. Üç yıldır senden hiçbir şey istemedik."

"O bir bağımlı, baba. Bir *bağımlı*. Kaç kere rehabilitasyona girdi? Ben ayrıldığımda on sekizdi; şimdi kaç oldu?"

"Audrey . . ."

Artık çok geçti. Başlamıştı ve artık duramazdı. "Terapi gördü, müdahaleler gördü, doktorlar, danışmanlar ve rehabilitasyonlar gördü ve hiçbirisi bir fark yaratmadı. Neden biliyor musunuz? Çünkü Alex bağımlı olmayı seviyor. İyileşmek gibi bir derdi yok. O pis bir keş. Ve sen de her fırsatta ona olanak sağlıyorsun."

"Audrey!"

"Bana öğrettiğin tek kural neydi baba? Asla ama asla çiğnemediğimiz tek kural? Ailenden çalmayacaksın. Annemin evlilik yüzüğünü çaldı ve rehin bıraktı. Senden çaldı, benden çaldı, çocukluğumu mahvetti. Hepsi ya burnuna ya da ağzına giriyor. Adam sevmediği bir uyuşturucuyla hiç karşılaşmamış. İyileşmek istemiyor, neden istesin ki? Annesi ve babası her zaman ona daha fazla hap çalmak ve onu sokaktan almak için orada olacaklar. Uyuşturucusunu ve tüm o ilgiyi alacak. Neden bıraksın ki?"

"O benim çocuğum," dedi Seamus.

"Peki ben neyim baba? Doğranmış ciğer mi?"

"Şu haline bak!" Seamus kollarını kaldırdı. "Bak, güzel bir evin var, buzdolabın dolu. Yardıma ihtiyacın yok."

Ona baktı.

"Alex hasta. Bu bir hastalık. Kendine yardım edemez."

"Saçmalık! Kendine yardım etmek istemiyor."

"O ölecek."

"Güzel."

Seamus tezgahı tokatladı. "Sözünü geri al, Audrey!" Derin bir nefes aldı. "Hayır."

"Tamam." Arkasına yaslandı. "İyiyim. Güzel evinde mutlu mesut yaşarsın. Evcil hayvanınla oyna. Güzel şeyler satın al. Tüm bunları kardeşin ölürlen yapıyorsun."

Güldü. "Suçluluk mu, baba? Bekle, sana suçluluğu göstereceğim."

Kitaplığa doğru yürüdü, bir fotoğraf albümü çıkardı ve önündeki tezgâha koyup açtı. Fotoğrafta on altı yaşındaki hali, parçalanmış bir yüzün içinden bakıyordu. Sol gözü şişmiş ve siyah bir çuvala dönüşmüştü. Yanaklarında yarım düzine kesikten uzanan kuru kan izleri vardı. Burnu şekilsiz bir çıkıntıya dönüşmüştü. "Bu da ne böyle? Bunu hatırlıyor musun?"

Seamus yüzünü buruşturdu.

"Ne, söyleyecek bir şey yok mu? Yardım edeyim: Bu, tatlı kardeşimin beni biraz meth için satıcısıyla takas ettiği zaman. Üzerimdeki tüm parayı ve büyükannemin bana verdiği altın zinciri ona vermek zorunda kaldım ve tecavüze uğramamak için rakip bir uyuşturucu satıcısının laboratuvarına girip zulasını çalmak zorunda kaldım. Bir çete evine girmek zorunda kaldım baba. Eğer yakalansaydım, beni göz açıp kapayıncaya kadar öldürürlerdi.

-Eğer şanslıysam. Peki ya satıcı Cory? Sonrasında beni kum torbası olarak kullandı. Beni yere attı ve yorulana kadar yüzüme ve karnıma tekme attı. Beni bırakması için ona yalvarmak zorunda kaldım. Yüzüme bir bakın. On yedinci doğum günümünden iki gün önceydi. Peki sen ne yaptın baba?"

Asılı kalmasına izin verdi. Seamus pencereye baktı. "Hiçbir şey yapmadın. Çünkü benim bir önemim yok."

"Audrey, böyle söyleme. Elbette önemlisin. Alex'le de bu konuyu konuştum."

Ona acı bir gülümseme verdi. "Evet. Duydum. Ona, bana bir şey olursa tüm ailenin acı çekeceğini, çünkü çalacak kimsenin kalmayacağını söylemişsin."

"Bunu onun anlayacağı şekilde söyledim: Eğer sana bir şey olursa, artık uyuşturucu olmayacak."

"Çünkü tek önemsendiği şey bu." Audrey iç çekti. "Dört yıl önce ayrıldım. İzlerimi gizlemedim, sadece lanet kıtanın öbür ucuna kaçtım. Elimde olsa aya bile giderdim ama yine de sana takip edebileceğin güzel bir iz bıraktım çünkü bir gün ailemin uyanıp bir kızları olduğunu fark etmelerini umuyordum. Beni bulmanız bu kadar uzun sürdü çünkü bana ihtiyacınız olana kadar bakmadınız. Onu birbiri ardına rehabilitasyona sokabilesin diye yıllarımı hırsızlık ve dolandırıcılık yaparak geçirdim. Seninle işim bitti. Buraya gelme. Benden iyilik isteme. Her şey bitti."

"Bu son kez olacak," dedi sessizce. "Eğer bunu benim için yapmayacaksan, annen için yap. Alex ölürse, bunun onu öldüreceğini biliyorsun. Yemin ederim, bu son kez olacak. Başka seçeneğim olsaydı burada olmazdım, Audrey. Sadece işin resimlerine bak." Masanın üzerinden bazı fotoğrafları ona doğru itti.

Aşağıya baktı. İlk iki fotoğraf bir tür tatil köyünü gösteriyordu. Üçüncüsünde, altın tepesi güneşte parıldayan beyaz bir piramit yükseliyordu. Piramidin önünde parıl parıl parlayan kırmızımsı taştan oyulmuş stilize bir boğa duruyordu. "Ptah Piramidi mi? Sen aklını mı kaçırdın? Garipler diyarına gidip bir piramitten bir şey çalmamı mı istiyorsun?"

"Yapılabilir."

"Batı Mısır'daki piramitleri soyan insanlar ölür, baba."

"Lütfen Audrey. Beni yalvartma. Dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun? Tamam, bunu yapabilirim."

Onu asla yalnız bırakmayacaktı. Bu işi yaparsa, altı ay içinde başka bir işle geri dönecek ve ona bunun "son kez" olacağını söyleyecekti. Bunu şimdi bitirmenin bir yolunu bulmalı ve adamın bir daha dönmemesini sağlamalıydı.

Audrey öne doğru eğildi. "Sana bir seçenek sunacağım. İş seniyle yapacağım ama o noktadan sonra birbirimize yabancıyız. Senin artık bir kızın yok, benim de bir annem ya da babam yok. Eğer bir daha arazime gelersen, seni vururum. Çok ciddiym baba. Seni delik deşik ederim. Ya da şimdi çekip gidersin ve beni kızın olarak tutarsın. Seç. O ya da ben."

Seamus fotoğraf albümünde onun morarmış yüzünün resmine baktı.

Bekledi. İçinde küçük bir kız sessizce dinliyor, içindeki yetişkinin gelmeyeceğini bildiği cevabı umuyordu.

"Yarın saat yedide yolun sonunda görüşürüz," dedi ve kapıdan çıkıp gitti.

Hayal kırıklığı onu öyle sıkıca kavradı ki, canı acıdı. Birkaç kısa, acı dolu nefes için orada öylece durdu, sonra tavayı kaptı, yanmış krepler ve hepsi, arka kapıdan dışarı fırladı ve uçurumdan aşağı fırlattı.

BİR

KALDAR Mar bir adım geri çekildi ve Batı Kıtası'nın üç boyutlu devasa haritasını dikkatle inceledi. Özel konferans odasının duvarında, sihirli ve yarı değerli taşlardan oluşan mücevherli bir başyapıt yayılıyordu. Malakit ve yeşim taşı ormanları aventurin ve peridot ovalarına akıyordu. Ovalar, kahverengi opal dağlarına, bantlı akik ve kaplan gözü sırtlarına, aytaşı ve jasper'ın karlı zirvelerine dönüşüyordu.

Çok güzel. Tamamen işe yaramaz bir para israfı ama güzel. Eğer bir şekilde çalınabilseydi... onu taşımak için bir el arabasına ve parçalara ayırmak için bazı aletlere ihtiyacınız olurdu. Hmm, ayrıca bir ses sönümleyici burada harikalar yaratabilirdi ve burası Garipler olduğu için muhtemelen doğru fiyata ses geçirmez bir mühür yapma riskini almaya istekli birini bulabilirdi. Bir görevlinin üniformasını çalar, içeri girer, haritayı keser, her parçayı bir muşambaya sarar, el arabasına yükler ve hoşnutsuz görünerek hepsini ön kapıdan dışarı iter. Kesici yeterince güçlüyse tüm iş yirmi dakikadan az sürerdi. Harita tüm Mar ailesini bir yıl ya da daha fazla besleyebilirdi.

Aileden geriye ne kaldıysa.

Kaldar'ın hafızası, Garip'in uluslarının sınırlarını göz ardı ederek haritanın üzerine tanıdık devlet kalıplarını yerleştirdi. Adrianglia, uzun dikey bir şerit halinde uzanan Doğu sahilinin büyük bir bölümünü kaplıyordu. Kırık'ta, New York ve güney Quebec'ten Georgia'ya ve Alabama'nın küçük bir parçasına kadar olan eyaletlerin çoğunu tüketirdi. Onun altında, Batı Mısır Florida'yı işgal etti ve Küba'ya doğru yayıldı. Adrianglia'nın solunda, Louisiana'nın tamamını ve güneyde Alabama'nın bir kısmını içeren, Mississippi ve Texarcana'yı yutmak için yükselen ve Büyük Göller kıyısında sona eren geniş Louisiana Dükalığı yukarı doğru mantar gibi büyüyordu. Bunun ötesinde, daha küçük uluslar savaştı: Teksas Cumhuriyeti, Kuzey Vast, Kaliforniya Demokrasisi ...

Kaldar bu dünyanın sınırlarında, Gariplerin karmaşık büyüğü ile Kırıkların teknolojik üstünlüğü arasındaki dar bir şerit olan Kenar'da büyümüştü. Hayatının büyük bir kısmı Mire'da geçti.

Edge'in geri kalanından geçit vermeyen bir araziyle ayrılmış devasa bir bataklık. Louisiana Dükalığı sürgünlerini oraya atmış ve Garipler'e yeniden girmeye çalıştıklarında onları öldürmüştü. Tek kaçışı Kırık'tan olmuştu. Gidip geliyor, mal kaçırıyor, yalan söylüyor, hile yapıyor, mümkün olduğunca çok para kazanıyor ve ailesine geri götürüyordu.

Kaldar haritaya baktı. Her ülkenin bir düşmanı vardı. Her biri diz boyu çatışmanın içindeydi. Ama onun önemsediği tek savaş tam ortada, Louisiana Dükalığı ile Adrianglia arasında yaşanıyordu. Bu, casuslar tarafından gizlilik içinde yürütölen, kuralsız ve merhametsiz, çok sessiz ve acımasız bir savaştı. Adrianglia tarafında casusluk ve sonuçları Ayna tarafından ele alınıyordu. Eğer Broken'da olsalardı, Ayna'nın CIA ya da FBI'ın ya da belki de her ikisinin muadili olacağını düşündü. Louisiana Dükalığı tarafında ise gizli savaş El olarak bilinen gizli servisin görev alanındaydı. İki örgüt çatışırken yıllarca kenardan izlemişti ama artık izlemek yetmiyordu.

Önce Ayna onu saat ona beş kala uyandırdı, şimdi de on beş dakikasını bekleyerek geçirdi. şaşırtıcı.

Ağır ahşap kapı sessizce açıldı ve odaya bir kadın girdi. Kısa boylu, seyrek, kompakt bir vücudu vardı ve gümüş ipliklerle işlenmiş pahalı mavi bir elbiseye sarınmıştı. Kaldar alışkanlıkla elbiseye fiyat biçti. Weird'de yaklaşık beş altın sikke, Broken'da muhtemelen bir buçuk ya da iki bin. Pahalıydı ve belli ki özel dikilmişti. Mavi kumaş, fındık kabuğu rengindeki tenini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Elbisenin güç ve otoriteyi yansıtması gerekiyordu ama buna pek de ihtiyaı yoktu. Sanki onun soluduğu havanın sahibiymiş gibi hareket ediyordu.

Nancy Virai. Ayna'nın başı. Daha önce hiç tanışmamışlardı -zavallı Edge faresi ona bu onuru vermemişti- ama Nancy'nin kendisini tanıtmaya ihtiyaı yoktu.

Son iki yılını küçük görevler yaparak geçirmişti, zorlu ama büyük önem taşıyan işler değildi. Leydi Virai'nin dikkatini çekecek bir şey değildi. Beklenti Kaldar'ın içine işledi. Bu konuşmanın sonunda onu büyük bir şey bekliyordu.

Leydi Virai yaklaştı ve bir metre ötedeki masanın önünde durdu. Koyu renk gözleri sert bir yüz ifadesiyle onu inceledi. İrisleri siyah buz gibiydi. Çok uzun süre bakarsanız, rotadan sapar ve son hızla sert bir duvara arparsınız.

"Sen Kaldar Mar'sın."

"Evet, leydim."

"Ne zamandır benim için çalışıyorsun?"

Ne zaman başladığını gayet iyi biliyordu. "Neredeyse iki yıl oldu leydim."

"İşe alındığınızda iptal ettiğimiz iki eyalette açık arama emriniz ve Louisiana Dükaliği'nda kapsamlı bir sabıka kaydınız var." Nancy'nin yüzü acımasızdı. "Sen bir kaçakçı, bir dolandırıcı, bir kumarbaz, bir hırsız, bir yalancı ve ara sıra da bir katilsin. Bu özgeçmişle neden Ayna'nın uygun bir kariyer seçimi olacağını düşündüğünü anlayabiliyorum. Sadece meraktan soruyorum, çiğnemediğiniz bir yasa var mı?"

"Evet. Ben hiç kimseye tecavüz etmedim. Ayrıca, asla hayvanlarla çiftleşmedim. Sanırım Adrianglia'da buna karşı bir yasa var."

"Senin de ağzın çok iyi laf yapıyor." Nancy kollarını kavuşturdu. "Ailenizle yaptığımız anlaşma ve sizi Kenar'dan çıkarma koşulumuz uyarınca, artık bir Adrianglia vatandaşısınız. Borcunuzun tamamı kuzeniniz Cerise Sandine ve kocası William'ın çabalarıyla ödeniyor. İstedğin mesleği yapmana izin verildi. Yine de benim için çalışmaya geldin. Söyle bana, neden?"

Kaldar gülümsedi. "Ailemi kurtardığı için krallığa minnettarım. Ayna'nın faydalı bulduğu eşsiz yeteneklere sahibim ve borcumu ödemek için sevgili kuzenime ve William'a bel bağlamak istemiyorum. William iyi bir adam, zaman zaman biraz asabi ve ara sıra kürk çıkarıyor, ama herkesin sorunları var. Ona borçlu olduğum için kendimi kötü hissederdim. Bu onun iyi niyetinden faydalanmak olur."

Nancy'nin soğuk gözleri uzun bir süre ona baktı. "Senin gibi insanlar başkalarının iyi niyetinden faydalanmaya bayılır."

İçinden sessizce güldü.

"Hiç tereddüt etmeden yalan söylüyorsun. Gülümsemen özellikle hoş bir dokunuştur. Bu yüzün sana çok iyi hizmet ettiğini düşünüyorum, özellikle de kadınlarla birlikteyken."

"İşe yarar bir yanı var."

Leydi Virai uzun bir süre onu düşündü. "Kaldar, sen bir alçaksın."

Mavi kanlı bir prensin tüm zarafetiyle eğildi.

"Sen zeki ama fakir doğdun. Beni ağzımda bir altın parayla doğmuş şımarık, zengin bir kadın olarak görüyorsun. Benim ve benim gibi sosyal statüde olanların sahip olduklarımızın kıymetini bilmediğini düşünüyor ve aristokrasiye burun kıvırmaktan zevk alıyorsun."

"Leydim, bana çok fazla kredi veriyorsunuz."

"Saçmalıklarını bir kenara bırak. Sistemi sabote etmekten zevk alıyorsun, emirlerden nefret ediyorsun ve sırf orada olduğu için yasaları çiğniyorsun. Kendine yardım edemiyorsun. Yine de iki yıl önce bana bir dizgin ve bir dizi mahmuzla geldin ve 'Bin bana' dedin. Ve iki yıl içinde, sicilin garip bir şekilde yasalara uygun oldu. Sen iyiydin, Kaldar. Mantık çerçevesinde tabii. Bankanın gizemli bir şekilde alev alması olayı vardı."

"Tamamen kazara, leydim."

Leydi Virai yüzünü buruşturdu. "Eminim. Neden bu kadar zahmete girdiğinizi bilmem gerekiyor ve kaybedecek zamanım yok."

Dürüstlikle ilgili sorun, rakibinize size karşı kullanabileceği bir cephane vermesiydi. Nancy Virai gibi bir kadının eline dolu bir silah verilmezdi. Tabii başka seçeneğiniz yoksa. Eğer şimdi naz yaparsa ya da yalan söylemeye kalkarsa, kadın onun içini görecektir ve odadan çıkmasını emredecekti. Küçük çaplı görevler rotasyonuna devam edecekti. Bu şans için iki yıl beklemişti. Samimi olmak zorundaydı. "İntikam," dedi Kaldar.

Hiçbir şey söylemedi.

"El benden insanları aldı." Sesini rahat ve hafif tuttu. "Teyzelerimi, amcalarımı, kuzenlerimi, küçük erkek kardeşimi. El, Kenar'daki küçük köşemize gelmeden önce ailemizde otuz altı yetişkin vardı. Şimdi on beş kişi kaldılar ve bir sürü yetim çocuk yetiştiriyorlar."

"El'in ajanlarının ölmesini mi istiyorsun?"

"Hayır." Kaldar yine gülümsedi. "Başarısız olmalarını istiyorum. Gözlerinde umutsuzluk görmek istiyorum. Çaresiz hissetmelerini istiyorum."

"Sizi harekete geçiren nedir? Hepsi nefret değil. Sadece nefretle hareket eden insanların içi boşdur. İçinde biraz hayat kalmış. Korku mu?"

Başını salladı. "Kesinlikle."

"Kendin için mi?"

Zihninde, soğuk gri yağmurun ıslattığı o çamurlu yamaca geri dönmüştü. Mürid Teyze'nin bedeni yerde kırık bir şekilde yatıyor, kanı kahverengi çamurun üzerine parlak kırmızı bir leke olarak yayılıyordu. Gerçekte gördüğü şeyin bu olmadığından emindi. O anda durup kanın yayılışını izleyecek zamanı yoktu. Onu öldüren yarattığı kesmekle meşguldü. Bu anı sahteydi. Kabuslarından geliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Leydi Virai sordu.

"Ailemin ölümünü hatırlıyorum."

"Onlar öldürüldüğünde ne hissettiniz?"

"Çaresiz."

İşte. Onu içinden çekip çıkarmıştı. Acıdı. Acımasını beklemiyordu ama acımıştı.

Leydi Virai başını salladı. "Kırık'la ne kadar iyi başa çıkabiliyorsun?" "Berrak suda yüzen bir balık gibi yüzerim."

Ona düz bir bakış attı.

"Kenar çok uzun ama dar," dedi ona. "Ailemin yaşadığı Mire'nin iki tarafı geçit vermez arazilerle çevrili. Sadece iki çıkış yolu var: Garip ve Louisiana Dükaliği'na ya da Kırık ve Louisiana Eyaleti'ne. Düklük, Bataklık'ı sürgünleri için bir çöplük olarak kullanıyor. O sınıra yaklaşan her Edger'ı öldürüyorlar. Yani o sınır kapalı, geriye tek bir kaçış yolu kalıyor, Kırıklara. Ailemin çoğu bu geçişte hayatta kalamayacak kadar büyüye sahipti, bu yüzden erzak ve ihtiyacımız olan diğer şeyleri temin etmek bana düştü. Çocukluğumdan beri Kırık'ta seyahat ettim. Orada bağlantılarım var ve onları korumaya özen gösterdim."

Leydi Virai onun yüzünü düşündü. İşte geliyor.

"Bu yüzden seni kullanabilirim."

Aha!

"Birkaç saat önce bir grup hırsız Batı Mısır'daki Ptah Piramidi'ne girdi." Leydi Virai, Kırık'taki Florida yarımadasının okyanusa açıldığı haritaya başıyla işaret etti. "Hırsızlar Mısırlılar için büyük askeri önemi olan bir cihazı çalmışlar. Bu hırsızlığı muhtemelen El yaptırdı. Daha da kötüsü, hırsızların mallarını Louisianlılara teslim etmeleri gerekiyordu ve bunu Adrianglian topraklarında yapmayı seçtiler. Buluşmaları planlandığı gibi gitmedi ve şimdi işin içinde Adrianglia var ve Mısırlılar nesneyi geri almak için Bast'ın Pençeleri'ni topraklarımıza göndermekle tehdit ediyor."

Kaldar kaşlarını çattı. El kötüydü, Ayna tehlikeliydi ama Bast'ın Pençeleri kendi başlarına bir ligdeydi. Koruyucu tanrıçalarına Yutan Kadın denmesinin bir sebebi vardı.

"Bir wyvern ile başa çıkabilir misin?" Leydi Virai sordu.

"Elbette leydim." Uçan devasa bir sürüngele bir at arasında pek bir fark yok aslında.

"Güzel. Para, teçhizat ve ihtiyaç duyabileceğiniz diğer şeylerle birlikte size bir tane verilecek. Bunu güneye uçmak için kullanmanı istiyorum.

ve bana getir. Nesneyi bul, Kaldar. Ay'a kadar kovalaman gerekse bile umurumda değil; onu ellerimde istiyorum ve dn istiyorum. Yeterince açık anlatabildim mi?"

"Evet. Bir soru?"

Leydi Virai kaşlarını bir santim kadar kaldırdı.

"Neden ben?"

"nk Batı Mısırlılar bana hırsızların Edgers olduğunu söylüyor," dedi.

"Nereden biliyorlar?"

Gözleri kızgınlıkla parladı. "Belirtmediler. Ama yalan söylemek pek de onların yararına değil. El, Edgers'ı kirli işlerini yapmaları için kiraladı ve şimdi onlar da Kırık'ın içinde kayboldular. Benim ulaşamayacağım yerde olduklarını düşünüyorlar. Senin görevin onların yanıldığını kanıtlamak. şimdi gidebilirsin. Erwin seni bilgilendirecek ve ayrıntılarla ilgilenecek."

Kaldar başını eğdi ve kapıya yöneldi. Fate sonunda ona gülümsedi.

"Kaldar."

Döndü ve ona baktı.

"Bir kumar oynuyorum," dedi. "Güzel olduğun kadar zeki olduğuna ve bu zekânın emirlerime uymanı sağlayacağına dair kumar oynuyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma, Kaldar. Eğer yeteneksizlik yüzünden başarısız olursan, seni bir kenara atarım. Ama bana ihanet edersen, seni emekli ederim. Kalıcı olarak."

Ona sırtıttı. "Anlaşıldı leydim."

Brifing odası konferans salonundan sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Kaldar parmaklarını kapıya vurdu ve kapıyı açtı. Erwin tarafsız bir gülümsemeyle sandalyesinden kalktı.

Leydi Virai'nin evcil keskin nişancısının hoş bir yüzü vardı, ne yakışıklı ne de iticiydi. Koyu sarı ile açık kahverengi arasında değişen kısa saçları göze arpımıyordu. Orta boylu, ince yapılıydı ama aşırı kaslı değildi. Tavırları mtevazıydı; aynı zamanda, her zaman bulunduğu yere aitmiş gibi görünürdü. Asla rahatsız ve gergin olmayan Erwin aynı zamanda hiç gülmezdi. Toplantılar sırasında insanlar onun odada olduğunu unutmaya meyilliydi. Yabancıardan oluşan bir kalabalığın arasına karışırdı ve onu geçtiğinizde, parıltısı kafanızı uururdu. Erwin havaya atılan bir bozuk parayı elli adım öteden konsantre bir büyü patlamasıyla vurabilirdi.

"Efendi Mar." Erwin elini uzattı.

"Efendi Erwin." El sıkıştılar.

Göze çarpmayan Erwin. Kaldar onunla ilk tanıştığında, görünüşünü ve tavırlarını taklit etmek için zaman ayırmıştı. Sonuçlar şok edici olmuştu. Kaderi kıskırtmaktan vazgeçmeye karar vermeden önce iki kez güvenliğini yanından geçerek düklük sarayına girmişti.

"Bir içki ister misiniz?" diye sordu keskin nişancı. "Hayır."

"Pekâlâ. O halde brifinge devam edelim." Erwin büyük yuvarlak masaya döndü ve konsola dokundu. Masanın yüzeyi soluk sarı bir renkle tutuştu. Parıltı yukarı doğru yükseldi ve saf beyaz duvarları olan, tepesi saf altınla kaplı büyük bir piramidin üç boyutlu görüntüsüne dönüştü.

"Ptah Piramidi. Mısır piramitleri mezar olarak başlamış ve yavaş yavaş ibadet ve öğrenim evlerine dönüşmüştür. Batı Mısır'daki en büyük ikinci piramit olan bu piramit, Mimarların ve Yetenekli Zanaatkârların Tanrısı Ptah'a adanmıştır. Batı Mısır'ın tüm yaratılış tanrıları arasında, entelektüel yaklaşımı nedeniyle özellikle saygı görür. Özünde, eğer Ptah bir şeyi düşünürse, o şey meydana gelir."

"Yararlı bir güç," dedi Kaldar.

"Hem de çok. Ptah'ın piramidi birçok büyü disiplini için araştırma merkezidir. Keşiflerin yapıldığı ve en son teknolojinin üretildiği yerdir. Bu yüzden Mısırlılar onu gözbebekleri gibi korurlar."

Erwin konsola dokundu ve piramidin duvarları yok olarak iç yapısını ortaya çıkardı; karmaşık bir geçit labirenti.

Erwin, "Bu sadece bizim bildiklerimiz," dedi. "Piramidin savunması sürekli olarak gelişiyor. Davetsiz misafirleri hayatlarının yükünden ayırmak için tasarlanmış tuzaklar, bulmacalar, imkânsız kapılar ve diğer hoş şeylerle dolu. Mısırlılar bize hırsızların buraya sabahın ikisinde girdiğini söylediler." Erwin dar bir metal boruyu seçti ve ana girişten çıkan geçidi işaret etti. Koridor sarının parlak bir tonuyla aydınlandı. "Bu bir servis koridoru. Genellikle geceleri kilitlenir ve kilidin kurcalanmaya karşı dayanıklı olduğu düşünülür."

"Şimdiye kadar."

"Adil bir gözlem. Mısırlılar yetenekli bir kazmacının bu kilidi on ila on beş dakika içinde açabileceğini tahmin ediyor. Girişte yoğun bir devriye var. Hırsızların sekiz saniyelik bir süreleri vardı."

kapıyı açtı, geçitten içeri süzüldü ve kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi."

"Kilitlediler mi?"

Erwin başını salladı.

Açmak için dört saniye, kilitlemek için dört saniye. Bu çılgıncaydı. Ptah Piramidi'ne girmek için inanılmaz bir yetenek gerekirdi. Kaldar daha gençken ve aile çaresizken bunu araştırmıştı. Bu sabah biri ona bunun yapılıp yapılamayacağını sorsaydı, hayır derdi.

"Sonra bu koridorda ilerlediler ve ikisi büyük, biri küçük olmak üzere üç farklı ayak izi bıraktılar."

Kaldar, "Kas gücü ve hırsız kedi için iki kişi," diye tahmin etti.

"Muhtemelen." Erwin işaretçisiyle koridorun uzunluğunu taradı ve görüntünün bazı bölümlerinin aydınlanmasına neden oldu. "İmkânsız kilitleri rekor sürede açtılar. Tüm tuzaklardan kaçındılar. Tespit edilmekten kurtuldular ve hem buradaki hazineyi hem de buradaki cephaneliği atlayarak buraya geldiler." İşaretçi küçük bir odaya sabitlendi, ardından sağındaki ve solundaki odaları aydınlattı. "Cihazı içeren tahta bir kutuyu aldılar ve geldikleri yoldan piramitten çıktılar. Yirmi dakikadan kısa bir sürede girip çıktılar.

"Bu imkansız."

"Mısırlı meslektaşlarımız da aynı görüşte. Ne yazık ki gerçekler onların kolektif akıl sağlığını hiçe sayıyor."

Kaldar kaşlarını çatarak piramide baktı. "Odaya gidebilecekleri en kısa yol bu muydu?"

"Evet."

Girişimci bir hırsız araştırma yapar ve hazineye girerdi. Bir terörist cephaneliğe ve içindeki silahlara yönelirdi. Ama bu üçü doğrudan odaya girdi, ödülleri aldılar ve kaçtılar. Birisi onları bu iş için tutmuş ve piramidin planlarını onlara vermişti. Sadece ağır bir tetikçinin bu tür bir istihbarata erişimi olabilir. Ayna. Ya da El. Bu, bu çapta bir yeteneğe sahip bir hırsızın neden kiralık bir iş aldığını açıklıyor. El'in ikna yöntemleri nadiren para içerirdi. Çoğunlukla size çocuğunuzu ya da bir sandalyeye bağlanmış sevgilinizi gösterirler ve siz istediklerini yapmayı kabul edene kadar her saat başı ondan bir parça göndereceklerine söz verirdi.

İşte sonunda, doğrudan bir yüzleşme şansı yakalamıştı. Onlara bunu ödetecekti.

Erwin onu izliyordu.

"Hırsızlar piramidi terk ettikten sonra ne oldu?" Kaldar sordu.

"Dünya üzerinden kayboldular." Erwin konsolla oynadı ve piramit kaybolup yerini küçük bir kasabanın havadan çekilmiş görüntüsüne bıraktı. "Burası Adriana kasabası, nüfusu kırk bin. İki yüz yirmi fersah kuzeyde, sınırın ötesinde, bizim bölgemizde. Küçük, şirin bir yerleşim yeri, Adrian'ın filosunun okyanusu geçtikten sonra karaya çıktığı ilk yer olmasıyla ünlü. Okul turları için popüler bir yer. Hırsızlar piramitten ayrıldıktan altı saat on dakika sonra Adriana'nın ödüllü çeşmesi patladı. Olay yerine ilk gelen şehir ekibi şiddetli bir şekilde hastalandı. Derilerine hayalet böcekler bulaştığını, sıcak basması, donma, geçici körlük ve kusma yaşadıklarını bildirdiler."

Hand'in büyüüne tepki. Kaldar yüzünü buruşturdu. Ayna, ajanlarının doğal yeteneklerini desteklemek için aletlere güvenirken, El büyü modifikasyonu kullanıyordu. Resmi olarak, Batı Kıtası'ndaki tüm ülkeler, insan vücudunun büyü ile ne kadar bükülebileceğini sınırlayan bir anlaşmaya uyuyordu. Louisiana Dükalığı tüm doğru sesleri çıkardı ve sessizce düzinelerce ucube üretti. Sırtlarında ayak uzunluğunda iğneler olan adamlar, ellerinden asit fişkırtan kadınlar, eskiden insan olan ama şimdi dişleri ve pençeleri birbirine karışmış şeyler.

Büyü artırmanın bir bedeli vardı. Bazı ajanlar insanlıklarını tamamen kaybetti, bazıları ise korudu, ancak hepsi kendilerine özgü doğal olmayan bir büyü yaydı. Eğer büyüye karşı duyarlıysanız, ilk maruz kalışınız sizi şiddetli bir şekilde hasta ederdi. Bunu ilk elden tecrübe etmişti ve tekrarlamayı umursamıyordu.

Erwin doğruldu. "Mısırlılar, El'in nesneyi çalmaları için hırsızları tuttuğuna ve Adriana'da işlerin her iki taraf için de kötü gittiği ticareti planladığına inanıyor. Wyvern'iniz beklemede. Şansınız yaver giderse ve rüzgâr da iyi eserse bir saat içinde Adriana'da olursunuz. Olay yerini inceledikten sonra, ihtiyacınız olan malzemeler hakkında daha iyi bir fikre sahip olacağınızı tahmin ediyorum. Lütfen Merkez Ofise uğrayın, ihtiyacınız olan her şeyi size temin edeceğiz. Bu görev birinci öncelik olarak değerlendirildi. Yakalanmanız halinde Adrianglia sizin ve göreviniz hakkındaki tüm bilgileri reddedecektir."

"Ama beni özleyeceksin?"

Erwin küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Kaldar, ben asla ıskalamam." Ha! "Çalınan cihazın niteliği nedir?" Kaldar sordu.

Erwin kaşlarını kaldırdı. "En iyi kısmı da bu."

KALDAR, floresan boyalarla çevrili ve bir düzine zaptiye tarafından korunan moloz denizini inceledi. Önünde bir zamanlar Merkez Plaza olan yer uzanıyordu: bu sabaha kadar büyük kare bloklarla döşeli olan temiz bir zemin çemberi. Bloklar, su havzasından fırlayan bir çift yunus şeklindeki uzun yuvarlak fiskiye den bir tekerleğin parmaklıkları gibi yayılıyordu. Olay yerine giderken bir turist broşürü almıştı. Broşürde fiskiye nin güzel bir resmi vardı.

Şimdi çeşme harabe halindeydi. Sadece yıkılmamış, sanki yunuslar içten dışa doğru patlamış gibi paramparça olmuştu. Çeşmeyi tahrip etmekle yetinmeyen fail, etrafındaki taş blokları da yerden sökerek plazanın bir ucundan diğer ucuna fırlatmıştı. Broşürde her bir bloğun elli kilodan daha ağır olduğu belirtiliyordu. Dev taş parçalarına bakan Kaldar bundan şüphe duymadı. Küçük bir çay satıcısının arabası yaylın ateşinin önüne çıkmış olmalıydı, çünkü arabası harabeye dönmüş, mavi-yeşil tahtaları taşların altından üzüntüyle dışarı fırlamıştı.

Molozların üzeri kanla kaplıydı. Oraya buraya saçılmış et parçaları vardı; bazıları insan olabilecekmiş gibi görünüyordu, diğerlerinde ise üzüm gibi birbirine dizilmiş tuhaf balık kesesi salkımları vardı. Yaklaşık on metre solda, bir bez parçasının etrafında kıvrılmış, büyük, et renginde bir dokunaç parçası vardı. Uzun sarımsı balçık şeritleri tüm sahneyi kaplamıştı. Üstüne üstlük, balçık günlerce kullanılmış kumuk gibi sert ve ekşi kokuyordu. Yıkık plazanın karşı tarafında, rüzgârın estiği yöne doğru giden milletvekilleri cesurca öğürmemeye çalıştılar.

Adriana'nın şerifi olan uzun boylu, iri yarı adam ona kem gözlerle bakıyordu. Adı Kaminski'ydi ve Kaldar'ın suç mahallinde bulunmasının ne kadar akıllıca olduğu konusunda şüpheleri olduğu belliydi. Kaldar onu suçlayamazdı. Cildi kalabalıktaki çoğu yüzden en az iki ton daha koyuydu. Kahverengi deri giyiyordu, ne çok sıkı ne de çok boldu ve sabahın erken saatlerinde yüksek çitleri tırmanan bir adam gibi zayıf, esnek ve hızlı görünüyordu.

Şerif ona baktı. Yanına gidip kendini tanıtabilirdi ama bunun ne eğlencesi olurdu ki?

Kaldar sırtıttı. Şerifin sarışın yardımcısı kalabalığın arasından ona doğru ilerlemeye başladı.

Bu ikisi tuhaf bir çift ama muhtemelen oldukça etkili. Ve saygı da görüyorlar. Herhangi bir engel koymaya zahmet etmemişler, bir ip bile. Sadece bir çizgi.

Olay yerinin etrafı boyandı ve bir düzine şerif yardımcısı geldi, ama kalabalık çok geride kaldı.

Polisler her yerde aynıydı, diye düşündü Kaldar. Kırık'ta size "efendim" der ve şok verirken, Garip'te "usta" der ve düşük seviyeli flaş büyüleriyle vururlardı, ama sokaktaki bakış -gözlerindeki o temkinli, değerlendirci, düz bakış- her yerde aynıydı. Polisler her şeyi fark ederdi ve çok azı aptaldı. Her iki dünyada da onları hafife alamayacak kadar çok suç işlemişti.

Sarışın şerif yardımcısı onun önünde durdu. "Ben Şerif Yardımcısı Rodwell. İsminiz?"

"Kaldar Mar."

"Adrianglian'ın simge yapılarının yok edilmesini komik mi buluyorsunuz Üstat Mar? Belki de hapishanemizi ziyaret etmek ve düşüncelerinizi toparlamak ve hepimize neyin bu kadar komik olduğunu açıklamak için hapishane hücremizde biraz zaman geçirmek istersiniz?"

"Çok isterdim," dedi Kaldar. "Ama işverenim buna karşı çıkabilir."

"İşvereniniz kim?"

Kaldar omurgasına bir büyü kıvılcımı gönderdi. Sol kulağındaki küpenin üzerinden belli belirsiz bir parıltı geçti. Aşağıya damladı ve halkadan sarkan donuk bir gözyaşı oluşturdu. Gözyaşı parladı ve Rodwell aynalı bir yüzeydeki kendi yansımasına baktı.

"Kaldar Mar, Adrianglian Gizli Servisi ajanı." Gözyaşı parladı ve kayboldu. "Ayna yardımlarınız için minnettar, Şerif Yardımcısı. Olay yerini benim için güvence altına aldığınız için teşekkür ederim."

"Sadece bir şeyi bilmek istiyorum." Şerif Kaminski sesini alçak tuttu. "El bu işe karıştı mı?"

Kaldar cevabını vermeden önce düşündü. Onların işbirliğine ihtiyacı vardı. Bu işleri kolaylaştıracaktı ve kolluk kuvvetleriyle bağlantı kurması gerekiyordu. "Evet."

Şerif uzun bir nefes boyunca bunu çiğnedi. "Nereden biliyorsun?" Rodwell sordu.

Kaldar seçeneklerini gözden geçirdi. Adamlardan hiçbiri ona sosyal bir tırmanıcı gibi gelmemişti. Yaptıkları işte iyidiler ve oldukları yerde mutluydular. Zorba bir aristokrat havasıyla yaklaşırsa, onu taşla tutarlardı. Dost-dost yaklaşımı da işe yaramazdı.

Kasaba tehlikedeydi ve ikisi de şaka kaldırmayacak kadar acımasızdı. Dürüst, sadece işini yapan bir tip onun için en iyi seçenektir.

Kaldar bu bilginin ciddiyetini tartıyormuş gibi yarım saniye daha bekledi ve birkaç metre ötedeki bir dokunaç parçasını işaret etti.

İki adam parmaklarının olduğu yöne baktı.

"Bu bir El operatörünün parçası, *pieuvre* sınıfı. Altı ila on dokunaçlı, amfibik, ağırlığı beş yüz kiloya yakın. Kötü bir tür." Sözlerini biraz kırarak sesine askeri bir ton kattı.

"Daha önce bir tane gördün mü?" Rodwell sordu. Sesindeki meydan okuma tonu biraz daha hafiflemişti.

Kaldar bir an düşünür gibi yaptı ve deri ceketinin kolunu kavradı. Bileğindeki kopçalar açıldı ve kolunu aşağı çekerek ön kolunu ortaya çıkardı. Çeyrek büyüklüğünde dört yuvarlak yara izi, bileğini saran bir dokunacı hatırlatan, düzensiz bir bilezik şeklinde ön kolunu süslüyordu. Emiciler derisini yakmıştı ve Ayna'nın elindeki en iyi büyü bile yara izlerini yok edememişti. Görmelerine izin verdi ve kolunu çekerek kapattı. "Evet. Bir tane gördüm."

"Acıdı mı?" Rodwell sordu.

"Hatırlamıyorum," diye dürüstçe cevap verdi Kaldar. "O sırada meşguldüm." İnsanların bir *pieuvre* ajanını bıçakla öldüremeyeceğini söylediklerini duymuştu. Öldürebilirdiniz. Sadece uygun motivasyona sahip olmanız gerekiyordu.

Şerif enkaza baktı. "Burada ne arıyorlar?"

Kaldar ona düz bir bakış attı ve ağzını kapattı. Bilgiyi bu kadar kolay vermek olmazdı. Kaminski ondan hoşlanmıyor ve ona güvenmiyordu. Ancak Kaldar onun korkularını gidermek için kendini riske atar ve kuralları çiğnerse, o zaman durum değişirdi. Ama hiçbir dürüst adam ciddi şüpheleri olmadan kuralları çiğnemezdi.

Çok uzaklarda, farklı bir dünyada yaşayan bilge bir adam şöyle demiş: "Bana yeterince uzun bir kaldıraç ve onu yerleştirebileceğim bir dayanak noktası verin, dünyayı yerinden oynatayım." Kaminski kasabası için endişeleniyordu. Bu yüzünden okunuyordu. Bu endişe kaldıraçtı. Uygun miktarda güç uygulandığında Kaldar şerifi kendi tarafına kaydırabilirdi.

Sessizlik kazandı.

Kaminski, "Bakın Mar Efendi, kuralları çiğnediğinizi biliyorum," dedi. "Sadece adamlarımın güvende olup olmadığını bilmek istiyorum."

Kaldar topukları üzerinde geriye doğru sallandı, gökyüzüne baktı ve iç çekti. "Normalde bunu yapmam."

Kaminski ve Rodwell neredeyse hep birlikte bir adım daha yaklaştılar. Şerif, "Hiçbir yere gitmeyecek," diye söz verdi. "Size söz veriyorum."

Kaldar bir nefes daha aldı. "Sekiz saat önce, Batı Mısırlı yetkililer bir grup hırsızın Ptah Piramidi'ne girdiğini keşfetti. Failler büyük stratejik değeri olan sihirli bir cihaz çalmışlar. Bu kiralık bir hırsızlıktı ve Louisiana'nın Eli Dükaliğı cihazın hedeflenen alıcısıydı. Hırsızlar sabahın erken saatlerinde sınırı geçip El'in ajanlarıyla buluşmak üzere buraya geldiler. El, kiraladığı yardımcılara ihanet etmekle ünlüdür, bu yüzden hırsızlar kendi güvenlikleri için halka açık, iyi bilinen bir yer seçtiler. Gördüğünüz gibi korkuları haklı çıktı."

"Yani Adriana hedeflenen kişi değil miydi?" Kaminski sordu.

"Hayır, Şerif. Sadece en yakın halka açık yerdi. Halkınız güvende."

Kaminski basitçe, "Teşekkür ederim," dedi.

"Eğer hedef şehir değilse, Ayna neden bu işe karıştı?" Rodwell kaşlarını çatı.

"Takas girişimi bizim topraklarımızda gerçekleştiği için Batı Mısır cihazın geri alınması için yardımımıza ihtiyaç duyuyor. Şimdiden diplomatik bir kabusa dönüştü. Bu meseleyi bir an önce çözmeliyiz, yoksa meseleyi kendi ellerine alabilirler. Kimse Bast'ın Pençeleri'nden yarım düzine kadarının krallığın içinde dolaşmasını istemez."

Şerif yardımcısı yüzünü buruşturdu. Kaminski bile bir an için şaşırılmış görünüyor. Bast'ın Pençeleri'nin belli bir ünü vardı.

Kaminski enkazı inceledi. "Tüm bu parçalar aynı bedene aitmiş gibi görünüyor ve size göre bunlar bir El ajanının parçaları. Başka vücut parçası yok. Hırsızlar kaçmış."

Kaldar başını salladı. "Gerçekten de öyle. Orada bir yerde, o karmaşanın içinde, bana nereye gittiklerini söyleyecek bir ipucu var."

Kaminski, "Adamlarıma enkazı kaldırtabilirim," dedi. "Bu iş için on altı şerif yardımcısı görevlendirebilirim. Bir ızgara kurarız, gece boyunca vardiyalı çalışırız ve sabaha kadar her kırıntıyı ve taşı sizin için kataloglarız."

Kaldar sırtı. "Teklifiniz için minnettarım ama zamanımız kısıtlı." İki adam ona bakakaldı. Gösteri zamanı.

"Üzerinizde hiç bozuk para var mı, Şerif Bey?" Kaldar sordu.

Rodwell cebini karıştırdı ve bir avuç dolusu bozuk para çıkardı. Kaldar adamın avucundan yarım kronluk küçük gümüş diskisi aldı

ve başparmağı ile işaret parmağıyla tuttu. Sabah güneşinin ışınları küçük gümüş diskten yansıyarak parlıyordu. "Yarım kronuna bahse girerim ki önümüzdeki üç dakika içinde oraya gidip bu hayati ipucunu bulacağım."

Rodwell yarım taca ve tekrar enkaz denizine baktı. Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bu bahsi kabul ediyorum."

Kaldar'ın parmaklarındaki madeni paradan bir büyü kıvılcımı çıktı. İçine şimşek gibi çaktı ve varlığının derinliklerinde, bilincinin hemen kıyısında saklı duran bir şeyi uyandırdı. Büyünün garip rezervleri canlandı ve madeni paradan, omurgasından, kafatasından yukarı, bacaklarından ve ayak tabanlarından aşağıya doğru patlayan gergin, ürpertici bir akıma dönüştü. Akım onu mızrakladı, sahiplendi ve oltaya yakalanmış bir balık gibi ürperdi. Bu onun özel yeteneğiydi. Birine bahse girmeyi kabul ettirdiğinde, büyü olasılıkları kendi lehine çeviriyordu.

Akıntı onu çekti ve Kaldar onu yönlendirmesine izin verdi. Büyü onu yönlendirdi, her adımına rehberlik etti, onu çukurlu kaldırımın etrafında, parçalanmış mermer yığınının üzerinde, parçalanmış tahta kümesine doğru manevra yaptırdı. Sikke onu ileri doğru çekti. Kaldar eğildi. Eskiden çay yapma makinesi olan bükülmüş bir metal enkazının altındaki yarıktaki parlak bir şey güneşi yakaladı. Ona doğru uzandı. Parmak uçları cama dokundu ve akım kayboldu.

Kaldar cebinden bir mendil çıkardı, parmaklarının üzerine sardı ve cam nesneyi yavaşça kaldırdı. Ucunda geniş bir ampul olan altı inç uzunluğunda bir tüp. Ampulün içi koyu is lekeleriyle kaplıydı. Buna ne dersiniz?

Döndü ve bulduğu şeyi iki adama geri getirdi.

"Nedir bu?"

"Bu bir 'Seni Seviyorum Gülü'. Bu tüpler belli dükkanlarda satılıyor." Yani, Broken'daki gettoların yakınındaki benzin istasyonlarında. "Genellikle içinde ucuz bir sahte çiçek olur. Bunları, ampulün içine ucuz uyuşturucu damlatan ve tüpü pipo gibi içen bağımlılar satın alıyor."

Kaminski başını kaldırdı. "*Goleeyo*'yu getirin!"

Sarı saçları dikkatle yüzünden uzakta örülmüş genç bir kadın, uzun bir el fenerine benzeyen hafif bronz bir mekanizma taşıyarak aceleyle yanına geldi. Pipoya bir göz attı, kemerine zincirlenmiş küçük deri bir kitabı kaptı, ince bir kâğıt parçasını yırttı ve Kaldar'a baktı. "Tut şunu, lütfen!"

Metamfetamin borusunu kaldırdı. Garip'in aletlerinin çoğu onun için hâlâ yeniydi. Bunu daha önce görmemişti.

Sarışın el fenerini tıklattı. Parlak, soluk yeşil bir ışık demeti boruya vurarak kirli lekeleri, kir lekelerini ve ampulün üzerinde büyük, güzel bir parmak izini ortaya çıkardı. Kadın kâğıdı ışıkla parmak izi arasına yerleştirdi, camdan bir santim uzakta tuttu ve feneri tekrar tıklattı. El feneri vınladı. Arka ucu yarıldı, metal plakalar yukarı kalkarak iç kısmı ortaya çıkardı: minik taşlarla beneklenmiş bir dizi küçük dişli. Dişliler döndü. El feneri ölçülü bir ritimle yüksek sesle tıkladı. Her tıklamada ışık daha koyu ve daha maviye dönüyordu. Kâğıdın üzerinde gittikçe koyulaşan ince çizgiler belirdi. Fenerin ışını çivit mavisine döndü ve söndü. Sarışın kadın Kaldar'a parmak izinin tam ortasında olduğu kâğıt parçasını uzattı.

Göz kamaştırıcı bir gülümseme ile ona vurdu.

"Teşekkür ederim leydim." O da gülümsedi. "Rica ederim lordum."

Gitmek zorunda olmasaydı, ona yemeğini paylaşmayı teklif edebilirdi ve o da evet derdi. Kaldar onun gözlerinde saklanan gülümsemeyi kontrol etti. Kesinlikle evet diyecekti, o zaman birlikte bir geceye evet demesini sağlayacaktı ve bu ikisi için de çok eğlenceli olacaktı. Ne yazık ki şu anda kendi erkeği değildi.

"Peki sırada ne var?" Kaminski sordu. "Sırada, ava çıkacağım," dedi Kaldar.

On beş dakika sonra Kaldar hoşbeşi bitirdi, el sıkıştı, teşekkür etti ve teşekkür aldı ve nihayet şehrin kenarında onu bekleyen wyvern'ine doğru yola çıktı. Garipler'deki bağımlılar meth boruları kullanmıyordu, bu da Batı Mısırlıların haklı olduğu anlamına geliyordu. Hırsızlar Kenar'dan ya da Kırık'tan gelmiş olmalıydı. Her iki yeri de ziyaret edeli neredeyse dört ay olmuştu. Sınırdan geri dönmek için çok geç kalmıştı.

Söz konusu üç kişi arasında en iyi bahsi kilitçi olmalıydı. Böyle bir yeteneği olan bir adam uzun süre boşa kalmazdı. Bir yerlerde, bir şekilde, o adam bir iz bırakmıştı. Kaldar'ın tek yapması gereken onu bulmaktır.

Yetenekli piçle tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Devrilen ağaç hâlâ yolu kapatıyordu. Audrey içini çekti, el frenini çekti ve dağa tırmanmaya başladı. Akşam gökyüzü gri çiseleyen yağmuru ormanın üzerine serpiştiriyordu. Yakında Haziran gelecekti ve onunla birlikte sıcaklık ve kristal mavisini gökyüzü de gelecekti, ama şimdilik dünya hâlâ nemliydi, renkleri

parlak yeşil, sessiz. Florida'dan çok farklıydı. Garipler'den geçmek dört ülkeyi geçmek anlamına geliyordu ki bu da bir wyvern olmadan imkânsızdı. Onun yerine Seattle'dan Orlando'ya uçmuştu. Uçak geç inmişti ve işi o gece halletmişlerdi ama Jacksonville'e gittiklerinde, çalıntı bir arabanın ön camından güneşin doğuşunu görebilmişti. Ufkun yakınında, gümüşü okyanusun pürüzsüz genişliğinin hemen üzerinde mor ve kırmızı soluk bir parıltı olarak başladı, sonra aniden gökyüzünde çiçek açtı, pembe, turuncu ve sarı, bir renk cümbüşü, devasa ve şok edici. Eğer bir sesi olsaydı, yoldaki herkesi sağır ederdi.

Audrey iç çekti. Keşke daha fazla kalabilseydi, ama sağduyu kazanmıştı. Florida'da geçirdiği her an onu tehlikeye atıyordu. Ayrıca Alex'i tekrar görmek kabuk bağlamış bir yarayı deşmek gibiydi. Hiç değişmemişti, azıcık bile. Aynı küçümseme, aynı boş gözler, herkesi ve her şeyi küçümseyen aynı keş. Babasını - hayır, *Seamus*'u, çünkü artık babası sayılmazdı - ve Alex'i planlarına terk etti ve Jacksonville'den ilk müsait uçağa bindi. Herkes gibi Atlanta'da altı saatlik bir aktarma yaptı. Eğer Güney'de ölürseniz, öbür dünyaya ulaşmadan önce Atlanta'da bir aktarma yapacağınıza emindi. Ama şimdi, neredeyse on beş saat sonra, nihayet evindeydi.

Piramit tam bir meydan okumaydı. Karmaşık kilitler sorun değildi ama üç kapıda ağır parmaklıklar vardı. Bir çubuğu sihirle kaldırmak kendi ağırlığını kaldırmaktan daha zor geliyordu. Güçlendirilmiş üç kapı onu neredeyse kurutmuştu ama başarmıştı. Artık her şey bitmişti ve hayatının geri kalanının ilk gününü yaşıyordu. Özgür bir hayat.

Audrey devrilmiş ağacın üstesinden geldi, açıklığı geçti ve Gnome'un evinin kapısını çaldı. Sert bir hırıltı cevap verdi. "İçeri gel!"

Audrey kapı kolunu denedi. Tekrar kilitlendi. Küçük bir test, ha. Avucunu anahtar deliğine dayadı ve kapı tıkladı. Audrey kapıyı açtı, ayaklarını küçük halıya sildi ve içeri girdi. Gnome sandalyesinde oturuyordu. Audrey yaklaşırken kalın kaşları çatıldı. Audrey onun karşısına oturdu, elini çantasına attı ve bir şişe AleSmith Speedway Stout çıkardı. Şişeyi masanın üzerine koydu.

"Ben yokken Ling'i benim için beslediğin için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Tek ihtiyacı olan bir kap kedi mamasıydı." Gnome kocaman omuzlarını silkti. "Küçük canavar benden nefret ediyor, biliyorsun."

"Hayır, o sadece yorgun. Hayat onu çok hırpaladı," dedi Audrey.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Gnome şişeyi tepesinden tuttu ve bir o yana bir bu yana çevirdi. "Ne kadar da yeteneklisin."

"İşe yarıyor." Nereye varmaya çalışıyordu? Eğer bu konuşmanın sonunda bir iş teklifi varsa, bunu hemen geri çevirirdi.

"Yeteneğinizin bıraktığınız bu acil işle bir ilgisi var mı?"

Audrey başını salladı.

"Broken'da yasal bir işin var sanıyordum."

"Yaptım. Tek seferlik özel bir şeydi. Aile için."

"Aile, ha." Gnome sert bir homurtu çıkardı. "Babanı tanıyordum."

"Senden bahsetmişti."

Gnome bira şişesini inceledi. "Ne dedi o?"

"Birkaç yıl önceydi. Bu kıyıdaki Edge işi hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğinizi söyledi. Senden pek hoşlanmadı. Senin dolandırılması zor bir çit olduğunu düşünüyor."

"Ben de ondan pek hoşlanmıyorum." Gnome yüzünü buruşturdu. "Etrafındaki tüm bunları görüyor musun?" Elinin bir hareketiyle rafları işaret etti. "Yüz yıldan fazla bir süredir doğru kararlar veriliyor."

Bu onu şaşırtmadı. Gnome altmış yaşında görünüyordu belki ama pek çok Kenarlı uzun ömürlüydü. Birkaç yüzyıl söz konusu değildi ve Gnome Pasifik Kenarlı'nı bu işe sadece birkaç yıl önce girmiş olamayacak kadar iyi tanıyordu.

"Buradaki her ürün için pazarlık yaptım ve bunları kârla satabileceğimi biliyorum. Şuradaki piller bana dokuz dolar doksan sekiz sente mal oldu. Tanesini üç dolara satıyorum. Elli dolar iki sent kâr ediyorum. Aptal insanları çift A pil için üç dolar ödemeye zorlamıyorum. Ben sadece bir fırsat sunuyorum ve onlar da bunu satın alıyorlar çünkü ya dükkana beş mil gidecek kadar tembeller ya benzinleri yok ya da paraları yok ama takas edecek bir şeyleri var. Aynı anda hem çocuklarını doyurup hem de benzin alacak kadar para kazanamadıkları için neden daha az ücret talep edeyim? Bu bir iş. Yavaş yavaş inşa edersiniz ve elinizdekine tutunursunuz. Baban bunu kalın kafasına sokamıyor. Şimdi büyük paralar istiyor ve elde ettiğinde de hepsini çarçur ediyor çünkü hızını ayarlayamayacak kadar aptal. Sana yeteneğinle sahip oldu ve hala beş parasız."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım." Callahan ailesinde çocukluk ya bayram ya kıtlık şeklinde geçmişti. Bir gün biftek, ertesi gün hayali peynirli makarna.

Gnome öne doğru eğildi ve parmağıyla masayı dürttü. "Ben tavsiye verme işinde değilim. Ben para kazanma işindeyim. Bu yüzden beni iyi dinle çünkü bunu bir daha söylemeyeceğim. Sen iyi bir kızsın. Dışarıda senden pek kalmadı. Nesli tükenmekte olan bir türsün. Baban baş belası. O bencil bir pislik ve hindisi pişti, kimse için değişmeyecek." Gnome eliyle kesik bir hareket yaptı. "Seni bir karmaşanın içine sürükleyecek ve diğer tarafa kaçacak. Burada iyi bir şeyin var: bir evin var, iyi bir işin var ve kendi başına bir insansın. Her şeyi mahvetmesine izin verme."

Audrey ayağa kalktı. "Kalkmayacağım. Bu son seferdi." "Hepsi böyle söylüyor."

Ona gülümsedi. "Evet, ama ciddiym. Seamus Callahan için bir daha asla bir iş yapmayacağım."

"Sen ona bak."

Oh, yapardı. Kesinlikle yapardı. Eğer Callahan'lardan biri bir daha onun bahçesine gelirse, onları elinde bir tüfekte karşılayacaktı. Eğer kendini hayırsever hissediyorsa, onlara bir uyarı ateşi açabilirdi, ama bu çok düşük bir ihtimaldi.

İKİ

JACK bıçağını kınına soktu, giydirilmiş tavşanı bir sopaya bağladı ve omzuna astı. Etin okul üniformasına değmesi iyi olmazdı. Avı kirletebilirdi.

Orman yolunda ilerledi. Güzel bir tavşandı. Böcek yoktu. Hastalık yoktu, tüm iç organları güzel kokuyordu. Dişleriyle boynunu kırarak onu çabucak öldürmüştü. Böylesi daha iyiydi çünkü tavşan acı çekmiyordu ve eti de kirlenmemişti. Jack tekrar insana dönüşmüş, tavşanı bir derede yıkamış ve düzgün bir şekilde giydirmeye özen göstermişti.

William'ı görmeye gelirken her zaman bir hediye getirirdi. İnine gidiyordu ve William'ın onu içeri almasına gerek yoktu. Bir hediye getirmek kibarlıktı.

Jack yüzünü buruşturdu. Kız kardeşi Rose'a göre kibarlık konusunda pek iyi değildi. Ama William'la aralarında hiç sorun olmamıştı. İkisi de Dönüşen'di ve bazı şeyler söylenmezdi ama anlaşılırdı: hediye getirmek, dişlerini göstermemek, Cerise'e uzun süre bakmamak. Cerise'i böyle sevdiğinden değil. Sadece o William'ın karısıydı ve Jack bir şeyleri açıklamaya çalıştığında ona mantıklı geliyordu. Kendi kız kardeşine bir şeyler açıklamaya çalıştığında ise azar işitiyordu.

Ve sorun da tam olarak buydu.

Etrafında, yaz sonu ormanı hayatla dolup taşıyordu. Minik sincaplar dalların arasında birbirlerini kovalıyor, algılanan bazı hafifliklere karşı öfkeyle cıvıldıyorlardı. Orman fareleri devasa garip meşelerin kökleri arasında koşuşturuyordu. Kelebekler esintide parlak yapraklar gibi süzülüyordu. Jack Kenar'da doğmuş olmasına rağmen, Tuhaf'ın ormanlarını severdi. Eski ve güçlüydüler ve sihirli sırlar barındırıyorlardı. Yine de Kenar ormanlarında avlanmayı, büyük bir ağacın dalları boyunca yumuşak patileriyle sürünmeyi, yosunları koklamayı ve alacakaranlıkta Kenar yaratıklarını avlamayı özlemişti. Gerçekten özgür olduğunu hatırladığı son zamandı.

Küçük sarı bir kelebek süzülerek yaklaştı, başının üzerindeki hava akımlarında aşağı yukarı zıpladı. Durdu, donakaldı.

Yukarı ve aşağı, parlak sarı kanatlar. Zıpla, zıpla, zıpla . . .

Jack birkaç metre havaya sıçradı ve eliyle kelebeğe vurdu. Ha! Anladım.

Parmaklarını dikkatlice açtı. Kelebek, limon sarısı kanatlarını çırparak avucunda gezindi. Elinin topuğuna, başparmağına tırmandı, kanatlarını açtı ve teninde soluk sarı bir toz bırakarak süzüldü. Tuhaf bir özlemle uçup gidişini izledi. Bir kelebek olmak istediğinden değil. Kelebekler avlanamazdı, konuşamazdı ve yaşamları kısaydı. Ama kelebekler kaygısızca uçabilirdi. Askeri hapishane okullarına gönderilmek gibi bir endişeleri yoktu.

Jack içini çekti, avucundaki toz izlerini kokladı -kuru ve çiçek kokuyorlardı- ve yoluna devam etti.

Dört yıl önce o, George ve Rose birlikte Kenar'da, sihrin olmadığı Kırık ile çok fazla sihrin olduğu Garip arasındaki dar bir şeritte yaşıyorlardı. Eski bir evde yaşıyorlardı. Fakirlerdi. Gerçekten ama gerçekten fakirlerdi. Tuhafa gelene kadar ne kadar fakir olduklarını anlamamıştı. Anneleri ölmüştü. Jack onu pek iyi hatırlamıyordu, hafif bir koku dışında. Bir keresinde balodaki bir kızın parfümünden benzer bir koku almış ve bu koku içinde kocaman bir delik açmıştı. O anda oradan ayrılması gerekmişti, bu yüzden en üst kattaki balkondan ağaçların arasına gitmiş ve sabah döndüğünde Declan'ın ofisine gidip kendini açıklamak zorunda kalmıştı.

Anneleri ölünce babaları da kaçıp gitmişti. Jack onu sadece hayal meyal hatırlıyordu, sadece bulanık, adam şeklinde bir şeydi. Yine de sesini hatırlıyordu, kaba, komik bir ses. Babaları bir hazine aramaya gitmiş ve bir daha geri dönmemişti. Sadece o, Rose, George ve büyükannesi vardı. Rose sürekli çalışıyordu. George ve o Kırık'ta okula gitmek zorundaydılar. George yavaş yavaş ölüyordu çünkü bazı şeylerin peşini bırakamıyordu. George ne zaman ölmüş bir şey bulsa, bir kuş, bir kedi yavrusu, Büyükbaba, onu hayata döndürüyordu - ama onu yaşatmak için kendi yaşam gücü gerekiyordu. Garipler'e taşınmalarından hemen önce George o kadar çok şeyi geri getirmişti ki sürekli hastaydı.

Jack iç çekti. İnsanlar George'a sataşmıştı ama o her zaman onun için savaşmıştı. Bu onun işiydi, diye düşündü Jack. George ve Rose'u korurdu. O bir şekil değiştirendi, bir yırtıcıydı. Büyü olmadan, Kırık'ta bile diğer insanlardan daha güçlü ve hızlıydı.

Ve sonra Declan Garipler'den geldi. İri, güçlü, zırh giyiyor, kılıç taşıyor ve öyle güçlü bir parıltıyla evleri havaya uçuruyordu ki

Beyaz şimşek. Declan Rose'u istiyordu. George'un sorununu çözdü, canavarları yendi, herkesi korudu, sonra Rose ona aşık oldu ve Garipler'e gittiler.

Büyükannem gitmek istemedi. Her yaz ziyarete gelirdi, yani o kadar da kötü değildi.

Garipler'de Dönüşenler normal insanlarla birlikte yaşamazdı. Çoğu zaman aileleri onları devlete evlatlık verir ve Hawk Askeri Akademisi'ne gönderilirlerdi. William da Hawk'a gitmişti. Orasının bir hapisane gibi olduğunu söylemişti: oyuncak yok, kitap yok; yedi kıyafet, havlu, diş fırçası ve saç fırçası dışında hiçbir şey yok. Hawk'taki Değişkenler küçük, steril odalarda yaşıyorlardı. Bu, onları mükemmel askerler haline getirmek için tasarlanmış, dersler ve sürekli tatbikatlarla dolu bir hayattı. Jack bir keresinde bu konuda bir makale okumuştı; Değişken çocukların normal insanların nasıl etkileşimde bulunduğunu anlayamadıkları yazıyordu. "Kontrollü, düşük uyaranlı bir ortam" onlar için daha iyiydi.

Hawk'inkinden daha kötü bir şey yoktu. Jack sırtında garip bir gerginlik hissetti ve bundan kurtulmak için omuz silkti. Rose ve Declan ona oraya asla gönderilmeyeceğini söylemişlerdi. Ama yaşlandıkça daha çok hata yapıyordu.

Dün gece Declan onu oturttu ve bu şekilde devam edemeyeceklerini söyledi. Değişiklikler yapılmalıydı. Hawk'la ilgili bir şey söylemedi ama Jack satır aralarını okuyabiliyordu. O bir bebek değildi.

William onun tek umuduydu. William, Declan'ın en iyi arkadaşıydı. Jack'i savunabilecek biri varsa, o da oydu.

Çok geç olmadan William'ın işlerin nasıl yürüdüğünü anlamasını sağlamak zorundaydı.

WILLIAM'ın evi, eski küller ve meşelerle çevrili geniş bir çimenliğin ortasında duruyordu. Büyük bir yerd, tepesinde bir çatı katıyla birlikte üç katlıydı, yeşil kil kiremitten bir çatının altında tamamen kahverengi taştan yapılmıştı. Evin köşelerinde iki kat yüksekliğinde dört yuvarlak kule bulunuyordu. Her kulenin ikinci katında taş parmaklıklı yuvarlak bir balkon vardı. Diğer evleri daha da büyüktü, Declan ve Rose'un evi büyüklüğünde bir malikâneydi ama William ve Cerise oradan nefret ediyorlardı. Yine de arada bir oraya gidiyorlardı çünkü daha büyük bir havuzu vardı.

Jack ağaçların arasından çıktı, çimenleri geçti ve kemerli girişin önünde durarak William'ın kokusunu almasına izin verdi. Bir dakika, iki . . .

Yeterince uzun. Kemerli ön kapıya gitti. Parmak uçlarının altında kapı açıldı ve onu karanlık taş girişe aldı. Kapı arkasından kapandı,

Ve karanlık onu kara ağızına alıp yuttu. Jack içgüdüsel olarak çömeldi ve gözlerinin alışmasına izin verdi.

William orada durup bir baykuş gibi gözlerini kırıştıtırırken davetsiz misafirleri öldürebilirdi.

Jack'in kendi evi olduğunda, tıpkı bunun gibi bir girişi olacaktı.

Jack'in gözbebekleri zayıf ışığı yakaladı ve yol boyunca, şüphelenmeyen bir saldırganın ayak bileğine takılmak için doğru yükseklikte gerilmiş bir tuzak telinin parıltısını gördü. Jack telin üzerinden atladı, bir sonraki kapıya geçti ve avluya çıktı. Günün parlak ışığı gözlerini tekrar şok etti. Sol tarafta, taş bir patikayla çevrili mavi bir havuz görene kadar gözlerini kırıştırdı. Yolun etrafında, kıvrımlı çiçek tarhlarında çiçekler açmış, sarı ve mavi çiçekler narin yapraklarıyla güneşi yakalıyordu. Burun delikleri odun dumanını yakaladı. Cerise yemek pişiriyordu.

Jack evin arka tarafına giden patikadan aşağı indi, yan kapıdan geçip büyük mutfığa girdi. Kocaman, sağlam bir masa odanın çoğunu kaplıyordu. William masanın diğer tarafındaki büyük sandalyeye uzanmış, taş tezgâhta duran Cerise'e dokunabilecek kadar yakın duruyordu. Declan gibi William da uzun boyluydu ama Rose'un kocası sarışın ve zayıfken, William siyah saçlı, zayıf ve sertti. Bakışları karşılaştı. William'ın gözleri bir kez sarı renkle parladı. Sadece dostça bir uyarı. Jack, otoritesiyle bir sorunu olmadığını göstermek için bir saniyeliğine yere baktı.

Kafasını kaldırdığında Cerise tezgâhtan ona sırtıyordu. Kısa boylu ve bronz tenliydi, uzun siyah saçları vardı ve mavi bir önlük giymişti. "Bir tavşan! Bu bizim için mi?"

Jack başıyla onayladı ve ona tavşanı uzattı. Cerise onu aldı. "Bu mükemmel Jack. Tam zamanında. Çok da güzel temizlenmiş."

Jack sırttı. Hoşuna gitmişti.

"Gel, otur." William bir bardak Adrianglian çayını ona doğru itti. Jack bardağı aldı ve en yakındaki sandalyeye oturdu. Cerise bir tavayı ateşe koydu, içine biraz doğranmış domuz pastırması attı ve bir soğan soymaya başladı.

"Nasıl gidiyor?" William sordu.

"Tamam." Jack sesini düz tuttu. Bu konuşmayı çok dikkatli yapması gerekecekti.

"Okul nasıl gidiyor?" Cerise soğanı parçalara ayırarak sordu.

"İyi."

William ve Cerise birbirlerine baktılar. "Okul nasıl gerçekten?" William sordu.

Jack masaya baktı. Kraliyet Koleji'ndeki ilk yılına gireli bir hafta olmuştu. Kolej büyük bir olaydı. Çok paraya mal oluyordu ve en iyi öğretmenlere sahipti ve kabul edilmek için bir sürü sınavı geçmesi gerekiyordu. George ondan iki yıl öndeydi ve çok seviyordu. Başka biri ona sorsaydı, Jack okulun iyi olduğunu, çünkü Rose ve Declan'ın parasını ödediğini söylerdi ve nankörlük etmek istemezdi. Ama burası William'ın eviydi, yani yalan söylemek zorunda değildi.

"Bu çok garip."

"Garip iyi mi, garip kötü mü?" Cerise tavaya soğan ve sarımsak ekledi. Aroma Jack'i kendine çekti. Dudaklarını yaladı. Cerise tavşanı ısırık büyüklüğünde parçalara böldü ve eti de tavaya attı. *Mmmm, güzel kokuyor.*

"Garip garip," dedi. "İnsanlar benimle konuşmuyor, sorun değil. Benim de onlarla konuşmama gerek yok. Ama sürekli arkamdan konuşuyorlar. Kızlar en kötüsü. Toplanıp bir şeyler fısıldıyorlar ve ben kibar davranıp onlarla konuşmaya çalıştığımda tuhaflaşıyorlar. Bana Lanetli Prens'in Kardeşi diyorlar."

William dik oturdu. "Ne?"

"George'a Lanetli Prens diyorlar çünkü büyücülük yapıyor. Ben de onun kardeşiyim."

Cerise içini çekti ve eti karıştırdı. "Senin yaşındaki kızlar tuhaftır. Biliyorum, ben de öyleydim. Yetişkinler onlardan küçük aşklar yaşamalarını bekler ve onlar da yaşamaları gerektiğini düşünürler çünkü yetişkin kadınlar böyle yapar, ama aslında onlar küçük kızlardır ve bunu nasıl yapacakları konusunda hiçbir fikirleri yoktur. Erkekler bir gizemdir. Lark'a sorun. O size anlatacaktır."

Lark, Cerise'in küçük kız kardeşiydi. Jack tekrar masaya baktı. "Lark ve ben artık arkadaş değiliz."

Cerise tavadaki tavşanı karıştırmayı bıraktı. "Ne zamandan beri?" "İki hafta öncesinden beri."

"Ne oldu?" William sordu. "Bir şey mi yaptın?"

Jack başını salladı. "O ve benim çok fazla aynı olduğumuzu söyledi. Benim vahşi olduğumu, onun da vahşi olduğunu ve bir araya geldiğimizde delirdiğimizi söyledi. Bana kızgın olmadığını söylüyor ama artık benimle avlanmak için ormana gitmiyor. Artık George'la vakit geçiriyor. Onun medeni olduğunu söylüyor."

Bunun ne anlama geldiğinden bile emin değildi. Bir gün Lark oradaydı, ertesi gün yoktu. Bu onu kızdırıyor ve üzüyordu, ta ki kafası bu konuda bir şey yapamayacak kadar karışana kadar.

William kurt gözlerini ona dikti. "Lark'ın kafası kırılmış." "Hasarlı," dedi Cerise sesinde çelik bir tonla.

"Hasarlı," diye tekrarladı William. "Özür dilerim. Köle tacirlerinden haberin var mı?"

Jack başını salladı. Yıllar önce köle tacirleri Kenar'daki evlerine gelmiş ve Rose'u kaçırmaya çalışmışlardı. Kız kardeşi Kenar'daki en güçlü büyüye sahipti. Parıltısı saf beyazdı ve hâlâ her gün en az bir saat onunla pratik yapıyordu. Büyü onu değerli kılıyordu.

"Köleciler Lark'ı çaldı," dedi William ona. "Onu yerdeki bir deliğe koymuşlar ve beslememişler. İçlerinden biri onu taciz etmek için onunla birlikte deliğe girmiş."

Jack dişlerini gösterdi. "Ne?"

"Onu büyüyle öldürdü," dedi Cerise. Yüzü gergin görünüyordu, sanki kendini sakın tutmaya çalışıyordu. "Onu beslemeyi kestiler. Bir hafta boyunca sadece o ve cesedi vardı. Delikte ne kadar kalacağını ya da onu ne zaman bulacağımızı bilmiyordu."

İkisi de ona baktı. Bu bir yetişkin ya da insan meselesiydi ve o bunu anlamıyordu, bu yüzden sadece bekledi.

"Köle tacirini yemiş olabilir," dedi William.

Jack başıyla onayladı. Bu adil bir öldürmeydi. İğrençti ama bir hafta boyunca yerdeki bir delikte sıkışıp kalsaydı, etrafı düşmanlarla çevrili olsaydı, o da insan eti yiyebilirdi.

"Değişmeyen insanlar için durum farklı," dedi William. "Bu onlara zarar veriyor."

"Neden? Etin içinde zehir mi var?"

"Bu o tür bir hasar değil," dedi Cerise. "Lark yaptığı şey yüzünden korkunç bir canavar olduğunu düşünüyor. Kendisinden biraz nefret ediyor ve bunu unutmaya çalışıyor. Artık her zaman güzel elbiseler giydiğini ve saçlarının her zaman çok iyi tarandığını fark ettiniz mi?"

Fark etmişti. Kızın artık onunla ormana gitmediğini de fark etmişti. Eskiden eğlenirlerdi. Avlanırlar ve takılırlardı. Şimdi balkondaki sandalyeye oturup Rose'la çay içmek istiyordu.

"Şu anda normal olmak istiyor," dedi Cerise ona. "Çirkinliği unutmak istiyor, bu yüzden etrafındaki her şeyi güzelleştiriyor."

"Ve ben çirkinim," dedi Jack.

Cerise elini yüzüne götürdü. "Oy."

"Sen çirkin değilsin," dedi William. "Vahşisin. Avlanmayı ve öldürmeyi seviyorsun ve o şu anda kanla başa çıkamaz. Bırak bunu kendi başına halletsin."

kendi. Hazır olduğuunda seni bulacaktır."

"Kızlar benden hoşlanmıyor," dedi Jack. "George'u tercih ediyorlar."

Cerise, "Okuldaki kızlar George'u seviyor çünkü o güvenli biri," dedi. "George'un mükemmel davranışları var, sakın ve onunla yalnız kaldıklarında hiçbir şey olmayacağını biliyorlar. George olmaya çalışmayın. Ondan hoşlanan kızlar senin için yanlış kızlardır. Sen karanlık ve tehlikeli bir tarafı olan bir çocuğa ilgi duyan kızları arıyorsun."

"Benim karanlık bir tarafım yok," dedi Jack.

"Tabii ki öyle. Bu yaşta, her şey oynadığınız rollerle ilgili. William ve ben Mirror için çalıştığımızda, genellikle başka biri olmak zorundayız. Farklı kostümler giymemiz ve rolümüzü oynamamız gerekiyor."

"Ama ben başka biri olmak istemiyorum."

"Söylediğim bu değil." Cerise içini çekti. "George'u ele alalım. Kostümünü giyiyor, okula gidiyor ve Trajik Prens rolünü oynuyor."

"Lanetli," diye düzeltti Jack.

"Lanetli. Ama evde normal, değil mi?"

Jack bunu düşündü. Doğru, George okulda biraz tuhaftı. Nadiren gülerdi ve bazen pencerelerin yanında durup uzaklara bakar, üzgün görünürdü, bu sırada bir grup kız onun hakkında fısıldaşırdı.

"Evet," dedi Jack. "Anladım."

"Sadece rolünüzü bulmanız gerekiyor. George Lanetli Prens, sen ise Gizemli Karanlık Yalnız olarak daha iyi iş çıkarabilirsin."

William karısına baktı. "Bu konuda çok fazla düşündün."

Cerise ona elini salladı. "Sen sus. Jack, bak, çok basit. Sadece kendini tutmalı ve soğukkanlı görünmelisin."

Jack gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"William gerçekten iyi bir soğukkanlı bakış atıyor." Cerise William'a döndü. "Onun için soğukkanlı ol."

William içini çekti ve Jack'e baktı. Özel bir bakış değildi bu. Sadece düzdü.

"Yani sıkılmış görünmek zorunda mıyım?"

"Umurunda değilmiş gibi görünmelisin. Sanki başka bir yerde olmayı tercih ediyormuşsun gibi."

"İsterdim! Başka bir yerde olmayı tercih ederim."

"O zaman çok zor olmamalı. İnsanlara kendinden bahsetme. İnsanların sizi görebileceği hiçbir konuda heyecanlanmamaya çalışın. Eğer birisi

size meydan okursa, omuz silkip devam edin. Israr ederlerse, kışlarına tekme basın. Ve arada bir, kendiniz olun ve her zaman yaptığınız gibi, küçük bir çocuğa yardım etmek gibi rastgele nazik bir şey yapın. Biri size bir şeyi neden yaptığınızı sorarsa, soğukkanlı görünün ve onlara anlamayacaklarını ve sizinle ilgili bilmemelerinin daha iyi olacağı şeyler olduğunu söyleyin. Kızlar bunu yutacaktır."

Jack onaylamak için William'a baktı. William omuz silkti ve kayıtsız göründü.

"Bir dene bakalım," dedi Cerise. "Jack, okula gitmek zorundasın. İnan bana, elinde en azından üçüncü dereceden bir mezuniyet belgesi olmadan Garipler'de hiçbir şey yapamazsın."

Jack bir süre masayı inceledi. "Soğukkanlılık Rose ve Declan üzerinde işe yaramaz," dedi.

"Ne oldu?" William ona doğru eğildi ve kurt bakışlarını Jack'e dikti. Sert, acımasız bir bakıştı bu ve Jack'i bir bıçak gibi yerine mıhlıyordu. Eğer ormanda kendisine böyle bakan bir kurtla karşılaşılsaydı, Jack tüylerini kabartır ve hırlardı. Bu da işe yaramazsa, olabildiğince hızlı kaçardı.

Jack sesini monoton tutmaya çalışarak, "Bir balo vardı," dedi. "Ya da bir ziyafet. Declan'ın Marshal olarak işi gereği yaptığı şeylerden biri. Bir sürü insan geldi. Etrafta dolaştım. Sessiz olduğum için beni hiç fark etmezler. Bazı insanlar orada durmuş karides ve tostun üzerindeki yengeçleri yiyordu. Arkalarından yürüdüm. Rose hakkında konuşuyorlardı. Yaşlı bir adam Declan'ın seçebileceği onca kadın varken kendine bir fahişe bulmak için Edge'e gitmek zorunda kaldığını söyledi ve neden bunu yapmak zorunda kaldığını düşünüyorlardı?"

Sesi yükseliyordu. Jack sakın olması gerektiğini biliyordu ama dün gece hissettiği öfke, kendini kafeste bulan bir hayvan gibi içinde yeniden uyandı. O konuşmanın her kelimesini ve her sesini hatırlıyordu. William ona daha önce bunun bir değişim olayı olduğunu söylemişti ve mükemmel hafızası şimdi onu teşvik ediyordu.

"Ve sonra solundaki mavili kadın Declan'da fiziksel olarak bir sorun olabileceğini söyledi. Hiçbir şey söylememesi için ona tamamen bağımlı bir kadın bulmalıydı."

Öfke şimdi onu tırmalıyor, içini dışına çıkarmaya ve kaçmaya çalışıyordu. Parmak eklemlerinin arasındaki deri kaşınıyor, pençelerini çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

"Ve diğerk kadın, sarılar içinde, dedi ki, 'Anne gibi oğul gibi. Annesi kötü şöhretli bir Edge kadınıydı' dedi. Ve adam, yanında iki melez çocuk getiren bir kadınla ilişki kurmanın bilgeliğini sorguladığını ve Declan'ın onu yanında tutması için yatak odasında yaptığı hizmetlerde gerçekten değerli bir şey olması gerektiğini söyledi. Ve sonra dedim ki ..."

Sesi derin, hırıltılı bir hırıltıya dönüştü. Öfke patladı ve onu sandalyesinden kaldırdı. Gözlerinin parladığını biliyordu ama umurunda değildi. "Ben de Edger'ların kendi başlarının çaresine baktıklarını, başkalarının evlerine gelip sadaka istemediklerini, kendilerini besleyen insanlara hakaret etmediklerini, şişman keneler gibi ev sahiplerinin kanını emmediklerini ve çaldıkları kanın tadının iyi olmadığından yakınmadıklarını söyledim. Kız kardeşimin bir Edge fahişesi olduğunu mu düşünüyorsun? O zaman buraya onun yemeğini yemeye gelmeyin."

"Ah, Jack," diye fısıldadı Cerise.

"Ve sonra herkes şok oldu." Jack hırlayarak bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Adamın kokusunu hatırlıyordu, canlı ve keskin, yüzünü, sesini. "Onu öldürmek istedim. Onu öldürmeme izin vermeliydiler! Dişlerimle boynunu kırardım!"

"Sonra ne oldu?" Cerise sordu.

"Declan delirmiş gibi baktı ve 'Ya çocuk yalan söylüyor, ki bunu asla yapmaz, ya da karıma hakaret ettin' dedi. Adam, 'Bizim evde misafir gelmeden önce hayvanlarımızı zincirleriz. Belki siz de aynısını yapmalısınız. Bunun üzerine Declan, 'Git yoksa seni dışarı atarım' dedi. Adam, "Bu bir tehdit mi?" dedi. Declan da, "Öyle olmasını ister miydin?" dedi. Adam, "Madem ısrar ediyorsun," dedi ve elini kılıcının üzerine koydu. Ve sonra Rose parladı. Etrafında beyaz şimşek gibi spiraller çiziyordu ve gözleri bembeyaz parlıyordu ve şöyle dedi: 'Bu iş bitti! Seni ve aileni dilim dilim doğramadan önce git buradan' dedi."

Jack volta atmaya devam etti. "Sonra ziyafet bitti ve Declan'ın ofisine gitmek zorunda kaldım. Gerçekten çok kızmıştı. Dedim ki, 'Ailemi savunuyordum! O kötü bir adamdı' dedim. Declan adamın kötü olduğunu bildiğini söyledi. Onu neden davet ettiğini sordum ve Declan, bu adamla kimin dost olduğunu görmek istediğini, böylece Declan'ın düşmanlarının kim olduğunu öğrenebileceğini söyledi ve ben de bu planı kalbinden bıçakladığımı söyledim. Benden mükemmel olmamı beklemediğini, ancak insan içine her çıktığımda bu felaketleri yaşamaya devam edemeyeceğimizi söyledi. Rose ile aralarında sorunlara yol açtığını ve bu tür sorunları istemediğini, bu yüzden böyle devam edemeyeceğimizi söyledi.

ve bir şeylerin değişmesi gerektiğini söyledi. Ayrıca daha fazla gözetime ihtiyacım olduğunu ve ona başka seçenek bırakmadığımı söyledi. Ve sonra bana gidebileceğimi söyledi."

Jack derin bir nefes aldı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Hecelemesine gerek yok. Beni Hawk'a gönderiyor! Gözetim için!"

"Otur yerine!" William gözleri yeşil yeşil parlayarak bağırdı. Jack yere çöktü ve sustu.

"İçinizdeki hayvani şey, Vahşi. Hiç seni ele geçirdi mi?" Jack başını salladı.

"Hiç kırmızıyı gördün mü?" Jack başını salladı.

William Cerise'e baktı. "Bir an önce iyileşmesi gerekiyor ve zamanımız yok. İlk sefer her zaman en zordur." Tekrar Jack'e döndü. "Beni dinle. İçimizde bir şey var, Vahşi. Vahşi senin içinde bir inin derinliklerinde uyur. Öfkелendiğinizde, endişelendiğinizde ya da heyecanlandığınızda Vahşi uyanır ve eğer izin verirsiniz dışarı çıkar. Vahşi ele geçirdiğinde, kurallar olduğunu unutursun. Eğer böyle bir şey olursa, çılgınca öldürürsünüz ve ölene ya da tükenene kadar durmazsınız. Sizi tanrıların olmadığı bir yere götürür. Buna parçalama denir. Bunu zaman zaman hepimiz yaparız. Parçalamanın doğru yolu ve yanlış yolu vardır. Sivillerle dolu bir akşam yemeğinin ortasında rending yapmak yanlış yoldur. Anladınız mı?"

Jack başını salladı. "Evet."

"Sen ve ben onu güvenli bir şekilde serbest bırakmanın bir yolunu bulana kadar Vahşi'yi kontrol altında tutmalısın."

"Nasıl?" Jack sordu.

"Sana söyledim, Vahşi ininde uyuyor. Kırmızıyı gördüğünde kaçmak üzeredir. İşte o zaman onu inine geri iter ve orada kalmasını sağlarsın. Eğer kırmızı siyaha dönerse, sen yoksun demektir. Seni sürüklemesine izin verme Jack. Anladın mı beni?"

Jack tekrar başını salladı.

"Sonra, Declan seni Hawk'a göndermeyecek. O öyle bir adam değil. Gönderse bile muhtemelen seni almazlar. Sen çok yaşlısın. Hayatta kalamazsın - ruhunu tamamen ezmek zorunda kalırlar, bu da seni berbat bir asker ve onlar için işe yaramaz hale getirir."

Evet, evet. Declan isterse onu alacaklardı ama şu an bundan bahsetmek için uygun bir zaman gibi görünmüyordu.

"Ancak Declan ve Rose sizi ne kadar severse sevsin, Camarine Kalesi önümüzdeki birkaç yıl için sizin için en iyi yer olmayabilir. Onların evi

Mareşal'in evi. Cerise ve ben yarın sabah yola çıkıyoruz. Ayna için bir görevimiz var. Döndüğümüzde Declan'la bu konuyu konuşacağım."

İfadenin tüm büyüklüğü Jack'in üzerine çöktü. William gidiyordu. Yardım gelmeyecekti. "Nereye gidiyorsun?" Jack kısık bir sesle sordu.

"Nereye ya da ne kadar süreyle gideceğimizi sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun." William öne doğru eğildi.

Jack'in zihninde zayıf bir umut alevlendi. "Bu gece Declan'la konuşabilir misin?" "Hayır. Bu uzun ve karmaşık bir konuşma."

Umut öldü. Ayna için bir görev bir hafta, bir ay ya da altı ay sürebilirdi. *Şimdi* yardıma ihtiyacı vardı.

"Peki ne yapmam gerekiyor?" Jack sordu. Sesi ona bile yenilmiş gibi geliyordu.

"Başını aşağıda tut ve aptalca bir şey yapma," dedi William. "Ben dönene kadar beladan uzak dur."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Jack. Beladan uzak duramıyordu çünkü normalin nerede bittiği ve belanın nerede başladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bunu yapamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Evet, yapabilirsin," dedi Cerise ona.

Jack'i belli belirsiz bir ses çekti, yukarıdan gelen donuk bir uğultuydu bu. William ayağa kalktı ve mutfaktan çıktı. Jack de onu izledi. Dışarıda uğultu daha da arttı. Jack gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Küçük bir nokta berrak maviyi karartmış, giderek büyüyordu.

Cerise arkalarından çıktı. "Bir wyvern."

"Mhmm. Hava Kuvvetleri." William nefesinin altından homurdandı ve Cerise'le birlikte iç avludan geçerek kapıya doğru yürüdü. Jack de peşlerinden gitti. Karanlık geçitten geçip tekrar aydınlığa çıktılar.

Wyvern alçaldı, devasa, pullu bir yaratıktı, kocaman kösele kanatları o kadar geniş açılmıştı ki, gölgeleri tüm açıklığı kaplıyordu. Kaslı iki bacağı, alacakaranlıktaki gökyüzü gibi soluk mor renkteki pullu karnına doğru eğilmişti. Canavar evin etrafında dönüyor, döndükçe eğiliyordu ve Jack sırtındaki yeşil pullara ve kulübenin sıkıca örülmüş hasır barınağına bir anlığına göz attı. Havada kuru, acı bir wyvern kokusu vardı. Jack'in burun deliklerini kaşındırdı ve hapşırdı.

Wyvern eğildi, başlarının üzerinden uçtu ve evin önündeki geniş tarlaya indi, kanatlarını açtı, iki bacağı yumuşak toprağı kazdı. Bu

Yerinde kıpırdandı, yerleşti, kanatlarını açtı, çimenlerin üzerinde dinlenmek için aşağı indirdi ve başını yere eğdi. Kulübenin kapısı açıldı. Siyah saçlı bir adam çıktı ve wyvern'in yanından aşağıya, sanki bir çocuk parkı kaydırağıymış gibi yere doğru kayd. Wyvern kıpırdanarak onlara doğru bir hava akımı gönderdi ve Jack tanıdık bir koku aldı. "Kaldar."

William sanki ekşi bir şey ısırmış gibi bakarak nefesinin altından homurdandı.

"Kuzen!" Cerise el salladı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu!"

Ayakları üzerinde zayıf ve hafif olan Kaldar çimlere indi ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onlara doğru yürüdü. Üzerinde kot pantolon ve mavi bir tişört vardı; tişörtün üzerinde siyah harflerle Kırık İngilizce ile yazılmış DÜNYANIN EN İYİ AMCASI yazıyordu.

Kaldar Cerise'in kuzeniydi. Son karşılaştıklarında Jack ve Lark hâlâ arkadaşlardı ve Lark ona yemekte Kaldar'a dikkat etmesini söylemişti. İnsanlar yemek yerken ve birbirlerine karışırken, Kaldar onların ceplerinden bir şeyler alıyor, sonra da geri koyuyordu. "Merhaba, merhaba!" Kaldar beyaz dişlerini göstererek daha geniş sırttı. Cerise ona sarıldı; o da güldü ve elini William'a uzattı. William dişlerini sıktı ve Kaldar'ın elini sıktı ve bir tür sessiz hırıltı çıkardı.

"Merhaba" da olabilirdi, "Seni öldüreceğim" de. Jack emin değildi.

Kaldar William'ın elini sıktı ve avucunu açarak ona döndü. "Jack!"

Jack onun elini tuttu ve sıktı.

Kaldar'ın kaşları yukarı kalktı. "Sakin ol. Parmaklarımı kırma."

Jack bir gülümseme sakladı. Heh-heh.

"Yardım istemek için geldim," dedi Kaldar. "Profesyonel, kişisel değil."

"Ne için?" Cerise sordu.

"Mirror için bir eşyanın çalınmasını takip ediyorum. İzler Edge'e kadar uzanıyordu, ben de Baton Rouge Polisi'nden bir arkadaşşıma elimdeki bazı kanıtları gösterdim."

"Polis merkezine girdiğinizde sirenler ve mavi ışıklar çaldı mı?" Cerise sordu.

"Çok komik." Kaldar yüzünü buruşturdu. "Adrianglia'daki bir suç mahallinden aldığım bir parmak izi vardı. Veri tabanında arattı. Hırsızlardan biri ortaya çıktı. California'da bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezinde." Kaldar yine yüzünü buruşturdu. "Ona ulaşmak için Kaliforniya'nın Garipler tarafındaki Demokrasi bölgesine uçmam gerekiyor. Nasıl bir yer olduğunu bilirsin. Desteğe ihtiyacım var."

William Kaldar'a dişlerini gösterdi. "Olmaz. Yarın gidiyoruz."

"İş mi?" Kaldar sordu. William başıyla onayladı.

Kaldar iç çekti.

Cerise, "Saha ofisinden yardım talep edebilirsiniz," dedi.

"Ve bir yabancıyla mı çalışayım? Lütfen." Kaldar kaşlarını çattı. Gözleri parladı. "Bekle. Çocuğu bana ver."

"On iki yaşında!" Cerise uzandı ve Kaldar'ın kafasının arkasına hafifçe vurdu.

"Jack değil. Gaston."

Jack dişlerini gösterdi. Gaston'dan William'ın Kaldar'dan hoşlandığı kadar hoşlanıyordu. Gaston William'ın vasisi ve Cerise'in yeğeni ya da kuzeni gibi bir şeydi. Daha iriydi, daha güçlüydü, daha yaşlıydı ve tamamen insan da değildi.

William omuz silkti. "O tam bir ajan değil."

"Mirror tarafından üç yıl boyunca eğitildi, on dokuz yaşında ve bir ineği kaldırabilir. Abartmıyorum. Bunu yaparken gördüm. Bırakın onu ben alayım."

"Bunu düşüneceğim," dedi William.

"Neden senin için her şey bu kadar zor?" Kaldar sol kaşını kaldırdı.

"Ondan ben sorumluyum," diye homurdandı William.

Kaldar'ın yüzü ciddileşti. Sanki biri yüzündeki komik maskeyi çekip çıkarmış gibiydi. "William, o doğduğunda ben de oradaydım. Altını ben değiştirdim. Gerçekten ona zarar gelmesine izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bir düşünüyüm..." William öne doğru eğildi. "Evet!"

"Bu çok saçma. Sadece fazladan bir çift göze ve kulağa ihtiyacım var. Bunu onun son sınavı olarak düşünün Profesör. Ona sizden çok daha iyi bakabilirim."

William Kaldar'a doğru bir adım attı. Gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı.

"Pekâlâ!" Cerise ilan etti. "Kılıcımı çekip ikinizi ayırmak zorunda kalmadan önce neden eve gidip lezzetli bir tavşan yemiyoruz?"

Ellerini iki adamın da kollarına koydu ve onları eve doğru itti. "Haydi, Jack."

Takip etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

JACK, William'ın evinden uzaktaki ormana doğru patikada tırıs gidiyordu. Karnı tavşanla doluydu. Bu onu mutlu etmeliydi ama etmedi.

Rüzgâr tanıdık bir limon kokusu getirmişti. Jack büyük bir meşenin yanında durdu ve sırtını meşenin kabuğuna yasladı. Üstünde dallar hışırdıyordu. A

Bir dakika sonra George elinde küçük bir dürbünle aşağı indi. Beyaz bir gömlek, soluk kahverengi bir yelek, kahverengi pantolon ve koyu kahverengi botlar giymişti. Belinde kısa bir meç asılı duruyordu. Saçları soluk sarı renkteydi ve uzun kesilmişti. Gözleri iri ve maviydi ve bir kıza benziyordu.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" George sordu.

"Saçına yine limon suyu sürmüşsün."

"Meyve suyu onu hafifletiyor." George, Jack'in solundaki akçaağaca yaslandı. "Nasıl geçti?"

"William ve Cerise yarın yola çıkıyorlar," dedi Jack. "Ayna görevi ve ne zaman döneceğini bilmiyor. William geri döndüğünde Declan'la konuşacağını söyledi. O gelene kadar beladan uzak durmamızı söylüyor."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi

George. "Evet."

"Peki ne yapacağız?" George sordu.

"Evde kalamam. Bir şey yapacağım ya da söyleyeceğim ve beni gönderecekler. William uzaktayken kimse onlara hayır diyemez."

"Rose bunu yapmaz," dedi George.

Jack ona baktı. "O kızgın, George. Gerçekten kızgın. Bu gece çantamı alıp ormana gideceğim. William dönene kadar bekleyeceğim."

"Jack, ileriye düşünmelisin." George başını salladı. "Ortadan kaybolursan ne olur?"

Jack omuz silkti. Ormanda olacaktı, olacak olan buydu. "Declan ve Rose senin kaçtığını düşüncekler. Seni arayacaklar.

Sizi bulamayacaklar, çünkü saklanmakta iyisiniz, bu yüzden daha fazla insan olaya dahil olacak. Söylentiler yayılacak: Güney Eyaletleri Mareşali Lord Camarine, şekil değiştiren kayınbiraderini kaybetti. Belli ki onu kontrol edemiyor, çünkü canavar vahşi doğaya kaçtı. Çocuklarınızı kilitleyin yoksa geceleri evinize girip onları yiyip bitirir. Belki de onu meşalelerle avlamalıyız." George tekrar başını salladı. "Bundan sonra seni Hawk'a gönderecekleri kesin. Hayır, gerçek bir plana ihtiyacımız var."

"Benim yok ki," diye homurdandı Jack.

George ağaçların arasından baktı. "William ve Cerise'in yarın yola çıkacağını söylemiştin. Wyvern kime ait? Eskrimde takıldım ve buraya geldiğimde wyvern çoktan inmişti."

"Kaldar. Kaliforniya Demokrasisi'nde bir görevi var. Onlardan yardım istemeye geldi ama yarın kendi işlerine gideceklermiş, onun yerine Gaston'u da yanında götürüyor."

George bunu düşündü. "Ne zaman?"

"Yarın akşam. Uzun yolculuktan önce wyvern'e dinlenmesi için zaman vermek zorunda." Bunun konuyla ne ilgisi var?

"Bu büyük bir kulübe," dedi George.

"Yani?"

"Eğer Kaliforniya'ya uçuyorlarsa, onu erzakla dolduracaklardır, değil mi?" Jack wyvern'e baktı. Büyük bir kulübeydi. Saklanmak için yeterince büyüktü,

Özellikle de kasalar ve çantalarla doluysa.

"Gaston'la konuşmama izin verin. Onsuz bu işi başaramayız. Her şey yolunda giderse bu gece toplanırız," dedi George. "Declan ve Rose'a okul için bir gece kampı yapacağımızı söyleriz. Gittiğimizi anladıklarında Kaliforniya'da oluruz."

"Gaston yardım etmez," dedi

Jack. "Bırak da o konuda ben endişeleneyim."

Jack gözlerini kardeşine dikti. "Eğer gidersek, benim kaçmamla aynı şey olacak. Arama ve meşaleler."

"Lark'a nereye gittiğimizi söyleyeceğiz, o da zamanı geldiğinde Declan ve Rose'a söyleyecek. Mutlu olmayacaklar ama Kaldar bir Ayna görevinde ve Declan ile Rose bunu tehlikeye atmayacaklar. Ayrıca, kıtanın her tarafı temiz. Declan'ın masasındaki yığını gördün mü? Güney Eyaletlerini suçluların istilasına bırakıp öylece çekip gidemez. Lark onlara Kaldar'ın bizimle ilgileneceğini söyleyecektir." George gülümsedi. "Eve döndüğümüzde ödeyecek çok şeyimiz olacak ama sen Kaliforniya'dayken seni gönderemezler. Bu işe yarayacak."

"Peki ya olmazsa?"

"Başka bir şey düşünürüz. Şimdi eve gitmeli ve sessizce toplanmalıyız. Yarın her zamanki gibi okula gitmeli ve çok uslu olmalıyız."

Orman yolundan aşağı inmeye başladılar.

George'un deri çizimleri yürürken gıcırdıyordu. Onları yağlaması ya da başka bir şey yapması gerekiyordu, diye düşündü Jack.

Eğer George da onunla gelirse, ikisinin de başı belaya girerdi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Jack. "Bunu kendi başıma yapabilirim." "Thad Mosser'ı dövdüğün zamanı hatırlıyor musun?"

Thad kötü bir Edger çocuğuydu. George'a gıcıktı ama bu yıllar önceydi, Edge'de yaşadıkları zamanlar. Ayrıca, bu işi halletmek için sadece bir kavgaya ve birkaç dikiş gerekmişti. "Evet."

"Yarın akşam yola çıkıyoruz," dedi George.

Eve gidene kadar başka bir şey konuşmadılar.

Kulübe sıkıştı. Jack, kulübenin duvarı ile Gaston'un kulübenin içine tikiştirdiği hasır sandıklar arasında sıkışmış küçük odasında kıpırdandı. Karşısında George kulübenin duvarına yaslanmıştı. Gözleri kapalıydı.

Gecenin büyük bir bölümünde uçmuşlardı. İlk başta Kaldar ve Gaston konuştular. Kenar'dan bazı hırsızların Batı Mısır'dan sihirli bir şey çalıp El'e satmaya çalışmasıyla ilgili bir şeyler. İşler pek iyi gitmemiş çünkü bir çeşmeyi kırmışlar ve El'in adamlarından biri paramparça olmuş. Kaldar uyuşturucu piposu denen bir şey bulmuş, her ne haltsa, ve onu Broken'daki polisler'e götürmüş. Piponun üzerinde bir parmak izi bulmuşlar ve bu parmak izi Alex Callahan adında birine aitmiş, o da Kırıkların Kaliforniya'sında bir "rehabilitasyon merkezine" yatırılmış.

"Bu bilgi külçesi sana ne kadara mal oldu?" Gaston sormuştu.

"Garipler'den birkaç ıvır zıvır," demişti Kaldar ona. "Görünüşe göre Çocuğun sabıka kaydı bir mil uzunluğunda. Louisiana Eyaleti onu uyuşturucu bulundurmamak ve hırsızlıktan yakalamış. Ayrıca Florida'da hırsızlık ve dağıtmak amacıyla bulundurma suçlarından birkaç arama emri almış. Ve 1990 model külüstür Nissan Sentra'sı yüksek hızda bir kovalamacaya karışmış ve bir şekilde polis arabalarını atlatmış."

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor," demişti

Gaston. "Eşek üstünde bir yarış atını geride bıraktı."

"Edge'e girdiğini mi düşünüyorsun?"

"Yapmak zorundaydı," demişti Kaldar. "Yüksek hızlı kovalamacaya ona bir yığın suçlama daha getirdi. Sonra Alabama ve Tennessee'de ortaya çıktı, yine hırsızlık ve bulundurma ve şu anda parmak izlerine göre Kuzey Kaliforniya'daki Rose Cliff'e giriş yapmış. Rose Cliff, paranız olduğunda bağımlı akrabalarınızı koyduğunuz yerdir."

Gaston, "Bu adam daha çok küçük çaplı biri gibi görünüyor," dedi.

"Görünüyor' burada anahtar kelime. Sadece yakalandığı şeyleri biliyoruz ve her birinde o kadar kafası iyiydi ki, bir şeyler bulabilmesi mucize.

iki ayağımla da yere bastım. Sen de ben de bir zamanlar Edgers'dık. Nasıl çalıştıklarını biliyorsun."

"Aile," diye kabul etti Gaston. "Edge'de bir yerlerde onu tanıyan birileri var."

"Aynen öyle. Birisi aniden çok para kazandı ve Alex'i rehabilitasyona yatırdı. Çoğu Edgers'ın rafta bir yerlerde duran kırk bin doları yoktur."

Gaston ısıklık çaldı. "Bu ciddi bir para."

"İnsan Alex'in ailesinin bunu nasıl bulduğunu merak ediyor. Zamanım olsaydı, Macon'un çevresindeki Edge'de ilk kez iz bıraktığı birkaç kapıyı çalardım ama böyle bir lüksümüz yok. Nerede olduğunu biliyoruz, bu yüzden ona gidiyoruz ve kokain piposunun nasıl olup da kasaba meydanında, El'in ajanının parçalarının yanındaki Garip'e geldiğini soruyoruz."

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi ve şimdi herkes sessizdi.

Jack kıpırdandı. Ön tarafta, gökyüzünü, bulutları ve çok aşağıdaki toprağı görebileceği bir yerde oturmak çok daha serin olurdu. Wyvern'in sırtından yükselen ısı ve Gaston'un onlara verdiği battaniyeler kulübeyi sıcak tutuyordu ama tam olarak kızarmış sayılmazdı. Yine kıpırdandı. Sıkılmıştı. Sıkıldı, sıkıldı, sıkıldı. Uyumuştu, çantasına koyduğu kitabı okumuştı -Eski Kıta'daki Garip soyluların kadim akıncılara karşı savaşmasını konu alıyordu. Kitap iyiydi ve kahramanın sonunda kötü adamın kafasını kesmesi gerekiyordu, ki bu da iyiydi.

Birkaç kez durmuşlardı ve Gaston onları rahatlamaları için dışarı çıkarmıştı ama bu saatler önceydi.

Jack bacaklarını uzatarak kardeşine çarptı. George gözlerini açtı ve "*Kes şunu*" diye bağırdı.

"*Sen kes şunu,*" diye karşılık verdi Jack.

George kolunu kaldırdı ve koltuk altını kaşıyormuş gibi yaptı. "*Maymun.*"

Jack ona tekme attı. George tekmeye karşılık verdi ve topuğu Jack'in kalçasına geldi. Yani böyle mi? Güzel. Jack boşluğa doğru hamle yaptı ve George'u kolundan yakaladı. George onun karnına dirsek attı. Jack yumruğunu kardeşinin böğrüne indirdi.

"Bunu duydun mu?" Kaldar sordu.

"Kontrol edeceğim."

George, Jack'in kulağına bir yumruk indirdi. Acı kafasında patladı. Ow. Jack onun kaburgalarına yumruk attı.

Kafasına kocaman bir yumruk indi. Dünya bir an için bulanıklaştı ve Jack yere yığıldı. Yarım saniye sonra George onun yanına yığılmış, başının arkasını tutuyordu. Gaston, "Bir şey yok, sadece bazı sandıklar yer değiştiriyor," diye seslendi.

Jack kulübenin ön tarafını işaret etti ve yumruğunu avucunun içine aldı. George başıyla onayladı. Buradan çıktıklarında Gaston'u bir ziyafet bekliyor olacaktı. "İnmemize ne kadar var?" Gaston önden sordu.

"Birkaç saat. Neredeyse geldik," dedi Kaldar.

"Peki plan nedir?"

"Planım Bay Alex Callahan'ı ziyaret etmek ve ona bazı sorular sormak."

"Sence cevap verecek mi?"

"Biraz ikna olmadan olmaz," dedi Kaldar. "Aslına bakarsanız, ikna etmek benim uzmanlık alanım."

"Sanırım wyvern ile birlikte kalacağım?"

Kaldar güldü. "Tırtıklı dişlerinle tüm Red Grove şehrini paniğe sürüklemek istemiyorsan tabii."

"Emin misin? Bana bir bakarsan Alex hayat hikâyesini anlatır. Eğer bu başarısız olursa, her zaman ikna edici olabilirim."

"Uzuvlarından birini kırarak mı?"

"Gerekirse."

"İşler o noktaya gelebilir."

"Seni rahatsız eden bir şey mi var amca?" Gaston sordu.

"Bu adam. Alex Callahan. O bir keş. Sabıka kaydı bir mil uzunluğunda, hepsi de son altı yıldaki uyuşturucu suçlarından."

"Aha."

"Ptah Piramidi en iyi turşucu için bile kırılması zor bir cevizdir. Bu adamlar içeri girip çıktılar. Rekor sürede on dört kilidi açtılar. Benim günlerimi alırdı."

"Büyü mü düşünüyorsun?" Gaston sordu.

"Muhtemelen. Yani eğer seçici Alex ise, bu işi asla yapmazdı."

"Nasıl anladın?"

"Ne zaman bir vurgun yapmak istese, Kenar'da ya da Garip'te herhangi bir şeye girebilir, onu satabilir ve kafayı bulabilir. Eğer bu kilit açma yeteneği sihirse, o zaman sadece Edge ve Weird'de işe yarar. Peki Alex Callahan'ın neden bir kupası var?"

Kırık'ta hırsızlık suçlamalarının duvarı mı? Dezavantajlı olduğunuz bir yerde neden hırsızlık yapasınız ki?"

"Belki de aptaldır."

"Bağımlılar zekidir; bağımlılıklarını sürdürmek için öyle olmak zorundadırlar ve uzun süreli bağımlılar ileriye dönük plan yapamayacak kadar ileri gitmişlerdir. Sadece bir sonraki kafayı düşünürler. Bir bağımlı her şeyi çalar ve size yirmi dolara satar. Metamfetamin almanın fiyatı budur. Mal ne olursa olsun, hırsız bağımlıya yirmi dolar teklif edecek ve bağımlı da bunu kabul edecektir. Onlara göre bir uyuşturucu karşılığında beş yüz dolarlık bir DVD oynatıcı adil bir takastır çünkü oynatıcıya ihtiyaçları yoktur. Ptah Piramidi riskli ve karmaşık bir iştir. Yakalanma ihtimali yüksektir ve üstüne üstlük eşyayı alan kişi onu El'e satmıştır. Callahan bu işi tek başına yapmazdı, yapsa bile yol üzerindeki ilk çitte eşyayı indirirdi. Hayır, Alex orada olabilir ama kilit o değildi. Bu işi başka biri ayarladı."

"Birkaç saat içinde öğreneceğiz, değil mi?"

"Doğru. Bu Picklock her kimse, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Gaston güldü. "Unutma, sen Mirror için çalışıyorsun, Amca."

"Hatırlıyorum. Yine de olasılıklar ilgi çekici. Eminim bu adam ve ben bir anlaşmaya varabiliriz."

Sesler kesildi.

Jack küçük odasında kıpır dandı, iç çekti ve kıvrıldı. İki saat. İki saat uyuyabilirdi.

Wyvern'in alçalması üç saatten fazla sürmüştü ve yere inmeleri de on beş dakika kadar sürdü. Jack sessizce otururken Kaldar dışarı çıktı, kıyafetlerini değiştirdi ve Gaston'a son talimatlarını verdi. Sonunda, Gaston'un yumruğunun tahta ve hasırlara vurmasıyla kulübede bir gumbürtü yankılandı. "Kalkın hanımlar. O gitti. Biraz su getireceğim ve wyvern için katalizör yemi karıştıracağım. İşeyin, bacaklarınızı uzatın, ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Ve sınırdan uzak durun. Gerçekten çok yakınız."

Jack George'a baktı. Sınıra çok yaklaşmışlardı. Neredeyse üç yıldır Broken'a gitmemişlerdi, en son büyükanneyi ziyarete gittiklerinden beri gitmemişlerdi ve Kaliforniya'ya da hiç gitmemişlerdi.

Sabahın ilk ışıkları kulübenin ön camından süzülerek ileride parlıyordu. Jack sandığın üzerinden atladı, hasır kapıyı iterek açtı ve durdu. Birkaç adım ileride, zemin dik bir şekilde aşağı iniyordu.

Uçurum ve onun ötesinde, ufka doğru yayılan uçsuz bucaksız bir okyanus, mavi ve soluk gümüş. Uçurumun altından bir rüzgâr fırladı ve yüzüne çarptı. Jack'in etrafında binlerce koku patladı: çam reçinesi ve okaliptüs kokusu; kayalıkların arasında saklanan küçük mavi çiçeklerin kokusu; tepesinde çığlık atan martıların uzak kokusu; tuz; ıslak kum; temiz ve hafif acı okyanus suyu; deniz yosunu; ve sonradan, esintiyi tatlandıran hafif bir tütsülenmiş balık aroması.

Jack bir an için olanları kavrayamadı, sonra kollarını kanat gibi açarak zıpladı ve neredeyse dik olan yamaçtan aşağıdaki dalgalara doğru fırladı.

ÜÇ

Rose Cliff Rehabilitasyon Merkezi ancak lüks olarak tanımlanabilir, diye düşündü Kaldar cam kapıdan fuayeye doğru yürürken. Devasa pencereler krem ve soluk şeftali rengi duvarları altın rengi güneş ışığının dikdörtgenleriyle boyuyordu. Zemin ayna parlaklığında cilalanmış kahverengi mermerdi ve mermer bir tezgâha doğru yürürken adımları antreye küçük yankılar gönderiyordu. Normalde ses çıkarmayan ayakkabıları tercih ederdi ama Broken kıyafetlerinin bir an önce temin edilmesi gerekiyordu ve çok fazla seçeneği yoktu. Şimdi kendini nallanmış bir at gibi hissediyordu: *tak, tak, tak*.

Resepsiyon görevlisinin arkasındaki aynalı duvar ona yansımasını gösteriyordu: koyu gri bir takım elbise giymişti, beyaz gömleği o kadar netti ki katlanmış yakasının boynunu kesip kan çıkarmasından korkuyordu ve lanetlenmiş siyah ayakkabıları vardı. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru kaymıştı. Tıraş olmuş, kaşlarını düzeltmiş ve cildine kolonya sürmüştü. Pahalı kokuyordu, yürürken ses çıkarıyordu ve bir düzine kuşatmayı kazanacak kadar kendine güveniyordu.

Bankonun arkasındaki sarışın resepsiyonist ona gülümsedi. "Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Adım Jonathan Berman." Kartvizitini uzattı. Kadın kartı aldı ve bir saniye inceledi. Paranın satın alabileceği en iyi stok üzerine basılmış koyu mavi kartın üzerinde gümüş folyo el yazısı vardı. Şöyle yazıyordu: PARADIGMAYI DEĞİŞTİRMEK. Altında adı ve ardından sahte bir Los Angeles adresi yazılıydı.

"Günaydın, Bay Berman."

Kaldar başıyla onayladı. Broken'ın işleyişi inanılmazdı: onca kimlik belgesi varken, birine kartvizit verdiğinizde ehliyetinizi sormayı unutuyorlardı. Ülkenin her bölgesi için bir tane olmak üzere yirmi farklı isimde kartviziti vardı. Her biri farklı bir şey ifade ediyordu. Bu kartvizit para, güven ve başarı ifade ediyordu ve daha da genişleyen gülümsemesine bakılırsa, bu gerçek resepsiyon görevlisinin gözünden kaçmamıştı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Berman?" "Alex Callahan'ı görmeye geldim."

Resepsiyonist bilgisayar ekranına baktı. Çok uzun tırnakları kanarya sarısı renginde olan parmakları klavyenin üzerinde geziniyordu. "Bay Callahan üç gün önce kabul edildi. Normalde konuklarımızın tedavinin ilk iki haftası boyunca dikkatlerini dağıtacak şeylerden kaçınmalarını tavsiye ederiz."

Kaldar tezgâha yaslandı ve ona bilmiş bir gülümseme verdi. "Adın ne senin?"

"Bethany."

"Şey, Bethany, Alex benim kuzenim. Anladığım kadarıyla ailesiyle birlikte gelmiş."

Bu karanlıkta yapılan çılgınca bir hamleydi ama başka kim El'le bir anlaşma yapar, sonra da zor kazanılan tüm parayı bir bağımlı için rehabilitasyona harcar? Böyle bir sevgi sadece anne babadan gelir. Alex'in bir kadını varsa, o da ya onun gibi bir bağımlı ya da onun gibi beş parasızdı.

"Aslında babası," dedi Bethany.

Kaldar ilk heyecan belirtisini hissetti. Haklıydı; bir aile vardı ve boğazlarına kadar bu hırsızlığın içindeydiler. Alex muhtemelen umursamayacak kadar ölmüştü ama onlar umursuyordu. Kaybedecek bir şeyleri vardı. Bu da onlara güvenebileceği anlamına geliyordu.

Herkesin bir kolu vardı.

Zihni işleyip hesap yaparken dudakları da kıpırdıyordu. "Aramızda kalsın ama, Alex'in babası size bu mermer tezgâhın üzerine kırk bin dolar bırakıp çekip gidebilecek bir adam gibi geldi mi?"

"Bunu söyleyemem." Resepsiyon görevlisi arkasına yaslandı ama adam cevabı onun gözlerinden okudu. "Bu uygun değil."

"Kim bilecek?" Kaldar daha yakına eğildi ve etrafına göz gezdirdi. "Ben kimseyi göremiyorum, ya sen?" Sesi komplocu, samimi bir yarı fısıltıya dönüştü. "Yani aramızda kalsın, kanepesinde bozuk para arayan bir adama benziyordu."

Bethany gözlerini kırptırdı, iri gözleri kocaman açıldı.

"Kendine sormalısın Bethany, böyle bir adam bu kadar parayı nereden buluyor? Borç alıyor tabii ki. Hiçbir banka ona kredi vermez, bu yüzden ailesine başvurmak zorunda." Kaldar alçakgönüllülükle gülümsedi.

Bethany'nin gözlerinde anlayış belirdi. "Oh."

"Tek istediğim Alex'in geleceğine doğru bir yatırım yaptığımdan emin olmak. Onunla konuşmak ve kendisine iyi davranılıp davranılmadığını ve ihtiyaçlarının karşılanıp karşılanmadığını bana söylemesini istiyorum. Söz veriyorum kaçak mal taşımıyorum." Ellerini avuç içlerine doğru kaldırdı. "İsterseniz üzerimi arayabilirsiniz."

Bu son cümleye Bethany'nin biraz kızarmasına yetecek kadar ima kattı. "Buna gerek kalmayacak." Sağ tarafı işaret etti, orada bir grup bloklu deri sandalye ve kanepe cam bir küp masayı çevreliyordu. "Lütfen burada bekleyin."

Kaldar topuğunun üzerinde döndü ve takırdayarak yerdeki deri sandalyelere doğru ilerledi. Masanın üzerinde neredeyse tam olarak bir kano şeklinde oyulmuş ahşap bir tabak duruyordu. Kano, büyük bir greyfurt büyüklüğünde, altın damarlarla dolu dumanlı camdan yapılmış üç küreyi barındırıyordu. Tuhaf bir dekorasyon. Kendini bir küreyi avucunun içinde rahatlatıcı ağırlığıyla kaydırırken hayal etti. Zorda kalırsa, pencere camını kırmak için kullanabilir ve aceleyle yola çıkması gerekirse kendisine avantaj sağlayabilirdi.

Yan koridordan iki adam çıktı. Biri orta yaşlı ve sarışındı, kırışmaya başlamıştı, paralı insanlarla iş yapmaya ve bundan iyi para kazanmaya alışmış birinin kaygan ve temiz görünümüne sahipti. Diğeri Alex Callahan'dı. Uzun boylu, sırık gibi, uzun saçları bulaşık suyu sarısı ile soluk kızılın kesiştiği noktada olan Callahan, sanki ağırlığını taşıyacak zemine tam olarak güvenmiyormuş gibi tuhaf bir şekilde yürüyordu. Elmacık kemikleri kesilecek kadar keskin görünüyordu, yanakları yüzünün içine çökmüştü ve çok büyük bir tişörtün yakası tarafından çıplak bırakılan boynu ince, uzun ve kemikli bir şekilde dışarı çıkmıştı. Kaba, kibirli bir alay dudaklarını bükmüştü. Gözlerinden manik bir enerji ve küçümseme yayılıyordu. Bu öyle bir bakıştı ki, "Keş olduğum için beni bir bok sanıyorsun ama bil bakalım ne oldu? Ben senden daha iyiyim."

Kaldar aynı bakışı şımarık bağımlıların yüzlerinde daha önce de görmüştü. Bu, yardıma ihtiyacı olan çaresiz bir ruhun, bir uyuşturucu için kendini aşağılaması değildi. Bu, şiddetin sınırlarında gezinen, kendisini kurban, dünyanın geri kalanını da kendisine borçlu gören bir adamdı.

Callahan çok ileri gitmişti. Tehditler işe yaramazdı. Kendisi ya da ailesi umurunda değildi.

"Kuzen!" Kaldar Alex'e sıırttı.

Callahan hiç istifini bozmadı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum kuzen."

Yaşlı idareci elini uzattı. "Ben Dr. Leem. Alex'e iyi bakıldığı konusunda sizi temin etmek isterim. Öyle değil mi, Alex?"

"Elbette," dedi Callahan.

"Oturalım mı?" Leem önerdi.

Deri mobilyaların üzerindeki yerlerini aldılar ve Leem tesisler hakkında uzun bir genel değerlendirme yapmaya başladı. Kaldar dinliyormuş gibi yapıp Callahan'ı izledi. Callahan da onu izledi. Louisiana'daki dosyaya

göre

yirmi sekiz yaşındaydı; kırk sekiz yaşında görünüyordu. Ayağını yere vuruyor, tırnaklarının etrafındaki deriyi karıştırıyor, ağzını muhtemelen yarı kalıcı olan alaycılığının farklı varyasyonlarına doğru yuvarlıyordu. Kırk sekiz saatten fazla bir süredir tesisteydi. Ona detoks yapmışlardı. Alex Callahan ayıktı ve bundan nefret ediyordu.

Sonunda Kaldar elini kaldırdı.

"Böldüğüm için özür dilerim Doktor, ama zamanım kısıtlı. Bir toplantı için Los Angeles'a gitmem gerekiyor. Alex ve beni biraz yalnız bırakabilir misiniz? Uzun sürmez."

"Elbette." Leem ayağa kalktı ve tezgâha doğru ilerleyerek onları göz önünde tuttu.

Callahan arkasına yaslandı, kemikli dizleri kot pantolonunun bol kumaşını zorluyordu. "Ne istiyorsun sevgili kuzenim?"

Kaldar parmaklarını şıklattı. İşaret parmağı ile orta parmağı arasında sanki sihirli bir değnek değmiş gibi küçük, şeffaf bir paket belirdi. Paketin içinde küçük mor bir çiçek üç taç yaprağı açtı. Bromedia. Garipler'in sunduğu en güçlü bitkisel halüsinojen. Yükseklerin en safı. Ayna için yaptığı işlerden biri sırasında temin etmişti. Edge ve Garipler arasında yasadışı kaçak mal ticareti yapan bir kervanla ilgiliydi ve tutuklama karmaşasında kimse yasadışı malların bir kısmının kaybolduğunu fark etmemişti.

Callahan'ın gözleri açgözlülükle yanan pakete sabitlendi. Kaldar parmaklarını bir an için kapatıp açtı ve Callahan'a boş bir el gösterdi. Çiçekli paket ortadan kaybolmuştu.

"Adriana'dan nasıl çıktın?" Kaldar sordu.

"Bizi ben taşıdım. Bu benim olayım," dedi Callahan. "Bunu sadece arada bir ve en fazla yirmi metre kadar yapabiliyorum. İşler ters gitti, El'in ucubeleri yaklaşıyordu, ben de babamla kendimi meydandan çıkardım, sonra da kaçtık."

Bir ışınlayıcı. Kaldar onlarla daha önce de karşılaşmıştı; nadir bir yetenektir ve çok kullanışlıydı ama ışınlayıcılar bir seferde sadece birkaç metre hareket edebiliyordu ve çoğu bir ya da iki gün boyunca büyü yapamıyordu.

"Üçüncü ortağınıza ne oldu?" "Biz Adriana'ya ulaşmadan önce Audrey gitmişti."

Bir kadın mı? Tabii ki bir kadın. Kader onunla biraz eğlenmeye karar vermişti. Pekala, şaka kaldırılabildi.

"İşinin bittiğini söyledi." Callahan omuz silkti. "Sevgili kız kardeşim beni pek umursamıyor."

Nedenini merak ediyorum. "Kutu nerede?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Yaşlı adam bir yerlerde bir alıcı buldu. Tek bildiğim, 'temizlenmem' için beni buraya bıraktığı." Callahan'ın sesi alaycıydı. "Bu onu son görüşüm."

"Baban saklanmak için nereye giderdi?"

Callahan geriye doğru sallandı ve güldü, kuru, mizahsız bir kıkırdama. "Onu bulamayacaksın. Yaşlı adam bir efsane. Ona Kaygan Callahan derler. Edge'deki her yerleşim yerinde bir sığınağı var. Her neyse, istediğin kişi o değil. Sana Audrey lazım."

"Dinliyorum," dedi Kaldar.

Callahan öne doğru eğildi. "Yaşlı adam plan yapmakta iyidir. Onun numarası bu. Ama soygunu gerçekleştirmek için Audrey'e gitmelisin. O soyguncu. Herhangi bir kilidi, herhangi bir kapıyı bu şekilde açabilir." Parmaklarını şıklattı. "Geçmişteki bir iş yüzünden benden hoşlanmıyor ama yaşlı adamdan nefret ediyor. Baba meseleleri, falan filan. Kız kardeşim analdır. Onu kime sattığını bilir ve sana geri getirecek kişi de o olur."

İşin içine ne zaman bir kadın girse, işler anında daha karmaşık bir hal alıyordu. Kaldar, Bromedia paketini çevirerek tekrar görünür hale getirdi. "Audrey'i nerede bulabilirim?"

"Komik olan da bu. Washington'da, Olympia adında bir kasabanın yakınlarında. Yaşlı adam onun bize kanun ve düzen getirdiğini söyledi. Gerçek adıyla bir özel dedektiflik şirketinde çalışıyormuş. Buna inanabiliyor musun?" Callahan yine güldü.

Kaldar ayağa kalktı ve elini uzattı. Callahan ayağa kalktı, elini sıktı ve Kaldar paketi onun parmaklarının arasına bıraktı. Callahan kolaylıkla avuçladı ve bıraktı. Bütün bunlar en fazla bir saniye sürmüştü.

"Sıcak suda yarım yaprak," diye mırıldandı Kaldar. "Daha fazlasını yaparsan pişman olursun."

Callahan ona, "Bir uzmana ders verme," dedi.

Kaldar kapıya doğru yöneldi, Bethany ve Leem'e başıyla selam verdi. Tehditler savurmasına ve kendisine yalan söylenmesi durumunda geri döneceğine dair söz vermesine gerek yoktu. Callahan işin iç yüzünü bilecek kadar uzun süredir buralardaydı.

George, "Bu benim en iyi fikirlerimden biri değildi," diye mırıldandı.

"Evet, ama eğlenceli." Jack caddeden aşağı doğru yürüdü. Güneş parlıyordu ve gözlerini kısarak güneşe baktı. Kaldar'ın kokusu esintide süzülüyor, okaliptüsün derin, reçineye doymuş aromasıyla baharatlanıyordu. "En son ne zaman

Eğleniyor musun, George?" "George "u Adrianglian blueblood kızlarının yaptığı gibi uzattı.

George suratını astı. "Eğlenmek için kimseyi öldürmediğinden ya da öldürülmediğinden emin olmakla çok meşgulüm."

"Bla-bla-bla."

Etraflarında taba rengi, beyaz ve soluk kahverengi alçı binalar sıralanıyordu. Bir benzin istasyonunu, ardından bir mobilya mağazasını ve ağzının suyunu akıtan dumanlı, kömürleşmiş et kokusu yayan bir tür restorani geçtiler ve şimdi, arkasında her biri küçük bir avlu karesi olan evlerin yükseldiği alçak bir taş duvar boyunca yürüyorlardı.

Jack durdu. Kaldar'ın kokusu kaldırıma sinmiş ve kaybolmuş, yerini benzin, lastik ve kötü bir yanık kokusu almıştı. Burnunu temizlemeye çalışarak başını salladı.

"Neyin var senin?" George sordu.

"Dumanlar. Garip'te arabasız geçen onca zaman burnumu aşırı hassaslaştırdı. Burada bir arabaya bindi."

"Ne tarafa gitti?"

Jack kaldırımdaki belli belirsiz lastik izlerine baktı. "Doğru."

George ilerideki kavşağı inceledi. "Bu onu sağa dönüş şeridine sokardı. Haydi."

"Neden onu takip ediyoruz?" Jack sokağın aşağısına doğru koştu. Kırık'a gitmek istediğini ilk söylediğinde George'un onu geri çevirmesini beklemişti ama kardeşi bu fırsatı kaçırmadı. İlk başta sınıra ulaşmak için Kaldar'ı takip etmeleri gerekiyordu, ki bu mantıklıydı. Sınırı geçmek hatırladığından daha zor olmuştu. Büyü onu sıkıyor ve bırakmak istemeyerek yere bastırıyordu ama sonunda kazanmış ve Kırık'a ulaşmayı başarmıştı. Sonra kaybolmamak için Kaldar'ın kokusunu takip ettiler ki bu da mantıklıydı. Ama iz onları şehrin derinliklerine götürdü ve şimdi Kaldar bir arabaya binmişti. Hâlâ Tuhaf'ın kıyafetlerini giyiyorlardı: Kaldar koyu kahverengi bir gömlek, George geniş kollu beyaz bir gömlek giymişti ve ikisinin de üzerinde Tuhaf'ta eşofman altı olarak geçen kahverengi alıştırma taytları vardı.

"Ben on dört yaşındayım," dedi George. "Sen on iki yaşındasın. Gaston benden sadece beş yaş büyük."

"Öyle mi?"

"Gaston, William'la birlikte koşturup havalı şeyler yapıyor."

Jack ona yan gözle baktı. "Havalı ne yapacak?"

"Havalı şeyler yap."

Jack George'a baktı.

"Ne?"

"'Bok' dedikten sonra yüzünün çatlayıp çatlamayacağını görmek için bekliyorum Lanetli Prens." "Her neyse." George elini salladı.

Jack köşeyi döndü. İleride, sağ tarafı uzun ve sık bir çitle çevrili uzun bir cadde uzanıyordu. Arabanın kokusu cadde boyunca devam etti. Jack onu takip etti.

George, "Mesele şu ki, Gaston El'le savaşıyor, silahlar alıyor ve bir gününü bile yatılı bir okula tıkılarak geçirmedi," dedi.

"Okulu seviyorsun."

George durdu ve ona buz gibi bir bakış attı. "Bilmiyorum."

Jack, George'la yüzleşmek için ayağının topuğu üzerinde döndü. "O lanet okulu sen yönetiyorsun." O hiçbir şeyi doğru yapamazken.

"Kuralları biliyorum ve onlara uyuyorum. Bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor. Bana Edge Trash diyen herkesi yumruklayamam, çünkü ikimiz de her zaman hata yapamayız. Yumruklarınızı ne kadar çok savurursanız, hata yapma özgürlüğüm o kadar azalır."

Gerçekten mi? "Tam olarak nasıl benim hatam oluyor?"

"Biz Kenar'dan gelen iki kardeşiz. Mavi kanlılar bize baktıklarında bizi aynı kefeye koyuyorlar. Eğer ikimiz de çuvallarsak, o zaman bizi tamamen hor görürler."

"Ve bu şekilde beni küçümsüyorlar." Jack durdu. Çitlerin arasından kısa bir yan sokak geçiyordu. Aradan bir park yeri görebiliyordu. Kaldar'ın kullandığı her neyse, onu oraya götürmüştü. Sadece bir mil sürmek için neden bir araba çalsın ki?

Jack park yerine döndü. George da onu takip etti. Sıra sıra arabalar onları karşıladı. Solda, beş büyük çocuk otoparkın kenarında dolanıyordu.

"Evet, lütfen, kendin için üzül." George gözlerini devirdi. "Oh, zavallı Jack. Bir türlü anlamıyor."

Jack homurdandı.

"Bir adamı saçından tutup yüzünü duvara çarptığında, sadece zorbalığa uğradığı için tepki veriyor. O hassas biri."

Jack döndü ve George'un karnını hedef alan hızlı bir yumruk savurdu. George engelledi ve dans ederek kenara çekildi.

"Ve sonra koşup odasına saklanıyor ve zavallı kız kardeşi gidip tabağını ona götürmek zorunda kalıyor çünkü orada kara kara düşünüyor. . ."

Jack hızlı bir kroşe attı. George kaçtı ve darbe ıslık çalarak çenesinin yanından geçti.

". . . Yastığına ağlayarak ..."

Jack bir sağa bir sola savruldu, ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı ve hızlı, güçlü bir yumruk indirdi. George bunu gördü ama çok geçti. Tek yapabildiği yumruğa doğru dönmekti ve Jack kardeşinin omzuna vurdu. *Ha! Bir tane indirdi.* Ve sonra George'un sol elinin topuğu burnuna çarptı. Jack sendeleyerek geri çekildi. Ow.

"Doğru, tüm sorunlarınızı şiddetle çözün."

"Merak etme, güzel yüzüne vurmayacağım." Jack parmak uçlarında durdu ve bir kızı dansa kaldırmadan önce beklendiği gibi ellerini kavuşturarak eğildi. "O narin güzelliği bozmak istemeyiz-"

George'un yumruğu yüzüne çarptı. Çenesinde acı patladı. Dünya göz kırptı. Parmaklarını George'un bileğine kilitledi, ayağını kardeşinin karnına doğru kaldırdı ve geri yuvarlanarak George'u üzerine devirdi. George sırtıyla asfaltı tokatladı. Nefes nefese kalmıştı. Jack yuvarlandı, George'un sağ kolunu bacaklarının arasına sıkıştırıp makasladı ve sırtıyla George'un gövdesine yaslanıp sağ ön kolunu soluk borusuna dayayarak onu yere mıhladı.

George boğuk sesler çıkardı.

Jack daha yakına eğildi ve sıırttı. "Merhaba. Nasılsın?"

George boşta kalan sol elinin parmaklarını Jack'in boynuna geçirmeye çalıştı. Jack yolundan çekildi. Beş yıl önce George'un ölmek üzere olduğu ve bütün dövüşlerini onun için yaptığı zamanı hâlâ hatırlıyordu. Şimdi Jack üstündü ama bir ya da iki saniye önce, eğer gerçekten oynuyor olsalardı, George kazanabilirdi. Pratik yapıyordu ve sadece meçle değil. Jack, George'un ne yaptığını anlamalı ve bunu yapmalıydı, yoksa geride kalacaktı.

Jack biraz daha sert
eğildi. George
homurdandı.

"Bütün gün burada yatabileceğimi biliyorsun. Bana hiç zarar vermiyor. Her gün ne kadar pratik yapıyorsun? İki saat mi? Daha fazla çalışmalısın. Şimdi uğraşma. Saçını kirletebilirsin."

"Hrgff."

"Bu da ne?" Jack baskıyı azalttı.

"Edge'de olsaydım seni şimdiye kadar öldürmüş olurdum."

"Flaşınızla, evet. Kendini kandırma. Eğer bu gerçek olsaydı, düşerken boynunu kırardın."

Çaresiz bir tiz gıcırtı Jack'in dikkatini park alanının sonuna çekti. Tam karşıda, kare şeklindeki çiçek tarhından çıkan bir ağacın etrafında beş adam toplanmıştı. Kahverengi saçlı, daha kalın çocuk bir ip tutuyordu. Bir gıcırtı daha. Jack diğer taraftaki çitin altından gelen ipin ucuna odaklandı. Soldaki çocuk ona ve George'a baktı, bir şeyler söyledi ve güldü.

Kulağına bir yumruk indi. Jack görmezden geldi ve doğrulup oturdu. George da onun yanına oturdu.

Kalın çocuk ipi salladı ve çekerek küçük gri bir şekli ışığa doğru sürükledi. Yırtık pırtık ve kirliydi, kürküne bir çeşit çamur ya da boya bulaşmıştı.

Jack nerede olduğunu unuttu.

Küçük kedi titreyerek yere sarıldı ve ipten kurtulmaya çalıştı. Diğer uçtaki pislik çekmeye devam etti ve gevşek bedeni asfalt boyunca sürükledi.

Kırmızı dünyayı kapladı. Jack burnundan öfkeyle nefes verdi. Birdenbire ayağa kalkıp yürümeye başladı ve oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu.

Hemen yanında George ona yetişti, uzandı ve en yakındaki arabanın antenini kopardı.

Dünya kristal berraklığına büründü, kokular çok keskin, sesler çok yüksekti. Jack tüy gibi hafif bir şekilde süzüldü.

"Kimseyi öldürme," dedi George.

Piçler onları fark etti ve onlara doğru döndü. "Siz ikiniz öpüşmeyi bitirdiniz mi?" diye sordu uzun boylu sarışın bir çocuk.

Küçük kedi yan yatmıştı. Hareket etmiyordu. Parlak yeşil boyadan uzun bir şerit sırtı boyunca uzanıyor, kürkünü küçük, keskin sivri uçlara yapıştırıyordu. Kediye boyamışlardı. O lanet olası piçler kediye boyamış ve sonra da ona işkence etmişlerdi.

Vahşi onun içinde hırladı. Gerilerek onu inine geri itti. "Bunu basitleştireceğim," George'un sesi buz gibi bir sesle yanında çınladı hassas. "Kediye bize ver, sonra gidebilirsin."

"Adamım. Ne kadar salak bir herif." Sarışın çocuk homurdandı. "Defolun gidin buradan, ibneler."

"Bu kıyafetler de neyin nesi? Bir tür ibne tarikatından mısınız?" diye sordu ipli pislik.

"Hayır dostum, onlar bir Rönesans fuarından."

"Belki de ibne kurbanları için kediye ihtiyaçları vardır!"

Vahşi inine çekildi ve parlayan gözlerle ona baktı.

"Evet, dikkatli ol, sana şeytani şeyler yapabilirler, dostum." Daha iri olan siyah saçlı çocuk güldü.

Sağdaki küçük çocuk ellerini kaldırdı ve işaret parmaklarını çapraz yaptı.

"Geri çekilin, İsa'nın gücü sizi zorluyor!"

Jack George'a baktı. "Şimdi mi?"

"Ooh, çok korkuyorum." Sarışın çocuk ellerini kaldırdı. "Çok korkuyorum . . ." "Şimdi," dedi George.

Jack suçladı.

Dışarıda Kaliforniya güneşi Kaldar'a vuruyordu. Yürümeye devam etti, patikadan aşağı indi ve sokağa çıktı, açık demir kapılardan geçti, rehabilitasyon tesisini çevreleyen krem rengi duvarın yanından geçti. Sola döndü, otoparka doğru ilerliyordu. Çalıntı aracını orada bırakmıştı. Tertemiz siyah ayakkabılar giyen adamlar yürümezdi; pahalı arabalar kullanırlardı ve o da birilerinin geldiğini görme ihtimaline karşı bir araba almıştı. Ve şimdi de hızla uzaklaşmak için bir araca ihtiyacı vardı çünkü onun kıyafetindeki bir adam caddede koşarken dikkat çekebilirdi.

Audrey Callahan'ı bulmalıydı. Kaldar, Alex Callahan'ın kadın versiyonunu hayal etti. Ugh. Muhtemelen bir bağımlıydı da. Callahan'a inanılacak olursa, ondan nefret ediyordu, bu yüzden soygunda onlara sevgiden ya da yükümlülük duygusundan dolayı yardım etmiş olamazdı. Hayır, babaları onun önüne para ya da uyuşturucu koymuş olmalı, o da kabul etmiş.

Aile son savunma hattıydı. Kaldar ne yapmış ya da yapacak olursa olsun, New Mar evinin kapısından içeri girebilir ve açık kollar, yiyecekler ve yüzünü yeniden düzenlemek için dostça tekliflerle karşılanabilirdi. Ağlayıp sızlanacaklar ve sızlanacaklardı ama sonunda yaylı tüfekler ve tüfekler duvarlardan fırlayacak ve Mars onun yaptığı her şeyi düzeltmek için yola çıkacaktı.

Callahan'lar birbirlerine katlanamıyorlardı. Alex kız kardeşini hor görüyor ve babasının bir enayi olduğunu düşünüyordu. Audrey de bu nefrete karşılık verdiğinden, kardeşinin güvenliğini koz olarak kullanmak söz konusu bile olamazdı.

Audrey iğrenç derecede yaygın bir isim değildi ve Olympia'daki özel dedektiflik şirketlerinin listesi biraz sınırlı olmalıydı. Onu bulması çok uzun sürmezdi.

İleride, vahşi bir hırıltı öğleden sonrayı yırttı. Kulağa insanlık dışı geliyordu ama bunu daha önce de duymuştu. William insanları tereyağı gibi kesip biçerken böyle ses çıkarırdı. Kaldar hızlandı.

Ardından saf dehşet çılgılığı geldi. Kırık'ta bir Dönüşen mi vardı? William ileri geri geçebiliyordu, yani bu akla yatkındı. Tuhaf ya da Kenar'dan başka biri Callahan için mi buradaydı?

İleride, on beş ya da on altı yaşlarında ergen bir çocuk, otoparkın girişini çevreleyen çitlerin arasından tökezleyerek çıktı. Burnu kanlıydı ve her iki gözünde de muhteşem parıltılara dönüşmeye aday kırmızı şiş torbalar vardı. Kollarında ve boynunda kırmızı kırbaç izleri vardı.

Çocuk Kaldar'a baktı, bakıyordu ama görmüyordu, gözleri korkudan iki havuz gibiydi ve topallayarak caddeden aşağı indi. Kaldar koşmaya başladı.

Bir an sonra köşeyi dönüp otoparka girdi. Dört ergen çocuk vahşi bir dayak sonucu çeşitli uzuvlarını tutarak yerde yuvarlanıyordu. Jack katliamın ortasında durmuş, kollarını Güney Adrianglılara özgü bir tarzda kaldırmıştı. George onun yanında bir araba anteni sallıyordu.

Hepsinin canı cehenneme.

Çocuklardan daha iri olanı hareket etti. George onu yarı yolda bıraktı ve arabanın antenini kırbaçladı. Sağa, sola, sağa. Çocuk yere yuvarlandı.

George başını kaldırıp Kaldar'ı gördü ve Jack'in omzunu tuttu. İki çocuk donup kaldı.

Biri polisi aramadan önce onları o lanet otoparktan uzaklaştırmalıydı. Önce kaç, açıklamaları sonra yap. Kaldar yüzükoyun yatan cesetlerin yanından geçerek gördüğü ilk düzgün eski araca doğru ilerledi ve kolundaki uzun, dar metal şeridi kaydırdı. Çocuklar da onu takip etti. Kapıyı açmak bir saniye, arabaya düz kontak yapmak üç saniye sürerken Jack ölü gibi görünen küçük bir kediye tutarak arkaya kayd, George da tüfek koltuğuna atladı.

Bir saniye sonra otoparktan çıkıp arabaların arasına karıştılar ve şehrin dışına, sınıra ve Edge'in güvenliğine doğru ilerlemeye başladılar.

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir. Siktiğimin Güney Eyaletleri Mareşali'nin iki korumasını çalıntı bir arabada tutuyordu. İkisinin olması gereken yerden koca bir kıta uzakta. Broken'da. Nerede

bazı Kırık çocukları dövmüşlerdi. Eğer o çocuklar daha önce kırılmamışlarsa, şimdi kesinlikle kırılmışlardı.

Kader, o kanlı, acımasız, vefasız kaltak. Bazen onu severdi ve o da yanlış bir şey yapmazdı. Bazen de sırtına bir bıçak sapladı.

Kaldar dikiz aynasını Jack'in yüzü görünene kadar ayarladı. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Kediye işkence yapıyorlardı," dedi Jack.

Bu her şeyi açıklıyordu ama hiçbir şeyi açıklamıyordu. "Burada olduğunu başka kim biliyor?"

"Neden soruyorsun?" George sordu.

"Böylece sizi öldürüp öldüremeyeceğimi ve cesetlerden kurtulup kurtulamayacağımı bilecektim." Bu onları sarsmış olmalı. Tek bildiği, Declan'ın bu kıymetli sevgilileri bulmak için kırlarda dolaştığı ve ateş püskürdüğüydü. Bundan nasıl kurtulacaktı?

Dikiz aynasından Jack kendini topladı. Kaldar birden sırtını çocuğa dönerek oturmanın boynunu savunmasız bıraktığının farkına vardı.

"Bizi öldürmeyeceksin," dedi George ön koltuktan. Sesi hafifçe titriyordu.

"Neden olmasın? Cerise sizden biraz hoşlanıyor ama benim ikinize de duygusal bir bağlılığım yok. Boğazlarınızı kesip sizi bir vadiye atabilirim. Kimsenin haberi olmaz. Üzüleceğimden ve ilk fırsatta kız kardeşinize başsağlığı dileyebileceğimden emin olabilirsiniz."

George'un rengi soldu ve gözlerini dikip önüne baktı. Gözyaşı yok, histeri yok. O mavi gözlerin ardında bir tür hesaplama yapılıyordu. En azından çocuk düşünüyordu. Bu genellikle olumlu bir işaretti.

"Lark'a wyvern'inizde saklandığımızı söyledik. Declan ve Rose paniğe kapılana kadar bekleyecek ve sonra onlara nerede olduğumuzu söyleyecek."

Fate'in onu bıçaklaması yeterli değildi. Hayır, bıçak zehirli olmalıydı. Kaldar hararetle olası sonuçları sıraladı. Bunu nasıl açıklayacaktı? Açıklamak ve haklı göstermek zorundaydı. Declan, kayınbiraderlerinin nereye kaybolduğunu merak etmek yerine, en iyi arkadaşının karısının uzak, işe yaramaz bir kuzeninin onları Kaliforniya'nın Demokrasi'sine, Mahkûm Adası'nı parkta bir yürüyüş gibi gösteren yere götürdüğünü bilecekti.

Kaldar, Richard'a ihtiyacı olacağına karar verdi. Ağabeyi ve Declan aynı kumaştan kesilmişlerdi. İkisi oturur, şaraplarını yudumlar, kardeşlerinin üzücü davranışlarıyla ilgili hikâyelerini paylaşır, birbirleriyle dertleşirlerdi.

ve sonunda Güney Eyaletleri Mareşali ışığı görecek ve belki de onu öldürmemeye tenezzül edecekti.

İki çocuk tamamen sessiz oturuyordu. Aptallar. Kaldar, "Bir açıklama bekliyorum," diye söylendi.

"Jack Hawk'a gönderilebilir," dedi George. "William onun adına araya gireceğine söz verdi."

Şafak söktü. "Ama o bir göreve gitti ve siz ikiniz benim zararına biraz zaman kazanmaya çalışıyorsunuz."

"Evet." George başını salladı.

Mükemmel. Sadece mükemmel. "Jack'in neden kaçtığını anlıyorum. Sen neden buradasın?"

Çocuk ona aptalmış gibi baktı. "Ben onun kardeşiyim."

Tabii ki. Neden sordum ki? "Kayınbiraderin sinirlerine hakim olamadan önce ne kadar zamanımız var?"

"En az bir hafta," dedi George. "Onlara Kolej'de bir haftalık bir kampımız olduğunu söyledim. Bu yıllık bir gelenek ve onlara bundan bahsettiğim için şüphe duymaları için bir neden yok."

"Peki bu neden olabilir?" Kaldar otoyoldan sola, köy yoluna saptı. İki mil daha gitmişlerdi ve artık temizlerdi. "Hiç yalan söylemediğin için mi?"

"Hayır, çünkü sadece yakalanmayacağımı bildiğim zaman yalan söylerim."

İyi cevap. Kaldar seçeneklerini düşündü. Onları wyvern'e yükleyip geri götürebilirdi ama bu da iki gün gidiş, iki gün dönüş demektir. Çok uzun. Alex Callahan'a güvenmek için hiçbir nedeni yoktu. Tek bildiği, keşin şu anda sözde nefret dolu kız kardeşini arayıp bir uyarıda bulunduğuydı. Gecikirse Audrey'yi kaybetme riski vardı. Leydi Virai'nin hiç de memnun olmayacağından bahsetmeye bile gerek yoktu. Aslında, onunla işi bittikten sonra organlarını bile toplayamayacaklardı.

Çocukları wyvern'e yükleyip Gaston'la birlikte Washington Eyaleti'ne doğru yola çıkarken gönderebilirdi. Kenar'dan tek başına geçmesi söz konusu bile olamazdı; orası vahşi doğaydı. Garipler'den geçmek çok tehlikeliydi - Kaliforniya Demokrasisi sadece gevşek bir şekilde bir ülke olarak örgütlenmiş baronluklardan oluşuyordu. Her baronun emrinde kendi özel ordusu vardı. Komşularını sevmezlerdi ama yabancılardan nefret ederlerdi. Bu da ona, yarım beyinli her otoyol devriyesi tarafından kenara çekilmeye hazır, çalıntı bir arabayla Kırık'ta seyahat etmek zorunda bırakıyordu.

Çocukları da yanında götürebilirdi. İşini yapmasına hâlâ izin veren tek çözüm buydu. Bunun bedeli ağır olacaktı ama zamanı geldiğinde bunun için endişelenecekti.

Kaldar George'a sert bir bakış fırlattı. "Söyle bana, seni neden wyvern'e yükleyip kız kardeşinin sevgi dolu kollarına geri göndermeyeyim?"

"Faydalı olabiliriz," dedi George.

"Nasıl? Etrafındaki herkesten daha zeki olduğunu düşünüyorsun ve o" - Kaldar arka koltuğu işaret etti- "kendini kontrol edemiyor ve biri ona yarım saniye fazla baksa bacaklarını kırmaya başlıyor. Benim yaptığım iş mükemmel bir zamanlama, kararlılık ve soğukkanlılık gerektiriyor ki bunların hiçbirini şu ana kadar gösteremedin."

George kızardı.

"Mutlu bir gelin gibi pembeleşiyor olmanız bana işime pek uygun olmadığınızı söylüyor."

Yüzündeki kızarıklık geçti. "Faydalı olabiliriz."

"Çocuk olduğumuz için kimse bize dikkat etmiyor," dedi Jack arka koltuktan. "Her yere gidebilirim. Bir duvara tırmanabilir, konuşmaları dinleyebilir ve sana kelimesi kelimesine geri anlatabilirim. George bir fareyi canlandırabilir, onu kilitli bir odaya gönderebilir ve içeride ne olduğunu söyleyebilir."

"Üç dili akıcı bir şekilde konuşabiliyoruz," dedi George. "Kendimizi savunma konusunda eğitimliyiz, protokolü biliyoruz ve motive olmuş durumdayız."

"Tam olarak ne tarafından?" Kaldar sordu.

"Biz Edge Trash'iz," dedi George. "Ne kadar mükemmel olursak olalım, asla tamamen kabul görmeyeceğiz. Ben asla Declan gibi siyasi bir görevde bulunamam, bulunsam bile onun sahip olduğu etkiye sahip olamam."

Kaldar ona baktı. İşte bu ilginçti. "Sana bunu düşündüren ne?"

George arkasına baktı ve bakışlarını ondan ayırmadı. "Declan'ın amcası beni Selena Üniversitesi'ne kaydettirmeye çalıştı. Adrianglia'daki en iyi okul. Başvuran dokuz yüz kişi arasında ilk yüzde bire girdim. Kabul edilmedim. Declan'ın okul masraflarımı karşılayabileceğini biliyorlar. Sadece benim gibileri kabul listelerinde görmek istemiyorlar."

Gerçek dünyaya hoş geldin, evlat. Gariplik öyle sanıldığı gibi bir şey değil. Tüm reformlarına ve eşitlik söylemlerine rağmen, Garipler'de soy hala önemliydi.

"Jack en azından askerlik yapabilir ama öfkesini kontrol altına alması gerekiyor. Ben yapamam," dedi George. "Hızlıyım, güçlüyüm ve iyi dövüşebilirim; ama

Dayanıklılığım yok. İki yıldır bunun üzerinde çalışıyorum ve on yıllık bir koşu beni neredeyse ölüme terk ediyor. Elli kiloluk bir sırt çantası takıp bir günde otuz mil yürüyemem. Bu konuda asla iyi olamayacağım. Ama bunda iyi olabilirim."

"Ayna bizim Kenar Çöpü olmamızı umursamıyor," dedi Jack. "Benim bir Dönüşen olmam da umurunda değil."

Bu çok saçmaydı. Bu iki çocuk, büyüyle güçlendirilmiş ve öldürmek için eğitilmiş acımasız katillere karşı koyacak kadar iyi olduklarını düşünüyorlardı. Masum bir kibirle dolu iki aptal. Hiç o kadar genç oldu mu? Hayır. Hayır, değildi.

"Bu bir alıştırma ya da tatbikat değil. Biz toplanıp neyi yanlış yaptığımızı gözden geçirirken kimse düdüğü çalıp karşı tarafın ateşi kesmesini sağlamayacak. Bu gerçek bir olay. Karşımdaki insanlar çocuk öldürüyor. Tereddüt etmezler. Boğazınızı kesecekler ve bir daha asla düşünmeyecekler. Sizin hayatınız onlar için bir sivrisineğin hayatından daha değersiz."

"Biz çocuk değiliz," dedi George. "İlk adamını on dört yaşındayken öldürdün."

Gaston'un ağzını kapatması gerekecekti.

"Bir aile kavgasında savaşıyordum. Bu gurur, nefret ve hayatta kalmakla ilgiliydi. Ve etrafımda ailem vardı. Bir grubun içindeyseniz durum farklıdır. Kalabalık zihniyeti devreye giriyor."

Kaldar sağa döndü ve yavaşladı. Sınır, kör dişleriyle onları ısırды. Çocukların nefesi kesildi. Araba yuvarlanmaya devam etti, basınç onu öğüttü, kemiklerini sıkıştırdı, sonra aniden geçtiler. George öksürdü.

"Biz bir kalabalığız," dedi Jack.

Kaldar içini çekti. "Daha çok bir aptallar çetesi gibi ve ben de aralarındaki en büyük aptalım."

George dikkatle öksürdü. "O zaman bu seni Baş Moron mu yapar?"

Kaldar arabayı bir ağacın altına park etti ve parmak eklemlerini George'un kafasına vurdu. Çocuk yüzünü buruşturdu.

"Gaston da öyle yapıyor," diye düşündü Jack.

"Aile cezası." Kaldar arabadan indi. "Benimle Washington'a geleceksin. Orada bir kadın bulmam gerekiyor. Yoluma çıkmayacaksın. Artık denetimsiz geziler, okul gezileri ve kavgalar yok. Sana söyleneni, söylendiği zaman yapacaksın, yoksa seni domuz bağıyla bağlayıp

Cılız kışclarınızı o wyvern'e bindirin ve Gaston sizi ağzınıza güzel bir kurdele bağlayarak kız kardeşinize elden teslim etsin. Anlaşıldı mı?"

İki ses koro halinde "Anlaşıldı," dedi.

Patikaya doğru ilerlerken Jack'in kollarındaki gri şekli kontrol etti. "Kedi nasıl?"

"İyileşecek," dedi Jack. "Sadece bir süreliğine ona bakacak birine ihtiyacı var."

Hepimiz öyle değil miyiz, diye düşündü Kaldar. Hepimiz öyle değil miyiz?

DÖRT

HELENA d'Amry akşam havasını içine çekti. Orman ve rutubet kokuyordu. Büyük bir selviye yaslanmıştı, pelerini selvi kabuğunun rengini o kadar iyi taklit ediyordu ki neredeyse görünmez olmuştu. Önünde, zayıf bir parıltıyla bölünmüş yol uzaklara doğru uzanıyordu. Sınır.

Helena gözlerini kapadı ve büyüünün güven verici akımını hissetti. Burada, Sınır'da zayıftı, Louisiana Dükaliğı'ndakinden çok daha zayıftı ama sınırın ötesinde hiç yoktu. Sınırın ötesinde ölmüş olacaktı. Farklı bir boyut görebiliyordu ama oraya asla giremezdi. Sınır onun sınıırıydı. El'in ajanlarından çok azı Kırık'a geçebilirdi. Tazılar farklı şekilde güçlendirilmişti ama yine de mürettebatının ancak üçte biri sınırı geçebilmişti.

Burası çok nemli, çok yağmurlu, çok ... yemyeşildi. Louisiana'daki malikanesi de yemyeşildi, ama orada doğa onun iradesine hizmet ediyor, bahçıvanının aletleriyle şekilleniyordu. Burada ise kontrolden çıkmış bir boğa gibi vahşice koşuyordu.

Yine de geri dönmek güzeldi. Louisiana Dükaliğı'nda, aile mülkünde büyümüşü ve görevi onu koloniden Galya İmparatorluğu'nun başkentine kadar götürmüş olsa da burayı özlemişti. Buradaki hava, Eski Kıta'daki genişleyen canavar şehirlerin atmosferinden farklı kokuyordu. Geri dönmeyi planlamamıştı ama amcasının bakıma ihtiyacı vardı. Aile adını korumak için, onun yerini doldurmak üzere devreye girmişti. Doldurulması gereken oldukça büyük ayakkabıardı.

Hafif bir ses dönmesine neden oldu. Kırık'tan üç adam yaklaşıyordu, koşar adımlarla ilerliyorlardı ve ellerinde bir bohça vardı. Helena onların sınıra girişini izledi. Yavaşladılar. Teker teker sınırdan içeri adım attılar, yüzleri buruşmuş, bacakları baskı altında eğilmiş bir halde ilerliyorlardı. Uzun, işkence dolu bir dakika geçti. Sonunda ilk adam geçti.

Helena selvi ağacının gövdesinden sıyrıldı ve yola çıktı. Pelerini tepki verdi, uzun tüylü teller büzüldü. Taklit edecekleri bir ortam olmadığından soluk kahverengiye dönüştüler, her bir tel uca doğru koyulaştı. Sanki baykuş tüyünden bir manto giymiş gibi, teller rüzgârda zayıfça dalgalanıyordu.

Adamlar bohçayı yere attılar.

Sol tarafta, Sebastian bir çam ağacından otuz metre aşağı inerek yarı çömelmiş bir halde durdu. Jasmine gövdenin arkasından çıktı, yayı demete nişan almıştı. Helena'nın etrafında, Tazi'nin en iyi on iki adamından oluşan birliği, sanki ormandan gelen bir sihirle birleşmişti.

Kırık'tan gelen üç adamdan en irisi, yumurta kabuğu renginde saçları olan devasa bir adam, tek dizinin üzerine çöktü. Sebastian, ikinci komutanı, onun yanında durmak için hareket etti, onun üzerinde geziniyor ve tehdit yayıyordu. İki adam birbirinden daha farklı olamazdı. Karmash, bir buçuk metre boyunda, soluk benizli, neredeyse renksiz denecek kadar açık renk uzun saçlı, mükemmel manikürlü tırnaklı ve hayattaki güzel şeylere düşkün biriydi. Sebastian, ancak on beş yaşlarında ama neredeyse aynı kiloda, daha koyu tenli, siyah saçları kısa kesilmiş. Boynundaki dövme kurdelenin üzerinde SONUNA KADAR GÜÇLÜ yazıyordu. Korkunç derecede güçlü ve sert, şişkin kaslarla kaplı Sebastian bu kelimelere yeni bir anlam katıyordu. Ona, yavruyken yetiştirilen bir köpeğin nazik ama katı bir efendiye bağlılığı gibi bağlıydı. Karmash'a güvenmiyordu ve albino dev de ona katlanamıyordu. Mükemmel bir dövüş olacaktı, diye düşündü Helena.

Karmash da tıpkı yeni avcı gölgesi Mura gibi bir ödünçtü ama kadın emir komuta zincirine tam olarak uyarken, Karmash uymuyordu. Gösteriyi yönetmeye çok alışmıştı ve Sebastian ondan sessiz, şiddetli bir öfkeyle nefret ediyordu. Bu iyiydi. Sebastian kendi pozisyonunda fazla güvende olmaya başlamıştı. Düşmanca bir rekabete ihtiyacı vardı. Ayrıca, Karmash Broken'a girebilirdi ve görünüşe göre işi hallediyordu. Örümcek'in ajanlarından birinden daha azını beklemiyordu.

"Leydim." Karmash'ın başı öne eğikti ama gözleri onu ve solundaki Sebastian'ı izliyordu.

"Kalk."

Adam ayağa kalktı, kadının bir buçuk metre üzerinde yükseliyordu. Bohçaya doğru yürüdü ve kapüşonunu indirdi. Saçları uzun sarı bir atkuyruğu şeklinde omzunun üzerinden aşağı döküldü. "Aç şunu."

Diğer ajan çömeldi ve brandayı keserek bir adamı yola attı. Adam yuvarlandı ve toprağın üzerine oturdu. "Merhaba."

Helena onun önünde volta atıyor, daha iyi görebilmek için başını eğiyordu. Zayıftı. Neredeyse bir deri bir kemik kalmıştı. Kan çanağı gözler. Cildinde ateşli bir renk vardı. Seğiren eller. Bir bağımlı.

"Bu muameleyi takdir ettiğimi söyleyemem." Adam toprağa tükürdü.

Ne kadar üzücü, çirkin bir insan enkazı.

Onun yanına çömeldi ve gözlerinin içine baktı. Adam da onun bakışlarına karşılık verdi. Çoğu insan onu tutamazdı: kedi gözbebekli soluk yeşil gözleri onları rahatsız ederdi. Spider bir keresinde ona bunun bir iblisin gözlerine bakmak ve seni yutmak üzere olduğunu bilmek gibi olduğunu söylemişti. Amcasının her zaman şiirsel bir yeteneği vardı. Ne yazık ki bu adam ya çok müptelaydı, ya çok aptaldı ya da yaltaklanamayacak kadar kibirliydi.

"Yaralandın mı?" Helena sordu.

"Bazı yerlerim hassas." Adam burnundaki sümüğü geri emdi. "Ama bu tür şeyleri affetmenin bir yolunu bulabilirim, yeter ki bunu benim için değerli kıl. Ne de olsa beni rehabilitasyondan çıkardın."

"Mmm, anlıyorum. Kim olduğumuzu biliyor musun?"

"El. Ayna. Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil."

Başkalarının yanında küfür. Alçak bir melezden beklenen bir şeydi ama yine de kabaydı. "Kutu nerede?"

Çenesini biraz kaldırdı. "Benim için neyin var?"

Helena neredeyse gülecekti. Etrafı Tazılarla çevriliydi ve onların kendisine rüşvet vermesini bekliyordu. Daha yakına eğildi, sesi kısıktı. "Satılık mısın?"

"Tatlım, herkes satılıktır." Adam omuz silkti. "Bu işte yeni misin? Sana işlerin nasıl yürüdüğünü açıklayayım. Ben pahalı değilim. Ne aradığını biliyorum. Kız kardeşimi istiyorsun. Bana istediğimi ver, ben de sana onun hakkında her şeyi anlatayım."

"Öyle mi?" *Ne solucan ama. Onuru yok. Haysiyet yok. Sadakat yok. Zavallı.*

"Dediğim gibi, eğer fiyat uygunsa, ben senin adamınım. Sana her şeyi anlatacağım.

Hatta senden önce davranan başka bir adam hakkında da sana bilgi veririm."

Helena doğruldu ve Karmash'a baktı. İri adam tutsağı ayağa kaldırdı, kollarını adamın sopalı kollarının altına soktu ve ellerini adamın başının arkasına kilitleyerek onu yerden kaldırdı.

"Hey, hey, hey!" Adam Karmash'ın pençesinde kıvrandı. "Haydi."

Helena eldivenini çıkardı, pelerinini çözdü ve düşmesine izin verdi. Arkasında, siyah saçlı, bir hançer gibi keskin ve dar Mura bir adım attı ve canlı kumaşı yere düşmeden yakaladı. Pelerin parıldadı, turuncunun sağlıklı bir tonuna dönüştü ve Mura'nın büyüyle değiştirilmiş tenini kopyalamaya çalıştı.

Helena adamın önünde durdu. Esnek deri ve koyu renk kumaş giymişti. Tunüğünü beline bağlayan deri bir kemerle birlikte özel yapım

İki eğri kılıcını tutan kılıfları. Belinden siyah bir bıçak çıkardı ve bağımlıya doğru bir adım attı.

Tutsak gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Ne yani, şimdi de benim üzerimde mi çalışacaksın? Ne için? Burada bir anlaşma yapmaya çalışıyorum."

Dar kaşlarını kaldırdı. "Ben anlaşma yapmam." Adamın gömleğinin ince kumaşını sıkıştırdı ve kemikli göğsünü ortaya çıkaracak şekilde yırtarak açtı.

"Dinle, burada bir hata yapıyorsun. Tüm zamanını ve enerjini benimle harcayacaksın, peki ne için? Sadece bana pastadan küçük bir parça ver, ben de sana her şeyi anlatayım.

Helena kolunu geri çekti ve kaslı ön koluna kazınmış mavi dişi ona gösterdi. "Ben bir Altın Taht Tazısıyım. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Adamın yüzünden hiçbir fikri olmadığını anlayabiliyordu. "Louisiana Dükalığı'nın Büyük Galya İmparatorluğu'nun bir kolonisi olduğunu biliyor musunuz?"

Başını salladı. "Elbette."

"Galya'nın tahtı bir çıbanı kesip açmak istediğinde beni çağırır. Ben anlaşma yapmam. Pazarlık yapmam. Bağışlamam. Ülkemin şanı için yok ederim. Gözlerimin içine bakın, efendim."

Adam onun mavi-yeşil gözlerine baktı. Yüzündeki ilk korku titremesini görene kadar ona bir kaplanın avına baktığı gibi baktı.

"Merhamet görürsen bana söyle." Büyüsü, karanlığın dumanlı bir pelerini gibi etrafında yükseldi.

Bağımlı korkmuş bir kuş gibi donakaldı. Sonunda onun dikkatini çekmişti.

Helena kısa bir an için başını eğdi, gözleri kapalıydı. "Ben Altın Taht'ın Tazısı'yım. Galya İmparatorluğu ve tüm kolonilerinde yargılama hakkına sahibim ve seni, Alex Callahan'ı suçlu buluyorum. Sen Galya'nın bir düşmanısın."

Büyü kıvılcımlandı. Karmash Callahan'ı yere düşürdü ve adam gözlerini kırıştırarak yirmi metre ötede yeniden belirdi. Koşarak yere indi ve yıpranmış vücudundaki son hız damlasını da kullanarak patikadan aşağıya doğru fırladı. İlginç bir güç. Daha da ilginç, Karmash'ın ters giden bir şeyler olduğunu sezmiş ve mahkûmu tutmak yerine kendini kurtarmak için harekete geçmiş olmasıydı.

Helena parmaklarını salladı. Soma ve Killian, Callahan'ın peşinden yola fırladılar. İki nefes içinde avcılar koşan adamı solladı. Killian bağımlıya çarparak Callahan'ı yere yapıştırdı. Edger'ın tırnakları Killian'ın kollarını pençeledi ve zararsız bir şekilde kaydı. Killian onun en iyi avcılarından

biriydi.

gelişmiş avcılar: derisi deri gibi kalındı. O ve Soma birlikte Callahan'ı yerden kaldırıp geri taşıdılar.

Helena, "Onu ağaca çivileyin," dedi.

İki avcı Edger'ı ayağa kaldırdı. Sebastian belindeki kınından iki hançer çıkardı ve ikisini de adamın omuzlarına, köprücük kemiğinin hemen altına sapladı. Callahan çığlık attı, bir böcek gibi meşeye yapıştı.

Helena elinde bıçağıyla ona yaklaştı. Mükemmel bir bıçaktı, jilet gibi keskin ve güçlüydü, insan olsun olmasın tüm aletleri gibi. Bıçağı Edger'ın gövdesinde gezdirdi. Bıçak solgun ete neredeyse hiç dokunmadı ama jilet gibi keskin ucu adamın derisinde canlı bir kırmızı çizgi oluşturdu.

"Yardım edin!" Alex çığlık attı. "Yardım edin! Yardım edin!"

Bıçak bir, iki kez parladı. Çalışma odasında böyle resim yapardı: soluk tuval üzerinde parlak kırmızı boyanın hızlı vuruşları.

Alex çığlık attı ve büküldü ama bıçaklar onu sıkıca tuttu.

"İhanet acıyla satın alınır. Ortaklarınıza ihanet ettiğinizde, özellikle de bu ortaklar ailenizden biriyse, bunu ancak çok acı çektikten sonra yapmalısınız. Beden zayıftır. Acı çok fazla olduğunda, çoğu insan kırılır. İhanet ne kadar büyükse, tutsağın katlanacağı acı da o kadar korkunç olur."

Helena bıçağının ucunu açtığı ilk kesiğin içine kaydırды, deriye taktı ve keskin bir hareketle bıçağı aşağı doğru çekti. Alex çaresiz, acı dolu bir çığlık attı. Kırmızı kaslar göğsünde çıplak bir şekilde parlıyordu. Her zaman mükemmel bir deri yüzücüydü.

"Merak etme. Yaşayacağın acının ihanetine eşdeğer olmasını sağlayacağım." Helena hâlâ yumuşak kahverengi eldivenin içinde olan sol elini kaldırdı. "Tuz."

Tuz şişesi parmaklarının arasına bırakıldı.

"Şimdi o zaman. Kız kardeşin hakkında konuşalım."

JACK pencereden dışarı baktı. Dışarıda gri yağmur Olympia adlı kırık dökük bir kasabanın üzerine yağıyordu. Washington Eyaleti'ndeydi, bir vilayet gibiydi ama daha büyüktü. Kaldar bir araba daha çalmıştı -bu seferki maviydi ve acı bir sahte çam kokusu yayıyordu- ve Jack bu sefer ön koltuğa oturmuştu. Pencereden görünen manzara ıslak ve kasvetliydi.

"Burada güneş hiç parlar mı?"

"Bazen," dedi Kaldar. "Eğer birkaç saat bekler ve gözlerinizi kısarsanız."

Arka koltukta George yer değiştirdi. İki si de dñz kahverengi gñmlekler ve bol pantolonlar giymişti. Hñlñ Broken'a aitmiş gibi gñrñnmñyorlardı ama en azından George'un kabarık gñmleklerine gñre bir ilerlemeydi, diye karar verdi Jack.

Yanı ağrıyordu. Çñrñk kaburgalarını gizlice ovaladı. Gaston, ikisinin Kırık'a doğru yola çıktıklarını ve Kaldar tarafından yakalandıklarını öğrendiğinde pek de mutlu olmamıştı. "Moronlar", "şımarık bebekler" ve "beni tam bir embesil gibi gñsterdiler" gibi sñzler sñylemiřti. Ve sonra kelimeler yumruklara dñnñřti. Adil olmak gerekirse, ilkini o atmıştı, diye dñřñndñ Jack. Ama insan ancak bu kadar bebek ismi takılmasına dayanabilirdi. O ve George, Gaston'la ikili mñcadele etmişlerdi ama Gaston bir boğa gibi gñçlñydñ. Yine de fazla farkla kazanmamıştı. Artık sorun yoktu. Barış yapmışlardı. Sadece birkaç gñn kaburgalarına dikkat etmesi gerekecekti.

Jack kñçñk kedi yi Gaston'a bırakmıştı. Washington'a uçmaları birkaç saat sñrmñř ve gece yi Edge'de geçirmişlerdi. Kırık'a geri dñnene kadar Jack kñçñk kedi yi wyvern'in kulñbesinde bulduğu bir sepetin içinde taşı mıştı. Kedi su içiyor ama yemek yemiyordu. Bu genellikle kñtñye işaretti.

Gaston ona iyi bakacaktı. Wyvern'e gñz kulak olmak için geride kalmıştı ve kñçñk kedi yi kontrol edeceğine sñz vermişti. Elbette bakacaktı.

"Nereye gidiyoruz?" George sordu.

"İkinci el dñkkanı arıyoruz. Her şey olur. Goodwill, Salvation Army ..."

"Kurtuluş Ordusu mu?" Jack canlandı. "Haçlılar mı?"

"Hayır, o Kurtuluş Ordusu değil," dedi Kaldar. "İkinci el kıyafet satan bir mağaza."

"O da ne?"

"Çok uzun zamandır zenginsin." Hırsız iç çekti. "Rose hiç hayır işi yapıyor mu?"

"Yoksullara sadaka veriyor," dedi

George. "Bu nasıl oluyor?"

"Yardım Eli binasına kadar gidiyoruz," dedi Jack. "İniyoruz ve yiyecek sandıklarını içeri taşıyoruz. Rose oradaki insanlarla konuşuyor. Bir sñre hesaplara bakıyorlar. Onlara para veriyor. Sonra eve gidiyoruz."

"Tamam." Kaldar başını salladı. "İkinci el dñkkânı Yardım Eli gibidir: yoksullar için para toplayan bir dñkkândır. Broken'da genellikle

din evlerine."

"Kiliseler," dedi George.

"Diğerlerinin yanı sıra. İnsanlar artık ihtiyaç duymadıkları giysi ve mobilyaları getirip bağışlıyorlar. Mağazalar bunları satıyor ve parayı yoksulları beslemek için kullanıyor."

Jack kaşlarını çattı. "Neden başka birinin giydiği kıyafetleri giymek istiyorsun ki?" Sadece kokusu bile onu çıldırtabilirdi.

"Çünkü başka bir şeye paran yetmiyor," dedi George sessizce. "Rose eskiden ikinci el mağazasından alışveriş yapardı."

"Ben asla başkasının giydiği kıyafetleri almam," dedi Jack. "Biliyor olmalıydım."

"Bizim için değil, seni aptal. Kendisi için alışveriş yapardı. Yedi yaşında olduğun için hatırlamıyorsun."

Jack dişlerini gösterdi. "Gayet iyi hatırlıyorum."

Kaldar, "Bir kelime daha ederseniz ikiniz de Adrianglia'ya geri dönersiniz," dedi.

Ağzı gülümsüyordu ama gözleri son derece ciddiye.

Jack arkasını döndü ve çenesini kapattı.

"İkinci el dükkânı, insanların paraları olmadığına ya da ucuzluk aradıklarında alışveriş yaptıkları yerdir. Bizim gibi yasallığı şüpheli adamlar üç nedenden dolayı oradan alışveriş yapar. Birincisi, giysiler temiz olacak ama yıpranmış görünecekler, ki bizim ihtiyacımız olan da bu. Raftan yeni çıkmış şeyler dikkat çeker ve bundan ne pahasına olursa olsun kaçınmak gerekir. Amaç ortama uyum sağlamak. Erkeklerden biri olmak. İkincisi, normal mağazalarda güvenlik kameraları vardır. Görüntünüzü kaydederler, bu da birilerinin sizi takip edebileceği anlamına gelir. Aynı nedenle, vitrininde kamera olan herhangi bir dükkandan, TV ekranlarından, elektronik cihazlardan, marketlerden, ATM'lerden uzak duracağız."

.."

"Bunlar ne?" Jack sordu.

"Para dağıtan küçük otomatik bankalar." "Neden kimse bankaları çalmıyor?" Jack sordu. "Çok ama çok ağırlar."

Jack sırtıttı. "Denedin mi?"

"Evet ve bunu tavsiye etmiyorum. Tekerlekli sandalye asansörü ve arabası olan sağlam bir kamyonu ihtiyacınız var. Rampalı kiralık bir kamyon da iyi olur. Tabii ATM yere sabitlenmemişse. Her neyse, örneğin bunun gibi bir ikinci el dükkânı bulmak istiyoruz." Kaldar sola döndü ve düz beton bir binanın önüne park etti. Kapının üzerindeki tabelada MISSION STORE yazıyordu.

"İçeri girdiğimizde başınızı eğin. Kimseye bakmayın, göz teması kurmayın ve biraz ayaklarınızı sürüyün. Buradan alışveriş yapmanın üçüncü nedeni de bu: bu mağazalarda çalışan insanlar ya iyi kalpli ya da eski hayatlarından kurtulmaya çalışan insanlar: eski bağımlılar, eski serseriler, eski evsizler. Yoksulluk sınırının yanlış tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirler. Tek görecekları, oğullarına giysi bulmaya çalışan şanssız bir adamdır. Nakit para alırlar ve yüzlere çok yakından bakmazlar. Eğer polisler gelip sorarsa, sizi gördüklerini hatırlamayacaklardır. Unutmayın: Başlar eğik, alçakgönüllü düşünün ve dikkat çekmeyin. Jack, bir kedi ya da fare gördün diye heyecanlanıp aptal gibi koridorda koşmak yok. George, fakir olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalış. Bir alay ederseniz, ikinizin de derisini yüzerim. Bu sizin sınavınız, çocuklar."

Kaldar arabadan indi. Jack de onu takip etti. Mütevazı, doğru. Bunu yapabiliirdi. Otuz dakika sonra tekrar yola koyuldular. Jack yeni giysilerini kokladı. Solmuş siyah kapüşonu bir marka sabun, kot pantolonu başka bir marka sabun kokuyordu. En azından Kaldar kendi botlarının onda kalmasına izin vermişti. Arka koltukta oturan George, önünde bir cebi olan gri kapüşonlu bir tişört ve atılması gereken yırtık bir kot pantolon giymişti.

Kaldar ona kullanılmış bir kaykay ve bir tahta da almıştı. Dört tekerlek üzerinde ahşap.

George onu bakarken yakaladı. "Ne?"

"Gülünç görünüyorsun," dedi Jack ona.

"Bunu söyleyen çırılçıplak soyunup ormanda koşturan bir adam."

"İnsan ya da vaşak formumdan utanmıyorum. Kıyafet giyiyorum çünkü insanlar beni buna zorluyor. Kendimi daha iyi hissetmek için her sabah bir kostüm giymeme gerek yok."

"Bu doğru. Sen basit bir yaratıksın, değil mi?"

İnsanların dünyasında "basit" genellikle "aptal" anlamına gelirdi. Jack sırtıttı. "Neden biraz daha yaklaşmıyorsun, böylece sana tam olarak ne kadar basit olduğumu açıklayabilirim."

"Tanrılar bana yardım etsin, bu arabayı geri çevireceğim," dedi Kaldar. Yüzü rahatlamıştı ama bakışları keskin ve tehlikeli bir hal almıştı. Bu hiç iyi değildi.

"Sen farklısın," dedi Jack ona.

"Nasıl farklı?"

"Cerise'i ziyarete geldiğinde çok daha yumuşak başlı oluyorsun."

"Çünkü Cerise'i ziyaret ettiğimde onun komik, çekici ve en sevdiği kuzeni oluyorum. Orada karşılaştığım en büyük zorluk, sevgili kuzenim bir kurda dönüşüp boğazımı parçalamaya çalışmadan önce onu ne kadar kızdırabileceğim."

Şu anda Ayna'nın bir ajanıyım ve iki çocuğum var, bu da demek oluyor ki biri bu arabanın önüne atlayıp sizi öldürmeye kalkarsa, gözünü kırpmaya fırsat bulamadan onu kalbinden vururum."

Jack ağzını kapattı ve daha dik oturdu.

"Anlıyorum, inan bana," dedi Kaldar. "Benim de bir ağabeyim var ve her ay en az bir kez onu hayal kırıklığına uğratmayı ihmal etmiyorum. Ama artık benim zamanımdasın. Bu çocuksu zihniyetten kurtulmalısın, çünkü bu seni öldürtecek. Bu aptal kardeşlik-rekabet saçmalığını kendi zamanında yapabilirsin."

Sessiz olmak için gerçekten iyi bir zaman gibi görünüyordu, Jack de öyle yaptı. Şehir penceresinin önünden geçiyordu. Sınırdan gelirken bazı ormanlardan geçmişlerdi. Kırık'tan ziyade Tuhaf'a aitmiş gibi görünen yaşlı, yaralı ağaçlar. Ormanlar şehrin içine girmişti - ev gruplarının arasında hiç temizlenmemiş alanlar, kaldırım tarafından çıplak bırakılmış küçük bir toprak parçasından büyüyen birinin kesmeyi unuttuğu devasa bir ağaç, parklar ... gizlice girdikleri yerleri görebiliyordu. İnsanların burada, sürekli yağmur yağan, ormandan uzakta savaştan bir yerde yaşamak istemeleri garip görünüyordu.

Kaldar arabayı sürmeye devam etti: sağa, sola, giderek genişleyen caddelerden aşağı döndü ve sonunda arabayı cam ve taştan yapılmış yüksek bir kulenin önündeki büyük bir otoparka çekti.

"Audrey Callahan o binada çalışıyor."

"Nereden biliyorsun?" George sordu.

"Sen güzelleşip kıyafetlerini seçerken ben de telefon rehberinde listelenen yerel özel dedektiflik şirketlerini aradım. Audrey'i istedim. Bu firma beni onun ofisindeki telesekretere aktardı." Kaldar, tatlı bir kremanın içine girmiş bir kedi gibi kendinden memnun görünüyordu. "Plan şu: Ben içeri gireceğim. Siz ikiniz burada bekleyin. Aylak aylak dolaşıyor gibi görünün ama kapılara dikkat edin. Audrey'nin beni gördüğüne sevineceğinden şüpheliyim."

"Ona işkence mi yapacaksın?" Jack sordu.

Kaldar durdu ve ona tuhaf bir bakış attı. "Hayır. Eğer bizi birlikte çıkarken görürsen, arabaya gidene kadar bekle. Kızıl saçlı genç bir kadının acelesi varmış gibi tek başına çıktığını görürsen, işler yolunda gitmemiş demektir."

Kaldar çantasına uzandı ve tepesinde bir çiçek işlenmiş küçük bir metal kutu çıkardı. Çiçeğin ortasını itti. Metal

yapraklar bir tıkırtıyla yukarı fırladı. Jack kenarlarını inceledi. Jilet gibi keskin ve alt kısmı tırtıklı.

"Bu bir büyü takip cihazı. Sadece Garip'te ya da Kenar'da çalışır. Arabalara takılmak üzere tasarlandı ama manyetik olduğu için bir arabaya da yapışabilir. George, bu izleyiciyi al. Audrey tek başına çıkarsa onu takip et ve takip cihazını aracının arkasına ya da altına yapıştır. Kaykayı dikkat dağıtmak için kullan." Kaldar Jack'e baktı. "O bunu yaparken sen de kokumu takip ederek binaya girecek, beni bulacak ve ..."

"Seni kurtarmak mı?" Jack sordu.

"Bana *yardım et*. Kendini fazla kaptırma."

"Yardım et." Bunu söylemenin güzel bir yoluydu.

"Anlaşıldı mı?" Kaldar sordu.

Jack başıyla onayladı.

"Gidelim o zaman."

* * *

Bir çekle başlayan her gün iyi bir gündü. Audrey Milano Araştırma'nın halı kaplı uzun koridorunda yürürken sırtı ve elindeki dosyayı kontrol etti. Ten rengine çok yakışan bej rengi bir pantolon giymişti, saçları yüzünden uzakta örülmüştü ve dosyasının içinde hesabına 822 dolar yatırıldığını gösteren mavi bir maaş koçanı vardı. Dürüstçe kazanılmış, dürüst bir para. Devletin vergilerden bir parça kesmesine bile kızmamıştı.

Seksen iki gün içinde yardım için başvurmaya hak kazanacaktı. Ve bugün iyi geçecekti. Bir avukatlık davasında Johanna Parker'a ikinci keman çalacaktı. Johanna ile dün tanışmıştı; kırk beş yaşında, kara gözlü, kır saçlı ve bununla gurur duyan Johanna, Seattle Polisi'nden emekli olmuştu. Görünüşe göre bir sanık ceza davası için özel bir avukat tuttuğunda, avukat da genellikle bir özel dedektif tutuyordu, özellikle de bu özel dedektif emekli bir polis ise. Özel dedektif ayak işlerini yapar, polislerle konuşur, tanıklarla görüşür, polis raporlarını gözden geçirirdi. Audrey de tüm bunları izler ve karşı tarafın nasıl çalıştığını görürdü.

Oh, evet. Bugün iyi olacak. Eğer profesyonel olmaya çalışmasaydı, koridorda dört yaşında bir çocuk gibi "Wheeeee!" diye bağırarak koşardı.

su parkına gideceği söylenmişti. Ofisinin kapısına uzandı.

"Audrey!" Johanna'nın sesi arkasından seslendi. Audrey topuklarının üzerinde döndü. "Evet, hanımefendi?"

Johanna koridorun iki kapı ötesindeki ofisinden dışarıya doğru eğilmiş, yarı içeride yarı dışarıdaydı. "Bir müşterin var. Serena onu senin ofisine yerleştirdi çünkü konferans odası George'un."

Müşteri mi? Şimdiden mi? "Teşekkür ederim!" Audrey kapının kolunu tuttu. "Kardeşinin bir arkadaşı olduğunu söyledi."

Audrey'nin içinde küçük bir buz topu patladı ve onu olduğu yerde taşıdı. Alex'le ilgili hiçbir şey iyi olamazdı. Babası değildi-Seamus çok kibirliydi. Babası olduğunu söylerdi. Hayır, bu ya bir uyuşturucu satıcısıydı ya da soygunu öğrenen ve parasını isteyen biriydi.

Kapıya baktı. İçgüdüleri "Yürü git" diyordu. Kapının kolunu bıraktı, arkasını döndü, uzaklaştı ve yürümeye devam etti.

"Her neyse, saat onda sana ihtiyacım var, yani yaklaşık bir saatin var," dedi Johanna. "O zamana kadar bu işi bitirebilir misin?"

Audrey kendi sesini duydu. "Evet, hanımefendi." *Ofisine git ki kaçabileyim. Ofisine gir.*

Johanna güldü. "Bana 'hanımefendi' demeyi bırakabilirsin. Batı Yakası'nda daha az resmiyizdir. Sadece 'Johanna' yeterli."

"Tamam, Johanna." Audrey zorla gülümsedi. *Git başımdan.* Johanna ofisine girmek için döndü ve durakladı. *Şimdi ne olacaktı?*

Serena elinde bir paket dosyayla koridorda yürüyordu. O l a m a z .
Yürümeye devam edin. Yürümeye devam et.

Serena Johanna'nın kapısının önünde durdu ve bir dosya uzattı. Dışarı çıkmak için onların yanından geçmesi gerekecekti. Kaçış yolu gitmişti.

Neden şimdi? Neden her şey bu kadar iyi giderken? Lanetli falan mıyım?

Audrey yutkundu. Bu iyiydi. O bir Callahan'dı. O hallederdi

o.

Audrey kapıyı açtı. Pencerenin yanında bir adam durmuş, dışarı bakıyordu. Adam

solmuş kot pantolon, taba rengi deri iş botları ve kömür rengi kapüşonlu bir tişört giyiyordu. Dışarıda yürürken aynı şeyin bir çeşidini giyen on adam bulabilirdi. Batı Yakası'ndaki insanlar rahattı ve fazla resmiyetle uğraşmazlardı.

Burada herhangi biri olabilir: yaşı bir üniversite öğrencisi, bir üniversite profesörü ya da milyonlarca dolarlık bir şirketin CEO'su.

Saçları ne çok uzun ne de çok kısaydı, dağınıktı ve çok koyu, neredeyse siyahtı. Omuzları genişti, beli çoğunlukla sweatshirt tarafından gizlenmişti ama poposu epey bir süre koşmuş gibi görünüyordu. Saçları ve poposu kırk yaşından genç, omuzları ise onlu yaşlardan büyük olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen yirmili yaşların sonundaydı. Tüm değerlendirmesi yaklaşık bir saniye sürdü.

Audrey parlak, güzel bir kız gülümsemesiyle,
"Merhaba!" dedi. Adam döndü.

Aman Tanrım.

Dar, güçlü bir yüzü, iyi elmacık kemikleri ve dolgun bir ağzı vardı. Yüzünün üst yarısını kapatsa, çok yakışıklı bir adam olduğunu söyleyebilirdi. Ama gözleri, onlar şeytan gözleriydi. Yonca balı gibi açık kahverengi, zeki ve uzun kirpiklerle çerçevelenmiş adamın gözleri hınzır bir mizahla dolup taşıyordu. Tüm yüzünü aydınlatıyor, onu yakışıklı bir adamdan bir damla akli olan her kadının uzak duracağı türden bir adama dönüştürüyorlardı. Neredeyse hemen yumuşamıştı. Kadının bunu görmesinin tek nedeni onu hazırlıksız yakalamış olmasıydı ama artık çok geçti. *İyi denemeydi.* Hayatını Kenar'da, dolandırıcıların, hırsızların ve sahtekârların arasında geçirmişti. *Merak etme. Numaran bende var.*

Bu adam bir hayduttu, koşullar onu bir suçlu olmaya zorladığı için değil, öyle doğduğu için. Muhtemelen sırtıabildiği anda annesinin sütünü kesiyordu. Bir bakireyi yirmi dakika içinde baştan çıkarabilirdi. Ve eğer zavallı aptal onu eve götürürse, babasını masanın altında içer, annesini baştan çıkarır, büyükanne ve büyükbabasını büyüler ve kıza asla unutamayacağı bir gece yaşatırdı. Sabah olduğunda babası alkol zehirlenmesinden hasta olacak, güzel gümüşler aile arabasıyla birlikte kaybolacak ve bir ay içinde hem eski bakire hem de annesi hamile kalacaktı.

Her ne istiyorsa, kötüydü. Ondan uzak durması gerekiyordu. Alex'in keş arkadaşlarından biri değildi ve babasının "arkadaşlarından" biri de değildi. Seamus Callahan sınırlarını biliyordu. Bu adam onun etrafında daireler çizirdi ve Seamus asla kendinden daha zeki biriyle ortaklık kurmazdı. Ailesi hariç.

Hayır, bu adam sıradan bir Kenar faresi olamayacak kadar tehlikeliydi. Kenar'da ya da daha büyük ihtimalle Garipler'de biri için çalışıyordu ve muhtemelen kızın Batı Mısır'dan çaldığı kutuyu istiyordu. Eğer bulduysa

onu, diğ erleri takip edecekti. Onu asla yalnız b ı r a k m a y a c a k l a r ve öldürmek için iki kez düşünmeyeceklerdi.

İş i bitmişti. İş i, hayatı, her şey bitmişti.

* * *

Kız çok güzeldi.

Kaldar bir keş ya da uzun süredir acı çeken bir kurban, bitkin yüzlü, hayat tarafından sertleştirilmiş ve acı çeken bir kadın bekliyordu. Zamanında pek çok güzel kız görmüştü, birçoğu da bütün halindeydi ama Audrey kendi sınıfındaydı. Altın rengindeydi. Bronz teni neredeyse parlıyordu. Koyu renk gözleri dar kaşlarının altında parlıyordu. Yüzünden uzak tuttuğu saçları koyu kıvılcın özel bir tonuydu, turuncudan ziyade altınla dokunmuş kahverengiydi. Ve beyaz dişlerini göstererek ona gülümsediğinde, bu bulaşıcıydı. Adam da ona gülümsemek ve eğlenceli bir şeyler yapmak istiyordu, böylece kız ona tekrar gülümseyecekti.

Ona doğru yürüdü. Kocaman gülümsüyor, gözlerini kocaman açıyor, hiç tereddüt etmiyordu. Kıyafeti de güzeldi; profesyoneldi, doğru, ama uzun bacaklarını gösterecek ve poposunu saracak kadar dardı ve ceketin altındaki kırmızı gömleği bakışları göğüslerine çekecek kadar düşük kesilmişti, ki göğüslerine bakmak çok hoştu. Bahse girerim bu binada, onun kıyafetlerini soyarken ve külotunun rengini düşünürken kendilerini hayal etmek için çok fazla zaman harcayan erkekler vardı. Asıl soru, bunu biliyor muydu ve biliyorsa nasıl kullanıyordu?

"Merhaba!" diye tekrarladı, her şey güllük gülistanlıktı. "Benim adım Audrey. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sesi de altın sarısıydı, Güney'in hafif dokunuşuyla pürüzsüzdü. Seattle grunge'ı yerine daha sıcak ve halktan biri gibi farklı bir kılık değiştirmeliydi. Ama artık çok geçti. Ya kız gerçekten iyiydi ve başı beladaydı ya da kız boş kafalının tekiydi ve adam inanılmaz derecede şanslıydı.

"Merhaba Audrey." Kaldar da gülümseyerek karşılık verdi ve sesine kendi Güney'inden de bir parça kattı. "Benim adım Denis Morrow."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Denis." "O zevk bana ait."

Audrey onun elini sıktı ve parfümünün kokusunu aldı: turuncğiller, şeftali ve sandal ağacı, taze, şehvetli ama aşırı güçlü değil.

Parmakları bir an için onunkileri sıktı ve elinden kaydı. Bunu bekliyordu ama yine de nabızı hızlandı. Kız iyiydi.

"Lütfen oturun."

"Oturmamın sakıncası yok."

Kaldar masasının önündeki tahta sandalyeye oturdu. Biraz sallanarak masasına gitti, oturdu ve ona gülümsedi. Tatlı ve tamamen masum bir gülümsemeydi bu. Yarı yarıya halıdan çiçeklerin filizlenmesini ve küçük kuşların şarkı söylemesini bekliyordu.

Audrey masasının üst çekmecesini dışarı kaydırdı. Kaldar gerildi. Küçük bir kutu Altoids çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Nane şekeri mi?"

Muhtemelen zehirlenmiş. "Hayır, teşekkür ederim."

Audrey ince parmaklarıyla kutuyu açmaya çalıştı. "Üzgünüm, daha yeni kahve içtim. Nefesim ... phew!" Elini yüzünün önünde salladı.

"Benim için fark etmez. Devam edin."

Bir nane şekeri kopardı, pembe dilinin üzerine koydu ve ağzını kapattı. "Mmm. Altoids'e bayılırım."

Ve düşünceleri haritanın dışına çıktı. Yine iyi işti. Bu küçük numarayı ne kadar sık kullandığını merak etti. Bir konferans salonu dolusu erkeğin aynı anda susup onun Altoid yemesini izlediğini hayal edebiliyordu. Alex Callahan'ın hiçbir kız kardeşi tamamen masum olamazdı ama bunu beklemiyordu.

Öne doğru eğildi, yüzü ciddiye. "Peki, sana nasıl yardımcı olabilirim Denis?" "Kardeşini ziyaret ettim," dedi Denis, suyu test ederek.

"Alex."

"Alex?" Gözleri kocaman açılmıştı. "O nasıl? O iyi mi? Bir şey mi oldu?" Hatta yüzünde gerçek bir endişe vardı.

"Aşırı dozdan mı öldü?"

Ve bu gerçek bir korkuydu. Eğer biraz daha az bıkkın olsaydı, buna inanırdı. Callahan zulüm kompleksi olan ilk bağımlı değildi. Belki de Audrey babasının küçük kızıydı ve Alex de ailenin dışlarının arasından yalan söyleyen acımasız yüz karasıydı.

Belki de domuzlar uçar ve zenginler vicdan sahibi olur.

"Babam iyi bir yerde olduğunu söyledi. Doktorların onunla ilgilenmesi gerekiyordu!"

Nem kirpiklerini ıslattı. İşaretle ağlıyor. Çok sevimli. Kaldar o ağlamadan önce bir şeyler söylemek zorundaydı, yoksa işler karışacaktı. Elini uzattı ve suçlu bir gülümseme takındı. "Audrey, lütfen, yanlış anladın. Bu

Böyle güzel bir kadını üzgün görmek kalbimi kırardı. Kardeşin iyi."

Audrey geri çekildi. "Bu hiç hoş değildi. Beni korkuttun."

Şimdi o kötü, çürümüş bir adamdı, evet öyleydi. Neredeyse alkışlayacaktı.

Kendini dikleştirdi. "Benden ne istiyorsunuz, Mr.

Morrow?"

Harika bir performanstı ama her güzel şeyin bir sonu vardı. Kaldar öne doğru eğildi ve samimi, sessiz bir sesle, "Saçmalamayı kesmeni ve babanın Batı Mısır'dan çaldığın cihazla ne yaptığını bana anlatmanı istiyorum," dedi.

Elini göz kamaştırıcı bir hızla ona doğru salladı. Sanki komik kemiğine çarpmış gibi göğsünde keskin bir sarsıntı patladı ve şok tüm vücudunu sardı. Kaldar'ın kasları kilitlendi. Hareket etmek için kendini zorladı ama sandalyeye sıkışıp kaldı, bir tahta gibi kaskatı kesildi. Kelimeler ağzında gevelendi.

Şok tabancası! Onu şoklamıştı! *Lanet olsun.*

Audrey masasının arkasından kaydı. Kollarının çekildiğini hissetti, sonra acı sona erdi. Vücudu normale döndü, tüm fonksiyonları yerine geldi ve ağzına gelen ilk kelimeyi tükürdü. "Siktir."

Audrey adamın dudaklarına bir parça koli bandı yapıştırdı. Adam hırladı ve ona doğru hamle yaptı ama kolları hareket etmedi.

Onu sandalyesine bağlamıştı.

Kandırılmıştı. Onu bir enayi gibi kandırmıştı. Sanki bir çocukmuş gibi. Serbest kaldığı an, pişman olacaktı. Onu derinden pişman edecekti.

Audrey onun üzerine eğildi, parmaklarını ustaca bir çabuklukla giysilerinin arasında gezdirdi ve kapüşonunun iç cebinden bıçağını çıkardı. Hafif kavisli siyah bıçak neredeyse on beş santim uzunluğunda ve jilet keskinliğindeydi ama bir ya da iki kılıç darbesini savuşturacak kadar da kalındı.

"Güzel bıçak."

Siyah bıçağın ucu gözünün hemen altındaki deriye battı. Kadın onun üzerine eğildi, sesi sessiz bir öfkeyle titriyordu.

"Bana neye mal olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Bu işi almak için aylarca çalıştım ve sen her şeyi mahvettin. Her şeye yeniden başlamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Broken'da yasal olmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Bıçak derisini kesti. Bir damla kanın yanağına süzüldüğünü hissetti.

Kaldar kıpırdamadan durdu. Onu heyecanlandırmaya gerek yoktu.

"Çok çalıştım. Çok iyiydim. Bu işi seviyorum. Üç ay içinde sosyal yardım almam gerekiyordu. Ama sen ve o zavallı insan müsveddesi her şeyi mahvettiniz. Bana ulaşmak için Alex'e ne verdin? Para olamaz. Para onun umurunda değil. Hayır, uyuşturucu olmalıydı, değil mi? O lanet moron beni bir torba esrar için satar. Sana söylediyse, herkese söyler. El'e, Pençeler'e, herkese!"

Audrey bıçağını kaldırdı. Eğer onu bıçaklarsa, sağa doğru hamle yapacak ve kalbini ıskalamasını umacaktı. Bir an için bıçağı adamın göğsüne saplayacakmış gibi göründü, sonra üzerine eğildi, yüzü adaminkinden bir santim ötedeydi ve konuştu, her kelimesi öfkeli bir vaatti.

"Beni takip etme. Seni bir daha görürsem, gözlerini oyar ve yutmanı sağlarım."

Audrey döndü ve ofisten dışarı çıktı, kapıyı arkasından dikkatlice kapattı. Kapı tıkırdadı. Onu içeri kilitlemişti.

Kaldar ayağa fırladı, sırtını ve sandalyeyi ağır masaya doğru döndürdü ve sandalyenin ayaklarını masaya dayadı. Şansı yaver giderse sandalye görüldüğü kadar eskiydi. Gerindi. Ahşap inledi. Bunu daha önce birkaç kez yapmıştı. İşin püf noktası doğru açıda yeterli basıncı uygulamaktı.

İstedığı son şey Jack'in onu bağlı bulmasıydı. Bunun sonunu asla duyamazdı.

* * *

JACK kaldırıma çömeldi ve park alanını inceledi. Uzun cam ve beton bina önlerinde yükseliyordu. Bulunduğu noktadan ön kapı açıkça görülebiliyordu. Yanında George kaykayla uğraşıp duruyordu. Eskrimden gelen iyi bir dengesi vardı ve tek ayağıyla iterse, kaykay yuvarlanırken üzerinde durabiliyordu; ama Kaldar bir yandan diğer yana sallayarak daha hızlı yuvarlanmasını sağlamanın bir yolu olduğunu söylemişti. Şimdiye kadar George'un denediği hiçbir şey işe yaramamıştı ama onu izlemek eğlenceliydi.

Jack kokuları içine çekti. Park yeri pek çok şeyin kokusunu taşıyordu ama hepsinin arasından Kaldar'ın izini hissetti. Bu eğlenceliydi, diye düşündü Jack. Beklemek bile okuldan çok daha eğlenceliydi.

"Kapı," diye mırıldandı George.

Otoparkın karşısındaki binanın cam kapısı açıldı. Bakır rengi saçları olan güzel bir kadın dışarı çıktı ve aşağı doğru inmeye başladı.

kaldırırma çıktı. On metre daha yürüdü, kapının görüş alanından çıktı ve koşmaya başladı.

"Git!" dedi George. Jack park alanını koşar adımlarla geçti. Kaldar'ın kokusunu takip ederek kapılardan içeri daldı. Tezgâhın arkasındaki yaşlı bir adam, "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. Jack onu duymazdan geldi ve sağa döndü. Koku onu asansörü geçip merdivenlere götürdü. Jack merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı fırladı. Kaldar'ın merdivenleri kullanması akıllıcaydı. Asansörde kokuyu takip edemez.

Yedi kat, sekiz, dokuz, on. İşte! Jack kapıyı tokatlayarak açtı ve koridora atladı. Koku, "Sola!" diyordu. Sola döndü ve koridorda hızla ilerledi. Kapılar duvarları deliyordu. Bu değil, o değil, hayır, hayır, hayır. Bu kapı. Kapı kolunu kavradı. Kilitli.

Jack bir adım geri çekildi ve ayağının topuğunu kapıya vurdu. Kapı açıldı. Jack içeri eğildi ve neredeyse Kaldar'a çarpıyordu, nedense bileklerinden tahta parçaları sarkıyordu. Sandalye parçalarına benziyorlardı. Kaldar kollarını kaldırınca bileklerine sarılı soluk plastik şeyler ortaya çıktı. Jack bıçağını çıkardı ve bağları kesti. Sandalye parçaları yere düştü.

"Bıçağın nerede?" Jack sordu.

Kaldar'ın yüzü korkutucuydu. Küçük bir tahta parçası kaptı ve ofisten dışarı çıktı, "Onu aldı."

"Ne demek o aldı?"

Dışarıda, koridorda gri saçlı bir kadın yollarını kesti. "Ne yapıyorsunuz? Audrey nerede?"

Kaldar ondan uzaklaştı ve merdivenlere doğru yürüdü. Kadın onları kovaladı.

"Beni şoklayıp sandalyeye bağladıktan sonra aldı."

Kapı aralığından geçtiler ve Kaldar kapıyı çarparak kapattı ve taşıdığı odun parçasını kapının altına itti.

"Yani seni öldürmesin diye bıçağını ona verdin."

Kaldar durdu ve ona baktı. Kadın kapıyı diğer taraftan itti ve küfretti.

"Çok kötü," dedi Jack. "Güzel bir bıçaktı. Gerçekten hoşuma gitmişti. Ama iyi bir takastı."

"Tuhaf bir aklın var."

"Bu kötü bir şey mi?"

Jack sordu.

"Hiç de değil. Sizi öngörülemez yapıyor. Bu mükemmel bir özellik."
Kaldar başını salladı ve yürümeye devam etti.
"Peki şimdi ne olacak?"
"Şimdi bıçağımı geri alıyorum."

BEŞ

Mahvolmuştu. Audrey dişlerini sıktı. Uğruna çalıştığı, başarmaya çalıştığı her şey. Hepsi mahvolmuştu.

Dönüşü çok hızlı aldı. Honda savruldu, yoldan çıkma tehlikesi geçirdi. Direksiyonu kavradı ve şeridine geri döndürdü. Neden her şey yolunda gittiğinde biri çıkıp her şeyi paramparça ediyordu? Babası, kardeşi, bu salak. O kadar kızgındı ki neredeyse otoparkta sarışın bir çocuğu ezecekti. Çocuk ondan kaçmak için acele ederken kaykayından düşmüştü. Frene o kadar sert basmıştı ki, kendini yaralamıştı. Çocuk, ona iyi olup olmadığını sormaya fırsat bulamadan kaçıp gitmişti.

İyi ki süper güçleri yoktu çünkü alevler içinde kalacak ve ardında kömürleşmiş ağaçlardan oluşan bir iz bırakacaktı.

Denis'e kimin için çalıştığını bile sormadı. El değildi -Louisiana'nın tüm casusları sihirle öylesine çarpıtılmıştı ki, hiçbiri sınırdan Kırık'a geçmeyi başaramazdı. Ne kadar çok büyüye sahip olursanız, o dünyaya seyahat etmek o kadar zorlaşıyordu ve o bu dünyada son derece rahat görünüyordu. Pençe de değildi. Mısırlıya benzemiyordu.

Adamın hangi milletten olduğundan emin değildi. Koyu renk saçlar, bal rengi gözler -ki bunları çok iyi hatırlıyordu- Kafkas özellikleri, ama içinde başka bir şey daha vardı. Belki biraz yerli kanı? Her neyse, ilginç bir yüzü vardı. Yakışıklı. Gerçekten yakışıklı. Bunu da iyi kullanıyordu. Muhtemelen gülümsemesinin çekici olduğunu düşünüyordu.

Moron.

Bir an için, adam orada oturup yüzündeki gülümsemeyle onu dinlediğinde, neredeyse onun saf Georgia şeftalisi numarasını yuttuğunu düşündü. Hatta bu durum için en iyi "tatlı çay" Güneylisini bile çıkardı. Ama hayır. Alex'in ona ne söylediğini sadece Tanrı biliyordu.

"O sonovabitch." Elinin topuğuyla direksiyona vurdu. "Lanet olası piç." Çocukluğunu mahvettiği yetmemişti. Yetişkin hayatını da mahvetmeye devam ediyordu. Ailesinden kaçmak için lanet kıtanın öbür ucuna taşınmıştı. Yeterince uzak değildi.

Honda köklerin üzerinden atladı ve evinin garaj yoluna fırladı. Audrey motoru kapattı ve dışarı atladı. Kaçış çantası dolabın içinde hazır bekliyordu. Her zaman hazırды. Çimenlerin üzerinden koşarak ön kapıya gitti, kilidi açtı ve içeri daldı.

"Ling!"

Denis'in soğukkanlı katil rolünü yutacağını umuyordu. Her iki durumda da buradaki hayatı sona ermişti ama fazladan zaman şu anda harika bir şey olabilirdi. Yapmasa bile, kurtulması en azından birkaç dakikasını alırdı. Yardım çağırarak bir tipe benzemiyordu. Kendi başına çıkmak isteyebilirdi, tabii kadının ellerini sıkıca bağladığından emin olması dışında. Sonunda yardım çağırdı, sonra açıklamalar, gecikmeler ve benzeri şeyler oldu. Adam tekrar onun peşine düştüğünde, kadın çoktan gitmiş olurdu.

Audrey kaçış çantasını dolaptan çıkardı ve fermuarını çekti. "Ling!"

Bir Ziploc torbada para, giysiler, başka bir Ziploc torbada kamp kiti: kibrit, yara bandı, ağrı kesici, yara dezenfektanı, antibiyotik merhem.

"Ling the Merciless! Neredesin?"

Cevap yok. O rakun nereye gitmişti? Kaybedecek zamanları yoktu.

Audrey çantayı verandaya attı, yatak odasından Ling'in taşıyıcısını aldı, verandaya koydu, iki dolu beş galonluk benzin bidonu ekledi -insanların ve kameraların olduğu yerlerde ne kadar az durursa o kadar iyiydi- ve yatak odasından yayı almaya gitti. Arbalet zaten arabadaydı, muşambanın altında güvenli bir şekilde saklanmıştı. O sabah kısa bir süreliğine onu dışarı çıkarmayı düşünmüştü ama Johanna'ya şoförlük yapmasının beklenip beklenmeyeceğinden emin değildi. Yaşlı kadın arka koltuğa bir göz atarsa garip sorulara cevap vermek istemiyordu ama paranoyası galip gelmişti ve arbaleti her zaman olduğu yerde saklamıştı.

Garip sorular. Ha!

Audrey raftan yayı ve sadağı aldı ve verandaya doğru yürüdü.

"Ling, yemin ederim, eğer hemen ortaya çıkmazsan-" Tanıdık bir figür arabanın yanında duruyordu. Denis.

Audrey yayın kolunu verandanın tahtalarına yerleştirdi ve hızlı bir hareketle gerdi. Nasıl olur da . . .

"Git, yoksa seni öldürürüm."

Ona parlak, yırtıcı bir sırıtış attı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Oku çentikledi ve serbest bıraktı. Ok uzun bir vınlamayla havayı yararak adamın ayaklarının dibine saplandı.

"Bir uyarı atışı. Sadece bir tane. Hepsi bu kadar." Kollarını iki yana açtı. "Audrey, konuşalım." "Konuşmayalım."

Oku çentikledi, nişan aldı ve ateş etti. Yoldan çekildi. Ok bir gıcırtyla kapıya saplandı. *Kahretsin, şimdi de Honda'nın kapısını ezdim.*

"Benden hoşlanmadığından şüphelenmeye başlıyorum." "Gerçekten mi? Bu fikre nereden kapıldın, merak ediyorum?"

"Beni öldürmek istemezsin. Ben senin bu işten çıkış biletinim-" Tekrar ateş etti.

"-mess. Bir an için bana ateş etmeyi keser misin?"

"Hayır." Sonuncusu kalçasını sıyırmış olmalıydı. Sadağından bir ok daha çıkardı.

İlk oku yerden aldı. "Benden aldığın bıçağa karşı bu okla bahse girerim ki verandana sağ salım çıkacağım."

Onunla sundurma arasında altmış metre vardı ve kadının sadağı doluydu. "Bahsi kabul ediyorum."

Sırıttı. Belli ki adam ölmek isteyen bir tür dengesiz deliydi. Audrey tekrar ateş etti. Ok havayı delerek doğruca adamın göğsüne yöneldi. Son anda adam doğal olmayan bir çabuklukla füzenin yolundan çekildi, sanki beline bir ip bağlıydı ve bir şey onu yoldan çekmişti.

İki adım öne çıktı. "Hayır, yapamazsın."

Yangın.

Bayan.

Kaçırdım.

Kaçırdım.

Iskaladım, lanet olsun.

Yine ıskaladım.

Sol ayağını verandanın ilk basamağına koydu. Panik içinde kabardı, beynini devre dışı bırakmakla tehdit eden hummalı, sersemletici bir titreme. Audrey onun yanından geçip izini düzgünce delen oklara baktı.

"Bıçağım," dedi.

"Hile yaptın." Bu sihir olmalıydı.

"Ben öyle bir şey yapmadım."

Elindeki okla izi işaret etti. Ok elinde titriyordu. "Evet, yaptın."

"Berbat bir atıcısın."

Audrey yayı gerdi ve adamın göğsüne doğru bir ok fırlattı. İp parmaklarının arasında koptu. Ok yana doğru gitti. Bu sihirdi.

Yayı ona doğrulttu. "Aldatıldım."

Kafasının içinde küçük bir ses, "*Kaç, kaç!*" diye bağıırıyordu. *Herhangi biri olabilir. El olabilir, Kaliforniyalı bir soyguncu baron olabilir. Bir köle taciri olabilir. Kaçın! Kaçın!*

Tek bildiği, Alex'in ona Batı Mısır kutusunun hâlâ kendisinde olduğunu söylemiş olduğuydu. Ya da daha kötüsü, ağabeyi onu ona satmıştı, tıpkı daha önce yaptığı gibi. Audrey hayali bir elin boğazını sıktığını hissetti. Bir daha kimsenin kum torbası olmayacaktı. Bir daha asla.

Verandaya çıktı. "Hâlâ bıçağımı bekliyorum."

Bıçağı çıkardı. Güzel siyah bıçak elinden kıvrıldı. "Gel ve alabilirsen al."

"Eğer yapabilirsem, ha." Adam gözlerini devirdi ve ona doğru hamle yaptı.

Adamın kolunu keserek, kolları kıvrılmış eşofman üstünün ağır kumaşını kesti. Koluna kırmızı bir leke bulaştı. Audrey geri döndü, tekrar kesti, hızlıca. Nasıl olduysa ıskaladı. Adamın parmakları bileğini sıktı. Parmak eklemlerini adamın boğazına geçirdi. Adam tökezledi ve yana doğru dönerek bir çeşit dövüş duruşuna geçti.

Sol eli çok hızlı bir şekilde dışarı çıktı. Bir yumruk omzunu sarstı. Tekrar yumrukladı, hızlı bir kombinasyon, sol, sağ, sol. Kadın ön kolunu kesmek için hamle yaptı. Eğer onu yeterince kanatırsa . . .

Parmakları bileğini çelik bir mengene gibi sıktı. Audrey yumruk atmak için hamle yaptı ama adam onun diğer kolunu yakaladı, bir adım öne çıktı ve onu geriye iterek çelme taktı. Adamın ne yaptığını çok iyi biliyordu ama engel olamıyordu. Bir an sonra adam onun üstüne çıktı ve onu tahtalara yapıştırdı.

"Tekrar gözden geçirelim," dedi. "Şimdiye kadar beni şokladın, sandalyeye bağladın, vurdun, kestin ve yumrukladın. Kaçırdığım bir şey var mı?"

Kadın onu itip düşürmeye çalıştı ama adam ondan en az altmış kilo daha ağırdı ve bu kilolar çelikten yapılmış gibi görünüyordu çünkü adam yerinden kıpırdamıyordu.

"Seni herhangi bir şekilde incittim mi? Seni tehdit ettim mi?"

Kadın onu tekmelemeye çalıştı ama adam bacağını kalçasıyla sıkıştırdı.

"Audrey, sadece iki medeni insan gibi konuşmak istiyorum. Eğer bırakırsam, gözlerimi oyar mısın?"

"Muhtemelen."

Yüzü çok yakındı ve gözleri doğrudan onunkilere bakıyordu. Yüzünde zalimlik aradı, karnına bir yumruk ya da suratına bir yumruk bekledi ama bulamadı. Sinirlenmişti ama Alex'in uyuşturucu satıcısında gördüğü o buz gibi sürungen soğukluğuna sahip değildi.

Zor nefes alıyordu ve o da alıyordu. Aklına bir şey gelmeden bu işi bitirmenin zamanı gelmişti. Audrey başını kaldırdı ve alnını adamın burnuna çarptı.

"Lanet olsun kadın, sadece konuşmak istediğimi söyledim."

Aksanı sözlerinin arasından sızdı ve kadın onu yakaladı. "Louisiana." Oh kahretsin.

"Ne?"

"Sen Louisiana'lısın. Sen El'sin."

"Ben Mire'danım, Edge'den." Kulağındaki gümüş küpe tek bir ayna damlasına dönüştü. "Ve diğer taraf için çalışıyorum."

Kollarını serbest bırakmaya çalışarak gerindi. "Hepiniz aynısınız."

Birinin boğazını temizlerken çıkardığı ses ikisinin de dönmesine neden oldu. Çimenliğin karşısındaki ağacın arkasından bir çocuk çıktı. Bulutların arasından sızan güneş ışınları sarı saçlarında oynaşıyordu. Park yerindeki kaykay serserisi.

Dünyada ne . . .

Sarışın çocuk seslendi. "Çok özür dilerim ama şu kafesi verandadan almamızın bir yolu var mı? Cilveleşmenizi bölmek istemeyiz."

Dalliance?

Boynunda tüylü gri bir yaratık taşıyan başka bir çocuk ortaya çıktı. "Siz öpüşmeye devam edebilirsiniz," diye seslendi. "Biz sadece kafesi istiyoruz. Bu rakunu tutmak gerçekten zor ve benden hoşlanmıyor."

Ling vardı ve onun bu salakla verandada ateşli ve ağır bir ilişki yaşadığını düşünüyorlardı. "Bırak beni, seni aptal!" Audrey kıvranıyordu. "Çekil, çekil, çekil!"

Adam bıraktı ve kadın ayağa yuvarlandı. "Rakunumu bırak!"

İkinci çocuk onun yanındaki adama baktı. Audrey de ona baktı. Adam bıçağını tutuyordu. Onun bıçağı eline aldığını görmemişti. "Atılğan" gülümsemesi de geri gelmişti.

"Ona rakunumu bırakmasını söyle."

Gözlerinde şeytani bir kıvılcım parladı. "Bazı cevaplara karşılık rakun takası."

"İyi," diye mırıldandı.

"Küçük canavarı bırak," diye seslendi. Çocuk Ling'i bıraktı ve Ling çimenlikte hızla ilerleyip Audrey'nin bacaklarının arkasına saklandı, tıslayıp tükürdü.

"Bu arada benim adım Kaldar," dedi adam.

"Değil ilgileniyorum." Audrey söyledi onu. "Bu o kesinlikle a iş konuşması. Çizgiyi biraz aşarsan canını yakarım."

Yayı yere fırlattı. "Neyle? Bıçağımı geri aldım ve yayın da gitti. Silahın kalmadı."

Kapısına doğru yöneldi. "Oh, içeride daha çok var. Merak etme. Bende her zaman daha fazlası vardır."

AUDREY mutfak tezgâhına yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Kaldar, olabildiğince rahat bir şekilde onun aşk koltuğuna oturdu. Bay Yumuşak Operatör. Adam yakışıklıydı, bunu biliyordu, ama ondan bir onay beklerse, bunu almadan önce yaşlanmış ve saçları ağarmış olacaktı.

Çocuklar sandalyeleri kapmıştı. Sarışın doğuştan gelen bir zarafetle, sırtı dik, bir bacağı diğerinin üzerinde oturuyordu. Şaşırtıcı derecede güzel bir çocuktü. Birkaç yıl sonra sağda solda kalp kırıyor olacaktı. Tabii o aptalla takılmaya devam ederse, o kadar uzun süre hayatta kalamayabilirdi.

Kahverengi saçlı çocuk sandalyeye sanki azgın bir nehrin ortasındaki bir kayaymış gibi oturdu ve onu timsahlardan korumak zorunda kaldı. Kız izlerken, Ling ona yaklaştı ve dişlerini gösterdi. Çocuğun gözleri kehribar renginde parladı. Tısladı ve Ling stratejik bir geri çekilme yaptı. Bir Dönüşen. En azından Kaldar doğruyu söylüyordu. Louisianalılar şekil değiştirenleri gördükleri yerde öldürürdü. Kaldar muhtemelen Ayna'ydı ama bu hiçbir şeyi açıklamıyordu. Ayna'nın bu işe karışmak için bir nedeni yoktu.

Dördü de birbirlerine baktı. Audrey'nin içinde kızgınlık, misafirperverlik duygusuyla savaşıyordu ama Güney, varlığının çekirdeğine çok derin bir şekilde işlemişti ve kazandı.

"Buzlu çay ister misiniz?"

"Tatlı?" Kaldar sordu.

"Tabii ki çok tatlı. Beni kim sanıyorsun?"

Kaldar yüzünü meleksi bir ifadeye büründürdü. "Bir bardak isterim."

Kötücül. Onu tanımlamanın doğru yolu buydu. Özüne kadar kötü ve kendisiyle dolu. Onu evinden çıkarmak zorundaydı. Audrey dört bardak çıkardı. Sarışın çocuk ayağa kalktı. "Lütfen yardım etmeme izin verin."

"Tabii. Adın ne?"

"George."

"Memnun oldum George." Buzları dört bardağa dağıttı ve her birine çay doldurdu. "Otoparkta seni incittim mi?"

"Hayır leydim. Düşüm, böylece arabanıza bir takip cihazı yerleştirebildim."

Harika. En azından bu onu nasıl bulduklarını açıklıyordu. O iki bardak aldı, George diğer ikisini aldı ve masaya getirdiler.

"Zehir var mı diye kontrol edeyim mi?" Kaldar sordu.

"Yapardım," dedi ona. *Zamanını boşa harcama, devam et.*

Sarışın çocuk kadehi siyah saçlı çocuğa uzattı. Dönüşen kokladı, bir yudum aldı, ağzına götürdü ve yuttu. "Temizmiş."

"Önce bir çocuğa arabamın çarpmasına izin verdin, şimdi de diğerini insan zehiri dedektörün olarak kullanıyorsun. Gerçekten hiç vicdanın yok, değil mi?"

Kaldar arkasına yaslandı. "Ondan zehir olup olmadığını kontrol etmesini istemedim. *Kardeşi* ona sordum."

Audrey başını salladı ve Dönüşen çocuğa döndü. "Senin adın ne?"

"Jack."

"Jack, tatsız ve kokusuz zehirler vardır, bir Dönüşen'in bile fark edemeyeceği türden. Bir dahaki sefere önce Kaldar'ın içmesine izin ver. Ölürse, büyük bir kayıp olmaz."

Jack kıs kıs güldü.

Kaldar içini çekti. "Bana soygunu anlat."

Audrey omuz silkti. "Babamın pislik kardeşimi rehabilitasyona yatırmak için paraya ihtiyacı vardı. Bir kez daha. Son kez onlara yardım etmeyi kabul ettim. Babamla birlikte Orlando'ya giden bir uçağa bindik ve Alex'le orada buluştuk. Florida'daki Edge'den Garipler'e geçtik, piramide girdik ve kutuyu ele geçirdik. Yaklaşık bir buçuk ayak uzunluğunda, bir ayak genişliğinde, sekiz inç yüksekliğinde düz bir ahşap kutuydu. Onu aldık, Broken'a geri döndük ve I-95'e doğru yola çıktık. Jacksonville'e vardığımızda onları bıraktım ve Seattle'a geri döndüm."

"Soygunu kimin yaptırdığını biliyor muydunuz?" Kaldar sordu.

"Hayır. El olduğundan şüpheleniyorum. Haksız mıyım?"

"Evet."

Oh, Seamus. Seni moron. "Babama bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim. Ama hayır, gözlerinde yıldızlar vardı. Ona küçük bir dağ kadar altın vaat etmişlerdi ve o da bunu ABD parasına çevirirse elli binden biraz fazla alacağını düşünmüştü. Anladığım kadarıyla alıcısı ona kazık atmış?"

Kaldar elini çantasına attı ve soluk bronz renkli metalden küçük bir düzenek çıkardı. Birkaç dairesel banttıan oluşan bir kase, ağaç köklerini andıran bir tabana doğru genişleyen dar bir sapın üzerinde oturuyordu. Daha önce de Garipler'in üst düzey aletlerini görmüştü ve cilalı bir görünüme sahipti: güzeldi, genellikle sadece kaliteli mücevherlere gösterilen detaylara dikkat edilmişti. Bunu Broken'daki bir sanat galerisine satabilirdiniz. Açık artırmayla satarlardı ve ne olduğunu asla bilemezlerdi.

Kaldar sapı sıktı. Bir büyü fısıltısı havayı titretti. Sapın metal panelleri yükseldi ve bir düzine farklı tonda, küçük, ince dişlilerin içlerini ortaya çıkardı. Dairesel bantlar yavaşça dönerek yükseldi. Üzerlerinde belli belirsiz bir parıltı kaynaştı. Kaldar yaklaştı ve kelimeleri net bir şekilde telaffuz ederek şöyle dedi: "Adriana. Çeşme."

Parıltı, ortasında bir zamanlar çeşme olabilecek ama şimdi çoğunlukla kırık bir mermer yığının olan bir tür harabenin bulunduğu Arnavut kaldırımklı bir meydanın hayalet gibi üç boyutlu görüntüsüne dönüştü. Et rengindeki kalıntılar sahneyi süslüyordu. Alex'in el işi. Dışarı ışınlanmış olmalı ve biri onu yarım saniye fazla tutmuş.

El mallarını alamadı, bu da hem babasını hem de Alex'i avlayacakları anlamına geliyordu. Ve onu. Kalbi küt küt atmaya başladı.

"Babam öldü mü?" Audrey sordu. Sesi düz çıkmıştı. Endişe ya da korku hissetmiş olmayı diledi. Bir şeyler hissetmeyi. Ama hiçbir şey hissetmedi. Daha iyi bir kız çocuğu onları yalnız bırakmamalı mıydı diye düşünmeliydi ama o öyle bir kız çocuğu değildi. *Ne ekersen onu biçersin, baba.*

"Bilmiyorum," dedi Kaldar. "Eğer öyleyse, kardeşinizi rehabilitasyon merkezine götüreceksin ve parasını ödeyecek kadar uzun yaşadı, bu da başka bir alıcı bulunduğu anlamına gelir."

"Bunun kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok." Audrey omuz silkti. "Benim ilişkim Jacksonville'de sona erdi."

"Seninle iletişime geçmedi mi?" Kaldar onun yüzüne baktı. "Bu girişimin için bir ödöl alman gerekmiyor mu?"

"Ha! Benim ödölüm, mahvettiğin güzel hayatımı yaşamak için yalnız bırakılmaktı."

"Hayır, sevgilim," diye başını salladı Kaldar. "O işi kabul ettiğinde kendi hayatını mahvettin. Her Edger El'den uzak durması gerektiğini bilir. Bu yüksek riskli/düşük ödüllü bir soygundu. Para kazanmanın çok daha kolay yolları var. Dünkü çocuk musun sen?"

Kim olduğunu sanıyor? "Ben senin sevgilin değilim. Bu bir aile meselesiydi."

"Aile aptal olmakta ısrar ettiğinde, onları bundan uzaklaştırırsınız. O kadar da zor değil."

"Beni tanımıyorsun." Audrey kollarını kavuşturdu. "Babamı tanımıyorsun. Buraya gelip bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söyleme. Seamus Callahan'ı yönlendiremezsin. Sadece onunla pazarlık yapabilirsin."

Arkasına yaslandı. "Yani ikiniz bir pazarlık yaptınız. O kırk bin dolar aldı. Sen ne aldın?"

"Ailemi bir daha asla göremeyeceğim." Kaldar kaşlarını çattı. "Yine mi geleceksin?"

"Kesilmem lazım. Huzur içinde bırakılmalıyım. Onlarla ya da aptalca planlarıyla hiçbir alakam olsun istemiyorum. Benim ailem yok, onların da bir kızı yok. Benim şartım buydu."

Kaldar biraz geri çekildi. O güzel yüzün arkasında dönen dişlileri neredeyse hissedebiliyordu.

"Kardeşinle tanıştım. Kovulması gereken biri varsa, o da odur." "Bizim ailede işler böyle yürümez. O varis, gurur ve neşe kaynağı, aile soyadını devam ettiren kişi. Ben onun küçük kız kardeşiyim." Ve bu konuda acı çekmiyordu. Hem de hiç. "Her neyse, benim hayatım seni ilgilendirmez. Soygunla ilgili başka sorunuz var mı? Eğer yoksa, şimdi gitmelisiniz. Sabrım tükendi."

Adam kapıdan çıkar çıkmaz Ling'i kaptığı gibi kaçacaktı.

"Kutuyu kimin aldığını bulmam gerek."

"Hiçbir fikrim yok."

"Babanı nerede bulabilirim?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Audrey, gerçekten yardımına ihtiyacım var." Kaldar ona gülümsedi. İşte bu bir sanat eseri idi. Eğer kız sıradan bir kız, adam da sıradan bir erkek olsaydı ve bir partide tanışsalar, bu gülümseme ona bir randevuyu garantileyebilirdi. Adam seksiydi. Buna hiç şüphe yoktu. Ama şu anda, ona kazandıracağı tek şey o düzgün dişlere sağlam bir yumruk olurdu.

Audrey güldü. "Çok tatlısın, değil mi? Söylesene, bunu yaptığında kızlar genelde külotlarını sana fırlatırlar mı?"

Adam daha da geniş sırttı ve kız onun gözlerindeki komik şeytani kıvılcımı fark etti. "Küçük Güneyli dilberinle yattığında erkekler para atıyor mu?"

Tencere dibin kara seninki benden kara. "Erkekler benim 'tatlı çayım' Güney'den hoşlanır.

Burada kimse senin çirkin suratındaki o aptal sırtıştan hoşlanmıyor." "Çirkin."

"İğrenç."

Çocuklar kıs kıs güldü.

"Kendini neye bulaştırdığının farkında değilsin." Ayna ajanı daha dik oturdu. "Ne çaldığınızı biliyor musunuz?"

"Bu benim işim değildi ve bilmek için para almadım." Bir yumruk bekledi. Hiçbir iyi hırsız her ayrıntıyı, özellikle de neyin neden olduğunu bilmeden soygun yapmazdı. "Bize kutuyu alıp alıcıya teslim etmemiz için para ödendi."

Hiçbir şey söylemedi.

"Kutunun üzerinde dört mühür vardı zaten," dedi.

"Kutunun içine baktın mı Audrey?"

"Üzerinde dört mühür olduğunu söyledim."

Sadece bekledi. *Oh, Tanrı aşkına.* "Tabii ki kutuya baktım."

Aletine doğru eğildi, bir şeyler fısıldadı ve başını salladı. "Böyle bir şeye mi benziyordu?"

Masanın üzerinde bir çift hayalet metal bilezik belirdi. İlk bakışta gümüş gibi görünüyordular ama gümüşün gri bir tona meylettiği yerde, bu metal şeftali ve soluk pembenin sıcak tonlarıyla kızarmıştı. Her bir bileziğin geniş kısmı bir kurdele gibi ince ve geniş bir şekilde bükülüp akıyordu. Aksi takdirde çok keskin olacak olan kenarları yumuşak bir bordürle çevrelenmişti. Diğer uçta, her bir bileziğin dar kenarını kaplayan minik metal çakıl taşları birbirine çok yakın, bazen üst üste, neredeyse geminin dibindeki midyeler gibi dizilmişti. İki bilezik birlikte zarif bir mücevher parçasıydı, eşsiz ve güzeldi. Onları bembeyaz bir elbiseyle anında takabilirdi. Ama bu sadece bir mücevherdi. Bir metal parçasıydı ama El, Ayna ve Pençeler onun peşindeydi ve şimdi merak onu öldürüyordu. Nedenini bilmek zorundaydı.

"Evet, çaldığımız şey buydu," dedi Audrey. "Bütün bu yaygara niye anlamıyorum."

"Bu taşınabilir bir Gorleanean difüzörü," dedi

Kaldar. "Nedir o?"

Sarışın çocuk George kıpırdandı. Çocuklar o kadar sessizdi ki, neredeyse onun ve kardeşinin orada olduğunu unutmuştu. "Bir Gorleanean difüzörü sihirli bir pil gibi çalışır," dedi çocuk. "Onu bir büyü patlamasıyla şarj edebilirsiniz, örneğin flaş gibi. Büyüyü bir süreliğine tutar ama sonra

yükü hemen çevreye sızdırıyor. Ayrıca çok büyükler. Bir ev büyüklüğünde."

"Artık değil." Kaldar bileziklere başıyla işaret etti. "Bunlar sadece çok az miktarda büyü tutuyor."

"Bir tanesine sahip olmanın amacı ne?" George daha yakına eğildi ve bileziklere baktı. "Savaşta aşırı ateşlendiğinizde başvurduğunuz bir tür son çare mi? Ölmek için mi?"

Kaldar elini yüzüne götürdü. "Kendi iyiliğin için fazla zekisin. Asıl plan buydu, evet."

Audrey bileziklere baktı. O kadar çok büyü yapıldığını duymuştu ki vücudu bayılıyordu. Ama o her zaman sadece bayıldığınızı düşünmüştü. "İnsanların parlama yüzünden öldüğünü hiç duymamıştım."

"Kız kardeşimiz az kalsın öldürüyordu," dedi Jack.

"Asıl planın bu olduğunu mu söylemiştin?" George sordu. "Şimdi ne için kullanılıyor?"

Kaldar, "Güçlendirilmiş bir varlığın sınırdan geçmesine yardımcı olacak kadar büyü barındırıyor," dedi.

Oda birden sessizleşti. Audrey nefesini tuttu. Kenar'ın iki sınırı vardı: Birincisi Tuhaf olanla, ikincisi ise Kırık olanla. Sınırlar dünyalar arasındaki geçişi engelliyordu. Yeterince büyünüz yoksa, yardım almadan Kırık'tan Kenar'a geçemezsiniz. Eğer çok fazla büyünüz varsa, Tuhaf'tan Sınır'a geçiş sizi acı içinde kıvrandırır. Uç'tan ayrılıp karşıt bir dünyaya girme eşiği daha da yüksekti. Çoğu ağır sihirli kişi Kırık'a girmeyi başaramazdı. Geçiş onları öldürürdü. Ve eğer insanlar kendi dünyalarının dışında çok uzun süre kalırlarsa, geri dönüş yolu sonsuza dek kayboluyordu. Kırık'a taşınan Edger'lar bir süre sonra büyülerini kalıcı olarak kaybettiler. Bazıları artık Kenar'ı bile göremiyordu.

George boğazını temizledi. "Yani bu, bir El ajanı gibi güçlü büyüye sahip birinin bunlarla Kırık'a geçebileceği anlamına mı geliyor?"

Kaldar, "Bu tam olarak bu anlama geliyor," dedi.

Audrey yumruğunu ağzına dayayıp düşündü. El'in bunları istemesine şaşmamalı. Bunlardan yeterince üretirlerse, fedailerini Sınır'a ve Kırık'ın içine gönderebilirlerdi. Sınır, Kenar'ı her zaman zarardan korumuştü. Büyüleri Garipler'deki insanlarınkinden daha zayıftı. Büyü kullanan herhangi bir yaratık bir ileri bir geri gidebilirse, her şey biterdi. Hayal gücü, El'in ajanlarının sınır boyunca

Sınır, tüm dikenler ve dokunaçlar ve bükülmüş insan bedenleri üzerindeki zehirli iğneler ... *Yüce İsa*.

Oturdu. El ya da Ayna ve politikaları hakkında çok fazla şey bilmiyordu ama hem Louisiana Dükaliği'nin hem de Adrianglia'nın büyük ve güçlü, Kenar'ın ise küçük ve savunmasız olduğunu biliyordu.

"Eğer El bunu ele geçirirse ..." Kaldar başladı.

Elini kaldırdı. "Şimdi beni dinle. Bu benim sorunum değil. O şeyi ben yapmadım, çaldığımda ne olduğunu bilmiyordum ve şimdi ne işe yaradığı da umurumda değil. Onun için El'le savaşmak için acele edeceğimi düşünüyorsanız, çıldırmışsınız. Neler yapabileceklerini biliyor musun?"

Kaldar'ın yüzündeki tüm neşe kaybolmuştu. Geriye sadece acımasız bir kararlılık kalmıştı. "El ailemin üçte ikisini benden aldı. Sevdiğim insanların katledilişini izledim. El'e bunu ödetmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve eğer bu onlara ulaşmak için seni yere sermem ve üzerinden geçmem anlamına geliyorsa, yapacağım."

Şaka yapmıyordu. Gözlerinde hafif bir delilik parlıyordu. Audrey tanıdık bir korkunun acısını hissetti.

"Lafı dolandırma," dedi ona.

"Bulmayacağım. El onları bulana kadar difüzörleri aramaya devam edecek. Onları önce ben bulacağım ve bana yardım etmene ihtiyacım var. Eğer bunu isteyerek yaparsan, şartlar herkes için daha iyi olacaktır."

"Ya değilse, ne olacak? Beni sen mi yapacaksın?" "Eğer mecbur kalırsam."

Korku içinde kıpırdandı. Onu bastırdı. "Yani Ayna ile El arasında gerçek bir fark yok, öyle mi?"

Kaldar onun bakışlarını tuttu. "Adrianglia'da bir kadın var. Adı Leydi Nancy Virai. Dünyadaki en sabırlı kadın değildir ve bazıları onun yöntemlerini korkutucu bulur. Eğer seni ona götürürsem, senden gerekli bilgileri alır. Ama ona bildiğin her şeyi anlatırsan, muhtemelen iki ayağının üzerinde yürüyüp gidersin. Seni El'e teslim edersem, onlar da senden aynı bilgileri alırlar. Sonra da zevk için sana tecavüz edip işkence yaparlardı. Eğer şanslıysan, sonrasında seni öldürürler. Ama büyük olasılıkla sizden her damla acıyı çeker ve ölmenizi beklerlerdi. Çoğu artık insan değil. Acıyı güzel bir şarap gibi içerler. İstersen kaç, El seni bulacaktır. Er ya da geç, kardeşin ya da baban seni yine satacak,

kokunuzu alırlar ve başınızda dikilen canavarlarla uyanırsınız. Edge'de bağlantıların var. Yalan söyleyip söylemediğimi onlardan birine sorun."

İstersen kaç. Evet, doğru. Gözleri ona çok uzağa gidemeyeceğini söylüyordu. Gitmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Tıpkı daha önce, çocukken olduğu gibi, teknik olarak ona bir seçim hakkı verilmişti ama pratikte her şey onsuz kararlaştırılmıştı.

"Bu benim pisliğim değil," dedi ona.

"O aptal şeyleri sen çaldın. Bu karmaşayı sen yarattın; boğazına kadar batmış durumdasın."

"Hayır."

"Audrey, olasılıkları tart."

Yapmıştı. Audrey başka tarafa baktı. Bakışları dün okuduğu Yunan mitleri kitabına takıldı. Odysseus gibi o da Scylla ve Charybdis arasında sıkışıp kalmıştı: Bir yanda El, diğer yanda Ayna. Her ikisi de onu bir an bile tereddüt etmeden yutacaktı.

Evini seviyordu. Fazla bir şey değildi ama çok rahat ve konforluydu. Eski kanepesini ve ayaklarının dibinde kıvrılmış Ling ile kitaplarını okumayı seviyordu. Sadece yalnız kalmak istiyordu. Hepsi bu kadardı.

"Çirkin suratımdan hoşlanmayabilirsiniz," dedi Kaldar, "ama kulağa ne kadar klişe gelse de, hayatta kalmak için en iyi umudunuz benim. Onlarla savaştım, onları öldürdüm ve bunu yine yapacağım."

İşler kötüden dünyanın sonuna doğru hızla ilerliyordu. "Peki ya sana yardım edersem?" Audrey sordu.

"Hayatta kalacağınıza söz veremem. Ama seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum ve eğer başarılı olursak, Ayna bir daha El'den korkmak zorunda kalmayacağını görecek."

"Bu 'Ayna beni öldürecek' anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Bu, ailem için yaptıklarını sizin için de yapacaklarının şifresi. Adrianglia'nın herhangi bir yerinde rahat bir şekilde yepyeni bir başlangıç yapabilmeniz için size yeterli fon ve yer verecekler."

Gerçekten de onun dün doğduğunu sanıyordu.

Ailesi sonunda o kadar fena çuvallamıştı ki tüm Edge'i riske atmışlardı ve bunun olmasına neden olan da oydu. Ya bununla başa çıkacaktı ya da çekip gidecek ve Uçu yok eden kız olarak bilinecekti. Okyanustan okyanusa, kıta boyunca bir şerit gibi uzanıyordu. Kenar'da kaç kişi yaşıyordu? Binlerce olmalı. Hırsızlar ve

dolandırıcılar ve üçkağıtçılar. Onun halkı ve onların çocukları. Seamus Callahan'ın açgözlülüğü ve babasıyla yaşadığı sorunlar yüzünden hepsi risk altında.

Audrey başını kaldırdı. "Seamus'un difüzörleri boşalttığı yeri bulmana yardım edeceğim. Hepsi bu kadar. Bir sonraki hedefini öğrendiğin anda ben yokum. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Kaldar gülümsedi ve bu seferki gülümsemesi vahşiceydi. "Mükemmel."

ALTI

AUDREY'nin bir vicdanı vardı. Motivasyonunu gizlemekte iyiydi ama Kaldar ağzının köşelerindeki ince gerginliği, birbirine yaklaşan kaşlarını ve gözlerindeki bir anlık hüznü fark edemeyecek kadar uzun süredir insanları okuma pratiği yapmıştı. Suçlu hissediyordu. Muhtemelen utanıyordu bile, ama bu işe karıştığı için mi yoksa ailesinin aptallığı yüzünden mi, bilemiyordu.

Kaldar bunu düşündü, zihninde evirip çevirdi. Vicdan, kaçınmak için çok uğraştığı bir erdemdi. Doğru, yapılmaması gereken şeyler vardı: bir çocuğu yaralamak, bir kadını zorlamak, bir köpeğe işkence etmek. Ancak bu temel kuralların ötesinde, diğer her şey görmezden gelmeye çalıştığı hantal bir kılavuzdu. Bunun onu ahlaksız yaptığını düşünüyordu ve bununla bir sorunu yoktu.

Dünyası açıkça ikiye bölünmüştü: bir tarafta ailesi vardı. Aile her şeydi. Fırtınada bir sığınaktı. Ne yapmış ya da yapacak olursa olsun hoş karşılanacağı bir yerdi. Diğer tarafta ise olgun bir erik gibi koparılmaya hazır dünyanın geri kalanı uzanıyordu. Aralarında bir sınır çizgisi vardı. Ailenin tarafına geçtiğinde, sadık bir kardeş, kuzen ve amcaydı. Diğer tarafa geçtiğinde ise bir cani oluyordu.

Soygun Callahan ailesinin sorumluluğundaydı. Audrey bir Callahan'dı ve bunu üstlenmek için adım atmıştı. O da aynısını yapardı. Ama ailesinden ne kadar nefret ettiği düşünülürse, kendini korumanın onun için çok daha güçlü bir motivasyon olacağını düşünürdü. Onu yanlış tanımıştı ve şimdi bu onu rahatsız ediyordu.

Audrey bir bilmeceydi. Sessizce evi inceledi, eşyalarını katalogladı. Sağlam bir buzdolabı, ezik ama temiz. Ocak da aynı şekilde. Yıpranmış ama pelüş mobilyalar. Jack'in altındaki sandalyede, bir şeyin döşemeyi yırttığı yerde çok düzgün dikilmiş bir dikiş vardı. Rakun üzerine bahse girdi.

Görebildiği üç pencere dardı ve her birinde içeriden kilitlenebilen ağır hizmet tipi bir panjur vardı. Mutfak dolaplarının arasındaki duvarda işlevsel bir hançer asılıydı. Tabakların üzerindeki rafta küçük bir yay gerilmemiş halde bekliyordu ve onun altında, çamurla çizilmiş bir çift sarı iş botu yerde duruyordu.

Üç kitaplık, hepsi de iyi işlenmiş ve yıpranmış bir dizi kitap barındırıyordu. Raflardan birinin üzerinde her biri yaklaşık on beş santim uzunluğunda bir düzine plastik at duruyordu. Birkaçının kanatları vardı ve en az birinde boynuz bulunuyordu. Üst raflarda, rakun pençelerinden uzakta, doldurulmuş hayvanlardan oluşan bir koleksiyon vardı: pembe bir kedi yavrusu, bir panda, üzerinde yıldız olan sarı kasklı bir kurbağa, bir kurt. Hançerler ve doldurulmuş kurbağalar.

Dekorasyonunun hiçbir anlamı yoktu: her şeyle çatışan parlak Güneybatı tarzında bir battaniye, bir *Star Wars* film poster, bir çeşit saksı çiçeği, kokulu bir mum ve bir balta. Küçük bir saksıyağ gibi: eğer hoşuna giderse, onu eve getirirdi.

Bunu daha önce Cerise'in kocası William'da görmüştü. Kaldar'ın kuzeni Cerise onun kız kardeşi sayılırdı, bu da şekil değiştiren kurdu onun kayınbiraderi yapıyordu. Adam eğitilmiş, vahşi bir katildi. Hiç şüphe duymadan ya da vicdan azabı çekmeden öldürüyor ve iş bittikten sonra da vicdan azabı çekmiyordu. Sonra da eve gidip oyuncaklarla oynuyordu. Çocukluğu bok gibiydi. William aslında zar zor okul kılıfına sokulmuş bir hapishanede büyümüştü. Jack'i Kaldar'ın wyvern'üne kaçak binmeye iten de aynı hapishane korkusuydu.

Sağlam duvarları, silahları ve pofuduk pembe yavru kedileriyle bu ev, çocuksu bir kadına ait değildi. Hayat tarafından hırpalanmış bir yetişkine aitti. Her şeyi atlatmıştı ve şimdi hiç yaşayamadığı çocukluğunu yeniden yakalamaya çalışıyordu.

Birisi Audrey'i incitmişti ve bu kalıcı izler bırakmıştı. Kaldar ona tekrar baktı. Altın rengindeydi, sadece güzel değildi, aynı zamanda komik ve canlıydı, odadaki bir güneş ışığı gibiydi. Audrey'de iyi bir şeyler vardı ve en azından bir kısmı gerçektir. Edge ailelerinde karşılaştığı şanssız kadınların çoğu bitkin köpekler gibiydi: acı, hırçın, neşeden yoksun. Ama o bir yaz günü gibiydi.

Ne tür bir sapkın piç onu bu kadar incitebilirdi ki ormanda, ayak kalınlığında taş duvarları olan bir evde tek başına yaşamaya karar verdi? Burası onun sığınağı ve barınağıydı. Onu buradan çıkarmak neredeyse imkânsız olurdu. Neden, aslında bu bir meydan okuma olurdu. Ve Kaldar zorlukları severdi. Hayatını sıkıcı olmaktan kurtarırlardı.

Şimdi oturuş şekli, kaşlarını çatarak öne eğilmesi, pembe alt dudağını ısırması, gömleğinin göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak şekilde eğilmesi ... Onu biraz daha eğilmeye ikna edip edemeyeceğini merak etti.

"Tam olarak neye bakıyorsun?"

Kaldar gerçekliğe geri döndü. "Sen. Son beş dakikadır çok düşünüyorsun. O güzel küçük kafanı böyle zorlaman hiç iyi değil. Beyninin üzerindeki baskıyı hafifletmek için kulaklarından buhar çıkmasını bekliyorum."

"Aha." Audrey, Jack ve George'a baktı. "Burada göğüslerime ağzı açık bakarken yakalanan ve şimdi de bunu kabalıkla örtmeye çalışan bir adam var."

Kaldar kendini kaybetti ve güldü.

"Aklına bir şey gelmesin," dedi Audrey ona. "Bileziklerini geri alman için sana yardım ediyorum, hepsi bu. Seamus'un bağlantılarının çoğu Doğu'da. Daha önce Batı'da bazı mallar satmıştı ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O bir alışkanlık yarattığı. Bir anlaşma iyi giderse, o alıcıya tutkal gibi yapışır."

"Doğu'ya geri dönmezdi," dedi Kaldar. "Hem Ayna hem de El peşindeyken ve dağıtıcıları ararken çok sıcaktı." Şimdiye kadar yaptıklarına bakılırsa Seamus Callahan yetenekli ama pek çok kusuru olan bir adamdı. Çok fazla plan yapıyor, çok fazla acele ediyor, iki çocuğunu da kaybediyor ve yanlış olanı kurtarmayı seçiyordu. Ama Seamus bile bir aslanın midesine doğru koştuktan daha iyisini bilirdi.

Audrey tırnaklarını bardağına vurdu. "Asıl soru şu: Böyle bir şeyi buralarda kim satın alır? Difüzörlerin gerçek değerini anlayan biri olmalı, çünkü bunun için kırk binden fazla Broken parası ödediler." Audrey kaşlarını çatı. "Alex rehabilitasyona girili ne kadar oldu?"

"Üç gün," dedi Kaldar.

"Yani Seamus ve Alex, El'le yaşadıkları o çılgınlıktan sonra rehabilitasyon merkezine gitmeye ancak vakit bulabildiler. Seamus kesinlikle Broken'dan geçecekti, muhtemelen uçakla. Bir çanta dolusu parayla uçakla gelebileceğinden şüpheliyim. Çok riskli." Audrey ayağa kalktı.

Kaldar, "Buradaki malları çitle çevirmek zorunda kalacaktı," dedi.

Audrey ayağa kalktı ve buzdolabına yöneldi. "Gnome'u görmem gerek. O yerel çitçi ve en iyi şansımız o olacaktır."

"Buzdolabında mı yaşıyor?" Jack sordu.

Heh. Tabii ki Jack'in şaka mı yaptığını yoksa gerçek mi söylediğini anlamamanın bir yolu yoktu.

"Hayır." Audrey büyük kahverengi bir şişe çıkardı. "Ama biraya bayılır. Özellikle AleSmith Speedway Stout. Onun için bir şişe saklıyorum. Her ihtimale karşı."

Kaldar gözlerini kısarak içi simsiyah sıvıyla dolu şampanya büyüklüğündeki koyu renkli şişeye baktı. "Neden siyah bu?"

"Bilmiyorum. Belki de içine kahve koydukları içindir." Audrey kapıya doğru gitti. "Uzun sürmez."

"İyi deneme." Kaldar ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum." "Gnome yabancılara güvenmez."

"Onu konuşturacağıma dair ne kadarına bahse girmek istersin?"

Gözlerini kısmıştı. "Bahis oynamayı çok seviyorsun, değil mi?"

Dikkatli ol. "Benim gibi mükemmel bir meleğin bile bazı kötü alışkanlıkları vardır."

"Angel? Lütfen." Audrey George'a baktı. "George, buzdolabından benim için bir kutu Pepsi getirebilir misin?"

George bir kutu çıkardı. "At onu."

Çocuk ona doğru fırlattı. Audrey onu yakaladı ve salladı. Kutu Kaldar'ın önüne, masanın üzerine düştü. Audrey elindeki bira şişesini salladı. "Bahse girerim bu birayı köpükler etrafa saçılmadan açamazsın."

"Bahse girmeme gerek yok." Kaldar kutuya dokundu ve açtı. Köpük yükseldi ve tekrar aşağı düştü. "Gördün mü?"

Ona şüpheli bir bakış attı. "Mhmm."

Kaldar odayı geçti ve kapıyı açık tuttu. "O şişeyi alabilirim."

Birayı ona doğru itti. "Teşekkür ederim, efendim." Bum, binlerce wattlık bir gülümseme. Onu kandırmaya çalışıyor olamazdı - tüm kartlar zaten masadaydı. Alışkanlıktan olmalı.

Elini kaldırarak gözlerini siper etti. "Gülümseme . . . çok . . . parlak . . ."

"Birlikte çalışmak için tam bir baş belası olacaksın, değil mi?"

"Oh, bilmiyorum. Belki de seni sevebilirim."

Güzel kaşlarını çattı. "Kanser gibi mi?" "En sevdiğim kötü alışkanlık gibi."

"Buna güvenme."

Audrey dışarı çıktı ve iki çocuğa başıyla selam verdi. "Çifte."

İki çocuk dışarı çıktı. Bir an sonra rakun Ling dışarı fırladı ve verandadan Audrey'nin ayaklarının dibine kadar geldi. Kaldar kapıyı kapattı ve gittiler.

KALDAR dik bir orman patikasıdan yukarı tırmandı. Etrafındaki kadim orman canlı bir yeşille parıldıyordu. Dev ladinler dallarını yayıyordu. Zümrüt rengi yosunlar, minik parlak kırmızı çiçeklerin tozuyla parıldıyordu,

gri kayalarla kaplıydı. Sarı, büyük ve birbiri içinde büyüyen üç çan şeklindeki tuhaf çiçekler patikayı çevreliyordu. Orman zemininin üzerinde, gün ortasında bile mevcut olan zayıf bir pus asılıydı. Her yer uhrevi, başka bir dünyaya ait, sisin içindeki bir peri krallığının anlık görüntüsü gibi görünüyordu.

Kaldar yüzünü buruşturdu. Mire'ı biliyordu. Onu anlıyordu; sürekli değişen çamur ve su labirentini, bitkileri, çiçekleri, hayvanları. Bu orman farklıydı, toprağı gezegenin çıplak kemikleri gibi kesen engebeli dağların tepesinde yayılıyordu.

Audrey pratik bir çabuklukla ilerlemeye devam etti, patikadan taşan köklerin üzerine basıyor, eğrelti otlarını ve dalları yolundan itiyordu. Hızlı adımlarla ilerliyordu ama Kaldar buna aldırmadı. Bulunduğı noktadan onun düzgün poposunu mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Biraz incelemeyi hak eden bir kalçaydı bu. "Eğer kırımın bir numara yapmasını bekliyorsan, hiç şansın yok."

Audrey omzunun üzerinden seslendi.

"Nereden bildin ki?" Kafasının arkasında gözleri mi vardı?

"Kadın sezgisi," dedi ona.

"Aha, yani son dakikada iki kez tökezlediğim için değil mi?" "Hiç de değil."

George gülümsedi. Sol tarafta Jack güldü. Çocuk ormanda suda ilerleyen bir balık gibi ilerliyor, kayaların ve devrilmiş ağaç gövdelerinin üzerinden doğal olmayan bir kolaylıkla tırmanıyordu. Rakun onun peşinden koşuyordu, bazen önde, bazen arkada.

"Seni hep takip mi ediyor?"

"Ling the Merciless? Evet. Onu verandamda kanlar içinde buldum. O zamanlar o kadar küçüktü ki, bir kağıt mendil kutusuna sığıyordu." Audrey rakuna baktı. "Şimdi beni takip ediyor ve bazen kötü bir avcı olduğum için bana ölü böcekler getiriyor ve beni beslemeye çalışıyor. Eğer saklanırsam, beni bulur."

"Her zaman mı?"

"Her zaman."

Patika dönüldüğünde ağaçlar ayrıldı ve aşağıya doğru inen uzun, ağaçlık bir yamaç ortaya çıktı. Dağın yamacındaydılar.

"Kuduzla yakın olduklarını biliyorsunuz," dedi Kaldar. "Ve bu da her zaman gün ışığında dışarıda. Bu normal değil. Kuduz olmadığından emin misin?"

"Bu aşı olmak için veterineri götürüldü."

"Kuduz hastalığı ortaya çıkmadan önce aylarca taşıyabilirler."

"Kaldar, rakunumu rahat bırak, yoksa seni bu dağdan aşağı iterim ve kanatlanmaya çalışırken gülerim." Audrey arkasını döndü ve yürümeye devam etti.

"Ne kadar uzakta?" Kaldar sordu.

"Şimdiden yoruldun mu?"

"Bahse girerim seni orada yenebilirim." "Hayır."

"Emin misin?" Kaldar sırtıttı.

"Artık bahis yok."

"Nasıl isterseniz."

Audrey yukarı ve sola, eski ağaçlarla kaplı bir uçurumun çıktığı yeri işaret etti. "O civarda yaşıyor. Bir on beş dakika daha, sonra narin ayaklarınızı dinlendirebilirsiniz."

Ayak oyunları yorumunun geçmesine izin verdi. "Hem ona neden Gnome diyorlar ki?"

"Cüssesi yüzünden tabii ki," dedi Audrey.

On beş dakika sonra dar bir açıklığa çıktılar. En uçta devasa bir yapı duruyordu: Audrey'nin evinin iskeletiyle aynı gri taştan inşa edilmiş iki katlı bir harabe. Gökyüzüne doğru uzanan sütunların her biri bir tür savaş sahnesi ile oyulmuştu ve her iki ucunda iki küçük kare bulunan kesin bir dikdörtgen oluşturunuyordu. Taş iskeletin içine, bazı yerlerde içine, bazı yerlerde üzerine sarkan, duvarları ve odaları garip açılarla çıkıntı yapan ahşap bir ev inşa edilmişti. Her şekil ve büyüklükteki pencereler, sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuk birkaç inşaat setini karıştırmış ve gözleri kapalı bir şekilde bir yapı oluşturmuş gibi, ahşap duvarları rastgele noktaliyordu. Yosunlar ve çiçekli sarmaşıklar ahşapların üzerine tırmanıyor, kömür rengi kürkü ve ucunda bir puf bulunan uzun kuyruğuyla bir tür küçük tüylü yaratık sarmaşıklardan çatıya doğru koşuyordu.

"Gel hadi." Audrey eve doğru yöneldi.

"Bu Gnome hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" Kaldar sordu.

"Yabancıları pek sevmez. Bırakın konuşmayı ben yapayım, sorun çıkmaz."

Binaya yaklaştılar. "Hey, Gnome! Gnoome!" Audrey çocuklara döndü. "Pekâlâ çocuklar, biraz gürültü yapın. Bazen zor duyuyor. Gnoome!"

"Merhaba!" George bağırdı.

"Merhaba!" "Kapıyı aç!" Jack kükredi.

Kaldar iki parmağını ağzına soktu. Delici bir ıslık ormanın içinde çınladı. Jack parmağını kulağına soktu ve biraz salladı.

En üst katta şekilsiz bir pencere açıldı. Karanlıkta biri hareket etti.

"Hey, Gnome!" Audrey el salladı.

"Ne istiyorsun?" Bir erkek sesi seslendi.

"Sana sormam gereken bir soru var!" Audrey aradı. "Şu an meşgulüm."

"Ödemeyi getirdim." Audrey Kaldar'a döndü. "Ona birayı göster." Şişeyi kaldırdı.

"Bu Speedway Stout mu?"

"Evet, öyle," diye onayladı Audrey.

Gölgeli figür bir iç geçirdi. "Pekâlâ. Hemen geliyorum." Evin içinde bir dizi gumbürtü ve çarpma sesi yankılandı.

Kaldar Audrey'e doğru eğildi. "Merdivenlerden mi düşüyor?"

Audrey yüzünü buruşturdu. "Hayır, sadece ... şeyleri var. Çok, çok fazla şeyi."

Kaldar'ın hayal gücü, kirli tencere yığınları arasında merdivenlerden inmeye çalışan kambur bir cüceyi sundu. Neden çömllekleri hayal etmişti, hiçbir fikri yoktu. Umarım adamı kurtarmak için oraya tırmanmaları gerekmezdi.

Duvarın bir bölümü yana kaydı. Gün ışığına kocaman bir adam çıktı. Büyük boy kot tulumu devasa gövdesini zar zor çevreliyordu. Kalın ve belirgin kasları beyaz tişörtünün kollarını zorluyordu. Saçları kıvırcık bir karmaşaydı ve çökük gözleri ve iri çenesiyle yüzü, kuduz kurtları korkutup kaçırarak kadar tehditkâr görünüyordu. Altmış ya da seksen yaşında olabilirdi; Edgers'larda bunu söylemek zordu. Bazıları birkaç yüz yaşına kadar yaşardı.

Dev, Audrey'e doğru bir adım kadar yaklaştı ve kürek büyüklüğündeki elini uzattı. Bira. Doğru. Kaldar şişeyi Gnome'un eline tutuşturdu. Dev dişleriyle mantarı ısırды, şişeyi çevirdi, mantarı tükürdü ve derin bir yudum aldı.

"Güzel." Gnome ona baktı. "Onu tanıyorum. Seni tanımıyorum."

Kaldar ağzını açtı.

"O benim nişanlım," dedi Audrey.

Ne?

Gnome gözlerini kırptırdı.

"Nişanlısı mı?" "Evet," diye onayladı Audrey.

"Düğün ne zaman?" Gnome sordu.

Kaldar Audrey'ye yaklaştı ve kolunu ona doladı. Audrey sertleşmedi; hatta biraz ona doğru eğildi. Kaldar yine Audrey'nin parfümünün kokusunu aldı ve sırtarak onu daha da sıkarken eli cebine girdi. Parmakları metal bir şeye takıldı ve Kaldar nesneyi işaret ve orta parmaklarının arasına sıkıştırıp elini geri çekti. "Bir süre için değil. Günah içinde yaşıyoruz ve bunun her zerresinin tadını çıkarıyoruz."

"Peki ya onlar?" Gnome çenesini çocuklara doğru salladı. "Kuzenlerim," dedi Kaldar.

Gnome uzun bir süre dördünü de düşündü. "Tamam, gelin."

Kaldar öne doğru bir adım attı, kolu Audrey'nin etrafındaydı. Gnome elini kaldırdı. "Dönüşen dışarıda kalacak. İçeride bir sürü cam var ve kırılmalarını istemiyorum."

Jack bir çocuktı, vahşi bir köpek değil. Kaldar bir hırıltı sakladı.

"Peki." Gnome döndü ve eve geri döndü.

Audrey dirseğini Kaldar'ın böğrüne sapladı. "Ah," diye irkildi Kaldar.

"Patilerini kendine sakla," diye mırıldandı ve Gnome'u takip etti.

"Buna değdi," diye seslendi arkasından.

Gözleri kızgın bir şekilde arkasını döndü, sağ yumruğuyla sol avucunu yumrukladı ve yürümeye devam etti.

"Senden hoşlandığını sanmıyorum," dedi Jack.

Kaldar onun saçlarını karıştırdı. "Kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var. Jack, Gnome seni içeride istemiyor."

Jack burnunu kırıştırdı. "Sorun değil. Zaten doğru düzgün kokmuyor."

Ling Audrey'i takip ederek yanlarından geçmeye çalıştı. Kaldar hayvanı ensesinden tutup yerden kaldırdı. Rakun hırladı ve pençeleriyle havayı tırmıkladı. "Tut onu." Ling'i uzattı ve George onu tutmak için adım attı. Kaldar tereddüt etti. Jack'in Ling'i almasını bekliyordu. Küçük canavar George'u kanlı bir şekilde tırmalayacaktı.

George'un elleri rakunun üzerine kapandı. Ling homurdandı ve son derece sakin bir şekilde onun koluna oturdu.

şimdiye kadar karşılaştığı en tuhaf çocuklar olmalıydılar. "İkinizden biri büyüü hissedebiliyor mu?"

"Evet," diye başını salladı George. "Hissediyorum ve Jack kokusunu alıyor."

"Çok fazla büyü geldiğini hissedersen, Ling'i bırak ve Gaston'u almak için koş. Beklemek yok, tereddüt yok." şansı yaver gitmişti; farkında olmadan wyvern'ü Audrey'nin evinden sadece yarım mil uzağa indirmişlerdi. O bırakmıştı

Gaston her an kalkışa hazır olma talimatını verdi. Çocukların oraya varması on beş dakikadan az sürecekti. "Gaston'a koşabildiğiniz kadar hızlı koşun."

"Ne yani, dövüşemeyecek miyim?" Jack sordu.

Kaldar onun sesindeki kızgın notayı değerlendirdi. Şimdi kurnazlık yapma zamanıydı. "Audrey yanımızda. Eğer insanlar bizi öldürmeye geliyorsa, buradan aceleyle çıkmamız gerekebilir ve Audrey'i güvende tutmanın en iyi yolu onu wyvern'e yüklemektir. Mantıklı mı?"

Jack bunu düşündü. "Evet."

Kapıda Audrey, "Geliyor musun?" diye seslendi.

"Hayır, sadece zor nefes alıyorum aşkım." Ona baktı ve öfkeli bir bakışla ödüllendirildi, ardından da "Aman Tanrım!" dedi.

Kaldar bir an durup iki çocuğa da baktı. "Kahramanlık yok. Size söyleneni aynen yapın. Görev birinci önceliğimizdir."

"Anlıyoruz," dedi George.

"Güzel."

Ağaçlara doğru havalandılar. Kaldar Audrey'nin cebinden aldığı nesneye baktı. Zincir üzerinde basit bir altın haçı bu. Haçın ortasında küçük siyah bir taş ona göz kırpiyordu. Onun neden takmadığını merak etti. Güzel Audrey, bir bulmaca kutusu gibi sırlarla doluydu. Şimdi haçı yerine koymak için ona tekrar dokunmak için bir bahane bulması gerekiyordu.

Çocuklar ağaçlara ulaştı ve çalılarının arasında eridi. Kaldar haçı ve zinciri parmaklarının arasından geçirdi, döndü ve Audrey'e yetiştı. "Onun bir dev olduğu konusunda beni uyarabilirdin."

"Ve eğlenceyi bozmak mı? Lütfen."

Kaldar bir kaya parçasını alıp kapı ile çerçeve arasına sıkıştırdı.

Audrey kaşlarını kaldırdı.

"Rakunun için," dedi ona. "Acil bir durumda çocuklar gitmesine izin verecek. Seni her zaman bulduğunu söyledin, o yüzden hemen buraya geri dönecek."

Ona uzun ve kuşkulu bir bakış attı, bu da ona ne kadar güvendiğini açıkça gösteriyordu. "Eminim uyurken bile plan yapıyorsundur."

"Bu kiminle yattığıma bağlı."

Audrey güldü ve içeri girdi. Nedense bu "onunla" gülüşü gibi görünmüyordu. Daha çok "ona" gibiydi. *Sorun değil, canım. Benim bakış açımı anlayacaksın.*

Kaldar onu takip etti ve kendini geniş bir odada buldu. Raflar duvarlardaki boş alanların her santimini kaplıyor ve odayı uzun sıralar halinde bölüyordu, içerikleri camla korunuyordu. Bazıları kitaplarla doluydu; diğerlerinde ise bir düzine şekil ve boyutta şişeler vardı. Yeşil, kahverengi ve kırmızı renkli şişeler, garip aletlerin ve dişlilerin yanında duruyordu. Sağ tarafta, iki rafta çaydanlıklar vardı. Bunların altında bir aromatik mum ordusu, sonra bir düzine deodorant çubuğu, yirmi şişe çeşitli şampuan, gazyağı lambaları, Nintendo oyun sistemleri, bir Sony PlayStation, iki ya da üç yüz oyun kartuşu ve CD'si, güneş yakalayıcılar, dizüstü bilgisayarlar, eski oyuncaklar, hayvan kafatasları, inek çanları, Blu-ray filmler, motorlardan çeşitli metal parçalar ve hepsinin üzerinde, iskelet bir canavarlığa mumyalanmış, ölü kanatlarını açmış, bir kordonla tavana asılmış kurumuş bir bebek wyvern duruyordu. Her eşyanın üzerinde küçük bir fiyat etiketi vardı. Etrafta tek bir toz zerresi bile yoktu.

Büyüleyici. Bir tefeci cenneti.

Gnome şişeden uzun bir yudum daha aldı ve rafların arasından geçerek, etrafı pelüş kırmızı sandalyelerle çevrili güzel antika bir sehpa doğru yürüdü. Birine yerleşti ve eliyle diğer ikisini işaret etti.

Audrey bir sandalyeye tünedi. Kaldar onun yanına oturdu. "Peki senin için ne yapabilirim?"

Audrey büyüleyici bir gülümsemeye öne doğru eğildi. "Seamus'la iş yapmışsın."

"Evet." Gnome omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Eğer Batı Yakası'ndaki sıcak bir ürünü boşaltmak zorunda kalsaydı, nereye giderdi?" "Ne kadar sıcak?"

Kaldar, "El onu istiyor," dedi.

Gnome homurdandı. "Bu da ne böyle? Tamam, ne tür bir eşya?"

"Bu bir alet," dedi Audrey. "Askeri uygulamaları var. Bunun için en az kırk bin dolar aldı."

"ABD para birimi mi?"

"Mhm."

"Bana satmadı, o kadarını söyleyebilirim. El'in istediği hiçbir şeye dokunmam. Risk almaya değmez. Ve eğer sen ve nişanlın biraz mantıklı olursanız, bu şeyi rahat bırakırsınız." Gnome ayağa kalktı ve rafların arasında kayboldu.

Kaldar Audrey'ye "*Nişanlım,*" diye mırıldandı ve kaşlarını salladı. Audrey omuz silkti. "*Aklına bir şey gelmesin.*"

"Çok geç."

Oh, fikirleri vardı ve koşullar farklı olsaydı, bunları ona açıklardı. Hem de çok detaylı. Pratik gösterilerle.

Gnome geri döndü, elinde bir metre boyunda ve en az on santim kalınlığında devasa bir kitap vardı. Rafın arkasından bir kitap kaidesi çıkardı ve kitabı bunun üzerine indirdi. "Batı Yakası'nda Hand-hot ürünlerini satın alabilecek yaklaşık on kişi var." Kitabı açtı ve sayfalarını çevirdi. "Bunlardan altısı kısa sürede kırk bin dolar bulabilir. Vadim Urkovski'yi eleyebiliriz."

"Neden?" Audrey sordu.

"Kükreyerek sarhoşken kırmızı ışıktaki geçtiği ve ardından bir polise yumruk attığı için Sacramento'da kendini hapse attırdı." Gnome sırıttı. "Karısı kefaletini ödemeyi reddetti. Görünüşe göre arabada yalnız değilmiş. Bundan kurtulacak ama zaman alacak."

Kaldar, "Bu da bize beş kişi bırakıyor," dedi.

"Öyle." Gnome eski sayfayı çevirdi. Üzerinde büyük bir fotoğrafta, dalgalı kahverengi saçları olan bir kadın görülüyordu. "Vicki'yi de eleyebiliriz. Seamus'un batıl inançları var. Bir keresinde onunla bir anlaşma yapmış ve hemen ardından sıkıştırılmıştı. O zamandan beri onunla çalışmıyor. Yani dörde düştük." Gnome bir sayfa daha çevirdi. Sayfada, soluk balıkçı kazağı ve kot pantolon giymiş uzun boylu sarışın bir adam bir Mercedes'e yaslanmıştı. "Kaleb Green. Seattle yakınlarında faaliyet gösteriyor. Doğru fiyata her şeyi satın alır."

"Çok uzak," dedi Audrey. "Alex Kuzey Kaliforniya'da rehabilitasyonda ve Seamus çok fazla parayla uzun bir mesafeye gitmez."

Gnome sayfayı çevirdi. Beyaz bir bluzun üzerine parlak bir etek ve soluk bej bir yelek giymiş bir kadın kameraya gülümsedi. Burnunda bir çift pembe gözlük tünemişti. Boynunda büyük ahşap ve turkuaz boncuklardan oluşan katmanlı bir kolye asılıydı. Gözlerinde son derece yırtıcı bir şey vardı. Kıyafet hippie diyordu. Gözleri derin su köpekbalığı diyordu.

"Magdalene. San Diego yakınlarında."

Audrey kaşlarını çatı. "O da bir olasılık. Ondan bahsettiğini hiç duymadım ama bu ne burada ne de orada."

Gnome birkaç sayfa daha çevirdi. "Morell de Braose. Muhtemelen senin adamın değildir. Ağırıklı olarak mücevher ve sanatla ilgileniyor."

Takı. Mesela bilezikler gibi. Kaldar öne doğru eğildi ve fotoğrafa odaklandı. Sayfadaki adam pahalı bir takım elbise giymişti, grinin o koyu, pahalı tonu lüks takımlar ya da kırmızı halı elbiseleri için aynı derecede uygundu. Kırklı yaşlarının başında, sarışın ve özenle kesilmiş sakallı görünüyordu.

genç ve bronz bir yüzü vardı. Ya bir spor salonuna ait ya da sahibi olan ve spor salonuna gitmek için bolca boş vakti olan bir adamın atletik yapısına sahipti. Arkasında, duvarları antika heykelcikler ve kabzaları yaldızlı hançerlerle süslü, koyu renk, cilalı mobilyalarla döşenmiş lüks bir ofis uzanıyordu.

Audrey kaşlarını çattı.

"İşte o adam," dedi Kaldar.

"Nereden biliyorsun?" Gnome tüylü kaşlarını kaldırdı.

"İçimde bir his var."

Gnome gözlerini devirdi ve sayfayı kaldırdı.

"Dur bakalım." Audrey oturduğu yerden kalktı ve sayfanın üzerine eğildi. "O haklı."

"Neden?"

Audrey resmi işaret etti. "Şu yarı çıplak mermer kadın heykelini görüyor musun? Altın kaidenin üzerindeki?"

"Evet." Gnome gözlerini

kıstı. "Bu Ciniselli'nin

Aurora'sı." "Ve?" Kaldar

sordu.

Audrey yüzünde bir zafer ifadesiyle onlara döndü. "Onu çaldım. Sekiz yıl önce. Seamus onu on bin dolara sattı. Acele paraya ihtiyacımız vardı ve onu sattığı adamın zorda kalındığında hızlıca nakit para bulabileceğini söylediğini hatırlıyorum. Tam bir soygundu. İki hafta sürdü ve sonunda bana bir araba çarptı."

İşte şimdi bir hikâye vardı. Kaldar bunu ona daha sonra sormak için aklına bir not aldı.

Gnome omuz silkti. "Söylemekten nefret ediyorum ama k a z ı k l a n d ı .

Heykel

Aurora'ya otuz beş ile elli arasında bir değer biçildi."

Audrey resme baktı ve yemin etti.

KALDAR koltuğunda arkasına yaslandı ve bir bacağını diğerinin üzerine sarkıttı. Audrey göz ucuyla onu izledi. Adam bir bukalemundu; büyük bir partiden önce doğru kıyafeti bulmaya çalışan genç bir kızın kıyafet değiştirmesi gibi kişilik değiştiriyordu.

Neden hâlâ buradaydı? İstediklerini elde etmişti; Seamus'un mallarını nereye boşalttığını bulmuşlardı. Gitmeli, Ling'i almalı ve ortadan kaybolmalıydı.

Audrey Kaldar'a baktı. Evdeyken, ailesinden söz ettiğinde gözleri acımasızlaşmıştı. Gerçek benliğinin bir kısmı ortaya çıkmıştı.

Gerçek adam, acımasız ve kararlı. Diğerleri sadece kılık değiştirmişti.

Kaldar onun bakışlarını yakaladı ve gülümsedi. Evet, evet, sen yakışıklı bir şeytansın. Şeytan vurgusu. Onunla flört ediyordu, ya gördüklerinden hoşlandığı için ya da daha büyük olasılıkla bunun onu hoş tutmanın kolay bir yolu olacağına karar verdiği için. *Seni ezip geçeceğimden, gözlerimi kışından alamıyordum* çok çabuk geçti.

Küçük, can sıkıcı bir düşünce onu rahatsız etti. Eğer işi kabul etmeseydi, bunların hiçbirisi olmayacaktı ve Edge risk altında olmayacaktı. Bu aptalcaydı çünkü işi kabul etmemiş olsaydı, babası başka birini bulacaktı. Edge'deki tek kilit açıcı o değildi. Muhtemelen en iyisiydi ama tek değildi.

Ne düşünüyordu ki? Seamus o olmadan piramide girmeyi başaramazdı. Geçide açılan ilk kapının kilidi yeterince kolaydı ama içerideki bazı kilitleri açmak tam on dakikasını almıştı. Karmaşık kilitler sorun değildi, ama tamburlar ağırsa, onları açmak çok çaba gerektiriyordu. Cıvatalar ve parmaklıklar en kötüleriydi. Bir santim genişliğindeki bir çubuğu sihirle kaydırmak, bir kamyonu kaldırmaya çalışmak gibiydi. Nihayet son kapıyı da açtığında burnu kanıyordu ve yere uzanmak zorunda kaldı. Bütün bu soygunu o mümkün kılmıştı.

Peki, tamam. İyi ama bu, işi düzeltmek için El'in çenesine doğru koşması gerektiği anlamına gelmiyordu. Soygunu o yapmış olabilirdi ama Seamus bir araya getirmişti. Bu Seamus'un pisliliği. Onu bu çıkmaza o sürüklemişti. Kaldar onu bulmalıydı, onu değil.

Audrey yirmi üç yıl boyunca hiç kimsenin öldüğünü görmemişti. Elbette arada bir yumruk ya da tokat atanlar olmuştu ama şiddet onun çocukluğunun bir parçası değildi. Alex onu biraz kokain için satana kadar. Ailesi bu şekilde çalışmıyordu. Hırsızdılar, evet, dolandırıcıydılar, evet, üçkâğıtçıydılar ama cinayetten hep uzak durmuşlardı. Kaldar ne derse desin, hem El'in hem de Ayna'nın sağda solda öldürmekten, insanları ayırık otu gibi biçmekten çekinmediğini biliyordu. Kenar'ın içinde bulunduğu tehlike, o kendi sorunu haline getirmediği sürece onun sorunu değildi. Ve Audrey kahraman olmak istemiyordu.

"Peki bu Morell de Braose hakkında ne biliyorsun?" Kaldar sordu. "Bu bilgi ekstra olur." Gnome şişesini salladı. "Elimde hiç Bu yüzden nakit alacağım."

Kaldar kapüşonunun içine uzandı ve bir altın sikke çıkardı. Bir Adrianglian sikkesi. Beş yüz dolar. Gnome'un bakışları

madeni para. Kaldar madeni parayı kenarına yerleştirdi ve parmaklarının hızlı bir hareketiyle döndürdü. Para olduğu yerde döndü.

"De Braose'un bir kalesi olduğunu biliyorum," dedi Gnome. "Ve onunla birlikte Kaliforniya Demokrasisi'nin altı bin dönümlük arazisi. Yaklaşık on iki yıl önce sahneye çıktı. Kimse de Braose'un nereli olduğunu kesin olarak bilmiyor ama kendisinden önce malikânenin sahibi olan baronu ortadan kaldırdı, birkaç komşusunu öldürdü ve şatoyu yeniden düzenledi. Arazisinin yaklaşık üçte biri Kenar'da ve istediği zaman Kırık ve Garip arasında gidip geliyor. Kırık'ın antikalarını seviyor ve Garip'teki mavi kanlılarla takılıyor."

Bu ne burada ne de orada oldu. Morell de Braose nasıl finanse ediliyordu? Şatosu neredeydi? Kaç kişi çalıştırıyordu? Parasını nasıl kazanıyordu? Bunlar işinin ehli bir hırsızın soracağı sorulardı. Kaldar'ı izlemek için arkasına yaslandı. *İşte sınavın. Ne kadar iyi olduğunu görelim.*

Kaldar'ın acelesi yokmuş gibi görünüyordu. "Parayı nereden buldu?"

"Söylentiler var." Gnome omuz silkti. "İnsanlar onun silah, sanat eseri ve diğer malların ticaretini yaptığını söylüyor."

"İnsan malı mı?" Kaldar sordu.

"Dediğim gibi, söylentiler var ama Kaliforniya'daki her soyguncu baron bu tür söylentilerle gelir. Onlar kanunsuz bir kalabalık. Her şey olabilir. De Braose iş üstünde hiç yakalanmadı, o yüzden elimde somut bir şey yok."

Bir köle taciri. Audrey bir ürpertiyle savaştı. Her iki dünyada da daha kötü bir pislik yoktu. El ve Ayna zaten vardı; anlaşılan bu karmaşa, işin içine bir soyguncu baron/köle taciri girmeden tamamlanmış sayılmazdı.

"Ordusu ne kadar büyük?" Kaldar sordu.

"Garnizonda aşağı yukarı kırk adam var. Artı bir de özel muhafız. Sıkıştığında kaç kişi toplayabileceğini kimse tahmin edemez."

Çok fazla. Çok fazla.

"Neden bu kadar büyük bir kuvvet? Hırslı biri mi?" Kaldar sordu.

"Eğer kastettiğiniz buysa, o toprak açgözlüsü değil. De Braose birkaç ayda bir sanat müzayedeleri düzenler," dedi Gnome. "Her şeyi satıyor, Garipler'den yasadışı otomatikler, çalıntı sanat eserleri, silahlar ve Kırıklardan kaçak ilaçlar. Bunlar sadece davetiyeyle yapılıyor; eğer davetiyeniz ve bir ya da iki milyon nakit paranız yoksa, gelmeye bile zahmet etmemelisiniz. Ordu misafirlerin güvenli bir şekilde gelip güvenli bir şekilde ayrıldıklarından emin olmak için orada. Bu büyük bir olay: her şey üç ya da dört gün sürüyor ve bunun bir parçası olarak ziyafetler ve balolar düzenliyor."

"Bir sonraki ne zaman?"

"Sekiz gün içinde. İnan bana, içeri giremezsin."

Morell de Braose o aptal amplifikatörleri babasından satın almış olsaydı, onları açık artırmada satardı. Sonsuza dek elde tutulamayacak kadar değerli bir eşyaydılar. Kaldar'ın o müzayedeye girmesi gerekiyordu ki bu neredeyse imkânsız görünüyordu. İyi şanslar. Bu onun sorunu olacaktı, onun değil.

"Peki ya bu özel koruma?"

Gnome sırtıttı. "Kendisine Teksas Cumhuriyeti'nin en iyi on iki keskin nişancısını almış. Kartal Göz adında bir paralı asker birliği. Hiç ıskalamazlar. Ve eğer silahlar seni yakalayamazsa, Vinland'ın veekinglerinden on altı tanesini de ithal etti. Bir resmini görmüştüm. Hepsi bir metre boyunda ve uzun bir ağacı tek darbeye kesebilecek baltalar taşıyorlar."

Kaldar madeni parayla oynamaya devam etti. "Hiç düşmanı var mı?"

Gnome sayfayı çevirdi ve hippie kadın onlara baktı. Ne bakıştı ama. Tecrübeli bir katilin tüylerini diken diken ederdi.

"Magdalene Moonflower."

Magdalene Moonflower, doğru. Ve bu sahte bir isim değildi, hiç de değil. "Ondan nefret ediyor. En iyi şansın o olur."

Kaldar parayı masanın üzerinde yuvarladı. Gnome küçük altın disk kaydırdı ve sırtıttı. "Sizinle iş yapmak bir zevkti."

Ling rafların arasından fırladı ve onun kucağına atladı.

Biri geliyordu. Audrey gerildi. Kaldar ayağa kalktı. Gnome en yakın rafın tepesine uzandı ve bir pompalı tüfek aldı.

Audrey ayağa kalktı ve evin içinden geçerek ormana bakan pencereye doğru koştu. Bir an sonra Kaldar da ona katıldı ve çok yakınında durdu. Ormanı taradılar.

Hiçbir şey yok. Hiçbir hareket Edge vahşi doğasını rahatsız etmedi.

Arkalarında, Gnome mermi sürerken pompalı tüfek tıngırdadı.

Selvi dallarının arasındaki kasvetten, yerden yaklaşık yirmi metre yükseklikte, insan şeklinde yeşil bir gölge ayrıldı.

Audrey nefesini tuttu.

Gölge sıçradı. Geniş, yırtık pırtık pelerini arkasında parlayarak otuz metre uçu ve bir çamın tepesine indi.

Bu da neydi böyle? "Neden bir pelerinin içinde zıplıyorsun?" Audrey fısıldadı.

"Bu bir pelerin değil," dedi Kaldar onun yanında, onu nazikçe kenara iterek. "Bu onun kanatları. El burada. Gitmek zorundayız. Şimdi."

Ağaçların arasında başka biri belirdi. Doğal olmayan bir şekilde zayıftı ve yeşil ile kahverenginin girdaplarına boyanmıştı. Adam bir sedir ağacının gövdesine baktı ve ellerinde vantuzlar varmış gibi ağaç kabuğuna tırmandı.

Gnome raftan bir kutu cephane çıkardı. "Sen önden git. Arkada bir kapı var. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Aptal olma," diye tersledi Kaldar. "Sedirin içindeki adamı görüyor musun? Oradaki *lesarde sınıfı* bir ajan ve şuradaki *de* bir *boddus*. Bu ikisinin zincirden kurtulmasına asla izin verilmez çünkü ikisi de büyüye o kadar kapılmışlardır ki dengesizdirler. Bu da demek oluyor ki dışarıda ipleri elinde tutan bir El subayı var ve bir komando birliğiyle, on iki ajanla, belki daha fazlasıyla geliyorlar. Burada kalırsan ölürsün."

"Evime giremeyecekler." Gnome dişlerini kilitledi.

Aptal. Audrey kendini onun önüne attı. "Gnome! Delirdin mi sen? Bizimle gel! Tüm bu şeyler senin hayatına değmez."

Ona dişlerini gösterdi. "Bu şeyler benim hayatım. Siz ikiniz evimden defolup gidin."

Bir şey çatıya çarptı ve kiremitleri çizerek hızla çatıya tırmandı. *Aman Tanrım*.

"Git!" Gnome homurdandı. "Arka kapıdan çık."

Kaldar'ın eli bileğinin etrafında kenetlendi. "Gel, Audrey."

Onu başından savdı. "Yani burada öylece ölecek misin? Neden?"

"Çünkü hayatımı bu ev ve içindeki her şey için çalışarak geçirdim," dedi Gnome. "Burada elli yıllık ticaret ve pazarlık var. Bu raflardaki her şeyi biliyorum ve El bunları alamayacak. Hiçbiriniz benim malımı alamayacaksınız, ne siz, ne de onlar."

"Seni yaşlı aptal!"

Gnome elini kızgın bir şekilde sallayarak onu başından savdı.

Kaldar Audrey'nin elini tuttu ve onu çekiştirerek evin içine doğru götürdü.

"Bırak beni."

"O seçimini yaptı. Kalırsan, onunla birlikte ölürsün." "Bırak dedim. Nereye gittiğini bilmiyorsun."

Adam kızın elini bıraktı ve kız rafların arasında zikzaklar çizerek koşmaya başladı, Kaldar bir adım gerisindeydi. Üzerinde hâlâ kitap olan kaidenin yanından geçtiler. Magdalene Moonflower'ın portresi hâlâ açıktı. Eğer bundan kurtulurlarsa bir sonraki durakları Magdalene olacaktı ve El'in bunu bilmesine gerek yoktu. Audrey kitaba doğru hamle yaptı ve neredeyse Kaldar'la çarpışıyordu.

"Sayfa," diye bağırdı, ona çarparak.

"Biliyorum!"

Audrey kitabı kaptı ve bir avuç dolusu sayfayı kopardı. Kaldar parmaklarını dikiş boyunca gezdirdi, sayfalardan geriye hiçbir iz kalmayana kadar küçük kâğıt parçalarını çekip çıkardı ve kaideyi itti. Dev cilt yere düşerek kapandı. Audrey evin arka tarafına, bir yan odaya ve küçük kapıya doğru koştu. Kaldar kapının kolunu tuttu ve zorladı.

"Kilitli."

Sürgü yok, sadece bir anahtar deliği var. "İzin ver." Audrey avucunu anahtar deliğine bastırdı ve sihrinin kilidin içine sızmasına izin verdi. Üç, iki

...

Kilit tıkladı. Kolu itti ve açık havaya koştu.

Ling onu geçerek ormana doğru koştu.

Kaldar eşitlendi. "Yürümeye devam et," diye mırıldandı ajan. "Devam edin." Ağaçların arasına doğru koşuşturdular.

"Uçurum ne tarafta?" diye fısıldadı.

Ne? Aklını mı kaçırmıştı? "Düz devam et."

"Yolu göster."

Koşmaya başladı.

Arkalarında bir şey ağır bir metal gümbürtüsüyle çınladı. Audrey omzunun üzerinden baktı. Evin metal panjurları teker teker kapanarak evi kilitliyordu. Endişe göğsünü sıkıştırdı. Gnome'un ona "savunma sistemini" ilk gösterdiği zamanı hatırladı. Evin içinde, konserve kutusundaki bir sardalya gibi kapana kısılmıştı.

Tekrar arkasına baktı. Yeşil ve kahverengi giysili insanlar çimenlerin ve ağaçların arasından, biri soldan, diğer ikisi sağdan olmak üzere evin üzerine tırmanıyordu. Bir adam dört ayak üzerinde sürünerek çatıya çıktı. Başını kaldırdı. Gözleri doğrudan ona dikilmişti.

Bir an için olduğu yerde durdu, ani korkuyla donakaldı. Audrey'nin içine garip, iğrenç bir his doldu, midesini ve boğazını kavradı ve her ikisini de ezdi. Mide bulantısı içinde kıvranıyordu. Kollarının arkasındaki küçük tüyler diken diken oldu.

Adam ağzını açtı. Uzun, iğne inceliğindeki dişlerden oluşan bir ormanın arasında uzun, siyah bir dil sallanıyordu.

Büyü, mide bulandırıcı bir miasma halinde Audrey'nin üzerine çöktü ve derisine yapıştı. Küçük çeneler etini kemiriyor, içine girmeye çalışıyordu. Audrey döndü ve ormana doğru koşmaya başladı. Ağaç gövdeleri yanından geçti. O sanki koşuyordu

Hayatında daha önce hiç koşmamıştı, korkunç büyüden kaçmaya çalışırken ormanın zemininde uçuyordu. Ayakları çalıları eziyordu. Büyü onu kovaladı. Büyünün arkasındaki ormanı sular altında bıraktığını hissedebiliyordu.

Bir tüfek havladı, ateşi gök gürültüsü gibiydi: *Boom! Boom! Boom!*

Tiz bir çığlık ormanı yırtarak onu harekete geçirdi. Bir şey Gnome'un ateşinden nasibini almıştı.

Bum!

Cam kırıldı. Bir şey gümbürdedi.

Bum!

Boğuk bir uluma kulaklarını tırmaladı ve bunun Gnome'un can havliyle bağırması olduğunu anladı.

Ağaçlar sona erdi ve kız kahverengi çam iğnelerinden oluşan bir halının üzerinde kayarak durdu. İleride, sanki dev bir bıçakla kesilmiş gibi zemin durdu. Aşağıda uçsuz bucaksız mavi yeşil bir vadi uzanıyordu.

Kaldar ormandan dışarı fırladı ve kadın onu yakalayıp etrafında döndürdü. "şimdi ne olacak? Geliyorlar."

Kaldar çantasını açtı ve içinden tenis topu büyüklüğünde küçük bronz bir küre çıkardı. Kenarlarını sıktı, ağızına doğru kaldırdı ve nefesini verdi. Küre kızgın bir arı kovanı gibi vızıldadı ve metal bir eşekarisına dönüştü.

"Gaston," dedi Kaldar.

Eşek arısı titredi. Sırtından ikiz kanatların ince altın zarları yükseldi. Böcek hafif bir vızıltıyla havalandı ve dağın arkasına doğru süzüldü.

Kaldar cebinden bir bozuk para çıkardı. "Bana güveniyor musun?" "Hayır!"

"Yapmak zorunda kalacaksın." Onun elini kavradı. "Ne görürsen gör, kıpırdama. Kıpırdarsan, her şey biter. Ses çıkarma."

Elindeki madeni para beyaza döndü. şeffaf bir ürperti madeni paradan yayıldı, elinin üzerinden, dirseğinden, omzundan geçerek kadının üzerinde yuvarlandı. Sol elini cebine soktu. Büyükannesinin haçının güven verici soğuşu parmaklarının arasından kaydı.

Madeni paranın büyüü onları yuttu. Renkler büyü balonunun dış yüzeyinden kayarak birbirine karıştı ve devrilmiş kütüğü ve etraflarındaki ağaçları taklit etti. Ormana karıştılar, görünmez oldular.

Bunu duymıştı. Ayna büyüü, Ayna'ya adını veren büyü. Demek Kaldar yalan söylememişti.

Küçük iğneler tenine battı. Korku, omurgası boyunca eriyen bir buz küpü gibi sırtından aşağı kaydı. Audrey dondu kaldı.

Kötü büyü onları yakaladı. Ayna bariyerinden sızdı ve derisini kazarak onu açmaya çalıştı.

Kaldar onun elini sıktı.

Çalılar hışırdadı.

Bir adam açıklığa doğru adım attı. Sanki bir şekilde dik yürümeyi öğrenmiş ve avının izini süren bir av köpeğiymiş gibi öne doğru eğilmiş, boynunu uzatmıştı. Yeşil-gri kamuflaj boyası yüzünde dönüyordu. Uzun kahverengi saçları düzinelerce küçük örgü halinde sırtına dökülüyordu. O kadar yakındaydı ki, üç adım atsa ona dokunabilirdi.

Isı derisi boyunca yayıldı ve Audrey diri diri yanmak üzere olduğu gibi saçma bir hisse kapıldı. Kollarının arkasındaki küçük tüylerin sıcaktan kıvrıldığını neredeyse hissedebiliyordu. Kaldar'ın parmakları hafifçe eline bastırdı.

Sıradan bir iş gibi. Kapıyı açmadan önce orada durup güvenlik görevlisinin geçmesini bekliyorsunuz.

Rahat nefes al. Rahat nefes al. Yakalanmak istemezsin, değil mi?

Adam pelerinini geri çekerek omuzlarından kaymasına izin verdi. Çıplak vücudunun üst kısmını kaslar sarıyordu. Vücudunda hiç yağ yoktu ve bronz teni kemiklerini lateks bir eldiven gibi sıkıca sarıyordu.

Audrey burnundan yavaşça nefes verdi. Tanıdık bir sakinlik üzerine çöktü. Kendini kas kas gevşemeye zorladı, ta ki Kaldar'ın yanında durup, sanki ikisi de randevudaymış gibi güzel dağ manzarasını izleyene kadar.

El'in ajanı döndü, kollarını kaldırdı, her bir yumruğunda kavisli dar bıçaklar tutuyordu. Yan taraflarındaki et, kaburgalarının hemen üzerinden yarıldı.

İğrenç büyü etrafını sarmış, onu yakmakla tehdit ediyordu.

Adamın kaburgalarının üzerindeki deri, bir balığın yüzgeçleri gibi iki kanat halinde yükseliyordu. Altında nemli ve kan damarlarıyla kaplı süngerimsi kırmızı bir doku uzanıyordu.

Yüce İsa.

Büyü ona bir çığ gibi çarparak duyularını alt üst etti. Cildine doğru kayıyor, keskin bir bıçağın kenarı gibi sıyrıyor, yakıyor, daha sıcak ve daha sıcak. Mide bulantısı geldi. Midesi bulandı. Asit boğazını yıkadı.

Rahat nefes alın. Audrey tamamen hareketsiz kalarak nefes alıp vermeye odaklandı. Kalbi yavaşladı.

Adam yavaşça önce sola, sonra sağa döndü. Adamın yanlarındaki kırmızı et, bir balığın solungaçları gibi dalgalanıyordu. Audrey adamın havayı kokladığını fark etti. Kaldar'a baktı. Piç kurusu gülümsüyor, El'in canavarını şekerli dükkânındaki en büyük lolipopmuş gibi izliyordu.

Tüm bu insanlar deliydi. El, Ayna, hepsi. Adam bir adım daha yaklaştı. Bir adım daha.

Bir tane daha.

Şimdi yüz yüze gelmişlerdi, birbirlerine bir metreden daha yakındılar. Adamın yüzünün her ayrıntısını görüyordu: geniş, aşırı gelişmiş çenesi, büyük burnu ve neredeyse siyaha çalan koyu renk gözleri. Bir köpekbalığının boncuk düğmeli gözlerine bakmak gibiydi: soğuk, acımasız açlıktan başka bir şey yoktu.

Ajan havayı ciğerlerine çekti, burun delikleri titriyordu. Ayağını kaldırdı. Bir adım daha atarsa onlara doğru koşacaktı.

Öfkeli bir hırıltı neredeyse onu sarsacaktı. Audrey başını bir santim kadar çevirdi. Sağ tarafta, iki metre üstlerinde, Ling küçük dişlerini bir ağaç dalına geçirmişti.

El'in ucubesi ölü gözleriyle rakuna baktı.

Ling öksürdü ve hırladı, keskin sesler çıkararak ısırdı. Aptal, aptal rakun.

Adam döndü ve Ling'e doğru bir adım attı. Eğer rakununa dokunursa, rakun ona doğru saldıracaktı.

Kaldar onun elini daha sıkı kavradı. Ling'i almasına izin veremezdi.

Sağ taraftan, dağın arkasından uzun, delici bir çığlık geldi. El'in ajanı ona doğru döndü, rakun unutulmuştu.

Kaldar eşofmanının içinden siyah bir silah çıkardı. Etraflarındaki büyük ambalaj kâğıdı gibi yırtıldı. Kaldar ucubenin arkasına geçti ve tetiğe bastı. Silah gök gürültüsü gibi püskürdü. Kan ve kemik parçaları püskürdü, küçük insan kanı damlaları üzerine sıçradı.

Sanki başka birinin başına gelmiş gibi beyni bunu işlemeyi reddetti.

Ajan arkasını döndü, gözleri kocaman açılmıştı ama her nasılsa hâlâ hayattaydı. Kaldar tekrar ateş etti, doğrudan yüzüne. Ucube tökezleyerek ona doğru yöneldi, alnının olması gereken yerde kırmızı bir delik açılmıştı. Audrey sanki otomatik pilota bağlanmış gibi arkasına yaslandı ve adamın göğsüne bir tekme attı. El'in ajanı uçuşunun kenarından yuvarlanarak aşağıdaki vadiye düştü. Midesi guruladı ve Audrey çimlere kusarak kendini tekrar dik durmaya zorladı. Kaybedecek zamanı yoktu.

İğrenç büyü hâlâ onu yakıyordu. El'in ajanı ölmüştü ama büyü onu yiyip bitirmiş, binlerce küçük çeneye bölünerek derisini kemirmiş ve içeriye doğru ilerlemeye çalışmıştı. Kollarını ovuşturarak onları silmeye çalıştı ama başaramadı.

Vahşi ulumalar ormanı sarstı. El geliyordu. Silah sesi çok yüksekti. "Nerede olduğumuzu biliyorlar."

Kaldar başını salladı ve uçuşunun kenarına baktı. "Bunun bir önemi yok."

Audrey onun bakışlarını takip ederek aşağı baktı ve ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu. Devasa mavi bir ejderha dağın etrafında dönerek onlara doğru geliyordu, süzülürken devasa kanatları kaskatı kesilmişti. Devasa, bir TIR'dan daha büyük, görkemli ve gerçek dışı bir şekilde havadaki akıntıda sörf yapıyordu. Sırtında hasır bir kulübe duruyordu. O izlerken, kulübenin çatısı ikiye bölündü. İki yan, açılmış bir çiçeğin taç yaprakları gibi yükselip açıldı.

Bunun bir wyvern olduğunu fark etti. Onları sadece iki kez, bulutların üzerinde süzülürken, Garipler'e yaptığı nadir gezilerde görmüştü.

İnmesine imkan yoktu. Yer yoktu.

Olamaz. Kaldar atlamalarını bekliyordu.

El'in büyü bir şekilde içine girmiş ve iç organlarını lapa haline getirmeye başlamıştı. Aslında bunu kafasının içinde görebiliyordu, kalbi ve ciğerleri ıslak kırmızı çamur yığınlarına dönüşüyordu. *Deliriyor olmalıyım .*

..

Wyvern çok alçaktan geliyordu. En az yirmi metrelik bir düşüşleri olacaktı. Audrey aşağıya baktı. Aşağıdaki ağaç tepeleri o kadar uzaktaydı ki, üzerlerine yapışmış olan sis buradan mavi görünüyordu. Eğer ıskalarlarsa, birkaç saniye boyunca düşeceklerdi. Ölmek üzere olduğunu anlayacaktı.

Kaldar onun omuzlarını kavradı. "Audrey! Bana bak. Başarabiliriz!"

Ulumalar daha yakından geliyordu. Bir an sonra ejderha tam altlarında olacaktı. Sadece saniyeleri vardı.

"Ling!" diye bağırdı.

Rakun kendini havaya fırlattı. Audrey onu yakaladı ve Ling'i göğsüne bastırdı. Saçından bir saç bandı çıkardı. "Bu saç bandıyla wyvern'e güvenli bir şekilde inemeyeceğimize bahse girerim. Bahse girerim."

Kaldar çılgınca sııttı.

El'in adamlarından ilki açık alana çıktı. Uzun boyluydu, sarı saçları uzun bir at kuyruğu şeklindeydi ve parlıyor gibi görünen delici açık renk gözleri vardı. Arkasından siyah saçlı bir adam fırladı, geniş, güçlü, boğa gibi kaslıydı. Siyah dövmele boğazını çevreliyordu.

Kaldar saç bandını parmaklarından çekip aldı ve elini kavradı. "Bu bir bahis!"

Yüce Tanrım, lütfen ölmemize izin verme.

"Atla!" Kaldar havladı.

Audrey onun elini olabildiğince sıkıca kavrayarak uçurumdan aşağı süzüldü. Havada ağırlıksız bir şekilde süzüldüler, sonra aniden kabin oradaydı ve Audrey bir hasır kutu yığınının üzerine düştü, Ling hâlâ diğer koluyla göğsüne tutunuyordu. Kaldar onun yanına düştü ve yuvarlanarak ayağa kalktı.

Yukarıda, sarışın kadın ellerini uzattı. Hayali bir rüzgâr saçlarını karıştırarak at kuyruğunu kaldırdı.

"Dalış!" Kaldar çığlık attı. "Şimdi dal!"

Wyvern düştü ve Audrey'nin midesi de onunla birlikte düştü.

Büyü, kadından kör edici beyaz bir şimşek kırbacıyla fırladı. Onlara doğru yılan gibi kıvrıldı. Audrey kamburunu çıkararak kollarıyla Ling'i korudu.

Büyü bir metre ötedeki havayı yaktı ve zararsız bir şekilde eriyerek yok oldu.

Audrey nefes verdi.

Wyvern kanatlarını çırparak yükseldi. Audrey rakunu bıraktı. Kurtulmuşlardı.

"Beyaz saçlı adam! Onu tanıyorum!" dedi ön kabinden bir ses gırtlaktan gelen bir hırıltıyla.

Audrey döndü ve uçurumdaki sarışın mavi kanlı kadının yanında dev bir adam gördü. Adam kadının üzerinde yükseliyor, beyaz saçlarından oluşan yeleli rüzgârda dalgalanıyordu.

"Onu görüyorum," dedi Kaldar. "Karmash, Örümcek'in teğmeni. O sonovabitch'i en son öldürdüğümüzü sanıyordum."

"Bunu düzelteceğim," diye bağırdı
gırtlaktan gelen ses. "Şimdi olmaz,
yapmayacaksın. Dümene geç Gaston."

Mavi kanlı kadının yanındaki siyah saçlı dövme adam sağ koluyla bir şey savurdu. Cismi onlara doğru fırlatırken devasa kasları esnedi. Karanlık nesne havada uçarak Audrey'e doğru geldi. Saf bir refleksle onu yakaladı ve dizlerinin üzerine düştü.

Gnome'un kana bulanmış ve kanla kayganlaşmış kesik başı ölü gözlerle ona bakıyordu.

HELENA uçsuz bucaksız gökyüzünde süzülen wyvern'i izledi. Onlar gerçekten de çok güzel yaratıklardı. Eğer gökyüzü rüya görebilseydi,

ejderhaları görürdü.

Bir fişek gibi patladı. Büyü ondan fırladı, flaşı parlayan beyaz bir bariyere dönüşerek onu ve ekibini korudu. Sol tarafta bir kıvılcım parladı; mermi parçalanıyor, flaş kalkanı tarafından ikiye bölünüyordu. Eğer büyü olmasaydı, Sebastian'ın yüzüne isabet edebilirdi.

Helena bariyeri birkaç saniye tuttu ama başka ateş gelmedi. Büyünün ölmesine izin verdi. Bilinçli bir çaba harcamadan kalkanı her an yeniden diriltebilirdi. Soyu bin yıldan daha eskiye dayanıyordu. Büyü o kadar derinlerine işlemiştir ki, kullanımı nefes almak kadar içgüdüsel.

"Gittiler," dedi Sebastian onun yanında, sesi derin, gırtlaktan gelen bir hırıltıydı.

Ve onun iz sürücüsünü de öldürmüşlerdi. Bu çok acı bir kayıp olacaktı. Sobat bir galon suda bir damla kan bulabilirdi. Bir silah tarafından gafil avlanmış. Ne kadar aptalca. Sobat, bir merminin uçuşunu engelleyecek düşük dereceli bir parlama kalkanından daha fazlasını yapabilirdi. Şimdi Emily'ye güvenmek zorundaydılar ve onun yetenekleri de fena olmasa da Sobat'ınkilerle aynı seviyede değildi. Helena için için yüzünü buruşturdu. İkinci en iyiye bel bağlamaktan nefret ediyordu.

"Önemli değil." Helena omuz silkti. "Kitap mı?"

Sebastian pençeli bir parmak salladı. Suzanne, ölü adamın kitabını taşıyarak ortaya çıktı.

"Emily."

İnce, minyon iz sürücü bir adım öne çıktı. Bronz teni ve ela gözleriyle tuhaf görünen kızıl saçlarıyla, sıırım gibi ve her zaman gergin olan Emily, Helena'ya ürkek bir ermini hatırlatıyordu. Her zaman şaşkın bakan iri gözleri ve kafasından hafifçe çıkıntı yapan yuvarlak kulaklarının birleşiminden olsa gerek.

"Hanımefendi?"

"Üzerinde en son koku imzası olan sayfayı bulun."

Emily, Suzanne'a aşağı doğru işaret etti. İki kadın diz çöktü. Emily kitabı açtı ve yakınına eğilip içine çekti. Sayfayı çevirdi, kokladı, bir sonrakini çevirdi.

Bu biraz zaman alacaktı. Helena uzaklara, uzaklara baktı. Wyvern mavinin içinde eriyip gitmişti.

Karmash boğazını temizledi.

"Hanımefendi?" Sebastian dişlerini gösterdi.

"Evet?" Helena söyledi.

"Adamı tanıdım leydim. Bataklık'tan gelen bir çamur faresi."

Mire. Balkonda tekerlekli sandalyesinde oturan Örümcek'in anısı gözünün önünden geçti. Melezlerin krallığın akranlarına karşı çıkmaya cüret ettiği o Allah'ın belası çamurlu su yığını. El'in şimdiye kadar sahip olduğu en iyi ajanın bacaklarını kullanmasına mal olmuşlardı. Duyguları yüzüne yansımış olmalıydı çünkü Karmash bir adım geri çekildi.

"O bir Mar mı?" Ailenin adı dilinde kötü bir tat bırakmıştı.

"Öyle. Amcanın bataklığa götürdüğü ikinci birliğin başını öldürdü. Adı Kaldar."

İsim kafasında parladı.

Helena, Emily'nin yanına uğradı. Ajan geri çekildi.

"Acele etmeye çalıştığını biliyorum çünkü kaçtıklarını ve zamanın az olduğunu düşünüyorsun," dedi Helena. "Yavaşlamayı istiyorum. Acele etmeyin. İhtiyacınız olan tüm zamanı ayırın."

Emily ona göz kırptı.

"Saatler sürse bile hata olmadığından emin olun. Doğruluk daha önemlidir. Anladınız mı?"

"Evet leydim."

Helena ayağa kalktı ve iblis bakışlarını Karmash'a dikti. Dev yutkundu.

"Bana daha fazlasını anlat," diye emretti Helena. "Bana her şeyi anlat."

YEDİ

GNOME'un kafası ellerinin arasındaydı. Audrey acı ve dehşet dolu bir an boyunca ona baktı ve kulübenin zeminine bıraktı. Gnome'un kafası yuvarlandı ve bir sandığa yaslandı.

Kafasını bana fırlattılar. Gnome öldü ve bu benim hatam.

"İnatçı, açgözlü aptal." Kaldar kafayı aldı ve hasır bir kutuya koydu.

Bir silah. Bir silaha ihtiyacı vardı. Kulübenin duvarında bir arbalet asılıydı. Audrey ona doğru hamle yaptı ve bir tüfek gördü. Daha da iyisi.

"Audrey," dedi Kaldar.

Tüfeği duvardan söktü, emniyeti kapattı, bir mermi yerleştirdi, uçuşunda duran dövmele pislige nişan aldı ve iki nefes içinde ateş etti. Geri tepme omzunu yumrukladı.

Sarışın kadından beyaz bir şimşek perdesi fırladı. Kurşun ona çarparak patladı. Dövmeli adam ona sırtıttı, kasları vücudunda bir zırh gibi kabarmıştı.

"Lanet olsun."

Audrey bir mermi daha doldurdu. İğrenç büyü onu bir saniyeliğine rahat bırakırsa, bu seferkini değerlendirecekti.

Kaldar'ın eli tüfeğin üzerine kenetlendi. "Mermilerini boşa harcıyorsun. Bu bir blueblood. Flaş kalkanıyla bazukadan gelen bir mermiyi durdurabilir."

Audrey tüfeği bıraktı. Öfke onu öylesine sıcak ve yoğun bir şekilde doldurdu ki çılgılık atmak zorunda kaldı, yoksa patlayacaktı. El'in büyüü hâlâ etine işliyordu ve öfkesini daha da artırıyordu. "Ne tür bir hasta herif kesik bir kafayı fırlatır? Bu insanlar da neyin nesi?"

"El'in yaptığı budur." Kaldar omuz silkti. "Ve sen!"

Bunların hiçbirine şaşırılmış görünmüyorsun!"

Saçları parlak siyah bir perdeye dönüşmüş bir adam omuzlarını kaldırarak kamaraya girdi. Adam köşede Jack ve George'un yanına oturdu ve kadın adamın yüzünü gördü: güçlü çene, güçlü hatlar, hafif çekik soluk gümüşü gri gözler. Kalın kaslarla kaplı, bir ayıyla güreşebilecek kadar güçlü görünüyordu ama gözleri gençti. Yirmi yaşından fazla olamazdı. Adam tırtıklı dişlerini göstererek gülümsedi. "Bu iyi olmalı."

Audrey'nin küçük bir parçası şok olması gerektiğini fark etti ama şu anda Kaldar daha önemliydi.

Kaldar, "Size söyledim, El'le daha önce de uğraştım," dedi.

"Hayır, bundan daha fazlası var. Sanki onların geleceğini biliyordun. Çocukları bile nöbet tutmaları için göndermişsin." George ve Jack'in oturduğu yeri işaret etti. Aklına yeni bir düşünce geldi. "Çocukları nöbet tutmaları için gönderdin!"

Kaldar, "Sanırım bunu tespit ettik," dedi.

"El'in geldiğini biliyordunuz, insanları öldüren, sonra da kafalarını arkadaşlarına fırlatan El'in ve *çocukları* gözcü olarak onların çenelerine mi gönderdiniz?"

"Um." Kaldar küçük bir adım geri attı.

"Sen deli misin? Annen seni bebekken kafanın üstüne mi düşürdü? Aklından ne geçiyordu?"

"Bence bu çok makul bir soru," dedi siyah saçlı adam. "Ne düşünüyordun amca?"

Kaldar onu işaret etti. "Sen bu işe karışma."

"Peki ya çocukların kaçma şansı olmasaydı? O sarışın sürtük onları küçük lokmalar halinde keserdi ve şimdi Gnome'un yerine onların kafalarını topluyor olurduk." Audrey ürperdi. "Büyülerini hâlâ hissedebiliyorum. Her yerimde sürünüyor. Sanki biri beni çakmak gazı ile ıslatıp ateşe vermiş gibi hissediyorum."

Kaldar ona doğru bir adım attı. "El'in büyüğü alerjik bir reaksiyona neden oluyor. Eğer hareketsiz durursan-"

"Kıpırdamadan durmak istemiyorum!" diye bağırdı. "Dokunma bana!"

Kaldar ellerini kaldırarak geri çekildi. "G e ç e c e k , Audrey. Herkes ilk seferinde anlar. Beklemek zorundasınız."

"El'in geleceğini nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum," dedi Kaldar. "Şüphelenmiştim."

Oh, lütfen. "Sana inanmıyorum. Her zaman yalan söylüyorsun." "Hayır, inanmıyorum."

"Öyle sayılır," diye mırıldandı George.

Çocuğu işaret etti. "Gördün mü!"

Kaldar nefesinin altında homurdandı. "Şimdi beni dinle. El de benim izlediğim kırıntıları takip ediyor. Babanı bulamıyoruz, bu da seni ya da kardeşini hedef olarak bırakıyor. El'in seni bulamayacağından emin olmanın tek yolu

Sana ulaşamayan el, kardeşini öldürmek olurdu. Bunu yapabilirdim ama yapmadım. Ona sadece biraz uyuşturucu verdim."

"Rehabilitasyondaki bir bağımlıya uyuşturucu verdin ve bunun için övgü mü istiyorsun?" "Tabii ki böyle söyleyince kulağa kötü geliyor."

"Ne şekilde ifade edersen et kulağa kötü geliyor. Alex'i tanıyorum. Uyuşturucular beynini kızarttı ve tüm dünyanın ona borçlu olduğunu düşünüyor. El'le pazarlık yapmaya çalışırdı." Durdu. "Kardeşim öldü, değil mi?"

"Evet," dedi Kaldar.

Babasına hayır diyemeyecek kadar zayıf olduğu için iki kişi öldürülmüştü. Alex bunu hak etmişti. Ama Gnome sadece bir komşuydu. Bazen huysuz ve yaşlı bir piç olabiliyordu ama Alex'e her zaman yardım etmişti. Şimdi kafası, donuk gözleriyle kulübenin köşesindeki hasır sandığın içinde oturuyordu. O işi kabul etmemeliydi. El ortaya çıktığında Gnome'u onlarla birlikte kaçmaya ikna etmeliydi. Yapmalıydı, yapabilirdi, yapardı ...

Çocuklar ona bakıyordu, iki kuş kadar sessizdiler.

"Audrey?" Kaldar sordu.

Alex ölmüştü. Yıllar önce kendini bu olasılığa hazırlamıştı ama şimdi nihayet kafasına dank etmişti. Onu bir daha asla göremeyecekti. Varlığının derinliklerinde Alex'in iyileşeceğine, bir gün temiz ve ayık bir şekilde eşiğinden geçeceğine, o yakışıklı sırtışını takınacağına ve "Özür dilerim kardeşim. Pisliğin tekiydim. Bunu telafi etmeme izin ver."

El'in büyüü o kadar derinlerine işlemişti ki, sonunda o umuda ulaştı ve Audrey onun öldüğünü hissetti. Hayati bir şey tam da çekirdeğinde paramparça olmuştu. O kadar tanıdık ve kolay olan kendi büyüü isyan etti ve kendini savunmak için savaşılan kaçak bir at gibi içinde şahlandı. Acı neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu.

Audrey haykırdı. Büyüsü vücudundan dalga dalga dışarı fırladı. Kabindeki her çanta ve kutu uçarak açıldı. Jack bir ayak havaya sıçradı. George'un nefesi kesildi.

"Gidin!" Kaldar havladı ve üç çocuk koşarak ön tarafa gitti.

"Gnome'u öldürdüm ve Alex'i öldürdüm." Sesi donuk ve gıcırtılı çıkıyordu. "Ve bencil, incinmiş ve aptal olduğum için daha çok insan ölecek. Ben her zaman çok zekiydim. Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

"En iyilerimizin bile başına gelir," dedi Kaldar. "Nasıl oldu da Güney Eyaletleri Mareşali'nin genç kayınbiraderleri ve bir

irkin olduęunu dūřunen kadın mı?"

"Onları geri g ndermelisin," dedi. " ld r lecekler, Kaldar." "Artık çok geç," dedi. "Ben onları bulduğunda zaten çok geçti.

Çünkü El onların kokusunu almış. Eve dönmek için Louisiana toprakları üzerinden uçmak zorunda kalacaklardı ve Gaston'ın wyvern pilotluğu konusunda pek deneyimi yok ve tespit edilmekten nasıl kaçınacağını bilmiyor. Louisianalılar sınırda izlerini bulur ve ben olmasam onları öldürür ya da daha kötüsünü yaparlardı."

"Daha kötü ne olabilir ki?"

Yüzünü buruşturarak dudaklarını büktü. "Dediğim gibi, kayınbiraderlerinin Adrianglian güvenliğiyle ilgili konularda eşi benzeri görülmemiş bir erişimi var. El, onun üzerinde nüfuz sahibi olmak için çocuklara işkence edebilir."

Bu iş gittikçe daha da iyiye gidiyordu. "Sonra onları Broken'da bir uçağa bindirin ve doğu kıyısındaki Edge'den Adrianglia'ya geçmelerini sağlayın."

Kaldar içini çekti. "Broken'da olmak kardeşini korumadı. Ayrıca, bilet alıp onları güvenlikten geçirsem bile, arkamızı döndüğümüz anda kaçarlardı. Buradalar çünkü burada olmak istiyorlar ve başımıza bela olacak kadar zeki ve iyi eğitimliler. İnanın bana, iki gün boyunca düşündüm ve bu berbat durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Çocuklar benimle kalmalı. En güvenli seçenek bu."

Audrey iki çocuğun ölümünden sorumlu olmayı kaldıramıyordu. Kafasında,  zellikle George ve Jack değil, Edge'de yaşayan tüm Jack'ler ve tüm George'lar vardı. Yaptığı aptalca soygunun tehlikeye attığı tüm hayatlar.

Bazı şeylerle bir Callahan bile yaşayamazdı. "O zaman tek bir çözüm var."

Kaldar kaslı kollarını kavuşturdu. "Lütfen. Can kulağıyla dinliyorum." "Difüzör bileziklerini geri almalıyım."

Bunu düzeltmek zorundaydı. Ne pahasına olursa olsun bunu düzeltecekti. "Neden aniden fikrini değiştirdin?"

Audrey omuz silkti. "Bunu başka kim yapacak?" "Ben."

Ona  l mc l bir bakış attı. "Lütfen. Beni nane şekeri yerken izlemekle meşgul olduğun için kendini şoklayıp sandalyeye bağlattın."

Kaldar onu yakaladı. Bir an oradaydı ve bir an sonra onu sıkıca kavradı. Birden yüzü çok yakınına geldi. Gözleri eski viski gibi soluk kahverengiydi ve ona, bir erkeğin bir kadını arzuladığında diğer tüm düşünceleri beyninden kovduğu zaman baktığı gibi bakıyordu. Küçük bir elektrik heyecanı içinde dans etti. Kulübede aniden bir volkan patlasa, ikisinin de buna aldırmayacağından emindi.

"Mmm, Audrey," dedi, sesi alçak ve samimiydi. Adının sesi tenine değen kadife gibi okşadı onu. Ensesindeki minik tüyler diken diken oldu.

"Artık beni bırakmalısın."

"Seninle benim aramdaki fark ne biliyor musun?"

"Aklıma birkaç tane geliyor." Evet, evet düşünebiliyordu ve ne kadar eğlenceli farklılıklardı bunlar. Ve farklı bir zamanda ve farklı bir yerde, onları keşfetmeyi bile düşünebilirdi, ama şimdi değil.

Kaldar ona doğru eğildi. Fısıltısı kulağına dokundu. "Fark şu ki, şok tabancasına ihtiyacım yok."

Döndü, ağzı onunkine çok yakındı, aralarındaki mesafe sıcaklıkla doluydu. Ona baktı, onu içine çekti, bakışları gözlerinde, yanağında, ağzında gezindi...

Adamın nefesini ağzında hissetti, dudaklarının ilk hafif, alaycı dokunuşunu, sonra ağzının daha güçlü, ısrarlı baskısını ve son olarak dilinin sıcak dokunuşunu. Dudaklarını araladı ve adam dilini ağzına soktu. Dudaklar buluştu ve adamın tadı kadının üzerine aktı; adamın tadı diş macunu, kayısı ve bir çeşit çılgın baharattı ve çok lezzetliydi. Adam onu kovaladı, alay etti, baştan çıkardı ve kadın bundan hoşlanmamış gibi yaptı, sonra tekrar tekrar alay etti, baştan çıkardı, yerine getirmeye niyetli olmadığı şeyler vaat etti.

Yavaşça birbirlerinden ayrıldılar. Tüm vücudu sınırına kadar gerilmiş bir ip gibi gergindi ve tam geri adım atacakken, daha önce bahsettiği farklılıklardan biri karnına sertçe bastırdı.

Audrey onun kendini beğenmiş gözlerinin içine baktı ve ona bir tokat attı. İyi de bir tokattı, gürültülü ve hızlıydı. Avuç içi acımıştı.

Kaldar onu bıraktı ve yüzünü ovuşturdu. "Gerçekten mi?"

"Sana hayır dedim ama sen yine de yaptın." Ve bu muhteşemdi. Yaşlanıp saçları ağardığında o öpücüğü hatırlayacaktı.

Kaldar ona baktı, eğleniyordu ve biraz da yırtıcıydı. Tüm pürüzsüz cılası kaybolmuştu ve geriye kalan kısmı tehlikeli, pervasız ve hiç de iyi olmayan bir şeydi. Audrey Mire'ı daha önce de duymuştu. Vahşi bir yerdi ve Kaldar orada büyümüşü, bu da onu hem vahşi hem de deli yapıyordu. Şimdi tüm o şık tavırları dökülmüş ve gerçek adam ortaya çıkmıştı. Ve çok ateşliydi.

On sekiz yaşındayken vahşi bir dehşet saçıyor olmalıydı, özellikle de bu yüzle. Şimdi daha yaşlı ve akıllıydı ve deliliğini daha iyi saklıyordu, ama yine de oradaydı, yüzeyin altında derinlere gömülmüşü ve onun yararına dışarı çıkmasına izin vermişü. Ne kadar da ayrıcalıklıydı.

Kaldar ona göz kırptı. "Hoşuna gitti. Seni canlı hissettirdi. Biraz yeşil görünüyordun."

Seni piç kurusu. "Demek hayat kurtaran bir öpücükü." "Eğer öyle demek istiyorsan ..."

Kibirli ahmak. "Bana bir iyilik yap: Bir dahaki sefere hayatımın kurtarılması gerektiğini düşündüğünde, bırak öleyim. Bunu gerçekten tercih ederim."

Güldü.

Başını iki yana salladı. "Ben çocuklarla ön tarafa gidiyorum. Beni takip etmeyin. Senin ve sağlık görevlisi öpücüklerinin sakinleşmek için zamana ihtiyacı var."

Audrey Ling'i yerden aldı ve kulübenin önüne doğru yürüdü.

Wyvern aşağıya doğru alçaldı, açıklığın üzerinde yuvarlandı, bu bir roller coaster'daki bir düşüşten sadece biraz daha az heyecan verici hissettirdi. Audrey koltuğuna yapıştı. Kabinin ön tarafında sadece iki koltuk vardı ve çocuklar nezaket göstererek onun Gaston'un ve devasa ön camın yanına oturmasına izin vermişlerdi.

"Her şey yoluna girecek," dedi Gaston ona. "Wyvern'leri durdurmak zordur, bu yüzden bir dakikalığına aşağıya doğru döneceğiz. İnme aslında eğlenceli bir şey."

Jack bir sandığın tepesindeki tüneğinden ona dişlerini gösterdi. "İnsan olmadığı için böyle söylüyor."

Gaston güldü.

Audrey hızla yaklaşan ağaçlardan başka bir yere bakmamaya çalıştı. "İnsan değil mi?"

Jack ona, "Büyükannesi bir thoas ile seks yapmış," dedi.

"Teşekkür ederim Jack." Gaston ona yumruğunu gösterdi. "Çok yardımcı oluyorsun." "Yardımcı olmayı severim," dedi Jack ona.

"Benim tuhaf dişlerim var ve gözlerim parlıyor, sen ise bir vaşağa dönüşüp etrafta koşturarak çalılara spermlerini püskürtüyorsun. Ve sen bana insan değil mi diyorsun? Bu çok zengin."

George boğazını temizledi.

Gaston ona baktı. "Ne?" George başıyla Audrey'i işaret etti. "Ne oldu?"

George iç çekti. "Şirketimizde bir hanımefendi var."

"Bunun farkındayım. Kör değilim."

"Sana kaba konuşmana dikkat etmeni söylüyor," dedi Kaldar kamaradan çıkarken. İki sandalyenin arasında durdu ve kollarıyla sandalyelerin arkalarına yaslandı. "Nasıl görünüyor?"

"İyi görünüyor," dedi Gaston. "Temiz durumdayız." "İndirin onu."

Gaston karmaşık, cilalı bir dizi kol ve düğmeye doğru eğildi ve birkaç düğmeye bastı.

"Peki wyvern ondan ne yapmasını istediğinizi nereden biliyor?" Audrey sordu.

Kaldar ona, "Kıvılcım bezlerinin üzerine, çenesinin hemen altına bir alıcı cihaz takıyor," dedi. "Gaston konsolun sihirli frekansını ayarladığında, alıcı yeni sinyali bezler aracılığıyla gönderiyor. Wyvern belirli komutları tanımak üzere eğitilmiştir."

"Tıpkı bir köpek gibi," dedi Gaston ona. "O 'otur' ve 'kal'ı bilir. Ama onun durumunda 'oturmak' yaklaşık beş dakika sürüyor."

"Neden?" Audrey sordu.

Kaldar, "O çok büyük," dedi. "Yani iniş yapabilmesi için her şeyin doğru hizalanması gerekiyor: yaklaşma, hız, rüzgar vb."

"Ya 'oturmak' kelimesinin havada baş aşağı dönmek anlamına geldiğine karar verirse?" diye sordu.

Kaldar ona doğru eğildi. "O zaman hepimiz korkunç bir şekilde ölürüz."

Harika. Audrey sandalyenin koltuğunu sıkarak wyvern'in gökyüzünden düşmemesini diledi.

"Uçmaktan korkuyor musun?" Kaldar sordu.

"Hayır, düşüp ölmekten korkuyorum."

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, sana sarılabilirim." "Rüyalarında .. ."

Wyvern aşağı daldı. Audrey'nin nefesi kesildi. Yer, sanki son hızla giden bir trenin kabinindeymiş gibi üzerine doğru hızla geliyordu.

Audrey tırnaklarını koltuk minderine geçirdi.

Ağaçlar yukarı sıçradı. Kulübe sarsıldı ve wyvern'in ayakları yere çarparak savruldu. Dev sürüngen savruldu ve durdu.

Kaldar onun kulağına doğru eğildi. "Artık nefes alabilirsin, saksagan." *Saksagan mı?* "İzninize ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Argh.

"Güzel iniş," dedi Kaldar Gaston'a. "Şimdiye kadarki en iyi inişin." Gaston sırıttı.

Eğer bu en iyisiyse, en kötüsü nasıl hissettirirdi?

"Gidelim," diye seslendi Kaldar. "Kamp kurmamız gerek. Gökyüzü açık, o yüzden bugün dışarıda uyuyacağız. Kulübeyi Audrey alabilir."

"Sorun değil," dedi ona. "İdare edebilirim. Dışarıda gayet iyi uyuyabilirim."

Dört çift göz belirgin bir erkek şüpheciliğiyle ona baktı. George,

"Kulübenin size ait olması daha uygun," dedi.

"Sen tek bayansın," diye ekledi Jack.

"Dedikleri gibi," dedi Gaston.

"O zaman anlaştık." Kaldar kulübeyi işaret etti. "Yorganlar, yastıklar, uyku tulumları. İşimiz bitince Jack, sen bize yiyecek bir şeyler bul, George da birkaç nöbetçi yerleştirsin. Hadi gidelim."

On beş dakika sonra uyku tulumları wyvern'in yanında yerdeydi. Audrey ejderhaları hep hızlı ve çevik olarak hayal etmişti. Ama çimenlerin üzerinde yatan wyvern, sırtında yeşil yosunlardan bir battaniyeyle, mavi taştan oyulmuş bir monolit gibi zar zor yaşıyor gibi görünüyordu.

Kaldar sandıklardan birinden bir ayak uzunluğunda bronz bir kutu çıkardı ve açtı. İçinde, yeşil kadifeden bir yatağın üzerinde büyük bir mekanik böcek duruyordu. Başka bir alet. Garipler'den gelen insanlar bunlara otomatik diyordu.

Kaldar başka bir kutuyu açtı, içinden kablo su dışarı sarkan küçük bir yazıcı çıkardı ve ona bir fotoğraf makinesi taktı. Yazıcı vızıldadı ve bir resim çıkardı. Audrey Kaldar'ın omzunun üzerinden baktı. Sarışın mavi kanlı kadın uçurumdan ona bakıyordu. Kibirli yüzü küçümseme yayıyordu.

"Fotoğraf mı çektin? Ne zaman?"

"Kabine indiğimizde. Onu tanımıyorum ve El'in elimdeki listesinde de yok. O yüzü hatırlardım ama

ve kendimi Mirror'ın ağına kolayca bağlayamam." Kaldar mürekkebi kurutmak için fotoğrafı salladı. "Herhangi bir sihirli temas engellenecektir ve sahada olduğumuz göz önüne alındığında, iletişimimizi sınırlandırmak için sıkı emirler altındayız."

Böceği kutudan çıkardı, sırt üstü çevirdi ve göğüs kafesine hafifçe bastırdı. Bronz bir panel aşağı kayarak küçük, berrak bir kristali ortaya çıkardı. Kaldar fotoğrafı ona doğru tuttu, bir dizi rakam saydı ve "Etkinleştir" dedi.

Küçük dişliler böceğin içinde hafif bir vızıltıyla döndü. "Tara."

Bir ışık ışını kristale içeriden saplandı. Işık fotoğrafın üzerinden kaydı ve kristal donuklaştı.

"Kodla," diye emretti Kaldar.

Böceğin uzun bacakları hareket etti ve titredi. Göğüs kafesinin üzerindeki panel kayarak kapandı ve kristali gizledi. Kaldar onu tekrar ayağa kaldırdı.

"Ana üs."

Böceğin sırtı yarıldı. Gossamer kanatları ortaya çıktı, bir kez sallandı ve bulanıklaşarak hareket etti. Böcek kutudan yükseldi, çimlerin üzerinde süzüldü ve gökyüzüne doğru süzüldü.

"Birkaç gün içinde bir cevap alacağız." Kaldar ayağa kalktı. "Gaston, sen ve ben wyvern'i görmeliyiz."

Bir süre sonra Kaldar ve Gaston, wyvern için bir tür özel yiyecek karıştırmak üzere biraz su almaya gitti.

Jack, Ling'i tutarak Audrey'e doğru yürüdü. "Lütfen onu bir saatliğine kabine koyabilir misiniz?"

"Elbette." Ling'i ondan aldı. "Neden?"

"Çünkü avlanabilmek için üstümü değiştirmem gerekiyor ve onun korkmasını istemiyorum." Jack kulübenin arkasına gitti. Audrey Ling'i içeri götürdü ve yorganların saklandığı büyük hasır sandığa yerleştirdi.

"Şimdi burada kal."

Kapağı kapattı. Elinden ince büyü dalları uzandı ve kilidi tıklayarak kapatıp dışarı çıktı.

Bir vaşak, iri pençeleri üzerinde wyvern'in arkasından tırısla çıktı. İri bir köpek kadar büyük, kürkü kalın ve gösterişli olan büyük kedi, yeşil gözleriyle ona baktı.

Audrey kıpırdamadan durdu.

Vaşağın uçlarında siyah tutamlar olan büyük kulakları seğirdi. Vaşak ağzını açıp ona pembe dilini gösterdi, göz kırptı ve ağaçlara doğru havalandı.

Vay canına.

Uyku tulumlarını açmakta olan George'a döndü. "O Jack miydi?"

"Evet, leydim."

Bu iş gittikçe garipleşiyordu ve hiç de iyi bir şekilde değildi.

Audrey bir battaniye yığınının üzerine tünedi. "Biliyor musun, bana 'hanımım' demek zorunda değilsin. Ben sadece bir Edger'im."

George ona melek yüzünü aydınlatan küçük bir gülümseme verdi. "Ben de sadece bir Edger'im."

"Ama Kaldar'ın senin bir mavi kan olduğunu söylediğini sanıyordum?" Kaldar'ın söylediği tam olarak bu değildi ama daha fazla bilgi almaktan zarar g e l m e z d i .

"Kız kardeşimiz bir mavi kanlıyla evlendi. Biz sadece Edgers'ız. Garipler'deki insanlar bize nereden geldiğimizi sık sık hatırlatır. Unutursak diye."

Ahh. Kötü bir zaman geçirmiş olmalılar. "Özür dilerim."

"Sorun yok," dedi George ona. "Bize çok iyi bakılıyor. Çok iyi bir okula gidiyoruz, büyük bir harçlığımız var ve kız kardeşimiz Rose ile kocası bizi çok seviyor. Birileri öyle ya da böyle tüm bunlar yüzünden bizden hoşlanmayacaktır. Edge uygun bir bahane."

Audrey onun yanında bir yorganın üzerine oturdu. "Madem bu kadar iyi bakılıyorsunuz, neden ikiniz Kaldar'ın kamerasında saklandınız?"

"Jack yüzünden. Garip'in Dönüşenlerle sorunları var." George uyku tulumunu düzeltti. "Jack zor biri. Diğer insanları önemsiyor ve nazık biri ama insanların nasıl düşündüğünü her zaman anlayamıyor. Ve çok vahşi, bu da insanları korkutuyor. Adrianglia'da onun gibi Dönüşenler askeri bir okula gönderiliyor. Orası çok kötü bir yer. Jack'in başı neredeyse birini öldürdüğünden beri büyük belada ve Rose ile Declan'ın (bu onun kocası) onu göndermeye hazırlandıklarını düşünüyor. Declan'ın bir Dönüşen olan en iyi arkadaşının onları aksi yönde ikna edebileceğini düşünüyor ama o bir seyahate çıktı. O dönene kadar zaman kazanıyoruz."

Onun ses tonunda belli belirsiz bir onaylamama iması yakaladı. "Demek Jack böyle düşünüyor. Sen ne düşünüyorsun?"

George yüzünü buruşturdu. "Jack şımarık biri. İşler onun için zor ama işleri kolay olmayan tek kişi o değil. Yaptığı çılgınca şeyler yanına kâr kalıyor çünkü o bir Dönüşen ve farklı. Jack daha iyi davranabilirdi ama

denemeyi bıraktı. Kendisinin değersiz olduğuna ve yapabileceği hiçbir şeyin bir fark yaratmayacağına karar verdi."

George ayağa kalktı ve wyvern'in yanında duran büyük soğutucuya uzandı. Kollarındaki kaslar şişti. Gerildi. Audrey ayağa kalktı ve soğutucunun diğer kolunu tuttu, göz göze gelmeden dosdoğru karşıya baktı. Çocuğu utandırmaya gerek yoktu.

Soğutucunun ağırlığı neredeyse onu deviriyordu. Aptal şey kocaman ve muhtemelen buz doluydu. En az 80 kilo. Onu temiz çimlerin olduğu yere sürüklediler.

George soğutucunun yanında diz çöktü, o da karşısındaki çimenlere oturdu.

İkisi de sanki böyle bir şey olmamış gibi soğutucuyu sürüklemekten bahsetmedi. "Biz küçükken Rose gerçekten berbat bir işte çalışırdı," dedi George. "Biz küçükken

Ama bunu yaptı çünkü bizim daha iyi bir hayatımız olsun istiyordu. Bana ne düşündüğümü sormuştun. Bence Rose sırf beni ve Jack'i hayal kırıklığına uğratmamak için kendini yerin dibine sokardı. Kardeşim bazı şeyleri yanlış yorumluyor. Ne duyduğunu bilmiyorum ama gönderileceğinden şüpheliyim. Kız kardeşim onu çok seviyor ve Declan hiçbir zaman doğrudan saldırmadığı bir sorunla karşılaşmadı. Jack'i başkasının üzerine atmazdı. Bu pes etmek anlamına gelir."

George'la konuşmak neredeyse yaşlı ve bilge bir yetişkinle konuşmak gibiydi. On dört yaşında, bazı standartlara göre neredeyse bir yetişkin olduğunu varsayıyordu, ama yine de olgunluğu şaşırtıcıydı. Acaba tüm bu mantığın ardında on dört yaşında bir çocuk mu saklanıyordu?

"Jack'in neden kaçtığını anlıyorum ama sen neden kaçtın?"

George soğutucuyu açtı. "Çünkü ona bakacak birine ihtiyacı var. Kaldar'ı çok az tanıyoruz ve Gaston ile Jack birbirlerini pek sevmezler."

Sırıttı. "Söylemiyorsun."

"Jack, Gaston sabrını kaybedip ona vurana kadar onu sürekli yemiyor, sonra da başlıyor." George başının arkasını ovuşturdu. "Gaston çok sert vuruyor."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

"Evet. Bunu kişisel olarak algılamıyorum. Biz onun başının belasıyız. Ben geldim çünkü ben olmasam kardeşim düşüncesizce ve aptalca bir şey yapabilirdi. Sen de kardeşin için aynısını yapmaz mıydın?"

Audrey başını salladı. "Hayır."

"Neden?" George soğutucunun içine uzandı ve büyük bir kuş çıkardı. Siyahtı ve çok ölüydü.

Audrey ona baktı. Çimenlerin üzerindeki ilk kuşa bir başkası katıldı, sonra bir başkası. Bu da neydi böyle? "Bu uzun bir hikâye ve muhtemelen duymak istemezsin. Nedir bunlar?"

"Nöbetçiler," diye açıkladı George. İlk kuşu aldı ve bir an için gözlerini kapattı.

Kuş titredi.

Aman Tanrım.

Kuş ayaklarının üzerinde yuvarlandı. Büyük kanatlarını açtı. "Devam et," diye mırıldandı George.

Kuş kanatlarını çırpı ve ormana doğru uçtu. George onun gidişini izledi. "Ben bir büyücüyüm. Kuşlar nöbet tutacak ve biri yaklaşırsa haberim olacak."

Vay canına. Ne çiftmişler ama. Biri vaşaktı, diğeri ise cesetleri hayata döndürüyordu.

"Hikâyeni dinlemek isterim." George ikinci kuşu aldı.

"Benim çocukluğum sizinki kadar kötü geçmedi, bu yüzden kendime acıma partisi veriyormuşum gibi gelecek ve öyleyim de. Size göre sorunlarım küçük olabilir ama bana göre çok büyük. İşlerin hep böyle yürümesi ne garip. Bir adama bir doların ne kadar ettiğini sorun, size 'Neredeyse hiçbir şey' diyecektir. Ondan bir dolar almaya çalışırsanız, kavga çıkarırsınız." Gülümsedi. "Haklısın, benim sorunlarım gelmiş geçmiş en büyük sorunlar," dedi George. "Hayır, dürüst olmak gerekirse, ben olmak korkunç bir şey. Zenginim, yetenekliyim ve kızları ağla."

"Kızları tam olarak nasıl ağlatıyorsunuz?"

George ona döndü. Mavi gözleri büyüdü. Güzel yüzü kederli, derin bir sıkıntıya kapılmış bir ifade aldı. Öne doğru eğildi ve teatral bir fısıltıyla, "Geçmişim trajik. Sana yük olmak istemem. Bu acıyı tek başıma çekmek zorundayım. Yağmur altında. Sessizlik içinde."

Güldü. "Aslında bu oldukça iyiydi."

George omuz silkti, normal haline geri döndü. "Bazen işe yarıyor. Yine de ailen hakkında bir şeyler duymak isterim. Lütfen?"

Oh iyi. Neden olmasın. "Annem ve babam dolandırıcıydı. İkisinin de hayatları boyunca dürüst bir dolar kazandığını sanmıyorum. Her gün yeni bir dolandırıcılık ya da yeni bir soygun olurdu. Bazen bir ton paramız olurdu. Babam bizi harika bir otele yerleştirirdi, biftek ve ıstakoz yerdik.

Anne mücevheri. Bir sonraki hafta da terk edilmiş bir arabada uyuyorduk. Kaotikti ama eğlenceliydi.

"Kardeşim benden sekiz yaş büyüktü. Yakışıklı ve çok komikti ve her şeyi yapabileceğini düşünürdüm. Bütün kızlar onun için kavga ederdi." Gözyaşları gözlerini ısıttı ve onları kırıştıtarak uzaklaştırdı. "Alex kısa mesafelere ışınlanabiliyordu. Bu onun özel yeteneğiydi. Çok da iyi bir hırsızdı. Benzin istasyonlarından benim için dondurma çalardı. Onun çok havalı olduğunu düşünürdüm.

"Kardeşim ve ben çok çalıştık. Bir şeyler çalardık ve ailemiz onları satardı. Sonra Alex yirmi yaşındayken her şey cehenneme döndü. Uyuşturucu bağımlısı oldu. Ve onu bağımlı yapan kendi babamızdı. Babam her zaman büyük bir vurgun peşindeydi. Her dolandırıcılık bizi ömür boyu zengin edecekti, tıpkı bir öncekinde olduğu gibi." Audrey durakladı, sonra sordu: "İnternetin ne olduğunu biliyor musun?"

George başını salladı.

"Broken'daki insanlar bazen para yerine banka kartı kullanıyor. Bunlar manyetik şeritli küçük plastik kartlardır. Birini kart okuyucuya okuttuğunuzda, satın aldığınız şeyin fiyatı banka hesabınızdan düşülür. Suçlular banka kartı numaralarını ve parayı onaylamak için kullanmanız gereken küçük kodu çalarlar. Bunu yapmak için biraz teknik beceri gerekir. Daha sonra kart numaralarını internetteki gizli forumlarda satarlar. Numaraları bazen tanesi on ya da yirmi dolara satın alabiliyor ve kendi kartlarınızı yapabiliyorsunuz. Bu kartları ATM'lere götürebilirsiniz - bunların ne olduğunu biliyor musunuz?"

George tekrar başını salladı. "Para dağıtan otomatik bankalar. Çok ağırdırlar."

"Doğru." Audrey başını salladı. "Bir keresinde bir tane çalmaya çalışmıştım ve kurşundan yapılmış olmalıydılar, çünkü kamyonumuza vinçle çekmeye çalıştık ve vinç kırıldı. Ama her neyse, banka kartı numaralarıyla dolu sahte kartlarınız varsa, ATM'lere gidip doğrudan insanların hesaplarından para çekebilirsiniz. Bankalar fark edene kadar birkaç gün boyunca bir ATM'yi boşaltıp diğerine geçebilirsiniz. Binlerce dolar kazanabilirdiniz. Babam bu fikre bayılırdı. Ona göre bu, gülünç derecede kolay bedava paraydı. Banka insanların hesaplarını sigortalıyor, yani para çalınırsa sigorta şirketi yerine yenisini koyuyor. Babam bunun kurbandsız bir suç olduğunu düşünüyordu. "Keşke biz de bu dümene dahil olsaydık, hepimiz sonsuza dek zengin ve mutlu olurduk."

KALDAR wyvern'in arkasında durakladı. Audrey'nin sesi duyuldu. Ailesi hakkında konuşuyordu. Sesini hafif tutuyordu ama ses tonunda altta yatan gerginliği duydu.

Kaldar dereden taşıdığı iki kova suyu yere bıraktı ve elini kaldırdı. Arkasından Gaston durdu ve "Ne?" diye mırıldandı.

"Şşt. Bunu duymak istiyorum."

Gaston omuz silkti, kovalarını çimlerin üzerine koydu ve uzun, siyah saçları sırtından aşağı dökülen wyvern'in yanına oturdu.

Kaldar wyvern'in pullu tarafına yaslandı. Çocukta yetenek vardı. Audrey'i konuşturmak zor olmuş olmalı. Zekiydi ve kendini dikkatle korurdu.

El'in büyüüne verdiği tepki bunda rol oynamış olabilir. El'in ajanları büyü tarafından o kadar çarpıtılmışlardı ki, büyü yayıyorlardı. Sihirli bir şekilde, birkaç gün boyunca güneşte pişmeye bırakılmış yol leşi gibi kokuyorlardı ve çoğu insan onlarla ilk kez yakın temasa geçtiğinde "öğürüyordu". Tepki, büyü'nün yoğunluğuna ve markasına ve kurbanın buna karşı ne kadar hassas olduğuna bağlı olarak birkaç saat sürüyordu. Maruz kalanlardan bazıları derilerinde görünmez böcekler hissetti; bazıları panikledi; bazıları kasılmalara girdi. Audrey yanık tipiydi: ateşe verilme hissi ve şişlenme ya da çiğnenme hissi yaşadıklarını bildirdiler. Bu tepki, çekingenliğin azalmasıyla birlikte ortaya çıktı. Audrey'nin frenleri her ne ise arızalanmıştı. Duygusal bir otoyolda kontrolden çıkmış bir şekilde savruluyordu ve Kaldar bu yolculukta yanında olmak istiyordu. Merak onu öldürüyordu. Nelerden hoşlandığını, nelerden hoşlanmadığını, onu neyin mutlu ettiğini bilmek istiyordu. Neden Kenar'da tek başına yaşadığını bilmek istiyordu.

Onun hakkında ne kadar çok şey bilirse, onu etkilemek o kadar kolay olacaktı. Ne kadar çok etkilenirse, ondan o kadar çok hoşlanacaktı. O da Audrey'nin kendisinden hoşlanmasını istiyordu. Onun yanında durmak güneş ışığında durmak gibiydi.

AUDREY'nin sesi biraz takıldı ve boğazını temizledi.

"Ailem interneti hiç anlamadı. Bankamatik kartı forumlarına girip numara satın alamayacağınızı bilmiyorlardı. Biriyle tanıştırılmanız ya da birinden şifre almanız gerekiyordu.

"Babam Colin adında bir adam buldu, tam bir pislikti. Colin forumlardan birinde önemli biriydi, bu yüzden babam Alex'e onunla arkadaş olmasını ve

Şifre. Ona ne gerekiyorsa yapmasını söyledi. 'Şifreyi al, Alex. Sadece o şifreyi al.'"

Sesi çok acı geliyordu. Audrey de acı hissediyordu, acı ve kızgın. "Colin kokainman biriydi ve ona ulaşmanın tek yolu ona uyuşturucu temin etmektir. Alex ona kokain satıyordu ve Colin de onun orada oturup kendisiyle birlikte yapmasını istiyordu, Alex de iki ay boyunca böyle yaptı. Sonunda Colin aşırı dozdan öldü. Çok fazla uyuşturucu aldı ve onlar da onu öldürdü. Forumun şifresini aldık ve babam bir sürü numara satın aldı. Rezervlerimizi tamamen tüketti. Ve sonra vurduğu beşinci ATM'de, görevde olmayan bir polis onu makineye bir sürü kart yerleştirirken fark etti ve babam tutuklandı. Büyük bir karmaşaydı. Babam üç ay sonra teknik bir nedenle dışarı çıktığında, annemle birlikte Alex'i rehabilitasyona yatırdılar ama artık çok geçti. Bağımlı olmayı seviyordu. Babamın sürekli ayak işlerini yapmaktan daha kolay bir hayattı ve babamı kendisine uyuşturucu alması için suçluluk duygusuna sürüklüyordu. Ondan sonra hiç bırakmadı. O noktadan sonra tek yaptığımız Alex'i yeni bir rehabilitasyon merkezine yatırmak için yeterli parayı bulmaya çalışmak oldu."

Audrey durakladı. Kulağa "ah zavallı ben" gibi gelmesini istemiyordu ama yapacak bir şey yoktu. "Bazen okula gidiyordum ama çoğunlukla gitmiyordum. Arkadaşlarım yoktu, on iki yaşındaki kızların yaptığı normal şeylerin hiçbirini yapamadım. Sanırım hala kardeşimin bize geri döneceğine dair umudum vardı. Sonra, neredeyse on yedi yaşımdayken, Alex beni bir uyuşturucu satıcısına sattı. Bazı reçeteler istiyordu ve parası yoktu, bu yüzden adama benimle istediği her şeyi yapabileceğini söyledi. Edge'e geri dönerken adam beni köşeye sıkıştırdı. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım."

İşte bu kadar. Kaldır dişlerini sıktı. Kendi kız kardeşini nasıl takas edebilirdin? Audrey'i nasıl satarsın? Güzel, gün ışığı Audrey'i. Akli bunu anlıyordu ama kardeşi ve amcası olan yanı bu düşünceye öfke duyuyordu. Bu yapılmamıştı.

Mire'da Alex Callahan'ı kuduz bir köpek gibi yere sererdi.

"Uyuşturucu satıcısı üzerimdeki her şeyi aldı" dedi. "Sonra bana ya onun için daha fazla uyuşturucu çalacağımı ya da bana tecavüz edip öldüreceğini söyledi. Ben de yaptım. Beni kötü bir mahalleye, bir çeteye ait bir uyuşturucu evine götürdü. Gizlice içeri girdim, uyuşturucuları çaldım ve ona verdim. Sonra beni dövdü. İlk yumrukla beni yere serdi ve bir süre tekmeledi. İki kaburgam kırıldı. Yüzüm aylarca mahvoldu. Yine de ucuz kurtuldum."

"Bu çok boktan," dedi George.

Adamdan gelen küfür onu ürküttü. Audrey boğazını temizledi. "Eve geldim ve durumu aileme anlattım. Yüzüm mosmordu. İstesem de saklayamazdım ve saklamak da istemedim. Hiçbir şey yapmadılar. O gece gitmem gerektiğine karar verdim. O noktadan sonra paramı biriktirdim. Çok dikkatli bir şekilde saklamam gerekiyordu çünkü Alex elimizdeki parayı bulmakta çok iyiydi. Aslında birkaç doları açık bir yere saklamıştım, böylece onu bulacak ve benim zulamı aramayacaktı. İşte." Elini cebine attı ve haçı çıkardı. "Bu büyükannemindi. Küçükken bana vermişti. Gitmeye karar verdiğimde onu uyuşturucu satıcısından geri çaldım. Neredeyse iki yılını aldı ama sonunda kaçtım."

"Peki ya annen?" George sordu.

Kaldar başını salladı. George'un daha fazla deneyime ihtiyacı vardı. Böyle bir konuşmada zorlamazdın. Audrey kendini yakalayabilir ve konuşmayı tamamen kesebilirdi.

"Annem güzel şeyleri severdi," dedi Audrey. "Çok taşınırdık ve her yeni yerde çiçekler eker ve güzel perdeler asardı. Mücevherleri, makyajı ve güzel kıyafetleri severdi. Her sabah olabildiğince güzel görünürdü: saçları taranır, savaş boyası sürülürdü. Bir viranede sıkışıp kalırdık, ama o her yeri tertemiz yapar, çiçekler eker ve duvarlardaki deliklerin üzerine koymamız için bizi resim çalmaya gönderirdi. Her zaman kıyafetlerimin temiz, saçımın düzgün ve makyajımın mükemmel olduğundan emin olurdu. Ama herhangi bir kriz ve çirkinlikle gerçekten başa çıkamazdı. Sadece yokmuş gibi davranırdı. Alex dibe vurduğunda, işler gerçekten çirkinleşti. Ona bir oda verirdi ve evin geri kalanı hala mükemmel olurdu."

"Pek yardımcı olmadı," dedi George.

"Hayır. Yüzüm iyileşene kadar beni görmezden geldi. Sonunda yeterince para toplayıp kaçtığımda, gidebildiğim kadar uzağa gittim ve kendi hayatımı kurmaya başladım. Evi toparlamam üç ayımı aldı ve toparladıktan sonra altı ay boyunca hiçbir şey yapmadım. Sadece mutluydum. Küçük evimde tek başımaydım. Sonra çalıştım ve ehliyet almak için başvuracak kadar para kazandım, sonunda bir araba aldım ve sonra daha iyi bir iş girdim. Evde iyileştirmeler yapmaya devam ettim. Yıllarca çok mutluydum, sonra babam çıkageldi. İlk birkaç dakika, bana üzgün olduğunu söylemek için geldiğini düşündüm ama hayır, sadece Alex için bir iş yapmamı istiyordu. Ben de ona

Ona ya bu işi son kez bana yaptıracığını ya da bir kızı olacağını söyledim. Hepimiz onun neyi seçtiğini biliyoruz."

"Özür dilerim," dedi George.

"Teşekkür ederim," dedi Audrey ona. "Bütün bunları sana sempati toplamak için anlatmadım. Benim hayatım o kadar da kötü değildi. Birçok insan çok daha kötüsünü yaşadı. Ailem beni hiç dövmedi ya da istismar etmedi. Hiçbir zaman kendimi sokakta satmak zorunda kalmadım. Ne kadar düşersek düşelim, her zaman yiyeceğimiz vardı. Ben sadece ..." Tereddüt etti. "Gnome benim komşumdu ve şimdi benim yüzümden öldü. Bu korkunç bir şey ve bununla yaşamak zorundayım. İçim parçalanıyor. Sadece birinin nedenini anlamasını istedim."

"Anlıyorum," dedi George. "Difüzörleri açgözlü olduğun için çalmadın."

"Doğru. Onları çaldım çünkü babam beni çok kızdırdı, doğru düşünemiyordum. Bencil ve aptaldım. Baba sorunlarım ve omzumda bir çip vardı ve bunların hepsini bir rozet gibi taktım. Gnome'un hayatıyla kıyaslandığında şimdi çok küçük görünüyor."

Kaldar kovaları aldı ve birkaç adım geri çekildi. Gaston yüzünde eğlenceli bir sırıtişla onu izledi.

Güzel Audrey. Bir araç haline getirildi. Bir alet gibi kullanıldı, sonra bir çekmeceye tıkıldı ve tekrar ihtiyaç duyulana kadar unutuldu. Tüm Callahan klanının suratına teker teker yumruk atmak için güçlü bir dürtü duyuyordu.

Kendine gel, seni aptal. Güzel bir yüz ve tatlı bir gülümseme ve sen tüm sağduyunu kaybettin.

Kaldar çalılara tekme atarak onları hışırdamaya zorladı. "Acele et, Gaston!"

Yeğeni ayağa kalktı, kovaları yerden aldı ve boğuk bir sesle mırıldandı. "Evet, efendim."

Kaldar gözlerini devirdi ve kovaları wyvern'i beslemek için ağzına götürdü.

SEKİZ

KALDAR gözlerini kısarak Magdalene Moonflower'ın inine baktı. Bilişsel Güçlendirme ve Esenlik Merkezi, San Diego'nun kuzeyinde üç katlı büyük bir binada yer alıyordu. Beyaz sıva duvarlar yükseliyor, devasa pencerelerle kesintiye uğruyordu. Tüm yapı neredeyse kaldırımın üzerinde süzülüyordu, şık, modern ve bir şekilde hafif, neredeyse narindi. Bir milden az ötedeki sahilden esen tuz kokulu rüzgâr bu yanılsamayı daha da güçlendiriyordu.

Gaston'a bir cep dolusu para vermiş ve onu yerel halkla balık avlamaya göndermişti. Eğer Magdalene'in Edge'de bir işi varsa, yakında her şeyi öğrenecekti. Ama bu arada ona doğrudan yaklaşımları gerekiyordu. Zamanın çarkları hiç durmadan dönüyordu; er ya da geç El'i ve sarışın mavi kanlıyı kendilerine yaklaştıracaklardı. Sarışın, Kaldar'ı rahatsız ediyordu. El'in elindeki listelerin hiçbirinde adı yoktu.

Audrey onun yanında, "Magdalene'in binası fildişi bir kuleye benziyor," dedi.

"Oldukça fazla. Görüyor musun?" Başını salladı.

"Evet."

Kulenin hemen ötesinde, sınır parıldadı ve binanın bir bölümünü kesti. Büyü bilmeyen biri sadece kuleyi görebilirdi. Kaldar ve Audrey kuleyi ve arkasındaki iki kat yüksekliğindeki uzun dikdörtgen binanın geri kalanını gördüler. Magdalene Edge'in yarısında çalışıyordu.

"Zekice," diye mırıldandı

Audrey. "Öyle. Edge
Gobble."

"Evet." Audrey başını salladı.

Kenar sabit bir yer değildi. Küçülür ve genişler, bazen Kırıklarda baloncuklar oluştururdu - gerçeklikteki delikler, büyüsü olmayanlar için görünmezdi. Kenarlar bu baloncuklara Kenar Gobble'ı derdi. San Diego'da bir blok İsviçre peynirinden daha fazla delik vardı ve bu delik en az bir futbol sahası kadar büyüktü. Normal yolcular varlığından tamamen habersiz bir şekilde yanından geçip giderlerdi.

"Sence o deliğe bir araba çarpsa, binanın parçaları Kırık'a doğru uçar mı?" Audrey sordu.

"Bilemiyorum. Sınırdan tekrar Kenar'a sıçrayabilirler." "Bu teoriyi bir ara test etmeliyiz."

Kaldar gizlice ona baktı. Dünkü kıyafetleri kurtarılamayacak kadar kanlıydı, bu yüzden bir araba  aldıktan sonra bir outlet alışveriş merkezine gittiler. Siyah bir kot pantolon, siyah bir tişört ve deri bir ceket giymişti. Kızın da benzer bir Şey se e e ini düşünmüştü ama hayır. Arkasına çok ilginç bir Şekilde oturan soluk bir kapri ve açık, mavi-yeşil, gözyaşı damlalı bir bluz giymişti. Bluz köprücük kemi inden iki kordonla ba lanmıştı ve gözyaşı kesimi Audrey'nin g  slerinin arasına m kemm l bir Şekilde oturuyor, bir bakış vaat ediyor ama asla vermiyordu. O gözyaşı damlasına çok fazla odaklanıyordu ve bu da konsantrasyonunu bozuyordu.

Audrey'nin kızıl saçları güneş ışığında parlıyordu. Ahudududan daha açık bir tonda olan ve dudaklarının tadının tatlı olduğu gibi saçma bir izlenim veren ruju dışında makyajı neredeyse hiç fark edilmiyordu. Yüzünde rahat, kaygısız bir ifade vardı, sanki hayattan hiç yara almadan ve herhangi bir trajediden etkilenmeden sıyrılmıŐ gibiydi. Gnome'u daha yeni gömdükleri - yani ondan geriye kalanları- ve onun hüngür hüngür a ladı ı düşünülürse, kontrolü etkileyiciydi.

"Bluzumu mu be eniyorsun?" Audrey sordu.

"Deniz k p   n n güzel bir tonu. Sa ına çok yakıŐmıŐ." Bir patates çuvalı.

 zerine bir patates çuvalı geçirmesi gerekiyordu, o zaman her Şey yoluna girecekti.

" o u erkek bırakın neye benzediğini, deniz k p   n n bir renk olduğunu bile bilmez."

Kaldar omuz silkti. "G revlerimden biri için bir soylunun uŐa ı olmam gerekiyordu. Ayna beni iki aylık yoğun bir hazırlık sürecinden geçirdi. Bana son beş yıl içinde Garip'te yapılmış bir elbise gösterirseniz, size hangi yılda ve hangi mevsimde yapıldığını söylerim."

Audrey güldü. "UŞak olarak çok mu d zg nd n?"

Tüm o gözyaşları, tüm o acılar, hepsi nereye gitti? Bunu ona vermek zorundaydı: iyi saklıyordu. Bunu nasıl yapacağını öğrenmek için bir ömrü vardı. Tek yapması gereken, baskı altında içindekileri tekrar dökmemesi için dua etmektir.

Adrianglian İngilizcesinin kırpılmıŐ, üst sınıf bir versiyonuna geçti. "Ben sadece çok yetenekli bir uŐaktım. Ne de olsa iŐverenimin hak ettiği buydu. Leydim karŐıdan karşıya geçmek ister mi?"

"Yapardı."

Diğer tarafa geçtiler. "Bunu nasıl oynayaca ız?" diye sordu. "Düz."

Adam cam kapıyı onun için açık tuttu.

Yüzünü buruşturdu.

"Katılmıyor
musun?" "Bu
senin gösterin."

Bir deneme atışı yaptı. "Hadi ama Audrey. Bunu başarmak için sana ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Ona şöyle bir baktı. "Kaldar, sana yardım edeceğimi söylemiştim. Hâlâ bunun aptalca bir plan olduğunu düşünüyorum."

"Güven bana."

"Ha! Tüm paramı bir yılan yağı satıcısına vermeyi tercih ederim."

Uzun lobiden geçerek bankoya doğru yürüdüler. Kaldar mekanın zihinsel bir envanterini çıkardı. Bakalım, yumuşak kahverengi ile çizgili gri fayans zemin, sakinleştirici beyaz duvarlar, galeri çerçevelerinde büyük, geliştirilmiş fotoğraflar: geniş Arizona manzaraları, sakin dağ gölleri, karışık yeşil ormanlar. Tezgâhta ölüm solgunluğundaki genç bir adam onlara bakıyordu. Saçları uzundu, muhtemelen bir kol ve bir bacağa mal olan düzensiz bir kesimle yana taranmıştı ve kıyafetleri, tasarımcı haki pantolonu ve yüksek kaliteli zeytin gömleği, normal bir resepsiyonistin maaşının iki haftasına mal olacaktı.

Adam gülümsedi. "Merhaba. Benim adım Adam. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, Adam."

Audrey küçük bir el salladı ve gülümsedi. "Merhaba!"

Adam'ın bakışları onun bluzuna takıldı. Kaldar bir sırıtış gizledi. En azından dışarıdaki tek enayi o değildi. Audrey'e sürtünerek cebinden haçı çıkardı, avuçladı ve cebinden bir yüzü siyah, diğer yüzü beyaz boş bir kartvizit çıkardı. "Söylesene dostum, kalemin var mı?"

Adam bir kalem çıkardı. Kaldar kalemi aldı ve kartın üzerine "Morell de Braose" yazdı. "Bana büyük bir iyilik yap ve bunu Magdalene'e teslim et. Biz bekleyeceğiz."

Adam bir an için kapının arkasına çekildi, sonra tezgâhın arkasındaki görevine devam etti. Kaldar şans getirmesi için haçı elinde tutuyordu. Her ihtimale karşı. Kendisinden şüphe ettiğinden değil.

İki dakika sonra kapı açıldı ve başka bir adam dışarı çıktı, bu seferki daha yaşlı ve bir Edger'in dikkatli bakışlarına sahipti. Sadece bela beklemiyordu; belanın geleceğini kesin olarak biliyordu. "Gel."

Onu takip ederek ilk kapıdan girip diğerinden çıktılar. Aralarında sınırın parıltısıyla kesilmiş uzun bir koridor uzanıyordu. Kaldar içine adım attı. Basınç onu kavradı ve bir an sonra büyü

İçinde çiçek açmış, damarlarında hoş bir sel gibi kabarmıştı. Kaldar gülümsedi. Audrey hızını korudu. Birkaç adım daha attılar ve ikisi de zor nefes alıyordu.

Adam yürümeye devam etti. Onu takip ederek merdivenlerden yukarı çıktılar ve büyük, dikdörtgen bir odaya girdiler. Beyaz ve tertemiz uzun duvarlar on altı metre yüksekliğe kadar yükseliyor, en üstte, düşen kar taneleri gibi aşağıya doğru akan özenli beyaz bir kafesle süsleniyordu. Karo zemin bej ve kahverenginin bir düzine tonuyla kıvrılıyor, altın çizgilerle dolu uzun beyaz bir halıyı destekliyordu. Beyaz mobilya kümeleri orada burada oturuyordu, sandalyeler, küçük kanepeler, hepsi aşırı doldurulmuş ve yumuşaktı. Kafeslerden sarkan yumurta kabuğu ve beyaz saksılarda zümrüt yeşili bitkiler, mimoza ve palmyelerle buluşmak üzere aşağıya doğru sarkan kenar sarmaşıkları, özenle budanmış çalılar ve yerdeki büyük saksılarda büyüyen çiçekler bulunuyordu. Son olarak, yarı saydam camdan tavan tüm sahneye güneş ışığını süzerek kafes ve duvarları ıslık ıslık yapıyordu.

Yaklaştıklarında sandalyelerden birinden bir kadın kalktı, kalkarken dizüstü bilgisayarını kapattı, uzun beyaz eteği bacaklarının etrafında dönüyordu. Bej rengi bir bluz giymişti ve hemen hemen fotoğrafındaki gibi görünüyordu: kırk yaşlarında, kısa kahverengi saçların çerçevelediği dar bir yüz, bronz bir ten, pembe gözlükler. Kaldar pembe gözlüklerin arkasındaki gözleri kontrol etti. Soğuk ve sert. Yırtıcı. Evet, Magdalene Moonflower'ın ta kendisi.

Münevver kartını havaya kaldırdı. Parmak uçlarından küçük bir büyü patlaması oldu ve siyah yüzeye gümüş bir kıvılcım göndererek onu gümüşü bir aynaya dönüştürdü. Bir an sonra ayna tekrar siyaha dönüştü.

"Mütevazı evimde Ayna'nın bir ajanı. Düşünebiliyor musunuz?" Kaldar küçük bir selam verdi.

"Sevimli. Ne istiyorsun, mavi kan? Ve çabuk ol. Bu akşam bir randevum var, yani seni öldürmek zorunda kalırsam, bunu hızlı yapmam gerekecek."

Seni çabucak öldüreceğim, falan filan. Audrey bir bitkiyle meşgulmüş gibi davrandı. Birisi kendisiyle ilgili oldukça yüksek bir fikre sahipti. Magdalene, Kaldar'a mavi kanlı dedi ve o da onu düzeltmedi. Ne yapmaya çalışıyordu?

Kaldar, "Mirror, Morell de Braose ile ilgileniyor," dedi.

"Mhm." Münvver kartı parmaklarının arasında çevirerek üzerindeki ışık oyunlarını izliyormuş gibi yaptı. Göz ucuyla Kaldar'ı değerlendiriyordu

Gözü ve pozunu ayarlama şekli, bir kalça dışarıda, göğüslerini sergilemek için omuzları geride, gördüğü şeyi beğendiği anlamına geliyordu.

Kimse onu suçlayamazdı. Kaldar siyah bir Levi's pantolon ve oymalı kollarını gösteren siyah bir tişört giymişti. Saçları, Audrey'nin onu yataktan yeni kalkmış gibi hayal etmesine neden olacak şekilde dağınıktı. Bir günlük kirli sakal bırakmıştı, bu da onu daha seksi gösteriyordu. Magdalene kesinlikle onu bir test sürüşüne çıkarıp çıkarmayacağını düşünüyordu.

Yanlış ağaca havlıyorsun, kadın. Yine de, eğer Magdalene Kaldar'ın istediklerini yerine getireceğine söz verseydi, onunla gözünü kırpmadan yatardı. Ne de olsa o bir erkekti ve istediğini elde etmek için her şeyi yapardı. Ve bu düşünce onu rahatsız etmemeliydi. Hem de hiç.

"Peki Morell Ayna'nın dikkatini çekecek ne yaptı?" Magdalene sordu.

"Söylentiye göre, yanlış malı almış."

"İlgilenen başka taraflar var mı?"

"El, Pençeler, her zamanki gibi." Kaldar gülümsedi, dudaklarında hızlı, sinsi bir kıvrım vardı. Göz teması kuruyordu, omuzları dikti, vücudu Magdalene'e dönüktü. Onu sıkı çalıştırıyordu. Münevver muhtemelen bunu biliyordu ama yine de ilgiden hoşlanıyordu.

İkisi Audrey'nin orada olduğunu bile unutmuş olabilirlerdi. Bir tutam kıskançlık hissetti. Bunun bir önemi olmamalıydı. Kaldar'la aralarında hiçbir şey yoktu, olmayacaktı da, Kaldar ona ayı vaat edip gümüş tepside sunsa bile. Kaldar gibi erkekleri öpmek eğlenceliydi ama elde tutmak imkânsızdı. Audrey'nin neden Kaldar'ın beyaz etekli kobraya ilgi göstermesinden rahatsız olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Münevver gülümsedi. "Demek Morell sonunda tökezledi. Bildiğim iyi oldu. Benden ne istiyorsun?"

Kaldar sesine bir parça gizlilik kattı. "İnsanlar Morell'in herkes tarafından sevilmediğini söylüyor."

"İnsanlar bir sürü şey söylüyor."

"Morell'den hoşlanmayan biri, diyelim ki doğrudan rakibi, bize bilgi sağlama ya da Morell'in şahsına ulaşma konusunda yardımcı olursa, Morell alaşağı edildiğinde bu kişi bundan fayda sağlayacaktır."

"Heh." Münevver öne doğru eğildi. "Diyelim ki bunu yapmana yardım ettim. Peki ya yakalanırsan ve benim adımları verirsen? Bu beni zor bir duruma sokabilir." Kaldar'a bir kez daha göz gezdirdi. "Farklı koşullar altında bundan ne kadar hoşlansam da . . ."

Audrey neredeyse ona tokat atacaktı. *Tanrı aşkına kadın, biraz haysiyetli ol.*

". . . Morell'in adamlarının kapıma dayanması hoşuma gitmiyor."

"Bu bir hayır mı?" Kaldar başını eğdi. Işık kulağındaki gümüş küpede parladı. Mmm, çılgın bir gecenin ardından başını çarşıftan kaldırdığında tam olarak böyle görünürdü.

Ve şimdi ikisi de şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Audrey bakışlarını bitkiye geri çevirdi. Kendini meşgul etmek için onu koparabilirdi ama bu bir Edge Mercy çiçeği ve parmak uçlarının derisini soyabilirdi.

"Bu bir belki." Münevver Kaldar'ın şaşkınlığından kurtuldu ve karta tekrar baktı. "Benim için bir iş yapmanı istiyorum. Karşılığında sana onun müzayedesine bir davetiye vereceğim. Morell'in kalesine girmek için kusursuz bir yol. Hatta muhafızları seni ön kapıdan içeri alacak."

"Dinliyorum," dedi Kaldar.

"Benim özel yeteneklerim var," dedi Magdalene. "Edge'de benim gibi insanlara kahin derler."

Düşündüm. Yılan bakışı şimdi anlam kazanmıştı.

"Herkesin sorunları vardır," dedi Münevver, sesi hafifti. "Patronun seni delirtiyor, işin seni baskı altında tutuyor, saçların dökülüyor, fazladan elli kilo taşıyorsun ve karının ikinci el araba satıcısıyla yattığından şüpheleniyorsun. Çok yıprandınız ve bana geldiniz. İki iyi çalışan sizi şu koridordan geçiriyor ve kendinizi burada buluyorsunuz."

Tabii ki. Birkaç Edger neredeyse herkesi sınırdan Edge'e sokabilir. Sadece kendi sihirlerini o kişiye aktararak geçmesini sağlarlar.

"Bana sorunlarınızı anlatıyorsunuz ve yirmi dakika sohbet ettikten sonra kendinizi daha iyi hissetmeye başlıyorsunuz. Ne kadar uzun konuşursak, hayatınız o kadar kolaylaşır. İnsanlar mutluluğun parayla ilgili olduğunu düşünüyor. Oysa öyle değil. Her şey algıyla ilgili. Yılda yirmi bin dolar kazanan bir donut dükkânı tezgâhtarı, iki yüz bin dolar kazanan bir masa başı çalışanından daha mutludur çünkü tezgâhtar aldığı her molanın değerini bilir. Bana gelenler sadece olumsuzluklara odaklanıyor, ben de onları hayatlarını pembe gözlüklerle görmeleri için yeniden düzenliyorum."

"Ve karşılığında sana tüm sırlarını anlatıyorlar." Audrey ağzını kapattı. *Oops.*

Münevver sanki onu ilk kez görüyormuş gibi tek bir bakış attı. "Evet, öyle."

Kendi tehliken için kahinlere gittin. Size kendinizi çok iyi hissettirdiler. Ama bir de bakmışsınız ki onlara sokağın aşağısındaki Bob'la olan ilişkinizi, çocuklarınıza kızdığınız o zamanı ve Hilda Teyze'nin size bıraktığı yirmi bin doları anlatmışsınız. Kâhinler bilgi ticareti yaparlardı. Çoğu Edgers bunu bilirdi.

"Yıllar boyunca kendim için iyi şeyler yaptım. Ama şimdi bir sorunum var."

Münevver en yakındaki masadan bir kumanda aldı ve tıkladı. Duvarın bir bölümü yana kayarak düz bir ekran ortaya çıkardı. Münevver dizüstü bilgisayarını açtı, hızlıca bir şeyler yazdı ve düz ekran ateşlenerek takım elbiseli, gülümseyen bir adam gösterdi. Otuzlu yaşlarının başında, sağlıklı bir bronzluk, parlak beyaz dişler, kuaförde ağartılmış saçlar. Yakışıklı ama aşırı değil. Onu iyi bir elektrik süpürgesi satıcısı ya da başarılı bir seri katil yapacak türden bir yüzü vardı: açık, dürüst, kendinden emin ve hoş. Yaşlı kadınlar onun "iyi bir çocuk" olduğuna karar verir ve kapılarını ona açarlardı, sorun olmazdı.

"Edward Yonker." Magdalene kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ed Junior olarak da bilinir. Kutsanmışlar Kilisesi'ni yönetiyor. O bir refah vaizi."

Kaldar başını salladı. "Anlıyorum."

"Ed de benim gibi ama onun uzmanlık alanı kalabalıklar. Eğer karnavalcı olsaydı, gökyüzü dolandırıcısı olurdu."

Audrey bitkiye biraz daha baktı. Birkaç çadır diriliş vaiziyle tanışmıştı ve hiçbiri iyi değildi. Cehennem vaazı verirler, kalabalığı histeriye sürüklerler, birkaç ucuz numara yaparlar, sonra da para toplama tabağını elden ele dolaştırırlardı. Gökyüzü dolandırıcıları, gösteriştten başka bir şey yapmazlar.

"Ed'in gücü o kadar etkileyici değildi, bu yüzden ona pek dikkat etmedim. İki yıl önce kendine Garipler'den bir alet aldı ve birden kilisesi büyümeye başladı. İki kez taşındı ve şimdi yeni ve güzel bir binası var. Ed mega kilise statüsüne ulaşmayı hedefliyor ve müşterilerimin üzerine yürüyor."

"Onların yükünü de kaldırıyor mu?" Kaldar sordu.

Münevver yüzünü buruşturdu. "Mutluluk bulaşıcıdır. Onlara daha nazik ve şefkatli olmayı öğretiyorum, çünkü bu da çevrelerindeki insanları daha mutlu ediyor."

Audrey neredeyse homurdanıyordu. Magdalene Moonflower, yeni Rahibe Teresa.

Dostlarınıza karşı nazik olun ve bana şu yaklaşan işten bahsedin.

Böylece borsacımlı arayabilirim.

"Ed onlara zengin bir piç olmalarının sorun olmadığını söylüyor. Onlara İsa'nın mutlu olmalarını istediğini söylüyor." Kahin ekrana baktı. "Onu daha önce adamlarımdan ve müşteri listemden uzak durması için uyarmıştım. Benim için çalışan bir kız vardı. Hoş, tatlı bir kızdı, çok zeki değildi ama çok gayretliydi. Çok ciddiydi. Hayatında bazı sorunlar vardı ve her ne sebeple olursa olsun bana gelmedi; onun yerine kiliseye başvurdu."

Hiç şaşırmadım, diye düşündü Audrey. Kadınla ancak yarım saat geçirebilmişti ve Magdalene'in kafasını karıştırmasına izin vermektense dışlarını çekirtmeyi tercih ederdi.

"Ed ona kancayı taktı. İşe gelmeyi bıraktı. Adamlarımdan biri onu bir daha gördüğünde Ed'in korosunda şarkı söylüyordu. Şimdi onun Kutsanmış Bakirelerinden biri. *İnzivaya çekiliyor.*" Magdalene bu kelimeyi zehir gibi tükürdü. "Özel katılımcıları için."

"Peki ne istiyorsun?" Kaldar sordu.

"Onun aletini istiyorum. Onu bana getir, ben de seni Morell'in kalesine sokayım."

Kaldar eğildi. Münevver elini uzattı ve dudakları elini hafifçe okşadı.

Ew.

Kaldar, "Bir anlaşmamız var," dedi.

Münevver'in ininden dışarı adımını attığı anda Audrey temiz havayı içine çekti. Kaldar sırtına hafif bir el koyarak onu caddenin karşısına geçirmeye çalıştı.

Kenara çekildi. "Kaldar, o elinle bana dokunma." "Neden?"

Audrey caddenin karşısına geçti. "Onunla Magdalene'e dokundun." Kaldar kıkırdadı. "Bulaşıcı değil."

"Bunun garantisi yok."

O sabah ikinci el bir araba galerisinden "ödünç" aldıkları Ford'a ulaştılar. "Seni gerçekten kızdırdı, ha?" Kaldar kilitleri açtı ve ona kapıyı uzattı. Oturmak için yöneldiğinde Kaldar'ın eli kalçasına değdi.

"Bir şeyler yapıyorum. Bu insanları üzüyor ama sonuçta onlar sadece eşya. Değiştirilebilirler. Anıları ve sırları alıyor ve ona güvenen insanları mahvediyor. O bir yılan."

"Ben de köpekbaliğı sanmıştım."

Araca bindiler ve Kaldar motoru çalıştırdı. "Bu konuda ciddi değil misin?" diye sordu.

"Ben çok ciddiylim."

"Kaldar, böyle işler zaman alır. Peşimizde cinayete meyilli bir mavi kanlı olduğunu unuttun mu?"

"Nereye gittiğimizi bilmiyor. Birkaç günümüz var." Arabayı sokağa çekti.

"Bu işi başarmak için en az iki haftaya ihtiyaımız var, bunu sen de biliyorsun." "O zaman elimizi çabuk tutmamız gerekecek."

Ona baktı.

"İçimden bir ses bu sefer kaderin benimle olacağını söylüyor,"

dedi ona. "Kader mi?"

"Mhm. Bu iş başladığından beri beni iki kez yumrukladı. Bir pcğe ihtiyaım var. Neden gidip Yonker'ı gzetlemiyoruz? Fikrini değiştirebilirsin."

"Peki ya ocuklar?"

"Wyvern ile gvendeler. Ayrıca Gaston şimdiye kadar yerlilerle konuşup dönmüş olmalıydı. Aptalca bir şey yapmalarını engelleyecektir. İyi olacaklar."

Başını iki yana salladı. "Hayata genel yaklaşımın bu, değil mi? Kanat ırp ve her şey yoluna girsin."

"Hey, şimdiye kadar işe yaradı."

"Sen imknsızsın," dedi ona.

Kaldar güldü.

DOKUZ

KALDAR dürbünü Audrey'e uzattı. Yolun dışında, büyük bir market olan Vans'ın arka tarafına park etmişlerdi, çalıntı arabaları diğerlerinin arasında sadece isimsiz bir araçtı. Birkaç yüz metre ileride, otoparkın arka tarafında, büyük Kaliforniya çınarları ve alev ağaçlarıyla çevrili, parlak kırmızı çiçeklerle ışıldayan kahverengi-bej renkli büyük bir bina duruyordu. Kutsanmışlar Kilisesi. Sağlam, dayanıklı, yepyeni, büyük, lekesiz pencereleri ve çift kapılı girişinin önünde geniş bir revağı vardı. Binanın çan kulesi yoktu, kilise olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Olsa olsa küçük bir kongre merkezini andırıyordu.

Audrey dürbünü aldı. Parmak uçları onun elini okşadı. Kafasının içinde onu öpüyor, ahududu dudaklarının tadına bakıyordu. Tabii ki, onun küçük fantezisinde kız buna bayılıyordu. Boş boş, onun kendisini öpmesini isteyip istemediğini merak etti. Geri çekilecek miydi, öpücüğün içinde eriyecek miydi, ...

"Çocuklar," dedi ve dürbünü ona geri uzattı.

Baktı. Bir grup ergen çocuk kapıya doğru ilerliyordu, her biri solgun bir şey taşıyordu . . . Kaldar yakınlaştırdı. "El ilanları. El ilanları taşıyorlar."

Audrey dürbüne uzandı ve adam da dürbünü ona verdi. "Çok zayıflar," diye mırıldandı. "Muhtemelen kaçaklar. Burası sıcak. Şehir onlarla dolu. Onları yürüten reklamlar olarak kullanıyor."

Otuzlu yaşlarının başında, elinde bir pankart taşıyan bir adam çocukları takip etti. Kapılar açıldı ve iki kadın sandviçlerle dolu bir el arabası getirdi. Çocuklar sıraya girdi. Adam elindeki pankartı çimenlere doğru itti ve sıranın sonuna katıldı.

Audrey, "İsa'ya gelin ve bereketli bir hayat yaşayın," diyordu. "O bir refah vaizi, tamam. Ugh."

"Ben de sana bunu soracaktım," dedi Kaldar. "Refah vaizi nedir?"

Audrey dürbünü yüzünden çekti. Gözleri şaşkınlık ve öfkeyle kocaman olmuştu. Çok komik görünüyordu.

"Refah vaizinin ne olduğunu bilmiyorsun ama yine de işi kabul ettin, öyle mi?"

"Bunu açıklamak için sen varsın." "Kaldar!"

Daha yakına eğildi. "Adımı söyleme şeklin hoşuma gidiyor, aşkım. Tekrar söyle." Gösterge panelinden kâğıt bir harita kopardı. "Hayır."

"Auudreey?" Saçının bir tutamıyla oynadı. Sesi, genellikle onunla yatmasını sağlayan o sessiz ve samimi mırıltıya dönüştü. "Adımı söyle."

Ona doğru eğildi, göz kapakları yarı açıktı, uzun kirpikleri yanaklarını havalandırıyordu. Yüzünü onunkine doğru eğdi, yaklaştı, yaklaştı. Dudakları aralandı.

İşte geliyor.

"Salak."

Ouch.

Alnına haritayla hafifçe vurdu. "İşine odaklan."

Bu kadın onu çıldırtıyordu. "Odaklanırdım ama reddedildim ve şimdi kendime acımam gerekiyor. Yani refah vaizleri. Nedir onlar?"

Audrey içini çekti. "Hristiyanlık hakkında ne kadar bilgin var?"

"İncil'i okudum," dedi ona. "İyi kısımlarını."

"Dur tahmin edeyim, savaşları, zengin kralları ve kadınları olanlar mı?"

Ona masum bir bakış attı. "Daha yeni tanıştık ama yine de beni çok iyi tanıyorsun."

"Bilmiyorsanız söyleyeyim, Yeni Ahit, yani İsa'nın olduğu Ahit, zengin insanları pek önemsemez. Matta İncili'nde zengin bir prensin İsa'yı ziyaret ettiği ve ona cennete nasıl girebileceğini sorduğu bir hikaye vardır. İsa da ona Emirleri yerine getirmesini ve eğer gerçekten cennetteki yerini garantilemek istiyorsa tüm mal varlığını yoksullara vermesini söyler. Şu ünlü ayet buradan gelir: "Bir devenin iğne deliğinden geçmesi, zengin bir adamın Tanrı'nın Egemenliği'ne girmesinden daha kolaydır. Aynı şekilde başka şeyler de vardır. Markos, Luka ve Yakup, hepsi de temelde ne kadar zengin olursanız cennete gitmenin o kadar zor olacağını, çünkü zengin insanların günaha düşüp açgözlülüklerine teslim olduklarını söyler."

"Para sevgisi bütün kötülüklerin anasıdır." İncil'i okumuştı ve bu söz aklından çıkmamıştı. Bunu bir uyarı olarak kabul etti.

"Timothy 6:10." Audrey omuz silkti.

"Benim bakış açıma göre, yoksulluk da sevgi ve mutluluk getirmiyor."

Elini ona doğru salladı. "Sözün özü, Hristiyanların ruhen zengin olması gerekir, parayla değil. Eğer kendin için iyi şeyler yapıyorsan ve

Bir Hristiyanısanız, bu size iki seçenek bırakır: ya cennete gitmek için paranızı dağıtmaya devam edersiniz ya da her şey yolunda gidecekmiş gibi davranıp cehenneme gitmemeyi umarsınız. Refah vaizleri bu korkuyu avlıyor: Tanrı'nın hepimizin zengin ve mutlu olmasını istediğini ve fazladan paraya sahip olmanın ve lükslerle dolu iyi bir hayat yaşamanın sorun olmadığını vaaz ediyorlar."

"Bu iyi bir iş," diye düşündü Kaldar. "Kimse her Pazar kiliseye gidip kınanmak istemez ve cemaat ya zaten zengindir ya da-"

"Zengin olmayı umuyorum," diye bitirdi Audrey.

"İyi işler yapmak gerekli değildir - tabii ki kiliseye cömertçe bağışta bulunmak dışında."

"Elbette." Audrey burnunu kırıştırdı. "Kilisenin paraya ihtiyacı var."

Gerçekten de öyle. "Tüm bu suçluluk duygusu ve tüm bu varlıklar, güzel bir pakete sarılmış." "Lezzetli, çikolatalı trüf gibi." Audrey dudaklarını yaladı ve

düşüncelerini çukurdan çıkarıp hedefe geri döndürmek. "Sert bir ahlak kabuğunun dışında, kaymak gibi, çökmüş banka hesaplarının içinde."

Kaldar direksiyona vurdu. "Çeki imzala, ticaret ofisine gönder." "Daha da iyisi, bize hesap numaranızı verin, ağır işleri biz yapalım. Senin için para çekiyorum."

"Kolay para."

"Evet. Bütün kilise enayilerle dolu."

Birbirlerine baktılar ve sırıttılar.

"Güçlerimizi birleştirirsek, sence bu kasabayı ne kadar çabuk temizleyebiliriz?" Audrey sordu.

Kaldar kafasında hesapladı. "Altı ay içinde milyoner oluruz. Güneyli payını alırsan daha da hızlı."

İkisi de kiliseye ve önündeki çocuklara baktı. "Peki Ayna sana iyi para ödüyor mu?" Audrey sordu.

"Herhangi bir malikane satın almaya yetecek kadar değil," dedi.

Kiliseye biraz daha baktılar. "İyi adam olmak bazen berbat bir şey," dedi Audrey.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kilise bir teselli yeri olmalıdır. Bazı insanlar için trajedi yaşandığında dayanacakları tek yer orasıdır. Bunu avlamak için özel bir tür pislik olmanız gerekir."

Orada kişisel bir şeyin yankısı vardı; ama araştırırsa, kadının tüm kapılarını kapatacağını biliyordu.

"D ı ş a r ı d a bir sürü pislik var." Kaldar arabayı çalıştırdı. Kafasında bir plan oluşmuştu.

"Evet, onlardan hiç sıkıntımız yok gibi görünüyor."

"Tüm bu Yonker köpek ve midilli gösterisinin nasıl işlediğini anlamak için içeriden birine ihtiyacımız var."

"Gece ve Gündüz dolandırıcılığı yapmak ve çocukları Gece ekibi için kullanmak istiyorsunuz, değil mi?"

Onun düşünce akışını yakalayış şekli esrarengizdi. İki çocuk kaçakların arasına karışmak için mükemmel yaşıyordu.

"Üstesinden
gelebilirler." "Ya
yapamazlarsa?"

"Bu çocuklar çoğu yetişkinden daha fazla şey yaşadı. Ben de onların yaşındayken kaçtım. Sakın bana yapmadığını söyleme."

"Senin ve benim başka seçeneğimiz
yoktu," dedi ona. "Onlara soracağım.
Sipariş vermeyeceğim."

"Doğru, hangi on dört yaşındaki çocuk bu macerayı geri çevirir ki?"

Bu endişenin nereden kaynaklandığını çok iyi anlıyordu. Audrey ailesi tarafından kullanıldığını hissetmişti. Bu onda yaralar bırakmıştı ve çocukların sömürülmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Her iki çocuğun da son dört ya da beş yıldır savaş eğitiminde olduğunu bilmiyordu. Jack'in düzenli olarak av öldürdüğünü ve George'un bir flaş patlamasıyla bir vücudu ikiye bölebileceğini bilmiyordu. Ona göre onlar çocuktı ve onlara kendi deneyimlerinin prizmasından bakıyordu.

"Onları hafife alma," dedi Kaldar. "George kırılgan görünüyor ama iyi eğitilmiş. Gaston onları sınava tabi tuttu ve George kendi başının çaresine bakabilir. Çocuk çok zeki. Gerçekten, tüm şakalar bir yana, çok zeki. O bir Edger ve mavi kanlılar bunu ona asla unutturmuyor. Onun sosyal statüsündeki diğer çocukların ulaşamayacağı şeyler."

"İyi olmak yeterli değil," dedi Audrey. "En iyisi olmak zorunda. Ama George beni endişelendirmiyor. Jack endişelendiriyor."

Kaldar omuz silkti. "Jack omzunda çip olan bir genç. Ben de öyleydim, sen de öyleydin, eminim herkes bir zamanlar böyle olmuştur. 'Dünya bana karşı' düşüncesinden sıyrıldığında, becerikli ve akıllı bir çocuk. Ve çoğu Dönüşen'in aksine, diğer insanları neyin yönlendirdiğini anlamaya gelince oldukça keskin. Anladığından daha az anlıyormuş gibi davranmayı seviyor."

"Neden?"

"O bir kedi," dedi Kaldar. "Sanırım bu onun doğasında var. Merak etmeyin. Kendini koruyacaktır."

"Bundan son derece emin görünüyorsun. George ikisini çok az tanıdığını söyledi."

"William'ı tanıyorum," dedi Kaldar. "Kuzenim Cerise ile evli, kendisi daha çok küçük kız kardeşim gibidir. Eğer onun hayatı ve mutluluğu söz konusu olsaydı, William sırf onun gülümsediğini görmek için dünyayı yakardı. Jack de William gibi bir Dönüşen. Kardeşini korumak için dünyayı ve ayı yerinden oynatır."

"Yani bir çocuğu diğerini manipüle etmek için kullanıyorsunuz." Audrey başını salladı. "Hiç vicdanın yok mu senin?"

"Hayır. Onlardan benimle gelmelerini istemedim. Bunu onlar istiyor ve riskleri anlayacak yaşlar."

Audrey ondan uzaklaşıp pencereden dışarı baktı. Göz ucuyla onun profilini inceledi. *Surat mı asıyordu? Hayır, hesaplıyordu.*

"Eğer o gün sen ve ben olacaksak, alışveriše gitmem gerekecek," dedi. "Ucuz olmayacak. Para için dolandırıcılık mı yapmamız gerekiyor?"

Zihinleri paralel raylar üzerinde giden iki tren gibiydi. Kaldar onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Kendini açıklamak, herhangi bir şeyi haklı çıkarmak ya da planının işe yarayacağına onu ikna etmek zorunda değildi. Kaldar onun fikirlerini havada kapıyor ve onlarla koşuyordu. Ailesiyle birlikte bir dolandırıcılık yaptığında bile, onlara planı yavaş yavaş anlatarak ikna etmesi gerekiyordu ama ailesinin çoğu öldürme ya da büyü konusunda, çoğu zaman da her ikisinde de başarılıydı. O ise hırsızlıkta, dolandırıcılıkta ve ne pahasına olursa olsun para kazanmakta ustaydı. Onu sevmediklerinden ya da ona güvenmediklerinden değil, ama hiçbiri onu anlamıyordu. Audrey anlıyordu. Onunla oturup, hakkında bilinmesi gereken her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğrenene kadar sorular sormak istiyordu. Ama bunu yaptığı anda Audrey bir geyik gibi kaçacaktı. Onun yerinde olsa böyle yapardı.

Ve çok güzeldi. Sıfatları gözden geçirdi: "Seksi," "ateşli," "arzulanan," hiçbiri yeterince doğru değildi. Nefis. Lezzetli. Hayır, o bir kadındı, pasta değil. Kelimeler tükendi ve pes etti. Onu istiyordu. Ona, dumanla dolu bir odada temiz havaya ihtiyaç duyan bir adam gibi ihtiyaç duyuyordu. Onun giysilerini soymak ve o güzel göğüslerini öpmek istiyordu.

...

"Dünya'dan Kaldar'a mı?" "Evet, aşkım?"

"Para için dolandırıcılık yapmak zorunda mıyız? Ve bana 'aşkım' deme."

"Gerekmiyorsa neden kendimizinkini harcayalım?" Onun çalışmasını görmek için can atıyordu. Bu onun için bir fırsattı. Ona baktı ve durumu test etti. "Bu bir sorun mu, *aşkım*?"

Audrey ona döndü, gözlerinde sinsi bir kıvılcım saklanıyordu. "Bana 'aşkım' diyebilecek tek erkek, çok ama çok eğlenceli bir gecenin ardından yanımda uyanıyor olacak."

Eğlenceli bir gece. Oh, evet.

"Tahmin et ne oldu?" Daha yakına eğildi. "Sen asla o adam olamayacaksın."

Kaldar güldü. "Eğer isteseydim, her sabah yanımda uyanır, kolumu sana dolayarak yatıyor olurdun. Sırf kıını okşayabileyim diye yatakta bana daha da yaklaşırdın."

"Tanrım, kendini Tanrı'nın kadınlara armağanı sanıyorsun, değil mi? Seni zavallı, kandırılmış adam."

Ona en güzel gülümsemesiyle vurdu. Kızın gözleri büyüdü. Derin bir nefes aldı. "Hayır, o baştan çıkarıcı surat olmaz. Bu berbat giysileri çıkarma ihtiyacıyla dolup taşıyorum. Ne oluyor böyle? Anlamıyorum. Oooh. Ahhh." Bileğini alnına dokundurdu. "Biri bana yardım etsin. Kendi sıvılarımla ıslanıyorum."

Kötü kadın.

"Bak şimdi, bunu yapmamalıydın," dedi Kaldar. Kız ona masum bir bakış attı.

"Kendini bir meydan okumaya dnştrdn. şimdi prensiplerim gereği seni baştan çıkarmam gerekecek."

"Deneyebilirsin. Bir yere varacağından değil. Eğer aşık olsaydın, bu bir şey olurdu, ama ikimiz de bunun gururla ilgili olduğunu biliyoruz." Audrey onun kolunu okşadı. "Her şey yolunda. Utanç verici başarısızlığından kimseye bahsetmeyeceğim. Bunu tamamen gizli tutacağım." Dudaklarını kilitleyip anahtarı fırlatacakmış gibi yaptı.

"Bunu sana arşaflarımın üzerine yığıldığında, mutlu ve nefessiz kaldığında hatırlatacağım." Daha yakına eğildi. "Bunu kafamda canlandırıyorum. Mmm, çok hoş görünüyorsun."

"Günü atlatmana yardımcı olan fanteziler her neyse," dedi

Audrey. "ok nazıksın."

"Bana bir maliyeti olmadığı sürece hayırseverlikten yanayım."

Hayırseverlik mi? Benim için mi?

Tüm bunlar sona ermeden önce ya sevgili olacaklardı ya da b i r b i r l e r i n i öldüreceklerdi. şu anda hangisinin olacağına dair hiçbir fikri yoktu.

AUDREY pencereden dışarı baktı. Araba, özellikle de ön taraf söz konusu olduğunda, umutsuz bir yer sıkıntısı çekiyordu. Özellikle de ön koltuklarda. Özellikle de ön koltukta tamamen çok yakın oturan Kaldar'a.

Ve Kaldar her geçen dakika daha da ateşleniyordu. İlk tanıştıklarında yakışıklıydı, sonra ateşliydi ve şimdi karşı konulmaz kategorisine girmişti. Ona doğru eğilip o yatak odası sesiyle adını söylediğinde, vücudundaki her sinir dikkat kesildi. Gerçekten de ürpermişti. Eğer eğilip onu öpseydi, o da hemen onu öper, sonra da aklına bir şey gelmesin diye ona bir tokat daha atardı. Ona bakmaktan hoşlanıyordu. Onun sesini seviyordu. Onun kendisine ilgi göstermesini seviyordu. Broken'daydılar, bu da Kaldar'ın artan ateşinin sihir olamayacağı anlamına geliyordu ve geriye tek bir açıklama kalıyordu: ona aşık oluyordu.

Audrey ona baktı. O bakınca sağına döndü ve ona şeytani sırıtışını yaptı. *Vay canına*. Başı büyük beladaydı. Audrey gözlerini devirdi ve pencereden arkasına baktı.

Eğer nakit sıkıntısı çekiyorlarsa, Kaldar'ı boş bir kahve kutusu ve okumak için bir telefon rehberi ile bir sokak köşesine oturabilirlerdi. Kadın kalabalığı trafiği engellediği için polisler onları kovalayana kadar iyi para kazanırlardı. Mesele sadece görünüşü değildi. Yalnızca görünüşüne bile karşı koyabilirdi. Gözlerindeki hınzır parıltıydı. Zeki, sinsi bir piçti, ayakları üzerinde hızlıydı ve gümüş bir dille donatılmıştı. Tanıdığı en iyi profesyonellerle bile başa çıkabilirdi.

Audrey iç çekişini gizledi. Büyükannesi ölmeden önce Audrey'e tek bir öğüt vermişti: asla bir dolandırıcıya aşık olma. Dolandırıcılar dolandırıcılığı bırakamazdı. Bu bir uyuşturucu, bir bağımlılık gibiydi, tıpkı onun kilit açması gibi. Kaldar gibi doğuştan dolandırıcılar da sırf zevk için dolandırıcılık yaparlardı. Onlar için her şey bir oyundu ve çok geçmeden oyun sadece "bu zavallı enayinin parasını alabilir miyim" değil, "karımı olmam gereken yerde olduğuma inandırabilir miyim" haline geldi. Sonunda oyun "topumun ve zincirimın yanımdaki tüm kadınlardan haberdar olmasını engelleyebilir miyim" e dönüşür ve sonunda kalbiniz toz haline gelirdi. Babasının bunu yaptığını görmüştü, Alex'in hala ayıkken yaptığını görmüştü ve diğer dolandırıcıların da yaptığını görmüştü. Yalan söylediler, nasıl da yalan söylediler.

Kaldar bu oyunu oynamayacak kadar yetenekli, zeki ve gurur doluydu. Onun gerçek yüzünü bile bilmiyordu. Ona görmek istediğini düşündüğü şeyi gösteriyordu. Ve kızın tüm bunları kabullenmesini bekliyordu çünkü kız en başından beri skoru biliyordu. İş dünyasındaki tüm kızlar bunu biliyordu. Bir gangsterle evlen, hapishaneden ödemeli arama al. Bir kumarbazla evlen, maaş çekini sakla. Bir dolandırıcıyla evlen, kırık bir kalbe bakıcılık yap. Yatağını yaptın ve içinde yatmak zorundaydın.

Hayır, teşekkür ederim. Adam saçlarıyla oynadığında nabızı ne kadar hızlanırsa hızlansın, bu tür bir kalp ağrısı istemiyordu. Birinin "top ve zinciri" ya da "yaşlı kadın"ı olmak da istemiyordu. Eğer bir erkek onun tarzını bu kadar sıkıldığını düşünüyorsa, gidip kendine başka birini bulabilirdi. Açık sözlü ve güvenilir birine ihtiyacı vardı ama o zaman da bu tür adamlar sıkıcıydı. Audrey kendi kendine gülümsedi. Sıkıcı ve güvenilir biriyle yetinmek için her zaman zaman vardı. Kaldar'la flört etmek eğlenceliydi. Hatta ayak parmaklarını o sulara daldırabilirdi ama yakın zamanda yüzmeye başlamayacaktı. Tabii önce onu parmağında oynatmazsa.

İşte bu bir meydan okuma olurdu.

JACK wyvern'in sırtına tünedi ve etraflarındaki çalılık ormanı izledi. Broken'da kurtardığı küçük kedi yanında yatıyordu, sıkı, tüylü bir topun içine kıvrılmıştı. Artık o kadar sıska değildi ve Jack kürkündeki yeşil boyanın çoğunu kesip yıkamıştı. Küçük kedi hâlâ miyavlamıyor ya da mırlamıyordu ama annesinin peşinden giden yavru bir ördek gibi Jack'i kampın etrafında takip ediyordu. Jack'in umurunda değildi.

Biraz daha uzakta, wyvern'in kalçalarına yakın bir yerde, Acımasız Ling onları tetikte, şüpheli gözlerle izliyordu. Kaldar ve Audrey gitmişti ve Audrey olmadan rakun gergin, halsiz bir ninniye dönmüştü. Genellikle bir rakun gün ışığında dışarıdaysa hasta, çaresiz ya da kuduzdur. Bu ise güneş ışığının altında oturuyor ve umursamıyordu. Tuhaf.

Aşağıda, George eskrim rutinine devam ediyordu. Hamle yap, geri çekil, hamle yap, geri çekil. Gaston da günün büyük bölümünde ortalıkta yoktu. Yerlilerden bilgi toplayacağını söylemişti ama şimdi geri dönmüş, defterine bir şeyler yazıyordu.

Güneş wyvern'in sırtını kavurdu. Jack gerindi. Mmmm, sıcak. Garip yaratıklar, wyvernler. Okul kitaplarında son derece zeki oldukları, köpeklerden, tilkilerden daha zeki oldukları yazıyordu ama Jack bir wyvern'ün ne kadar zeki olduğunu nasıl anlayacağını bilemiyordu. Uçmadığı zamanlarda

Wyvern bir kaya gibi hareketsiz yatıyordu. Canlandığı tek zaman, Gaston'un sabahları ağzına bir kova yemek macunu döktüğü zamandı.

Jack kıpırdandı. Küçük kedi bir kulağını kıpırdattı, sarı gözlerinden birini açtı ve ona baktı. Jack parmağını dudaklarına götürdü ve ona, "Şşşt. Kal." Küçük kedi gözlerini kapattı.

Jack kayarak wyvern'in başına doğru ilerledi, bir gölge gibi sessizdi. Akıllıca, doğru. Bir bakalım. Mavi omzu, asırlık bir ağaç kadar kalın olan uzun boynu, wyvern'in çenesinin köşesinden çıkan parlak mavi saçığı geçti.

Ağır göz kapakları şak diye açıldı. Jack dondu kaldı.

Bir yemek tabağı kadar büyük, altın sarısı kocaman bir göz ona bakıyordu. Koyu gözbebeği küçüldü, odaklandı.

Jack kıpırdamadan durdu.

Devasa kafa döndü, pullu dudak Jack'ten sadece bir metre uzaktaydı. Altın rengi gözler ona baktı, alev alev yanıyordu.

Jack küçük, sık nefesler aldı. Gözünü

kırpma. *Gözünü kırpma.*

Wyvern'in burun deliklerinden iki rüzgâr fırladı. Jack doğruca yukarı sıçradı, yerden sekerek bir sıçrama daha yaptı ve en yakındaki ağaca tırmandı.

Açıklıkta Gaston eğilmiş, aptal gibi gevrek gevrek gülüyordu. "Hiç komik değil!"

"Orada olduğunu biliyor, seni aptal. Sadece umursamamayı seçiyor." Wyvern başını eğdi.

George doğruldu ve mızrağını kınına soktu. "Kaldar ve Audrey geri döndü."

Jack kimse ona rahatsız edici sorular sormadan ağaçtan indi. İhtiyacı olan tek şey buydu. Özellikle de Audrey orada olacağı için. Audrey güzeldi. Gerçekten çok güzeldi.

On dakika sonra, Kaldar ve Audrey patikadan yukarı çıktıklarında, o yine wyvern'in üzerinde oturuyordu. Bu şekilde kimse onun korktuğunu düşünmeyecekti. Korktuğundan değil. Sadece temkinliydi.

"Bir işimiz var," diye seslendi Kaldar. "Buraya gelin."

Jack kanattan aşağı kaydı ve gelip George'un yanına oturdu. Kaldar'ın Magdalene ve Ed Yonker hakkında açıklama yapması yaklaşık on beş dakika sürdü.

"Haddimi aşıyor olabilirim," dedi George, "ama neden sadece davetiyeyi çalmıyoruz?"

"İşe yaramayacak," dedi Audrey ona. "Birincisi, nerede olduğunu bilmiyoruz."

"İkincisi," diye devam etti Kaldar, "eğer onu çalarsak, Morell'e bizde olduğunu söyler. Doğruca bir tuzığa düşmüş oluruz."

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum," dedi George.

Kaldar ona "Nefret 'iş yapmıyor' anlamına gelmez" dedi. "O haklı. Bu çok maliyetli bir hata," dedi Audrey.

Kaldar yeğenine döndü. "Gaston, Yonker hakkında bir şey bulabildin mi?"

Gaston not defterini çevirip açtı. "Ed buralı. Doğma büyüme Kenarda. Ailesi hala buranın 6 mil doğusunda yaşıyor. Buradaki Kenar İsviçre peynirine benziyor, hani şu delikli olan. Kenar'ın kabarcıkları Garip'in ve Kırık'ın her yerinde ortaya çıkıyor. Sınır çok ince ve Kenar'ın kendisi de o kadar geniş değil ama burada çok sayıda insan yaşıyor ve birkaç güçlü tüccar ailesi var. Aileler barışı koruyor."

"Mantıklı," dedi Kaldar. "Çatışma iş için kötüdür."

"Ed pek sevilen biri değil. Beklenti, büyük bir iş yaptığında arkadaşlarını işe almasıydı ama o bunun yerine dışarıdan yetenekler getirdi. Yerel halk onun pastasından hiç kırıntı almıyor. Magdalene de pek sevilmiyor. Pek güvenilir biri sayılmaz. İşte ilginç bir haber: Magdalene ve Yonker birkaç kez neredeyse kan davasına tutuşacaktı ve eğer herhangi bir kavgaya tutuşurlarsa ailelerin onları ezeceği konusunda ciddi bir şekilde uyarıldılar. Tüm eğlence ve oyunları sona erecekti."

"Yani iyi oynamak zorundalar," dedi Audrey. "Ve Magdalene kuralların etrafından dolaşmak için bizi kullanıyor."

"Oldukça fazla. Yonker'ın Edge'de yaklaşık yirmi dönümlük bir yerleşkesi var, etrafı çitle çevrili ve içinde devlet sırları varmış gibi korunuyor. Çok sayıda muhafız var ve iyi eğitilmişler. Ahşap Katedrali de orada."

Audrey gözlerini devirdi.

"Dolandırıcılık şu şekilde işliyor." Gaston notlarını tekrar kontrol etti. "Zengin insanları kilisesine davet ediyor, onlarla bir süre flört ediyor ve eğer paraları varsa onları özel inzivasına, Ahşap Katedral'e davet ediyor. Normal bir şekilde gidiyorlar ve onun bir peygamber olduğunu düşünerek çıkıyorlar. İçeride nasıl bir aygıtı varsa, işe yarıyor."

Kaldar George'a baktı.

George kaşlarını çatı. "Kalabalık kontrol cihazları Mutluluk Bahçeleri dışında yasadışıdır ve orada bir sorumluluk formu imzalamanız gerekir."

"Mutluluk Bahçesi kulağa geldiği kadar kötü mü?" Audrey sordu.

Kaldar, "Hayır, ama adını ilk duyduğumda bir genelev olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Depresyonda olan ve intihara meyilli insanlar için son çare. Bir onay formu imzalıyorsunuz ve sihirle size iyi duygular pompalanırken güzel çiçekler ve ılık su havuzları olan bir bahçede etrafta sığıyorsunuz."

Audrey gözlerini kırptırdı. "Oh."

"Bir Vilad Feneri olabilir," dedi George. "Ya da bir çeşit duygusal yayıcı. Kesin bir şey söylemek için görmem gerek."

"Ed hakkında başka bir şey var mı?" Kaldar Gaston'a baktı.

"Fazla değil. Ed açgözlü biri ve güzel şeylerden hoşlanıyor: pahalı arabalar, iyi kıyafetler, gösterişli mücevherler. Kadınlardan da hoşlanıyor ama bunların hepsi ikincil kötü alışkanlıklar. Ed nihayetinde kalabalıkların her adımına tapınmasından zevk alıyor. Önemli biri olmak istiyor. Aslında San Diego Çocuk Merkezi'ne para veriyor ve hayır yemeklerine falan katılıyor."

Kaldar ve Audrey birbirlerine baktılar.

"Çocukları açıklıyor," dedi Audrey.

"Kutsanmış Gençlik Tanığı," dedi Gaston. "Sokak çocuklarını kendisi için çalıştırıyor. El ilanları dağıtıyorlar ve onlara yaz boyunca yerleşkesindeki Şahit Kampında kalmaları için bir yer veriyor. Parası olan orta yaşlı kadınlar buna bayılıyor."

"Kampın nerede olduğunu biliyor muyuz?" Kaldar sordu.

Gaston başını salladı. "Hayır ama tüfekli ve gerçek mermili adamlarının orayı koruduğunu biliyoruz. Ayrıca, bir orduyu uzak tutmaya yetecek kadar savunma büyüyle korunuyor. Burası eskiden ailesinin yeri. Yonkerlar birkaç yıl önce gerçekten güçlü bir Edge ailesiydi ama şimdi sadece Ed ve ailesi kaldı. O yavru köpeğin üzerindeki korumalar bir asırlık."

"Güzel." Audrey içini çekti. "Yani içeri girip büyüleyici beyin pişirme cihazını çalmak söz konusu bile olamaz."

Kaldar George'a baktı. "Bu cihazlar genellikle ne kadar karmaşıktır?"

George omuz silkti. "Şey, içi karmaşıktır, ama çoğu zaman normal nesneler gibi görünecek şekilde tasarlanırlar. Birinin duygularını manipüle etmek istediğinizde, insanların manipüle edildiklerini bilmemeleri daha iyidir. Bu tür şeyleri kötü karşılama eğilimindedirler."

"Peki biz neden bahsediyoruz?" Gaston sordu. "Vazo gibi bir şey mi?"

"Tam olarak değil." George ayağa kalktı. "Genellikle mücevherdir. Vericinin çalışması için, onu kendim ve etkilemek istediğim kişi arasına yerleştirmem gerekir."

etki. Diyelim ki Kaldar'ı manipüle etmek istiyorum." Kaldar'a döndü. "Muhtemelen bir bilezik yayıcıya sahip olabilirim ve yumruğuma ya da başka bir şeye yaslanabilirim, böylece bilezik ona bakar." George kolunu bileği Kaldar'a bakacak şekilde bükte.

"Aptal gibi görünüyorsun," dedi Jack ona.

"Kesinlikle," diye onayladı George. "Nesnenin göze çarpmayan bir şey olması gerekir. Ve genellikle nesne, kullanıcı büyüsünü ona odaklayana kadar hareketsiz kalır."

"Yani bekle," dedi Gaston. "Herkes için işe yaramayacak mı?"

"Hayır," dedi George. "Duygusal manipülasyon konusunda zaten biraz sihir yeteneğiniz olmalı. Bu cihazlar sadece bu tür bir büyüyü daha güçlü hale getiriyor. Yonker kalabalığı manipüle ettiği için, menzili olan bir şey arıyorsunuz, böylece büyü geniş bir açıyla yayılıyor. Bir taç ya da kendisiyle onlar arasında tuttuğu bir tür cihaz gibi."

"O taç takmazdı," dedi Audrey. "Burada bir Amerikan cemaatinden bahsediyoruz. Bunu kabul etmezler."

Kaldar, "Bu yüzden önce cihazın neye benzediğini bulmamız gerekiyor," dedi. "Sonra da bir kopyasını çıkaracağız."

"Neyin dışında?" Audrey ona bakakaldı.

"Hafıza alçısı," dedi Kaldar. "Ayna bana bundan bir küvet verdi. Doğru büyüye maruz bırakırsan cam, metal ya da ahşabı taklit eder. Gaston bu konuda çok iyidir."

Audrey kaşlarını çatı. "Ve yine, Yonker'a bu kadar hızlı yaklaşmak için paraya ihtiyacımız olacak. Çok ama çok paraya."

"Kafam karıştı," dedi Jack.

"Benim de öyle," dedi

George.

"Evet, biz de plana dahil olabilir miyiz?" Gaston sordu.

"Açıklamama izin verin," dedi Kaldar. "Yonker'ın insanların duygularını manipüle eden sihirli bir aleti var. Muhtemelen onu ormandaki kampta saklıyordur. O aleti çalmamız gerekiyor."

"O kısmı anladım," dedi Jack. "Ama onu nasıl çalacağız?"

"Bunun iki yolu var," diye devam etti Kaldar. "İlk olarak, aletin nerede ve nasıl korunduğunu öğrenmeliyiz. Bunu öğrenmek için Yonker'ın kampına sızmamız gerekecek, bu yüzden bu planı uyguluyoruz."

"Kafalarını daha da karıştırıyorsun," dedi Audrey. "Bir saniye araya girebilir miyim?"

"Elbette." Kaldar elinin bir hareketiyle onu davet etti.

"Bu soygunun adı Gece ve Gündüz," dedi Audrey. "İki takım var: Gündüz ekibi ve Gece ekibi. İki takım birbirini tanımıyormuş gibi davranacak. Jack ve George Gece takımı olacak.

Jack nefes verdi. *Nihayet. Wyvern'ün üzerinde oturmaktan başka yapacak bir şey. Evet! Evet!* Audrey devam etti. "Yonker'ın kilisesi kaçak çocukları kabul ediyor. Siz çocuklar kaçak gibi davranacak, Yonker kilisesindekilerin kilise için çalışmanıza izin vermesini sağlayacak ve kampa girmeye çalışacaksınız. Kampa girdikten sonra, George, aleti bulmak ve ne kadar ağır olduğunu anlamak için büyücülüğünü kullanabilirsin.

korumalı. Sinsi olmalı ve dikkat çekmekten kaçınmalısınız."

"Bu arada," diye ekledi Kaldar, "Audrey ve ben Gündüz ekibi olacağız. Yonker'a açık alanda yaklaşacağız ve dikkatleri üzerimize çekeceğiz. Yonker bize konsantre olacak."

"İşte eğlenceli kısım geliyor." Audrey gülümsedi. "Eğer alet iyi korunmuyorsa, Gece ekibi onu ya çalacak ya da bize söyleyecek ve biz de gizlice girip birlikte çalacağız."

Kaldar başıyla onayladı. "Eğer alet çok iyi korunuyorsa, Gündüz ekibi güpegündüz gerçek aleti sahesiyle değiştirecek, gerçek eşyayı cebe indirecek ve oradan çıkıp gidecektir."

Gaston elini kaldırdı. "Soru: Yonker aygıtın sahte olduğunu anladığında ne olacak?"

"Kıyamet kopacak," dedi Kaldar. "Ama alet anahtarı bize buradan çıkmak için yeterli zamanı kazandıracaktır."

"Peki ya olmazsa?" Gaston sordu.

Kaldar, "O zaman C planına geçer ve yolumuzu keseriz,"

dedi. Gaston, "Bu planı beğendim," dedi.

"Umalım da iş o noktaya gelmesin." Audrey önce George'a, sonra Jack'e baktı. "Bu soygun genellikle çok zaman alır. Zamanımız yok çünkü o sarışın sürtük peşimizde. Çok acele edeceğiz. Hata yapmamalıyız çocuklar. Hataya yer yok. Anladınız mı?"

Jack başıyla onayladı. *Hata yok, anladım.*

"Ve sana dışarı çıkmanı söylersek, kaçarsın," dedi Audrey. "Kaçarsınız ve arkanıza bakmazsınız."

"Onu dinleyin," dedi Kaldar. "Eğer soygunun ortasında fişi çekersek, siz ikiniz çekip gidersiniz. Anlaşıldı mı?"

Jack tekrar başını salladı.

"İkiniz birkaç günlüğüne kaçak gibi davranmayı becerebilir misiniz?" Kaldar sordu.

George başını salladı. "Bunu yapabiliriz."

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin," dedi Audrey. "Bunlar vicdansız insanlar. Ne yapacaklarını bilmiyoruz ama size yardım etmek için orada olamayabiliriz. Bu gerçek ve tehlikeli."

Ve onlar bebek değildi. "Bize bir şey olmaz," dedi Jack. "George'a ben bakarım."

"George için endişelenmiyorum." Kaldar ona baktı. Baskın, sert bir bakıştı bu. Jack sırtındaki görünmez tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Sağ tarafta, Gaston çenesini dikleştirerek ayağa kalktı ve Kaldar'ın yanında durdu. Gaston'un gümüşü gözleri Jack'e dik dik bakıyordu. Dövüşmeye hazırды.

"Neden benim için endişeleniyorsun ki?" "Sen mızımız bir bebeğin," dedi Gaston. *Ne?*

"Kendin için üzölmeyi seviyorsun, Jack," dedi Kaldar. "Her şey Jack'le ilgili, her zaman."

Vahşi onun içinde, kürkü ve dişleriyle kendini sıkı bir top haline getirdi.

"Zavallı, zavallı Jack," dedi Audrey. Sesi tatlıydı ama gözleri onunla alay etti. "Herkes sana kötü davranıyor. Ne yapacaksın? Bu sefer kaçabileceğin bir yer yok ve Rose da sana yardım etmeyecek."

Kız kardeşimi nereden biliyor?

Vahşi hırladı. Hepsi ona karşı birleşmişti. Jack'in kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Pençeleri ellerinin içini karıncalandırdı. George'a baktı. Kardeşi orada duruyordu, yüzü sakindi, sanki tamamen yabancı biriymiş gibiydi.

"Bencil ve aptal," dedi Kaldar. "İşte sen busun." "Hiçbir işe yaramıyorsun," diye ekledi Gaston.

Vahşi çığlık attı ve Jack'in içini tırmaladı, kurtulmak için çabaladı. Dişlerini ve pençelerini çıkarıp ormana kaçmak istedi. Hayır, direnmek zorundaydı. Sınır'da değişmek, Tuhafta değişmek gibi değildi. Acıtıyordu ve yarım dakika sürüyordu. İşi bitmeden onu öldürebilirlerdi.

Dünya kendini acı verici bir netliğe kavuşturdu. Kendini savunmak zorundaydı. Onu almalarına izin veremezdi.

Neden? Onlar arkadaştı. Bunu neden yapsınlar ki? George neden bir şey yapmadı?

"Kendi başınasın," dedi George. "Benden yardım isteme, ağlak bebek."

Hain. Jack kardeşinin gözlerinin içine baktı. Mavi ve sakindiler, neredeyse huzur doluydular. George ona her zaman yardım etmişti. Her zaman. Herkes ona yardım etse bile.

başka biri arkasını döndü.

Bu yanılttı. George asla ona sırtını dönmezdi.

Birden *bunun bir test olduğunu* fark etti. Kendini ele verip vermeyeceğini görmek için onu test ediyorlardı. Onu dikkatle izliyorlar, ne yapacağını ölçmeye çalışıyorlardı.

Jack'in içgüdüleri ona olabildiğince sert karşılık vermesini söylüyordu. Ama ondan bekledikleri buydu, o zaman George casusluk yapmak ve muhtemelen savaşmak için dışarı çıkarken o açıklıkta tek başına sıkışıp kalacaktı. George mızrağını iyi kullanıyordu ama o kadar da iyi değildi.

Jack Vahşi'yi deliğine geri itti. Vahşi onu pençeledi, gitmeyi reddetti ve Jack onu adım adım zorlamak zorunda kaldı. Canını yaktı. Ağzının tadı acıydı. Sonunda onu her zamanki yerine, derinlere itti. Sadece birkaç dakika sürmüş olmalıydı ama ona sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

Renkler keskinliklerinin bir kısmını kaybetti, kokular bir parça soldu. Uçurumun kenarından uzaklaştı.

Jack derin bir nefes aldı ve kendini gülümsemeye zorladı. "Sorun değil. Eğer başım belaya girerse, gözyaşlarımı George'un saçlarıyla silerim."

Kötü bir şakaydı ama yapabildiği tek şey buydu. Audrey ona bakıyordu ve gözleri yine kibardı. "İyi adam," dedi Kaldar. "Senin için hâlâ umut var." Gaston ona doğru yürüdü ve omzunu yumrukladı.

Jack nefes aldı. Birdenbire çok yorulmuştu.

"Tamam, şimdi paraya ihtiyacımız olacak," dedi Audrey. "Hem de çok fazla. Tercihen götün birine ait olsun ki ondan çalarken kendimi kötü hissetmeyeyim. Gaston, aday var mı?"

Gaston kara kaşlarını kaldırdı. "Bir köle taciri hakkında ne düşünüyorsun? Söylentilere göre bankalara inanmıyormuş. Tüm parasını Edge'deki malikanesinde tutuyormuş."

Kaldar elini kaldırdı. "Satıldı!"

"Gerçekten mi?" Audrey kollarını kavuşturdu. "Sanırım bu malikaneye benim yardımım olmadan tek başına gireceksin."

"Yapabilirim," dedi Kaldar. "Ama yakalanırdım."

"Bu durumda, satılıp satılmayacağımıza ben karar versem nasıl olur?"

Gaston not defterini salladı. "Belki de ikiniz önce size adamdan bahsetmeme izin vermelisiniz."

Jack onların tartışmalarını duydu, ama kelimeler zorlukla aklında kaldı. Bacakları güçsüzleşti, sanki tüm kasları pelteye dönmüştü. Birkaç adım attı.

geri döndü ve çimlerin üzerine yarı oturdu, yarı düştü. Yorgunluk onu ele geçirdi. Hızlı, sık nefesler aldı.

George geldi ve onun yanına oturdu. "Vahşi mi?"

Jack başını salladı. O sefer onu yenmişti. Ama çok zordu, otoparkta olduğundan çok daha zordu. Bu sefer o kazanmıştı. Bir dahaki sefer olacaktı ve o zaman kimin kazanacağından emin değildi.

ON

KALDAR alçak bir tepede yatıyordu, üzerinde Ayna'nın gece kıyafetlerinden biri vardı. Grinin bir düzine tonunda girdaplarla boyanmış kumaş vücudunu sarıyordu, vücuda tam oturuyordu ama hareketlerini engellemeyecek kadar esnekti. Saçlarını gizleyen kapüşonu ve gri ve siyaha boyanmış yüzüyle bir ninjaya benzediğini düşündü.

Kimsenin onu görememesi iyi oldu çünkü tamamen gülünç görünüyordu.

Gerçi düşününce, takım elbiselerin avantajları da vardı. Örneğin, iyi bir gece görüşüne sahip olan biri, esnek kumaşın Audrey'nin inanılmaz biçimli kışına nasıl yapıştığını hayranlıkla izleyebilirdi.

"Kaldar," diye tısladı Audrey. "Kışma bakmayı kes."

Arkalarında Gaston, öksürmeye benzeyen ama aslında kıkırdamayı andıran bazı sesler çıkardı.

Altıncı hissi vardı. Bu o olmalı. Bir daha asla kadınların sezgilerini hafife almayacaktı.

Daha yakına eğildi, fısıltısı o kadar sessizdi ki duymak için zorlanması gerekti. "Sen hiç bir şeyi ciddiye alır mısın?"

"Hayır."

Audrey başını salladı ve dürbününü gözlerine kaldırarak üç mil aşağıdaki eve baktı. Kaldar da dürbününü alıp baktı. Dolunay parçalanmış bulutların arasına girip çıkıyor, binayı gümüşü ışık ve derin gölge parçalarıyla kaplıyordu. Ev sığ bir vadinin ortasında, palmyeler ve yeşilliklerle çevrili bir yerdeydi. Bina iki kat yüksekliğindeydi, beyaz kemerler parlak turuncu bir çatının altında uzun bir ön sundurmayı koruyordu. En az beş bin metre kareydi. Evin önünde bir tenis kortu uzanıyordu. Sol tarafta, çitlerle çevrili bir alanda beyaz kapıları olan bir at parkuru vardı. Daha geride bir ahır ve onun yanında da bir bekçi evi görünüyordu. Sağ tarafta, zayıf ay ışığında pitoresk bir havuz parıldıyordu. Evin arkasındaki silah kulesi ve evin etrafını çevreleyen, savunma büyülerini için çapa görevi gören metal çivi halkası dışında, burası sınırsız parası olan İspanyol bir aile tarafından inşa edilmiş tropik bir tatil köyüne benziyordu.

Arturo Pena'nın mütevazı evi. Kaldar dişlerini sıktı. Eğer evler hikâye anlatabilseydi, bu ev kan ağlardı.

Gaston'a göre Arturo Pena, kaçakları Meksika'dan Kaliforniya Eyaleti'nin kucağına taşıyan insan tacirleri olan çakallara dua ediyordu. Arturo ve kiralık serserilerden oluşan çetesi çakalların araçlarını pusuya düşürmüş, yüklerini almış ve insanları Kaliforniya'nın köle pazarlarında satmış. İnsanların yarısı Garipler'e geçerken öldü. Diğer yarısı da kısa bir süre sonra onları takip etti. Soyguncu baronların tarlaları sürmek, kalelerini inşa etmek ve ordularında savaşmak için her zaman taze bedenlere ihtiyaç duymalarının bir nedeni vardı.

Hiç kimse Pena'nın kurbanlarını gözden kaçırmadı. Kırık'ın Kaliforniya'sı onların varlığından haberdar değildi; Kırık'ın Meksika'sı, sınırlarını terk ettiklerinde yargı yetkisini kaybetti ve kurbanların kendileri de nereye götürüldüklerini bilmiyorlardı. Kaçanlar sınırdan geri dönüş yolunu asla bulamadılar.

Pena birinci dereceden bir sonovabitch'ti. Adı fısıltıyla konuşulurdu. Yerel Edgers ondan korkardı ama çoğunlukla o onları rahat bırakırdı, onlar da aynısını yaparlardı; Arturo Pena'nın bankalara inanmadığı ve evinde büyük miktarlarda nakit para bulundurduğu söylentileri göz önüne alındığında bu da bir şey ifade ediyordu. Kaldar bunun mantıklı olduğuna karar verdi. Bankaya para yatırmak sorularla sonuçlanıyordu. Para faiz getirirdi ve bu da rapor edilirdi. Arturo Pena kanlı parasının tamamını evinde, sözde kırılmaz bir kasada saklayarak tüm bu şeffaflıktan kaçınmıştı. Her Edger için cazip bir olgun erik.

Kaldar dürbünü demir çivilerden oluşan çembere odakladı. Koğuş evin etrafında kabaca oval bir şekilde uzanıyordu, ahır ya da bekçinin konutu buna dahil değildi. Koruma alanı çok eski olamazdı, ev çok yeni görünüyordu. Yine de savunma büyüğü bir sorun teşkil ediyordu. Büyülü olan her şeyi dışarıda tutuyordu, buna büyülü insanlar ve hatta bazen büyüğü olmayanlar da dahildi. Bunu bozmak bir uyarı zili çalmak gibi olurdu çünkü büyüye duyarlı olan herkes koşarak gelirdi.

Bu imkansızdı. Onun planını uygulamalıydılar: ön kapıya kadar yürüyüp içeri girmeliydiler. Bunu önermeyi denemişti ama hem Audrey hem de Gaston reddetmişti. Görünüşe göre Arturo Pena'nın ziyaretçileri önce suratlarından vurup sonra kimlik kontrolü yapmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Audrey'nin yanında, Ling yamaca çömeldi.

Kaldar Audrey'ye doğru eğildi ve fısıldadı, "O yarattığı neden getirmemiz gerektiğini hâlâ anlamıyorum."

"Çünkü yardım ediyor," dedi Audrey ona, "gerçekten onun gerçek adını kullanmalısın. Onun duygularını incitebilirsin."

Ve işleri ciddiye almaması konusunda onun başının etini yiyordu. "Tam olarak nasıl yardım edecek?"

Audrey Ling'e başıyla onay verdi. "Nasıl sessiz olduğunu görüyor musun? Bu Pena'nın köpeği yok demek. Kımıldama. Bir dakika içinde döneceğim."

Geriye doğru kaydı ve eğilerek sırt boyunca sağa doğru koştu. Ling onu takip etti. Onların gidişini izledi, sonra Gaston onun yerine indi, koyu renk saçları görüş alanını kapatıyordu.

"Benim yerime onun tarafını tutmaya devam edersen, seni evlatlıktan reddetmek zorunda kalacağım," diye mırıldandı Kaldar.

"Yıkıldım." Gaston kalbinden vurulmuş gibi bir pandomim yaptı.

"Bu doğru. Tekneni kimin çektiğini unutma." Ön kapıya kadar yürümek hâlâ daha iyi bir yoldu. Gürültü yapmadan koğuşlardan geçmek imkânsızdı. Ya Audrey'nin parlak planında bir şeyler ters giderse? Kaç tane gardiyanla uğraşmak zorunda kalacaklardı?

"Amca?"

"Mmm?"

"Arturo Pena. O bir köle taciri. Bir pislik."

"Evet?"

"Neden onu öldürmüyoruz?"

Kaldar durakladı.

Gaston omuz silkti. "Elimizdeki ekipmanla o koğuşu yarabiliriz. İçeri girer, onu öldürürüz ve adamları maaş çeklerinin öldüğünü fark ettiklerinde dağılırlar."

"Kurtla çok fazla zaman geçirmiştin," dedi Kaldar.

"William etkilidir."

"İşte o." Bunun doğru söylenmesi gerekiyordu. "Seninle benim aramda ve bir katil arasında ne fark var?"

"Bir katil tutkusundan ya da para için öldürür. Biz ülkemiz için öldürürüz."

Kaldar başını salladı. "Halkımızı güvende tutmak için öldürüyoruz. 'Ülke' kulağa hoş geliyor ama meselenin özüne inmiyor. Aileler, Gaston. Bizim ailemiz. Kardeşlerin, kuzenlerin, amcaların, teyzelerin, büyükannen. Bunu geceleri yataklarında uyuyabilsinler, günlük sorunlarıyla ilgilenabilsinler ve çocukları çimlerde oynarken verandalarında lezzetli dut şarabı içebilsinler diye yapıyoruz."

Gaston sırtıttı. "Senin asıl amaçlar ve ihtişamla ilgili olduğunu hiç bilmiyordum."

"İstemiyorum. Söyle bana, bu hayattan ne istiyorsun?" "Ailemiz için intikam."

"Peki sonra?"

Çocuk yine omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Eninde sonunda koruduğumuz o insanlar gibi olmak ve bir aile kurmak isteyebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Elbette."

"Karın olacak komik bir kız bulabilirsin, çocuk sahibi olabilirsin, evine dönebileceğin birini?"

"Evet, sanırım iyi olurdu."

"Bu iş, eğer izin vererseniz, ruhunuzdaki tüm insanlık kırıntılarını yakıp kül edecek. Seni çiğner ve boş bir kabuk olarak tükürür. Eğer dikkat etmezsen, boş bir tabut gibi içi boş olacaksın. Karın olacak güzel, komik bir kız yok, evin yok, aşk yok, kahkaha yok, hiçbir şey yok." Kaldar bunun iyice anlaşıldığından emin olmak için durakladı. "Eski Ayna ajanlarını gördün. Göğüslerinde kendi bandoları olacak kadar madalya şingirdatarak yürürler ama gözleri ölüdür. İstedğin bu değil."

"Günün sonunda, işlerini yaptıklarını biliyorlar."

"Bu tatmin onları geceleri sıcak tutmuyor. Bir hayatın ya da temiz bir vicdanın yerini tutmaz." Kaldar evi işaret etti. "Ne zaman böyle bir durumla karşılaşsan, ailemizi düşünmeni istiyorum. Eğer içimizden biri sana neden öldürdüğünü, sakat bıraktığını ya da işkence yaptığını sorarsa, vicdanın rahat bir şekilde 'Başka yolu yoktu' diyebilmelisin."

"William . . ."

"William'ın Cerise'i var," dedi Kaldar. "Öfkelidir ve öldürür ama aynı zamanda nazik ve merhametlidir. Cerise her şeyde denge arar. William onu dinliyor çünkü onda kendisinde olmayan bir şey olduğunu biliyor. Bu onun suçu değil; Adrianglionlular çocukken içindeki tüm insanlığı öldürmek için ellerinden geleni yapmışlar. Ve onun bile aşmayacağı bazı çizgileri var. Bir keresinde Lark'ı kurtarmak için kendi hayatını hiçe sayarak açık bir alana, düşmanın silah ve yaylarının açık görüşüne koştüğünü gördüm."

"Bu farklıydı! Lark bir çocuk."

"Bana o evde hiç çocuk olmadığını kesin olarak söyleyebilir misiniz? Birinin kaçıp çapraz ateşe yakalanmayacağını söyleyebilir misiniz? Ailesi izlerken Pena'yı öldürmeye hazır mısınız?"

Gaston ağzını açtı ve kapattı.

"İnsanlığını korumalısın yeğenim, böylece aile yemeği için evine dönme zamanı geldiğinde bunu mutlu bir adam olarak yapabilirsin. Bir noktada, bir oğlun ya da kızın olacak. Eve döndüğünde karının ve çocuklarının gözlerinin içine bakabilmelisin."

Gaston eve baktı.

"Sadece başka seçeneğimiz olmadığında öldürürüz. Pena bir pislik mi? Elbette öyle. Ama o bizim işimizin kapsamı dışında. Biz yargıç değiliz. Unutmayın, biz sadece gerekli olanı yaparız. Onun parasına ihtiyacımız var ve alacağız, çünkü kirli ve alabiliriz. Ama başka bir insana silah doğrultana kadar canını almayacağız. Anlaşıldı mı?"

"Evet, amca."

"Güzel."

Sessiz kaldılar.

Gaston kıpırdandı. "Yardıma olacaksa, Audrey gitmeden önce senin kışını kontrol etti."

"Öyle mi?"

Audrey Gaston'ın yanına kaydı. "Ne yaptım ben?" "Hiçbir şey!" Kaldar ve Gaston koro halinde konuştu.

"Şşş." Audrey onlara ters ters baktı. "Siz iki geri zekâlı etrafta dolanmayı kesecek misiniz?"

"Evet leydim." Kaldar başını eğerek yarım bir selam verdi.

Audrey parmağıyla Gaston'un omzuna dokundu. "Sence o ahıra girebilir misin?"

Gaston kaslı omuzlarını silkti. "Elbette."

"Aşağı inip içerideki ahırları açmanızı ve atları panikletmenizi istiyorum."

"'Panik' mi?" Gaston sordu.

"Onlara gülümse ya da başka bir şey yap."

Ona çılgınca bir sırıtış attı. "Bunu yapabilirim."

"Peki ya ben?" Kaldar fısıldadı.

"Burada yat ve güzel görün. Geri geleceğim."

Güzel görünüyorsun, ha. Bunu ödeyecek.

Gaston ve Audrey karanlığın içinde eriyip gittiler. Audrey ve yeğeni aynı maddeden yapılmış gibiydiler: Audrey tamamen sessiz, neredeyse ağırlıksız bir şekilde yerde süzülüyor, Gaston ise cüssesine rağmen ses çıkarmadan büyük bir kedi gibi etrafta dolanıyordu. Kaldar eve döndü. Evet, gerçekten de

onun çalışmasını görmek için. Tek yapabildiği, hepsinin öldürülmesine neden olmamasını ummaktı.

Gecenin bir yarısı eve girmek onun tarzı değildi. En iyi işini göz önünde yapardı ve genellikle bu işin çoğunu dili yapardı.

İşte bu ilginç bir düşünceydi. *Heh.*

Bunu Audrey'e söylemek için aklına bir not aldı. Belki ondan bir "Aman Tanrım!" daha koparabilirdi.

Onun yanında yere sarıldı. "Yeğenim nerede?"

"İzle," dedi ona ve maskesini taktı.

Uzun bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Tepede sessizlik içinde yatıyorlardı. Kaldar yüzleri neredeyse birbirine değene kadar ona doğru eğildi. "Maskeni ıkar."

"Neden?" diye

fısıldadı. "Yüzünü

 zledim."

Gözleri genişledi. *Aha!* Sonunda bir gol atmıştı.

"Birkaç dakikamız var," diye fısıldadı. "Sevişmek ister misin?"

Bu bir tuzaktı. Yüzde yüz, gerçek bir Audrey tuzağı. Eğer buna kanarsa, pişman olacaktı. Ama bir de kadının ciddi olma ihtimali vardı. Bunu kabul etmemek aptallık olurdu.

Kaldar uzandı ve yüzünün alt yarısındaki maskeyi nazikçe çekti.

Parmaklarını oynatarak adamın burnuna hafifçe vurdu. "ok kolaysın."

"Hayır, sadece vuruldum." Daha yakına eğildi. Dudakları neredeyse onunkilere değiyordu.

Audrey geri çekilmedi. "şimdi, bunu en son denediğinde ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Buna değer," diye fısıldadı.

Aşağıdaki ahırın kapısı bir gümbürtüyle açıldı. Atlar gecenin içine daldı. Audrey sürüye doğru döndü ve adam onu yakalayıp öptü. Tadı tıpkı Kaldar'ın hatırladığı gibiydi, karanlık bir gecenin ortasında güneşli bir gün gibiydi. Audrey bir an için cevap vermedi, sanki ikisi de bir gökdelenin kenarında durmuşlardı ve yer çok aşağıdaydı ve Audrey hareket edemeyecek kadar korkmuştu. Adam onu kendine çekti, öptü, güven verdi, sevdi. Birden Audrey onun  p c ğ nde eridi, o kadar sıcak, o kadar davetk rdı ki, uçurumun kenarından boş havaya düştüler; ama aşağı düşmek yerine

birbirlerine sarılmış, süzülüyorlardı. Kaldar tüm zaman ve mekân algısını yitirmişti. Sadece ondan daha fazlasını istiyordu.

Kapalı bir yumrukla omzuna vurdu. Acı pazılarına doğru fırladı. Kaldar bıraktı. "Ow."

Audrey ona içten bir öfkeyle baktı. Birazcık haddini aşmış olabilirdi.

"Ne oluyor be? Çalışıyoruz!"

Her şeyi çok ciddiye alıyordu. "Şans için," dedi ona.

Audrey maskesini yüzüne çekti. "Beni takip edin ve sessiz olmaya çalışın."

Yokuşu indiler, rakun birkaç adım önlerinde gecenin içinde sinsice ilerliyordu. Evin önünde atlar sağa sola koşturuyor, araba yolu boyunca dörtnala gidiyor ve çitlerden atlıyorlardı. Koğuş onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu ve ileri geri koşturuyor, çılgınlıklarıyla çiçek tarhlarını çiğniyorlardı.

Kızgın bir çakalın uzun, uluyan sesi gecenin içinde yuvarlanıyordu. Gaston hayvan seslerini taklit etmekte her zaman iyiydi.

Projektörler yanarak etrafı sert beyaz ışıkla yıkadı. Bekçinin evinden bağırان adamlar döküldü. Nöbetçi kulesinde siyahlar giymiş bir nöbetçi ipi çekti. Bir siren sesi duyuldu. Atlar kalan azıcık sükûnetlerini de kaybettiler. Ortalık tam bir kargaşaya dönüştü. Muhteşemdi.

Kaldar sessizce güldü ve bir tilkiden bile daha az ses çıkararak çalılıkların arasında ilerledi. Mire gürültülü misafirlerden hoşlanmazdı.

Audrey sık bir çalı kümesinin arkasına düştü. Adam onun yanına indi.

"Daha yüksek sesle kasılabilir misin?" diye fısıldadı. "Sanırım bir ya da iki sizi henüz duymamış olan iki muhafız."

"Yalan," dedi ona. "Kimse beni duymadı. Sen bile."

Kocaman, solgun bir at ahırdan fırladı ve muhafızları bir turna balığı sürüsünü dağıtır gibi dağıttı. At sola saptı, onlara doğru dörtnala koşuyordu, yelesi beyaz ipek gibiydi. Bir aygır. Kaldar bir binici değildi ama o bile kabul etmek zorundaydı: Aygır müthiş bir hayvandı.

Bir kapı açıldı ve yarı çıplak bir adam sundurma kemerlerinin arasından açık alana doğru yürüdü, üç muhafız da peşinden geliyordu. Adam kolunu sallayarak koğuşun dışındaki muhafızlara bir silah doğrulttu. Rüzgâr uzaktan adamın sesinin parçalarını getirdi: "Size ne için para ödüyorum ... lanet olası atları getirin ..."

Merhaba, Arturo Pena.

Muhafızlar tüfeklerini yere bıraktı. Pena eğildi, demir bir çiviye kavradı ve yerden çıkardı. Sivri uçların etrafındaki büyü akışı kayboldu. Pena yanındaki muhafızlara işaret etti. İki adam sürünün peşinden giderken üçüncüsü içeri girdi. Bir an sonra kuledeki muhafız aşığı kaydı ve takibe katıldı. Pena etrafı inceledi, tükürdü ve eve geri döndü.

Audrey, Ling'in sessiz gölgesi olarak karanlıkta süzülerek ilerledi. O da onu takip etti. Birlikte eve doğru koştular, sağa, atlardan ve muhafızlardan uzaklaşarak havuzun karanlığına doğru yöneldiler. Birkaç dakika sonra cam avlu kapısının yanındaki derin gölgelere gömüldüler.

AUDREY cam kapının kilidine dokundu. Kilitlendi. Yüzü maskenin altında yanıyordu. Maskeyi çıkarabilmeyi diledi ama bu aptallık olurdu. Ayna'nın giysileri havalı olmanın ötesindeydi. Onu neredeyse görünmez yapıyorlardı. Kaldar bunu geri alamayacaktı. Milyon yıl geçse bile.

Kaldar onu öptüğünde yeterince hızlı tepki vermemişt . Atlara odaklanmıştı ve piç kurusu onu pusuya düşürdü. Tüm sinirleri gerilmişti ve öpücük onu sıcak ve ani bir şekilde sarmıştı. Kaldar sanki dünyanın sonu gelmiş gibi  pm şt . Kendine geldikten sonra Kaldar'ın yüzünde o kadar büyük bir memnuniyet ifadesi vardı ki t kezlediğini anlamıştı. Bu çok önemli bir gaftı ve şimdi çekilmez olacaktı.

Büyüsü, derin, güzel yeşilin yarı saydam dalları halinde parmaklarından kaydı. Dallar kilidin tadına baktı, kapı ile  er eve arasındaki k  k boşluğa sızdı. İtti. Kilit tıkladı ve kapıyı yavaşça açıp içeri s z ld . Kaldar onu takip etti ve kapıyı arkalarından kapattı. Hakkını vermeliydi: Adam ağzını kapattığında gerçekten de sessizce hareket edebiliyordu.

Oturma odası gecenin mürekkepli gölgeleriyle örtülmüştü. Odanın karşısında, maun ağacından yapılmış ıslak bir bar duvarı kaplıyordu. Barla onun arasında, duvardaki devasa düz ekrana bakan bir sehpanın etrafında bir dizi pelüş kanepe vardı. Cam raflarda çeşitli elektronik ekipmanların durduğu televizyonun altında g kkuşasının her renginden bir avuç ışık parlıyordu. Bir Edger için bu hayal bile edilemeyecek bir l kst . Ba a insanları köle olarak satmanın size kazandırabilecekleri inanılmazdı.

Ling duvar boyunca tırıs gidiyor, havayı kokluyordu. Audrey kıpırdamadan dinliyordu.

Merhaba, ev.

Ev cevap verdi: elektronik aletlerin küçük vızıltısı, klimanın fısıltısı, dışarıdan süzülen jeneratörün mırıltısı, duvarların hafif gıcırtısı Sesler onu sarıp sarmalayıp sakın bir beyaz uğultuya dönüştü ve o da bunların düzenini hafızasına işledi. En ufak bir ses, ne kadar küçük olursa olsun, kafasının içindeki alarmı çalacaktı.

Audrey odanın içinde, barın sağ tarafına doğru ilerledi; koridor evin derinliklerine doğru uzanıyor, geniş bir merdivenin altına dalıyordu. Kasa birinci katta olmalıydı. Gaston'ın istihbaratına göre kasa, içine bir adamın sığabileceği kadar büyüktü. Daha büyük çeşitlerin çoğu binlerce kilo ağırlığındaydı ve güçlendirilmiş döşeme gerektiriyordu ki birinci katın tavanına bakılırsa bu pek mümkün değildi. Ayrıca, bu büyüklükte ve ağırlıkta bir kasayı merdivenlerden yukarı sürüklemenin lojistiği insanı çıldırtırdı. Taşımak için bir forklift gerekliydi.

Sessiz bir gıcırtı yukarıda bir kapının açıldığını duyurdu. Zihni aşırı hızlandı, düşünceler hızla art arda ateşlendi. Ağır ayak sesleri - erkek. Birinci kata iniyordu, hızlıydı ama koşmuyor ya da gizlenmiyordu, telaşlanmamıştı. Ayak sesleri-kirat. Bakışları bara takıldı. Arturo Pena bir gece içkisi istiyordu. Bu o olmalı.

Audrey çömeldi, barın dış kenarına dayandı ve elini yere koydu. *Saklan.* Ling kanepenin altına girdi ve uzandı. Kaldar da Audrey'nin yanına çöktü.

Arturo Pena merdivenlerden aşağı koşarak indi. Kısa beyaz bir cübbenin altındaki kıllı, bronz bacakları ve sol elinde aşağı bakan siyah bir tabanca namlusu gözüne ilişti. Işıklar bir klik sesiyle yandı.

Nefes al ve ver. Güzel ve sakın.

Dolabın kapısı gıcırdayarak açıldı. Mermer bardağın üzerine konan ağır bir bardak şingırdadı.

Nefes al.

Daha ağır bir çınlama -muhtemelen kristal bir sürahi. Döndürülürken zar zor duyulabilen bir sesle dışarı kayan döner kapak. Viskinin kokusu havaya yayıldı, alkol dumanı belirgin bir yanmış bal aromasıyla karıştı.

Nefes ver.

Bardak bardağa çarptı, Arturo uzun bir yudumda yutkundü, nefesini verdi ve elini rahatça kaydırarak ışık düğmesine basarak üst kata geri döndü. Arturo merdivenleri tırmandı. Bir an sonra onların görüş alanından çıktı.

Kapı gümbürdeyerek kapandı.

Silahlı elinden hiç bırakmamıştı. Paranoyadan bahsediyoruz. Bir süre daha bekledi ve elini Ling'e doğru salladı. Rakun kanepenin altından çıktı ve koridora doğru süzüldü. Audrey durakladı ama rakun geri dönmedi. Yol temizdi. Ayağa kalktı ve koridora doğru ilerledi, Kaldar arkasında bir hayalet gibiydi.

Kasa küçük bir odanın arka tarafında, koridorun sağ tarafında, simsiyah bir kulede duruyordu. Yanına çömeldi. Merhaba, eski dostum. TURTLE60XX, Süper Kasa, 76,25 boyunda, 39,25 inç genişliğinde, 29,0 inç derinliğinde. Kapasite 20.4 fit küp. Boş ağırlığı elli dokuz yüz pound. Çok katmanlı kapı sekiz buçuk inç kalınlığındaydı. Bir matkapla kırmak saatler alırdı ve eğer kırarsanız, sonunda kilitleme mekanizmasını koruyan temperli camdan bir plakaya çarpardınız. Kilitleme mekanizmasına bir aletle erişmeye çalıştığınızda cam kırılır ve yeniden kilitleme mekanizması devreye girerdi. Elmas satıcılarının kullandığı türden canavar gibi bir kasaydı.

Audrey kapıya dokundu. Kasayı üç kilit koruyordu. Şifreli bir kilit, standart hırsızlığa karşı önlemler, ama önemli bir şey değil. Yardımcı bir anahtar kilidi ve kocaman bir tane. Daha önce de görmüştü: Kilit mekanizması, her biri bileği kalınlığında dört çelik çubuğa bağlıydı. Açmak için çok fazla baskı uygulamak gerekecekti. Son olarak, dijital bir kilit, isteğe bağlı bir özellik. Süper bir şey yaptığından değil, ama dijital ekran Pena'yı etkileyecek kadar harika görünüyordu, çünkü bunu taktırmak için fazladan bir miktar para ödemişti.

Sihir parmaklarından kaydı. Dijital paneldeki yeşil rakamlar yanıp söndü ve kayboldu. Güle güle bilgisayar savunması. Biri gitti, ikisi kaldı. Ne yazık ki diğer iki kilit daha zor olacaktı. Audrey Ling'e koridoru işaret etti. Rakun dışarı çıktı. Audrey giysisinden bir stetoskop çıkardı ve takarak sensörü kapıya doğru bastırdı.

Kaldar onun üzerine eğildi, dudakları zar zor kıpırdıyordu. "Büyü mü?"

"Anahtar kilidi çok ağır," diye nefes aldı. "Kilit ne kadar ağırsa, o kadar fazla büyü gerektirir. Çeyrek kilo beş yüz kilo gibi geliyor. Suyu saklamak gerek."

"Bir sorun mu var?"

"Sorun değil. Ben tek hünerli bir midilli değilim."

Tekerleğe hafifçe dokundu. Bir, iki, üç, dört, beş ... çevir, çevir, çevir hafif bir tıkırtıyla sahte tambur yerine oturdu. Kuru bir sest, net ve belirgin, ortalama bir pikap kilidini kandırmak için tasarlanmıştı. Audrey kadrana tekrar dokundu. Çevir. Çevir. Küçük, boğuk bir ses ona doğru gitti.

Steteskopla kulakları. İşte oradaydı, gerçek tumbler. Neredeyse algılanamayacak bir sestir ama kendini bildi bileli bu şifreli kilitler üzerinde çalışmıştı.

Ling hızla odaya girdi ve köşeye çömeldi. "Biri geliyor," diye fısıldadı Audrey.

Kaldar başıyla onayladı ve bir adım geri çekilerek kapının yanındaki yerine geçti. Audrey direksiyonu başka bir yöne çevirdi.

Ayak sesleri koridordan geliyordu. Yaklaşan kişiyi görmezden gelmek için kendini zorladı.

Dön, dön, tıkla. Dön, dön. Tumbler. Tersine.

Uzun boylu, iri yarı bir adam odaya girdi, koyu renk giysiler içindeydi ve bir tüfek taşıyordu, ayakkabılarında soluk mavi tek kullanımlık patikler vardı. Stetoskopu hâlâ kasanın kapısına dayanmıştı.

Birbirlerine baktılar. Muhafız tüfeğini kaldırdı. Namlu bir santim bile kıpırdamadan Kaldar yıldırım hızıyla muhafızın boğazına bir yumruk indirdi. Adamın tepki verecek zamanı yoktu. İkinci yumruk muhafızın solar pleksusuna geldi. Kaldar adamı yakaladı, öne doğru çekti, eğdi, sanki muhafız oyun hamurundan yapılmış gibi akıcı bir zarafetle onu pozisyona soktu, ta ki Kaldar bir şekilde onun arkasındayken kolu muhafızın boğazını sıkıp beyne giden kan akışını kesene kadar. Muhafız sarsıldı, çırpındı. Kaldar onu neredeyse dikkatlice tuttu. Adam gevşedi.

Vay canına. Bu çok güzeldi.

Kaldar onu yere indirdi ve cebinden bant ve plastik bağlar çıkardı.

Son bardak da tıkladı. Audrey ayağa kalktı, stetoskopu çıkardı ve kollarını dirseklerinden bükerek avuç içleri yukarı bakacak şekilde açtı. Sihir içinden dışarıya doğru fokurdadı ve omuzlarından aşağıya doğru ağırlıksız bir kristal yeşili dalgası halinde süzüldü. Yarı saydam renk avuçlarını kapladı. Audrey itti. Sihir ondan kilide doğru fırladı ve anahtar deliğinden aktı. Kasa titredi ama kilitli kaldı.

Acıya karşı direndi ve daha sert itti. Kilit direndi.

Daha sert.

İçinin derinliklerinde acı başladı, gittikçe daha da ısındı, çok hızlı harcanan çok fazla büyüünün bedeli. Kilidin ağırlığı, sanki biri omuzlarına bir ton kaya yığılmış gibi üzerine çöktü. *Haydi... Haydi...*

Metal metale çarptı. Kapı iyi yağlanmış menteşeler üzerinde sallanarak açıldı ve para dolu dört raf ortaya çıktı.

Acı azaldı. Audrey nefes verdi. Kaldar aptal gibi sırttı. Ona bakışı neredeyse kızarmasına neden oluyordu ve bir Callahan için bu çok şey ifade ediyordu.

Ona doğru eğildi ve biraz fazla yüksek sesle, "Audrey, sen sihirlisin," diye fısıldadı.

Adamın samimi olup olmadığını bilmesine imkân yoktu. Ama gerçekten, gerçekten öyle olduğuna inanmak istiyordu.

JACK, George'un yanında, sabahın erken saatlerindeki güneş ışığına gözlerini kısarak sokakta yürüyordu. Muhteşem bir şekilde kirliydiler. İkisi de tepeden aşağı iki kez yuvarlanmıştı ve şimdi George'un saçları kirli bir paspas gibi görünüyordu. Toz girdapları kollarını ve yüzlerini lekelemişti. Kaldar'ın sesi kafasının içinde yankılanıyordu. *Daha az mutlu, daha çok aç. Açlık. Doğru.*

"Doode," dedi George.

Bütün sabah çalışmıştı ama yine de tam olarak doğru yapamamıştı.

"Hayır, daha fazla

u, daha az oo.

Duuude."

"Dostum."

"Dostum."

"Tamam, dostum." George başını

salladı. "Nasıl gidiyor?" Jack

sordu.

"Buna nasıl cevap vermem gerekiyor?" George ona baktı.

"Kaldar'ın bu konuda bir şey söylediğini sanmıyorum. Sanırım 'iyi'? Anlayamadım. Asılı olan ne ki?"

George başını salladı. "Senin eşyaların, seni ahmak."

Onun eşyaları . . . *Oh. Ha!* "Bu durumda, uzun süre asılı kalacak!" Jack kıkırdamaya başladı. "Uzun, anladın mı?"

"Kardeşim, millet." George şehit olmuş bir ifadeyle görünmez bir kalabalığın önünde eğildi. "Zarif ve hassas bir yaratık."

Eski püskü kırmızı bir araba köşeyi döndü ve ilerideki park yerine girdi. Arabayı Audrey kullanıyordu, yolcu koltuğunda Kaldar, arkada da Gaston oturuyordu. Onlardan herhangi birini zar zor tanıdı. Audrey saçlarını örten bir beyzbol şapkası takmıştı. Kaldar ve Gaston yırtık pırtık giysiler içinde iki dilenciye benziyorlardı. Jack kendini arabayı görmezden gelmeye zorladı. Onlar yedeklerdi. Eğer bir şeyler ters giderse, yetişkinler onları

kurtarmak için koşacaktı. O söylediğinde

Bir şeyler ters giderse, onun yerine diğerlerini kurtarmak zorunda kalacaklarını söylediklerinde kimse eğlenmiş görünmüyordu.

Jack iç çekişini gizledi. Kesinlikle gerekli olmadıkça şiddet içeren hiçbir şey yapmaması konusunda kesin emir almıştı.

Caddeye doğru yürüdüler. Kaldırımında çocuklar çiftler halinde dolaşüyor, küçük kâğıt parçaları dağıtıyorlardı. George ve Jack durup binaya yaslandılar ve bir süre onları izlediler. Çocuklar sokakta bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, çoğunlukla kadınları hedef alıyorlardı. Her şeyi çok iyi yapıyorlardı: yalaka bir gülümseme, birkaç kısa kelime, kâğıdı uzatma, almazlarsa üzgün bir köpek surati, alırlarsa kocaman bir gülümseme ve bir sonraki kurbana geçme. Uzun boylu, zayıf bir adam tüm bu olanları kenardan izliyordu. Elinde bir pankart vardı: "İSA'YA GELİN! BEREKETLİ BİR HAYAT YAŞAYIN."

Jack İsa'yı tam olarak anlamamıştı. Audrey anlatmaya çalıştı, o da ona kelimesi kelimesine tekrarlayabildi ama yine de çoğunu anlamadı. Anlayabildiği en iyi şey, İsa'nın uzun zaman önce yaşadığı, insanlara iyi olmalarını söylediği ve bunun için onu öldürdükleriydi. Sonunda, İsa'nın büyücüsünün kim olduğunu ve İncil'de olup olmadığını sordu, o zaman Kaldar gülmesini durduramadı ve oturmak zorunda kaldı.

Elinde pankart olan adam onları fark etti. Bir sonraki sefer bir çift çocuk yanından geçtiğinde, pankartı onlara uzattı ve telaşsız bir şekilde caddeyi geçerek ikisine doğru ilerlemeye başladı. George onun yanında gerildi. İçini bir telaş kapladı ve Jack omuzlarını dikleştirdi. Kaldar ve Audrey son üç saattir onlara bu konuşmayı prova ettirmişlerdi. Bu gerçek bir şeydi ve o kadar heyecanlıydı ki, zıplayıp aptalca bir şey bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

Rüzgârda hafif bir tarçın kokusu dalgalanıyordu. Levhacı Adam. Declan turta gibi kokuyordu ama bu adamın kokusu biraz acıydı ve karanfille baharatlanmıştı. Levha Adam o kadar güçlü değildi ya da o kadar büyüye sahip değildi ama kesinlikle büyü'nün etrafında bulunmuştu.

Adam birkaç adım ötede durdu, elleri açıktaydı. "Merhaba."

Gösteri zamanı. Jack ona, mavi kanlıların onun bir Dönüşen olduğunu ilk öğrendiklerinde attıkları türden bir bakış attı: yarı şüphe, yarı alay.

George adama öylece baktı, yüzü düz ve düşmanca değildi, her an kaçmaya hazırmış gibi gergindi. Kaldar onlara sokak fahişeliği olayını açıklamıştı. Bunun en kolay yol olduğunu söylemişti ve ikisi de bunu yapabilecekleri konusunda hemfikirdi.

"Seni burada dururken gördüm," dedi Pankart Adam.

Jack ona dişlerini gösterdi. "Burada durabiliriz."

"Burası halka açık bir cadde," dedi George.

"İlginç bir aksanınız var," dedi adam. "Siz İngiliz misiniz?"

Aha, bu konuda alıştırma yapmışlardı. Jack "Kanadalı," derken George aynı anda "Seni ilgilendirmez," dedi.

"Kanadalı." Adam takdirle başını salladı. "Evinizden çok uzaktasınız. Ailen nerede olduğunu biliyor mu?"

"Ne istiyorsun dostum?" diye sordu

George. "Yardım etmek istiyorum," dedi adam.

"Doğru." George soğuk ve acı bir şekilde güldü. "Hiç ihtiyacımız yok," dedi Jack ona.

"Gördüğüm kadarıyla biliyorsunuz. Kurtarıcımız İsa Mesih hakkında bilginiz var mı?"

"Bilmiyorum, İsa'nın yemeği var mı?" Jack sırttı.

"Evet," dedi adam. "Evet, öyle. Siz ikiniz en son ne zaman yemek yediniz?" "Bak, neden defolup gitmiyorsun," dedi George ona. "Biz seni rahatsız ediyor."

Afiş Adam gülümsedi. "Bakın ne diyeceğim, bugün eleman eksikim var. Eğer ikiniz önümüzdeki iki saat boyunca benim için el ilanları dağıtırsanız, her biriniz için bir sandviç ve bir şişe su olacak. Bir de kurabiye."

"Ne tür bir kurabiye?" Jack sordu.

George ona engelleyici bir el uzattı. Bunu uygulamıyorlardı ama Jack bunu kabul etti. "Yemek için başka ne yapmamız gerekiyor?" Sesine bir uyarı notası karışmıştı. Heh. George kış tekmeliyor ve isim alıyordu.

Levhacı iç çekti. "Başka bir şey değil. Kesinlikle düşündüğün gibi bir şey değil. Kimse sana dokunmayacak ya da seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacak. Sadece iki saatlik dürüst çalışma karşılığında basit bir ödeme. Bu arada kurabiye çikolata parçacıklı."

George düşünüyormuş gibi yaptı.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Jack.

"Sadece broşür dağıtıyoruz," dedi George. "Başka bir şey yapmıyoruz." "Başka bir şey yok."

"Seninle hiçbir binaya girmeyeceğiz, dostum." "Sorun değil," dedi Pankart Adam. "Bina yok."

George bir an daha tereddüt etti. "Ne tür bir sandviç?"

"Jambonlu ya da hindili. Sen seç."

"Hadi ama." Jack sesine küçük bir sızlanma karışmasına izin verdi. "Tamam," dedi George.

"Onlar da var," diye mırıldandı Audrey. Sokakta iki çocuk birer yığın el ilanı aldılar. George'un gidişine bakın. Çocuk her şeyi doğru yaptı: yorgun, şüpheli bakış, güvensizlik, ürkeklik. George doğuştan aktördü ve Jack de fena sayılmazdı.

"Git," dedi Kaldar.

Gaston arabadan dışarı süzüldü. Üzerinde yırtık pırtık bir trençkot ve yüzünü ve Kaldar'ın beyaz pudra serptiği saçlarının çoğunu gizleyen kirli bir panama şapka vardı. Yüzü ve az da olsa görülebilen elleri Kaldar'ın koleksiyonundaki bitki boyalarından biriyle kahverengiye boyanmıştı. O izlerken Gaston kolundan küçük bir cam şişe çıkardı ve paltosuna bir miktar sıvı sıçrattı.

Kaldar'a baktı. "Kedi idrarı."

Ugh. Kedi idrarı leş gibi kokuyordu. Kimse Gaston'un bir metre yakınına yaklaşamazdı.

Bütün bu zahmet, bilezikleri satın alan adamın müzayedesine davetiye alabilmek içindi. Ve Audrey'nin o aptal şeyleri bir hafta önce eline aldığını düşününce. O işi hiç almamalıydı. Ama pişmanlıkları ne olursa olsun, onlarla yaşamak zorundaydı. Pişmanlıkların kimseye faydası olmazdı. Bu karmaşayı düzeltecekti. Zekiydi, işinde iyiydi ve muhtemelen tanıdığı en iyi dolandırıcı olan Kaldar'a sahipti.

Cam şişe Kaldar'ın yeğeninin kolunda kayboldu. Gaston otoparkın köşesindeki duvara yaslandı ve yere doğru kayd. Yaşlı bir İspanyol evsize benziyordu.

"İyi iş," diye onayladı.

"Ayna'nın saha ajanlarına öğrettiği ilk şeylerden biri," dedi Kaldar. "Saklanmanın en iyi yolu bunu göz önünde yapmaktır."

Çocuklara bir şey olursa Gaston onları dışarı çıkarırdı. Bu onu daha iyi hissettirmedi. Bütün plan sakız ve tiftikten yapılmıştı ve şansa bağlıydı. Kaldar'a bunu söylediğinde sırtıttı ve sanki bu her şeyi yoluna koyacakmış gibi, "Güven bana," dedi. Kaldar bir oylama önerene kadar buna karşı çıktı. Partinin tüm erkek üyeleri ona karşı oy kullandı, yani herkes. Eğer wyvern ve kedi neler olup bittiğini anlayabilselerdi, ona karşı oy kullanacaklarına dair bir his vardı içinde,

O da. Etrafı fazla testosteronlu aptallarla çevriliydi ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Neden suratın asık?" diye sordu. "Hâlâ çocuklar için mi endişeleniyorsun?"

"En az bir hafta kaynamaları gerektiğini biliyorsun." Trafiğe karışarak en yakın alışveriş merkezine doğru ilerledi. "Bunu aceleye getiriyoruz."

"Başka seçeneğimiz yok. El sonsuza dek çarklarını döndürmeye devam edemez."

Audrey başını salladı. Çok hızlı hareket ediyorlardı. Paraları vardı, bu doğrudu ama bazı şeyler sadece parayla düzeltilemezdi.

Arturo Pena'nın kasasından 187.000 dolar almışlardı. Ayrıca köle rotalarını gösteren bir yığın haritayı da almışlardı; Kaldar bu haritaları düzgün bir paket halinde, iş arabası hükümet plakalı gibi görünen bir arkadaşının arkadaşının kapısına teslim etmişti. Arturo Pena kendini toparlamayı başarsa bile mürettebatının saygısını asla geri kazanamayacaktı. Onu fiilen işinden etmişlerdi. En azından bunu hak etmişti. Ve şimdi onun kana bulanmış faturasını harcayacaklardı.

"Alışveriş merkezinde ne kadar süreye ihtiyacınız olacak?" Kaldar sordu. "En az dört saat."

Gözlerini kırıştırdı.

"Manikür, pedikür, ağda, saç, makyaj, kıyafet, mücevher. Öğleden sonra üçe kadar oradan çıkarsam şanslısın."

"Nimetlerimi sayacağım," dedi. "Zevkli bir şey alma." "Kapa çeneni. Bunun ilk seferim olduğunu mu sanıyorsun?"

Kaleb Green'in masasının üzerinde duran dahili telefonun zili gümüşü bir notayla çaldı. Kaleb Green gözlerini açtı. Başı müthiş bir migrenin başlangıcıyla zonkluyordu. Günün geri kalanında onu bir zombiye dönüştürecek olan hapları alabilirdi. Ne yazık ki, aklı başında ve dik durmak zorundaydı.

Bosley anlaşması bugün gerçekleşecekti ve eğer şans yüzüne gülerse Garipler'in altınlarından çeyrek milyon dolar kazanacaktı. Şahsen, Garipler'deki herhangi birini AK-47'lerle silahlandırmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. İyi bir parıltıya sahip herhangi bir mavi kanlı, mermileri basitçe saptırır ve askerleri suşi haline getirirdi. Ama soyguncu baron silah istiyordu ve Kaleb de bunu yerine getirecekti. Üç Excedrin ve dört Advil almıştı ama migreni devam ediyordu, bu yüzden özel ofisine çekildi ve sekreterine rahatsız edilmemesini söyledi.

Dahili telefon tekrar çaldı. Bir an için onu duvara fırlatmayı düşündü. Ama sonra merakı galip geldi. Belki de diğer hatta bekleyen yüzyılın anlaşması vardı. Kaleb uzandı ve düğmeye bastı. Tamica'nın sesi geldi. "Bay Green?"

Kaleb doğrulup oturdu. Sekreteri altı yıldır onun için çalışıyordu. İlk isimleriyle hitap ediyorlardı. "Bay Green" bir müşteri ya da sorun anlamına geliyordu. Şu anda binanın Edge bölümünde oldukları düşünülürse, ikincisi daha olasıydı.

"Evet?"

Tamica'nın sesi hafifçe titredi. "Ziyaretçileriniz var."

Masanın çekmecesinden bir Colt .45 çıkardı ve sihrinin onu soluk yeşil bir parıltıyla kaplamasına izin verdi. En güçlü parıltılardan biri değildi ama onu kurşun yağmurundan koruyabilirdi.

"Bekleyebilirler mi?"

"Hayır, efendim. Sizi şimdi görmek istiyorlar."

Şifreli kelimeyi kullanmamıştı, yoksa adam çoktan arka kapıdan çıkıp gitmiş olurdu.

"Pekâlâ. Onları göreceğim."

Kapı açıldı ve mavi kanlı bir kadın içeri girdi, pelerini arkasında dalgalanıyordu. Uzun boylu, muhteşem, bir kedi gibi kıvrak, altın ipek renginde saçları ve nefes almayı unutturacak kadar saf, yoğun yeşil gözleri vardı. Kısa boylu, kaslı ve bir arabayı kaldırabilecekmiş gibi görünen bir adam kadının soluna doğru ilerledi. Koyu renk saçları kısa kesilmişti ve dövme sembollerden oluşan uzun bir çizgi boynunu bir yılan gibi sarıyor, çıplak kollarının üzerinden geçerek elbiselerinin altında kayboluyordu. Parmaklarından uzun, siyah pençeler çıkıyordu.

Sağ tarafta, bir albino gibi solgun, dev gibi bir adam mavi kanlının başının üzerinde yükseliyordu. Yanına ince, siyah saçlı, soluk gri gözlü ve portakal kabuğu renginde tenli bir kadın geldi. Kel bir adam öne çıktı, Tamica'yı taşıyordu, bir eli belinde, diğeri boğazındaydı, onu yatay olarak taşıyordu, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi. Tamica'nın ela gözleri sessiz bir panik içinde Kaleb'e bakıyordu.

Kaleb hayatında ilk kez ciddi bir şekilde dua etmeyi düşündü.

Mavi kanlı kadın ona baktı. Zümrüt rengi gözbebeklerinin küçüldüğünü gördü. Geliştirilmiş bir mavi kan. Bu kötü bir şeydi. Bu son derece kötüydü.

"Sen çitçi Kaleb Green misin?"

Boğazı buruşmuş bir yaprak gibi kurumuştı. Her nasılsa, kelimelerin çıkmasını sağladı. "Ben basit bir çitten çok daha fazlasıyım."

Mavi kanlı mükemmel kaşlarını kaldırdı. "Rakiplerinizi tanıyor musunuz?"

"Tabii ki."

Pelerininin içine uzandı ve bir çanta çıkardı. Bir an için, deri eldivenlerle kaplı uzun parmaklarından sarkmasına izin verdi ve Kaleb ellerinin neye benzediğini merak etti. Sonra çanta metalik bir çınlamayla masasına düştü ve ona odaklandı.

Kadın elini kaldırdı. "Killian."

Kel adam Tamica'yı ayağa kaldırdı. Ağzı ardına kadar açıldı, alt çenesi bir yılanın ağzı gibi açıldı. Dudakları geriye doğru dönerek kocaman üçgen dişlerini ortaya çıkardı.

"Hayır!" Kaleb'in
nefesi kesildi.

Tamica çığlık attı.

Adam Tamica'nın boğazını ısırdı ve dişleriyle boynunun yarısını kopardı. Kan zemini ıslattı. Çığlığı yarıda kesildi. Adam tekrar ısırdı, kırmızı eti ve kas parçalarını kopardı ve Tamica'nın bedenini yere bıraktı. Yumuşak bir gümbürtüyle adamın değerli halısının üzerine düştü.

"Hizmetinize ihtiyacım var," dedi mavi kanlı kadın. "Eğer kabul edersen, para senindir. Reddedersen, derini canlı canlı yüzerim."

Hâlâ donmuştu. *Kimilda, seni moron. Bir şeyler yap, yoksa sıradaki sen olacaksın.*

Mavi kanlı kadın onu izledi, bekledi.

Kaleb dudaklarını yaladı. Sesi boğuk çıkıyordu. "Sizin için ne yapabilirim leydim?"

Albino dev kenara çekildi. Soluk teni hastalıklı bir yeşil tonuyla renklenmiş bir kadın, elinde kocaman bir kitapla masasına yaklaştı. Kadın sayfaları çevirdi ve Kaleb adının, iletişim bilgilerinin ve başarılarının kısa bir listesinin yer aldığı kendi fotoğrafına baktı. Kaleb'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Hiç görmemişti ama adını duymuştu. Bu Gnome'un kitabıydı. Eğer El'in elindeyse, bu yaşlı piçin öldüğü anlamına geliyordu ve Kaleb dikkatli olmazsa, o da ona katılacaktı. Tıpkı Tamica gibi.

"Bu kitap başlıca rakiplerinizin profillerini içeriyor," dedi mavi kanlı kadın. "İçinden bir sayfa yırtılmış. Bana kimin kayıp olduğunu söylemenizi istiyorum."

DIŞARIDA, gece havası Helena'nın teninde serinlik hissi uyandırıyor. Mar birden fazla sayfayı yırtmıştı. Kitapta güneyden Magdalene Moonflower ve kuzeyden Clive Keener eksikti. İki Edgers birbirinden binlerce kilometre uzakta yaşıyordu. Zekice, diye düşündü Helena. *Bu seni kurtarmayacak, bataklık faresi. Altın Taht'ın Köpeği senin için geliyor.* Köpekler fareleri öldürürdü, Helena da bunu ezip kafasını Örümcek'e götürecekti. Bu uygun bir övgü olurdu.

Karmash ve Sebastian onu bekledi. Bu durum tek bir olası çözümü zorunlu kılıyordu. Ekibini bölmek zorundaydı. İkisi de bunu biliyordu ve her biri kimin seçileceğini görmek için bekliyordu.

Clive Keener son karşılaşmalarından sadece birkaç yüz mil ötede faaliyet gösterirken, Magdalene Moonflower kıtanın güneyine kadar iniş yapmıştı. İkisinden Clive daha iyi bir bahisti.

"Karmash."

İri adam öne çıktı ve tek dizinin üzerine çöktü, başı öne eğikti, beyaz saçları aşağıya dökülüyordu. Sebastian'ın yüzü dikkatle donuklaşmıştı.

"Soma, Mura ve Cotier'i alın ve Magdalene Moonflower'ı ziyaret edin. Küçük wyvern sizde olabilir. Eğer bu Mar'ı bulursanız, hemen bana haber verin ve çatışmaya girmeyin. Sadece gözlemleyin ve bulunduğunu bilmesine izin vermeyin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, leydim."

"Gidebilirsiniz."

"

Karmash ayağa kalktı, döndü ve emirler yağdırarak uzaklaştı. İsmi verdiğü üç ajan da gecenin karanlığında onu takip etti.

Sebastian hiçbir şey söylemedi.

"Sen daha yeteneklisin," dedi sessizce.

"Teşekkür ederim leydim." Sebastian'ın sesi her zamankinden daha derin bir hırıltıydı.

Gerekçelerini açıklamaya pek tenezzül etmezdi ama ikinci adamında kızgınlık uyandırmak felakete yol açabilirdi. "Bir düşmanı kimin izlediği önemli değildir. Sadece onu kimin yakaladığı önemlidir. Kaldar Mar bir yılan ve tıpkı bir yılan gibi zeki ve hesapçı. Eğer Karmash onu bulmayı ve fark edilmeden kalmayı başarır, yakalamak için biz gelene kadar bekleyecektir. Eğer Edger Karmash'ı alt ederse, halkımız arasındaki itibarınız başarısızlıkla lekelenmemiş olacaktır."

Sebastian gözlerini Karmash'ın Kenar'da kayboluşuna dikti. Boğazında alçak, yarı bastırılmış bir hırıltı yankılandı. "Ona güvenmiyorum. "Ona güvenmiyorum.

Ülkenin ya da misyonun güvenliğini önemsiyor. O sadece kendini düşünüyor."

Helena ona baktı. "O amcamın teğmenlerinden biri. Spider'ın kararlarını sorguluyor musun?"

"Hayır leydim." Sebastian başını eğdi.

Ona gülümsedi. "Öyle yapmalısın. Kendim de dahil olmak üzere herkesin kararını sorgularım. Unutmamalısın Sebastian, Karmash koloniyi koruyan El'in bir parçası. Biz ise tahtı savunan Tazılar'ız. Bizim daha rafine bir amaç ve görev anlayışımız var. Bu yüzden buradayım, amcam aktif hizmete dönene kadar onun yerine geçiyorum. Aile ismimizin onurunu korumalı ve İmparatorluğa karşı görevimi yapmalıyım. Benim yanımda savaşacağınıza güveniyorum."

Sebastian başını eğdi. "Her zaman, leydim."

Daha azını beklemiyordu. "Gelin. Kuzeye gidiyoruz."

ON BİR

KALDAR, alışveriş merkezinin Sears girişinin karşısındaki Starbucks'ta oturdu, kahvesini yudumladı - hafif yanık ve acıydı - ve akıl sağlığını düşündü. Ya da daha doğrusu, eksikliğini.

Audrey haklıydı. Planı aceleye getiriyorlardı. On güne ihtiyaçları vardı. İki hafta daha iyi olurdu. Ama El uzun süre ertelenmeyecekti. Her dolandırıcılıkta, planın suya düştüğü ve doğaçlama yapmak zorunda kalındığı bir an gelirdi. Bu da farklı değildi. Kendi başına buyruk hareket etmeye alışkındı; çoğu zaman bunu hoş karşılardı. Çoğu zaman, baskı altındayken, her şey mucizevi bir şekilde yerine otururdu. Ama tek başına uçmuyordu.

İlk olarak, çocuklar vardı. Audrey'e ne kadar güven verse de, içlerinden birinin tökezleme ihtimali vardı. Doğru, ikisi de kendilerini savunabilirdi ama potansiyele sahip olmak her zaman garantili sonuçlar anlamına gelmiyordu.

Sonra Audrey'nin kendisi vardı. Güzel, tatlı Audrey. Dikkat dağıtıcı Audrey. Planlama ve hesaplama gibi başka şeylerle ilgilenmesi gerekirken beynini tekeline alan Audrey. Babasını ve erkek kardeşini terk etmesini anlıyordu, ama Broken'da aldatan kocaları ve sigorta dolandırıcılarını kovalamak için böyle bir yetenekten vazgeçmek? Yaptığı işi seviyordu; Pena'nın evine döndüğünde her anından keyif almıştı. Onun soğukkanlı, derli toplu ve ipek gibi pürüzsüz anısı aklına geldi. *Mmmm.*

Audrey, Audrey, Audrey . . .

Neden çalmayı bırakmıştı? Kedi hırsız olmak için doğmuş bir kadın varsa o da kendisiydi. Kırık'ta ya da Tuhafta bir kraliçe gibi yaşayabilirdi. Ama bir şey onu durdurmuştu. Uyuşturucu satıcısıyla yaşadığı şiddet dolu olay ona zarar vermişti ama onu yıkmamıştı. Yeteneğinden uzaklaşmak için bilinçli bir seçim yapmıştı. Merak onu bir kez daha öldürüyordu.

Onu bırakmadan önce yine bir öpücük çalmaya çalışmıştı ve kız ona kapıyı yüzüne çarpan düz bir bakış attı.

Deneyimlerine göre kadınlar iki kategoriye ayrılıyordu: çok yaşlı ya da alınmış olanlar ve biraz eğlenmeye hazır olanlar. Doğru yaklaşımla, uygun kadınların çoğu baştan çıkarılabilirdi. Bunun karakterleriyle ya da cinsiyetleriyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey temel insan ihtiyacıyla ilgiliydi

tanınmak ve dikkat çekmek için. O bir dolandırıcıydı. İnsanları paralarından ayırmak ya da onları arkadaşlığa veya bir ilişkiye ikna etmek için olsun, baştan çıkarmak onun sanatıydı. Bu konuda uzmandı.

Audrey'i istiyordu. Dalkavukluğun ve şakacılığın doğru kombinasyonunu kullanmıştı. Ona iltifat etmişti. Tüm doğru şeyleri söylemiş ve tüm doğru dokunuşları kullanmıştı ama yine de burada, tanıştıkları anda oldukları yerdeydiler. Kız hâlâ ona yüz vermiyordu. Burada ve orada bir savaş kazandı, ama çoğunlukla kaybetti. Kaybetmekten yorulmuştu. Onu takıntı haline getirmekten yorulmuştu. Bu onu sinirli ve dengesiz yapıyordu. Ve en kötüsü de, Kaldar onun ufkunda yeniden belirmediği anda sinirliliğinin buharlaşacağını ve bir gülümseme kazanmaya çalışacağını biliyordu. Tıpkı bir köpek yavrusu gibi.

Otuz iki yaşındaydı. Dolgun göğüs dekolteli bir kıvılcık saçlı hakkında düşünmek için çok yaşlıydı.

Fincanı boştu. Kaldar bir kahve daha alıp almamayı düşünerek başını kaldırdı. Büyük boy gözlükler takmış esmer bir kadın iki masa öteden ona gülümsedi. *Hmm*. Sıkı kollarını ortaya çıkaran kot gömlek; dar kalçalarını pahalı bir kemerle sabitleyen dekolteli beyaz pantolon; yüksek topuklu Ariadna Alto ayakkabılar - kendi dönüşümünü tamamlamak için birkaç şey almak üzere bir mağazaya gittiğinde bunları bir magazin dergisinin kapağında görmüştü. Karamel cam boncuklardan oluşan kalın bir kolye görünümünü tamamlıyordu. Parası vardı ve başarısız bir şekilde kaygısız ve rahatmış gibi davranmaya çalışıyordu.

Alex Callahan'la bilgi alışverişi yapmak için geldiğinde giydiği işadamı kimliğini takınmıştı. Büyük olasılıkla, saçının ve kıyafetlerinin gönderdiği sinyallerin doğru kombinasyonuna tepki veriyordu. Ona gülümsedi, hoştu ama bir davet için yeterince baştan çıkarıcı değildi.

"Seni birkaç saat yalnız bırakıyorum ve sen flört etmeye başlıyorsun."

Kaldar döndü. Ağzı açık kaldı. Siyahla sınırlandırılmış soluk pembe bir takım Audrey'nin mükemmel vücudunu sarıyordu. Saçları parlak ve hafif sert görüne kadar taranmış ve spreylenemişti. Geniş bir şapka saçlarının üzerine belli bir açıyla oturmuştu. Makyajı ağır ve kusursuzdu. Mücevherleri kendine saygısı olan her dolandırıcının dikkatini çekti: pırlantalarla kaplı şişirilmiş altın yüzükler; buzlu bir tenis bileziği, bayağılık sınırındaydı; pırlanta küpeler; ve hepsinden önemlisi, minik pırlanta noktalarla süslenmiş altın boncuklardan oluşan ağır bir zincir. Bir politikacının ganimet karısı gibi görünüyordu, para dolu ve

"Düşene kadar alışveriş "i bir üst seviyeye taşımaya hazırды. Şapkasından bin dolarlık çivili topuklu ayakkabılarının sivri uçlarına kadar kesinlikle mükemmeldi.

Audrey boğazını temizledi ve kaşlarını kaldırarak önündeki sandalyeye baktı. Kaldar kışını kaldırdı ve sandalyeyi ona doğru uzattı. Audrey bir bacağını diğerinin üzerine atmış, manikürlü parmaklarıyla küçük pembe bir çanta tutuyordu. Kaldar onun yanına oturdu ve ondan yayılan ağır gül kokusu neredeyse hapşırmasına neden olacaktı.

"Jonathan Berman," dedi başını eğerek.

"Olivia Berman." Elini uzattı ve adam onun parmaklarını öptü.

"Büyüledim."

"Kazanmadığım bir parayı harcamaya hazır gibi mi görünüyorum?"

"Harika görünüyorsun," dedi ona ve her kelimesinde ciddiydi. "Eski güzellik kraliçesi zengin bir pislikle evleniyor; her şey var ama tadı yok. Yonker bunu yiyip bitirecek."

Audrey onu inceledi, eğildi ve kravatının düğümünü düzelitti. "Sen de oldukça iyi görünüyorsun. Arkaya taranmış saçlar hoş bir dokunuş."

"Ben zengin pezevenk diyecektim." "Tamamdır."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Kadın gülümsedi ve adam da kendini tutamayarak sırtıttı.

"Neden çalmaktan vazgeçtin?" Kaldar sordu. Ve o da ağzından kaçırды. Zekice bir hareket. Tek kelimeyle zekice. Böyle bir incelik, böyle mükemmel bir zamanlama.

"Bir hanımefendi asla tüm sırlarını açıklamaz," dedi Audrey ona kendini beğenmiş bir göz kırpışla.

Zihni onun kıyafetlerini soymayı hayal etmeyi bıraksaydı muhtemelen zekice bir karşılık bulabilirdi.

"Çocuklardan haber var mı?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok." Hiçbir şey olmaması iyiydi; planın planlandığı gibi ilerlediği anlamına geliyordu.

"Ed Yonker bizi kontrol etmeye kalkarsa ne olur?"

Kaldar omuz silkti. "Sen savaş boyalarını sürerken ben de birkaç şeyi kontrol ettim. Ed Yonker az önce Graham Binası için teklif verdi. Eski bir tiyatro ve onun için mükemmel bir yer: Arkası Edge balonuna bakıyor. Sanırım artık insanları Edge'e taşıyor. Graham'ın binasını alırsa, Magdalene gibi olacak. En yüksek teklifi o verdi - on bir milyon."

"Ve?"

"Ben de bir tane
koydum." Kadın
ona baktı.

"Bugün cuma öğleden sonra. Kredi kontrollerini ve diğer şeyleri yapmaları en az bir iş günü sürer. Bu kimliği oluşturmak için uzun zaman harcadım. Jonathan Berman'ın kredisi çok sağlam ve Donald Trump'ı satın almaya yetecek kadar hayali gayrimenkule sahip. Eğer daha derine inerlerse başımız belada demektir ama pazartesiye kadar bunu yapamazlar ve pazartesiye kadar da gitmiş olmamız gerekiyor. Gidelim mi?"

"Yapacağız."

Masanın üzerine birkaç banknot attı, ayağa kalktı ve sandalyesinden kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Kadın elini onun elinin içine koydu ve adam onu nazikçe otoparka doğru götürdü.

Audrey, "Bir kimliği böyle yakmak acı veriyor olmalı," dedi. "Ödenecek küçük bir bedel."

"Bunu nasıl yapıyorsunuz? Weird ve Broken'daki şeylere nasıl ayak uyduruyorsunuz?"

"Bir centilmen asla tüm sırlarını açıklamaz."

Güldü, başını yana eğdi ve Kaldar onun boynunu öpmek istedi. "Lütfen. Övünmek için ölüyorsun."

"Pekâlâ." Omuz silkti. "Hayatımın çoğunu Kırıklarla ticaret yaparak geçirdim. Pek çok yararlı insan tanıyorum ve onların adlarını, karılarının ya da kocalarının adlarını hatırlamaya özen gösteriyorum. Hoş ve çekiciyimdir ve her zaman hediyelerle gelirim, bu yüzden bana küçük iyilikler yapmaktan çekinmezler."

"Bunu neden yapıyorsun, Kaldar? Heyecan için mi?" "Bu da bir parçası."

"Peki ya diğerleri?"

"El'in acı çekmesini istiyorum," dedi. "Gerekirse tüm kimliklerimi yakar ve temiz bir başlangıç yaparım."

"Onlardan birini öldürmek için mi?"

Yüzünün yırtıcı bir ifadeye büründüğünü biliyordu ama bunu gizleme zahmetine girmede. "Oh hayır. Hepsini istiyorum."

"Tüm El mi?"

"Evet. Bildiğimiz tüm organizasyonu sona erdirmek istiyorum."

Audrey gözlerini kırptırdı. "Yüksekleri hedefliyorsun."

"Ailemin yaşadığı son kan davası bir asırdan fazla sürdü." Kendine küçük bir sırıtma izni verdi. "Mars kin tutar."

"Seninle asla kan davası gütmemeye özen göstermeliyim," dedi.

"Keşke benimle kan davalı olsaydın. O zaman kazandığımda, tatlı ödüller toplardım."

"Beni aşk kölen olarak mı hayal ediyorsun?"

Audrey güldü. Kaldar başını salladı. "Ve sen ilahisin."

"Peki ya ben kazanırsam?"

"O zaman senin aşk kölen olurum tabii ki."

"Yani her iki durumda da kazanacaksın."

"Kesinlikle."

Audrey onun yüzünde bir şey aradı, sonra dudağını ısırıldı. "Bize yeni tekerlekler aldın mı?" diye sordu.

Kaldar ona düz bir bakış attı. "Lütfen." Elini cebine daldırdı, uzaktan kumandayı çıkardı ve düğmeye bastı. Siyah bir Hummer kısa bir bip sesiyle cevap verdi.

"Bir Hummer mı?" Güneyli aksanı her geçen saniye daha da kalınlaşıyordu. "Shooog, bunu yapmamalıydın."

"Bebğim için sadece en iyisi."

Uzandı ve onun yanağını okşadı. "Bu ortaklığın yakında bitecek olması çok kötü. Bu kasaba bizim olurdu."

Hah. "Yakında bitmek zorunda değil."

"Hayır, gerekiyor. Kesinlikle öyle."

JACK kocaman, parlak arabanın sokağa girişini izledi. Günün büyük bölümünde broşür dağıtmışlardı. İkisi de kendi halindeydi ve el ilanlarının çoğunu dağıtmışlardı ve ikinci bir deste almak için geri dönmek zorunda kalmışlardı. Paul, pankartlı adam, onlara iltifat bile etti. Öğle yemeğinde George ve o birer sandviç ve biraz şişe su aldılar. Sandviç fena değildi ama Rose'un yemeklerine hiç benzemiyordu.

Rose'u özlemişti. Birden bıçak gibi kesildi. Kız kardeşini, onun sesini, kokusunu, odasını, eşyalarını özledi. Evin kokusunu özlemişti. Declan'ı bile özlemişti. Her şey bir şekilde çok uzak görünüyordu. Jack başını sallayarak anıları temizlemeye çalıştı. Şimdi üzülmenin ve mızızlanmanın sırası değildi. George, Paul'ün sıcak bir akşam yemeği vaadiyle onları birkaç saat daha çalışmaya ikna etmesine izin vermişti. Jack "daha fazla yemek istiyorum" sesleri çıkarmıştı ve George sonunda isteksizce kabul etmişti.

Büyük siyah araba birkaç metre ötede iki çocuğun önünde yavaşladı. Camlar açıldı ve Audrey'nin sesi sokakta çınladı. "Oh

Aman Tanrım! Shoog, çocuklara bak. Siz çocuklar çok tatlısınız. Ne yapıyorsunuz?"

"El ilanları dağıtıyoruz," dedi küçük çocuk.

"Bu bir okul projesi için mi?"

"Biz okula gitmiyoruz," dedi büyük çocuk.

"Bu çok saçma. Okula nasıl gitmezsin? Ailen bu konuda ne düşünüyor?"

Büyük çocuk omuz silkti. "Bizim ailemiz yok."

"Siz yetim misiniz? Aman Tanrım! Tatlım, çocuklara biraz para ver."

Kaldar'ın sesi hırçın bir şeyler söylüyordu. Audrey pencereden uzandı ve çocukların her birine yirmişer dolarlık iki banknot uzattı.

Diğer çocuklar müşterilerini bırakıp arabaya doğru koşmaya başladılar. George hâlâ rol yapan Jack'i omzundan yakaladı. "Para dağıtıyor, hadi!" Arabaya doğru koştular.

"Bizim ailemiz yok." Penceredeki küçük çocuk vurgulamak için burnunu çekiyordu. "Kilise öğle yemeğimizi hak etmemiz için bize bunları dağıttırıyor."

"Ne? Bunu sana kim yaptırıyor?"

Birkaç el, tüm sahneye baykuş gözleriyle bakan Paul'ü işaret etti. "Öyle!"

"O iğrenç adam sizi *yemek için çalışmaya* mı zorluyor?" Başını salladı.

Arabanın kapısı açıldı ve Audrey kaldırıma çıktı. Üzerinde gülünç pembe bir kıyafet vardı ve saçları bir kask gibi parlak ve sertti. Çantasını kolunun altına sıkıştırdı. "Bunu göreceğiz. Hey, sen!" Paul'ü işaret etti. "Evet, sen oradaki! Ne cüretle bu çocukları istismar edersin?"

Paul kollarını kaldırdı. "Hayır, hanımefendi, bakın, bu öyle bir şey değil."

Diğer kapı açıldı ve Kaldar dışarı çıktı. Rose Cliff'e gittiği zamanki gibi görünüyordu, takım elbise giymiş, saçları arkaya taranmıştı.

Audrey ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Peki, öyle mi değil mi?" "Ne?"

"Bu nedir?"

Kaldar onlara doğru yürüdü, tıpkı Jack'in ayaklarını silmeyi unuttuğu ve halıların üzerine kanlı çamur izleri bıraktığı zaman Rose'un baktığı gibi bakıyordu.

Paul tekrar gözlerini kırıştırdı. "Bakın, yanlış anladınız. Biz çocuklara yardım etmeye çalışıyoruz."

"Onları yiyecekleri için çalıştırarak mı? Size bir haberim var bayım, bu ülkede kölelik 1890 yılında Aşı Bildirgesi ile kaldırıldı," dedi Audrey.

"Kurtuluş ve 1863'ü kastediyorsun..." Paul zayıf bir sesle mırıldandı. Audrey'nin arkasında Kaldar ona başını salladı.

"Kafamı karıştırmaya çalışmayın! Bu çocukları köle olarak kullanıyorsun. Belki de gidip senin için pamuk toplamalılar."

"Umm . . ."

"Size söylüyorum, bu çocuklar bu gece çalışmak zorunda kalmayacak." Audrey çocuklara baktı. "Kim McDonald's ister?"

Jack herkesle birlikte kolunu uzattı ve "Ben, ben, ben!" diye bağırdı.

Audrey Kaldar'a doğru döndü. "Tatlım?"

Kaldar içini çekti, cüzdanını açtı, kalın bir tomar para çıkardı ve Audrey'nin eline tutuşturdu. Audrey parayı salladı. "Hadi gidelim çocuklar! Köşede bir Mickey D's gördüm."

Caddede yürürken herkes onu takip ediyordu.

"Bekleyin. . ." Paul seslendi. "Bunu yapamazsınız."

"Güven bana," dedi Kaldar ona. "O böyleyken akışına bırakmak en iyisi. Hadi, sana bir fincan kahve ısmarlayayım."

KALDAR, Paul'ün yanında, Kutsanmışlar Kilisesi'nin parlak, cilalı koridorunda yürüdü ve bir yandan Audrey ile önlerindeki çocuk grubuna göz kulak olurken, bir yandan da kamp ve kaçaklar hakkında gevezelik eden adamı dinliyormuş gibi yaptı. McDonald's'a gitmişlerdi ve sonrasında Audrey "zavallı çocukların" nerede uyuduğunu görmek için ısrar etti. Sanki onların bir hücrede duvarlara zincirlenmiş olmalarını bekliyormuş gibi konuşmuş, bu da bakıcılarının canını sıkıyordu. Paul gerçek bir mümindir. Dürüst ve çalışkandı ve çocuklara gerçekten yardım etmek istiyordu.

"Görüyorsunuz, çoğunun gerçekten gidecek bir yeri yok. Sokaklarda düştükleri durum korkunç. Uyuşturucu, şiddet. Bazıları fahişelik bile yapıyor. Daha bugün orada duran iki çocuk vardı, olabildiğince aç görünüyordular ve kimsenin onlara dokunmayacağına ya da yanıma gelmeyeceklerine dair söz vermek zorunda kaldım. Sorarım size, dünya ne hale geliyor? Bu çocuklar, hayırseverlikten şüpheleniyorlar. Yani, bu konuda kafanı toparla, olur mu? Çocukluk mutlu bir şey olmalı. En azından bu şekilde günde iki öğün düzgün yemek yiyebiliyorlar."

İleride çift kapı açıldı ve Ed Yonker koridora girdi. Tıpkı fotoğrafındaki gibi görünüyordu: bakımlı, uzun boylu, berrak mavi gözleri ve düzgün bir gülümsemesi vardı. Kaldar ondan anında hoşlanmamıştı.

"Paul, burada neler oluyor?"

Audrey gururla "Bağışıklama," dedi ve yürümeye devam etti.

"Ne?"

Kaldar iç çekti.

Paul yardımsever bir tavırla, "Özgürlükten

bahsediyor," dedi. "Anlıyorum. Kim

özgürleştiriliyor?"

Paul kollarını sallayarak uzun bir açıklamaya girişti. Kaldar Ed Yonker'ı inceliyordu ve Ed de onu incelemek için elinden geleni yapıyordu. Bakışları Kaldar'ın ayakkabılarından pahalı takım elbisesine, bileğindeki Rolex'e, üç yüz dolarlık kravatına ve nihayet gözlerine kaydı.

Paul sona yaklaşıyordu.

"Karımın kusuruna bakmayın," dedi Kaldar. "Kimsesiz çocuklara karşı zaafı var ve kendini kaptırıyor. Birazdan yola çıkacağız."

"Sorun değil. Hiç sorun değil." Ed Yonker elini uzattı. "Edward Yonker. Buradaki herkes bana Ed Junior der. Burada pek resmi değiliz."

Kaldar elini tuttu ve sıktı. "Jonathan Berman. Dediğim gibi, Mr. Yonker, yakında yola çıkacağız."

"Lütfen, sadece Ed yeter." Üçü de Audrey'nin daracık eteğiyle geri çekilen arkasına baktı. Yonker kaşlarını biraz kaldırarak Audrey'i pazardaki bir et parçası gibi değerlendirdi ve Kaldar onun ağzına vurmak için güçlü bir dürtü hissetti.

"Karınız çocuklara kötü davranılmadığından emin olmak istiyorsa, ona daha fazla güç verelim derim. Günümüzde ve çağımızda, Tanrı'nın daha az talihli çocuklarıyla ilgilenen insanları bulmak çok nadirdir."

Kaldar, "Anlayışınız için teşekkür ederim," dedi.

"Gel, sana etrafı göstereyim." Ed onun yanında yürüdü, omuzları geride, yürüyüşü sertti. Hükmetmeye çalışmıyordu ama yine de otoritesinden emindi. Başka bir çift kapıdan geçip koridordan aşağı indiler ve küçük bir yatakhaneye girdiler.

İleride Audrey, "Acele etmeyin, hiçbirinizin düşmesini istemiyorum," diye seslendi.

"Sormamın sakıncası yoksa bu Güneyli aksanı mı?" Ed sordu. "Georgia olabilir mi?"

"Florida," dedi Kaldar, sırf inat olsun diye.

"Oh. Seni güneşli San Diego'ya getiren nedir?" "İş için. Gayrimenkul."

"Buralarda ondan bolca var." Ed içten bir kahkaha attı. "Gerçekten de öyle."

Audrey çocukların kendisine yol göstermesine izin vererek yatakhaneyle inceledi.

"Gördüğüm kadarıyla eşiniz iyi işler yapma konusunda çok tutkulu."

"Çok cömert biri," diye başını salladı Kaldar. "Neyse ki iflas etme tehlikesiyle karşı karşıya değilim."

Ed kıkırdadı. Eğer bir karikatür olsaydı, gözleri dolar işaretleriyle parlardı.

Audrey tam daire çizerek onlara doğru geri döndü. Gözleri parlıyordu ve yüzü hafifçe kızarmıştı, bir erkeğin aklına her türlü ilginç düşünceyi getirmeye yetecek kadar. Jack'e sarıldı ve saçlarını karıştırdı. "Şimdiye kadar gördüğün en sevimli şey değil mi? Onu eve götürmek istiyorum."

"Daha iyi misin, bebeğim?" Kaldar ona sordu.

Audrey Jack'i bıraktı, öne doğru eğildi ve Kaldar onu rujunu bulaştırmamak için dikkatlice öptü. Dudakları neredeyse hiç temas etmemişti ama bu kez takım elbisesinin özel dikim pantolonu için minnettardı. Çoğu erkek eşlerinin sıradan bir öpücüğüyle ereksiyona geçmezdi.

"Evet, öyle. Teşekkür ederim, sevgilim."

"Livie, bu Ed Yonker. Buranın sorumlusu."

"Memnun oldum, vaiz."

Audrey gülümsedi. Kaldar bu gülümsemeye hazırlıklıydı ama bu onu bile hazırlıksız yakaladı. Ed Yonker gözlerini kırptırdı. Paul'ün yeri inceleyerek özel bir an geçirmesi gerekiyordu. Kaldar kolunu Audrey'e doladı ve onun poposunu sahiplenerek kavradı, Ed Yonker bunu fark etti ve belli ki ileride başvurmak üzere dosyaladı. Yüce Tanrım, Audrey'nin güzel bir poposu vardı.

"Kiliseye gitmeyi özledim," diye gevezelik etti Audrey. "Jonny son zamanlarda çok meşgul. Bir gün Seattle'dayız, sonra Nevada'dayız, şimdi de buradayız. Artık hiç ibadet edemiyoruz. Özellikle de böyle güzel bir kilisede. Hepiniz çok iyi insanlara benziyorsunuz ve çocuklarınız da çok tatlı."

Ed sonunda aklını başına topladı. "Gördüğünüz gibi, gençlerimizden sadece küçük bir grup burada kalıyor. Çoğu bizimle birlikte kampta

kalıyor."

Audrey gözlerini daha da açtı. "Ne tür bir kamp?"

"Hizmetlerimizin çoğu burada gerçekleşiyor. Kutsanmış Gençlik Tanıklık Kampı ve Ahşap Katedral."

Audrey Kaldar'a döndü. "Kampı görebilir miyiz, sevgilim?" "Bugün olmaz bebeğim," dedi ona. "Bir iş toplantım var."

"Kaba olmak ya da sizi üzmemek istemem," dedi Ed. "Ama Ahşap Katedral cemaatimiz için özel bir yer. Orada ibadet ediyor ve kardeşlik içinde buluşuyoruz. Orayı ziyaret etmek için kilisemizin bir üyesi olmayı arzulamak gerekir."

Ed'in dikkatini kaybediyorlardı.

Audrey surat asar gibi yaptı ve küçük bir köpek sesi çıkardı. İyi işti, ama Ed hâlâ ilgili görünmüyordu.

"Hayır Livie," diye başını salladı Kaldar. "Dediğim gibi, bugün katılmam gereken bir müzayede var. Ed'in ilgilenmesi gereken bir cemaati var. Bize tam olarak büyük bir tur veremez. Böldüğüm için tekrar özür dilerim."

"Hiç sorun değil." Ed dostça başını salladı. İpucu kafasının üzerinden uçup gitmişti. Ed hızla uzaklaşıyordu. "Ne yaptığınızı söylemişsiniz?"

"Gayrimenkul," dedi Kaldar.

"Kocam yoksul insanlara ev sağlıyor," dedi Audrey gururla, omzunu okşayarak. "Daireleri var ve insanlar kiralarını ödeyemediklerinde onları geri satın alıp mağazaya dönüştürüyor."

Kaldar yüzünü buruşturdu. "Livie ..."

"Bu gurur duyulacak bir şey," dedi.

Varoş lordu, tonlarca para, beyni olmayan güzel bir eş ve bir sürü suçluluk duygusu. Hadi, Ed. Hadi Ed. Yemi yut.

Ed bunu düşündü. Bu düşünce bir an için gözlerinde parladı ve söndü. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk. Paul size çıkışı gösterecek."

Lanet olsun.

"Sonra görüşürüz!" Kaldar elini kaldırdı ve Audrey'i çıkışa doğru yönlendirdi. "Kampı gerçekten görmek istiyordum," diye dudak büktü Audrey.

"Üzgünüm, bebeğim. Ayrıca, bu gece Magdalene'i ziyarete gitmemiz gerekiyor, unuttun mu?"

Onu kardeşiniz mi tavsiye etti?"

Arkalarında Ed Yonker, sudaki bir damla kanı hisseden bir köpekbalığı gibi canlandı.

Üç.

Kaldar, Audrey'nin sırtının küçük kısmına biraz baskı uyguladı. *Ve uzaklaşıyoruz. Uzaklaşıyoruz.*

Audrey sevimli bir iç çekti. "Sanırım. Sıkıcı olacak. Bu insanlar her zaman sıkıcıdır."

"İlham verici olması gerekiyor," dedi Kaldar. "Eminim hoşunuza gidecektir. Söylendiğine göre harika sonuçlar alıyormuş. Bir seans ve zihninin daha keskin. Kardeşinin onun üzerine yemin ediyor."

İki.

"Sen zaten tanıdığım en zeki adamsın." Audrey ona doğru eğildi ve kolunu onun beline doladı. Cennet gibi hissetti.

"Teşekkür ederim, bebeğim."

Bir.

"Bay Berman!" Yonker aradı.

Audrey onun yan tarafını biraz sıktı. Kaldar döndü. "Evet?"

Yonker onlara doğru geldi. "Eğer bu akşamki ayine katılırsanız, yarın Ahşap Katedral'e gelip bizimle birlikte ibadet etmenizi sağlayabilirim."

Yakaladım seni, açgözlü orospu çocuğu.

Kaldar, "Rahatsızlık vermek istemiyoruz," dedi.

"Lütfen!" Ed sanki onları kutsuyormuş gibi elini kaldırdı. "Bir Hıristiyan olarak, Tanrı'nın yüceliğine tanıklık etme fırsatını kaçırmamanızı istemem. Hayır cevabını kabul etmiyorum. Bu akşam saat yedide. Sizi bekliyor olacağım."

On beş dakika sonra temiz havaya çıkmışlardı. Hummer'larına doğru yavaşça ilerleyerek bir süre kaldılar. Kaldar kapıyı açtı ve Audrey'nin koltuğuna oturmasına yardım etti, sonra telaşsızca araca bindi, motoru çalıştırdı ve kaldırımından uzaklaştı.

Kilise binaların arkasında kayboldu. "Çocuklar harikaydı," dedi Audrey.

"Çocuklar harikaydı," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Magdalene'den bahsetmek riskli," dedi

Audrey. "Onu kaybediyorduk."

"Hâlâ riskli. Şansını dene Kaldar."

"Şans cesur olanın yanındadır."

"Ya da hazırlıklı." Audrey çantasından ön ödemeli bir cep telefonu çıkardı ve bir numara tuşladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Akşamki randevumuzu iptal ettiğimizi bildirmek için Magdalene'i arıyorum. Ed'in erişiminin ne kadar uzun olduğunu kim bilebilir? Ofisinde birileri olabilir."

JACK, Kaldar ve Audrey'nin binadan çıkışını izledi.

"Tanıklık işi bugünlük sona erdi," diye seslendi Paul. "Devam edin."

Etraflarındaki çocuklar dağıldı. Bazıları yatakhaneye geri dönerken, diğerleri çıkışa yöneldi. Bir süre sonra sadece Jack ve George ayakta kalmıştı. Koridorun ilerisinde Ed Yonker bir parmağını kulağına soktu ve cep telefonunu diğerine doğru kaldırdı.

"Bugün yemek yok. Üzgünüm çocuklar." Paul kollarını iki yana açtı. "O zengin kadın bütün planlarımızı altüst etti. Ama yine de McDonald's yediniz."

"Sorun değil," dedi George.

Jack yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey için teşekkürler. Şimdi gidiyoruz."

Paul elini cebine attı ve küçük bir dikdörtgen kâğıt çıkardı. "Bu Çocuk Hizmetleri Merkezi'nin adresi. Oraya gidip kayıt yaptırırsan, buraya gelip daha fazla broşür dağıtabilirsin. Eğer gerçekten başarılı olursan, buradaki yatakhane de kalabilirsin."

"Ahbap!" George ona küçümseyen bir bakış fırlattı. "Uyumak için kendi yerimizi buluruz."

Ed Yonker cep telefonunu kapattı ve koridorda tepinerek onlara doğru ilerledi. Giysilerine ve saçlarına ağır bir karanfil kokusu sinmişti. Jack Yonker'ın yolundan çekildi. George emlak laboratuvarındaki bir seanstan sonra ara sıra böyle kokardı. Ed ağır bir sihirle oynuyordu.

Ed'in bakışları Jack'e takıldı. "Sen!"

Jack irkildi. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Kardeşimi rahat bırakın!" George ilerledi.

Ed, Jack'i işaret etti. "Berman denen kadın senden hoşlanıyor." Paul'e döndü. "Onları temizle. Bu gece ve yarın en iyi şekilde davranmalarını istiyorum."

"Ne? Ama onlar Merkeze kayıtlı değiller ki..."

"Kayıtlı olup olmamaları umurumda bile değil. Berman piçi Graham Binası'nı elimden almaya çalışıyor. O kurnaz sonovabitch'in kaçmak için bu kadar uğraşmasına şaşmamalı. Sorun değil. On beş milyonu olabilir ama ben karısına kancayı taktım. Çok geçmeden Graham'ı bana devredecek. Sözümü unutma." Ed parmağını Jack'e doğru uzattı. "Onları temizle Paul. Onları bu geceki ayinde ve yarın kampta en önde görmek istiyorum." Arkasını döndü ve koridorda tepindi.

Paul çaresizce onlara baktı.

"Yüz dolar," dedi George. "Elli kardeşim için, elli de benim için."

Haeh-heh. "Elli dolar karşılığında zengin bayana iyi davranacağız." Jack başını salladı. "Saçımı beğendi."

"Ve eğer gece kalırsak, kendi odamız olacak. Kilitli," dedi George. "Ve hafif uyuyacağız."

Paul başını salladı. "Tamam. Yüz dolar ve ayrı bir oda o zaman."

"Anlaştık!" George elini uzattı ve Paul elini sıktı.

* * *

Jack kilise ayininin sıkıcı ve can sıkıcı olduğuna karar verdi. George bir keresinde onu Declan'ın büyük amcası Tserebus'un flaşın pratik uygulamaları üzerine verdiği bir konferansa sürüklemişti. Bu sadece biraz daha az sıkıcıydı.

Her şey yeterince heyecanlı başladı. Paul onları büyük bir odaya topladı ve Audrey ile Kaldar'ın yanına oturttu. Jack Audrey'nin yanına, George da Kaldar'ın yanına oturdu. Sonra büyük bir koro çıktı ve önce sessiz, sonra daha yüksek sesle "hallelujah" şarkısını söyledi, ta ki Ed Yonker arkadan görünüp koridorda yürüyene, el sıkışana ve insanları kucaklayana kadar.

"Kendini bir rock yıldızı sanıyor," diye mırıldandı Audrey nefesinin altında. Ağzı hâlâ gülümsüyordu. Jack onun ağzını gererek nasıl böyle konuşabildiğini anlayamıyordu.

Yonker sahneye çıkana kadar insanlarla kucaklaşmaya devam etti. Sonra bir mikrofon aldı ve konuşmaya başladı. Ve konuşmaya. Ve konuşmaya . . .

". . . Tanrı dolu dolu bir yaşam sürmemizi ister. Bir an için bunu düşünelim. Dolu dolu bir yaşam sürmek gerçekten ne anlama geliyor? Ruhen, bedenen ve işinizde sağlıklı olmak demektir. Tanrı bizi seviyor. Ve bu sevgi, ah bu sevgi her şeyi kuşatır. Bizler O'nun özel çocuklarıyız. Bizler seçilmiş olanlarız." Yonker kolunu salladı. "Tanrı bizi tüm yarattıklarının üzerine seçti. Ormandaki hayvanlardan, denizdeki balıklardan, havadaki kuşlardan, Cennetteki meleklerden üstün! Tanrı bizim başarılı olmamızı istiyor! Sağlıklı değilsek başarılı olabilir miyiz?"

Yonker mikrofonu seyirciye uzattı. Kalabalık

"HAYIR" diye cevap verdi.

"Hayır." Yonker son derece ciddileşti. "Mutlu değilsek başarılı mıyız?"

"HAYIR."

"Eğer biz Tanrı'nın seçilmişleriysek, üzgün ve perişan haldeyken O'nun Adını nasıl yüceltebiliriz? Zayıf ve eksik olursak O'nun Gücüne nasıl tanıklık edebiliriz? Bunu yapamayız. Güçlü durmalıyız. Birlik içinde olmalıyız. Bizler kutsanmış olanlarız. O'nun bize olan Sevgisinin bir örneğini sunmalıyız, çünkü bizler O'nun bu Dünya üzerindeki Vasiyetiyiz. O'nun İhtişamını en uzak köşelere kadar yaymalıyız ki O'nu tanımayanlar bize bakıp O'nu arasınlar."

Jack, "tuvaleti kullanmak" için gizlice dışarı çıkmaktan kurtulup kurtulamayacağını düşündü ve kurtulamayacağına karar verdi.

"İnsanlar bana geliyor ve 'Ed, Tanrı'nın isteğini daha az şanslı olanlara ulaştırmaya nasıl yardımcı olabiliriz? Ben de diyorum ki, 'Paylaşın. Tanrı'nın size bahsettiği nimetleri paylaşın. Kendinizi Kilise'ye verin ve Kilise sizin adınıza Tanrı'yı yüceltsin. Şimdi size söyleyeyim, çek defterlerinin üzerinde oturanlar ve paralarını banka hesaplarında biriktirenler, bu insanlar Tanrımız için tanıklık etmiyorlar. Vermelisiniz! O çeki bugün yazın. Girişte çocukların size verdiği doğrudan transfer formunu doldurun. Cennete gitmek istiyorsanız doldurun ve imzalayın ve iş ofisine gönderin."

Yonker konuşmaya devam etti. Jack esnedi ve gözlerini kapattı. Keşke sandalyesine kıvrılabilseydi.

Bir parmak kaburgalarına saplandı. Gözlerini açtı. Yanında Audrey Ed'i dinliyordu. Dudakları zar zor kımıldıyordu. "Uyanık kal."

Jack içini çekti ve sahnede dolaşan Yonker'a baktı. Bir süre, eğer bir vaşağa dönüşürse neler olacağını hayal etti. İnsanlar etrafta koşuşturacak ve o da hırlayarak onları korkutacaktı. Sonra Yonker'ın bıyıkla nasıl görüneceğini merak etti.

Sonunda insanlar koridorlardan geçerek bir çeşit tabağı elden ele dolaştırmaya başladılar. Kaldar, üzerinde küçük bir klipsle bir arada tutulan katlanmış bir banknot destesini yere düşürdü ve Jack bunu koridorda duran yaşlı bir kadına verdi. Yaşlı kadın klipsi büyük gözlerle inceledi ve tabağı aldı.

Sonra daha sinir bozucu vaazlar verildi: falan filan, biz çok iyiyiz, falan filan, Tanrı paramız olmasını istiyor, sonra koro biraz daha şarkı söylerken Yonker sahnenin arkasına gitti ve Paul onları almaya geldi. Audrey Jack'e sarıldı ve ona gerçekten iyi bir çocuk olmasını ve onu yakında göreceğini söyledi.

Paul onları kilisenin arka tarafına, servis girişine kadar götürdü. Bir minibüs onları bekliyordu. Paul minibüsün kapısını açtı. Diğer iki çocuk

Arka koltukta esmer bir kız ve uzun boylu, sırık g i b i , çilli ve kızıl saçlı bir çocuk oturuyordu.

"Atla," dedi Paul. George minibüsü düşündü.

Paul sabırla, "Kampa gidiyoruz," dedi. "Yapacağımız tek şey bu."

"Atlayın artık." Jack George'u biraz itti.

"Beni itip kakma."

"Çekil ki ben de çekilmek zorunda kalmayayım."

Minibüse bindiler ve sonraki on beş dakika boyunca didiştirler, ta ki Paul onlara minibüsü geri çevireceğini ve Tanrı yardımcısı olsun, Ed'i mutlu etmenin buna değmeyeceğini söyleyene kadar. İkisi de bunun susmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdiler ve yolun geri kalanını sessizce sürdürdüler. Minibüs ana caddelerden uzaklaşarak dar bir yolda ilerliyordu.

Paul, "Şimdi bu biraz garip gelecek," dedi. "Korkacak bir şey yok. Sadece buradaki havanın basıncı farklı."

"Neden?" George sordu.

"Yeraltı gazı," dedi Paul. "Yoldaki çatlaklardan dışarı çıkıyor. Derin bir nefes al ve rahatlamaya çalış, tamam mı?"

Minibüs durdu. Paul dışarı çıktı ve yan kapıyı açtı. "Melanie ve Robert, dışarı. Ve sen de."

Jack minibüsten çıktı. Melanie onun elini tuttu. "Endişelenme; ilk seferinde tuhaf hissettiriyor."

Jack gözlerini devirdi. George ve kızıl saçlı çocuk, el ele tutuşmalarını içermeyen bir tür düzenleme yapmaya çalışıyorlardı. Sonunda uzun boylu çocuk elini George'un koluna koydu.

"Hadi gidelim." Melanie sınıra doğru adım attı. "Kendini kötü hissedersen bana söyle, yavaş yavaş gidelim."

Jack bir adım attı.

Sınırın baskısı üzerine çöktü. Büyü Jack'in içine işledi, kanında gümbürdedi, kaslarını doyurdu. Kokular burnuna doldu. Kendini yeniden güçlü hissetti.

Melanie onu yavaşça, adım adım sınırdan geçirerek diğer taraftaki Edge'e götürdü. Arkalarında şehir hâlâ hayat ve araba gürültüsüyle doluydu ama önlerinde vahşi doğa uzanıyordu. Dağınık ormanlar tepeleri kaplıyor, uzakta daha da sıklaşıyordu. Yalnız bir yol, tepelerin arasından bir dağ silsilesinin çıktığı uzaklara doğru uzanıyordu. Daha önce hiç görmemişti.

Kaldar onları şehrin etrafında dolaştırırken bu tür dağlar vardı. Tepeler, tabii. Dağlar, hayır.

Melanie ona gülümsedi. "Başardın."

George kolunu kızıl saçlı çocuğun tutuşundan çekti.

"İyi misin?" Paul sordu.

Doğru, az önce ne olduğunu bilmemem gerekiyordu, diye hatırladı Jack. "Evet," dedi. "Şehir nerede?"

"Karışık bir durum. Hadi çocuklar, minibüse binin. Kamp şu dağın hemen yukarısında. Bu gece orada kalacaksınız."

Yol onları tepelerin üzerinden, çam ağaçlarıyla dolu bir dağın omurgasına kadar götürdü. Tırmandılar, tırmandılar, minibüs gıcırdadı, sonunda zirveyi fethettiler ve girişi işaretleyen ahşap bir kemere yuvarlandılar. Kemerin ötesinde ahşap binalar bekliyordu, hepsi iki sıra halinde yan yana duran basit dikdörtgenlerdi ve sıranın sonunda büyük bir yapı yükseliyordu. Jack, küçük Edge kasabası Doğu Laporte'da binlerce kez gördükleri eski Edge kilisesi gibi bir kilise bekliyordu. Bu kilise daha çok ağır çift kapılı bir ahıra benziyordu. Girişte tüfekli bir adam duruyordu.

Paul minibüsü kemere doğru yönlendirdi, kenarda oturan bir kızla konuşmak için durdu ve daha küçük binalardan birine doğru sürdü.

Paul, "Bu gece için burası sizin yeriniz," dedi. "Lillian çarşaf, dış fırçası ve size verilen her şeyi almanızı sağlayacak. Tamam mı? Odada sadece ikiniz kalacaksınız, çünkü çok ürkeksiniz, bu yüzden geceleri kapıyı kilitleyebilirsiniz."

"Neden ayrı bir odaları var?" diye sordu arkadaki uzun boylu çocuk.

"Çünkü ben öyle dedim," dedi Paul. "Her neyse, siz ikiniz devam edin."

Jack, minibüs uzaklaştığında Paul'ün kötü bir adam olmadığına karar verdi. Sadece berbat bir patronu vardı. Jack'in bakış açısına göre, kimin için çalıştığını bilmeliydi. Bir dolandırıcı, hırsız ve kumarbaz olan Kaldar için çalışıyorlardı, ama bu konuda onlara karşı dürüsttü. George kapıyı açtı ve içeri girdiler. Oda küçüktü, iki yatak arasında neredeyse hiç yer yoktu. Yaklaşık on beş dakika sonra burnunda çiller olan genç bir kız çarşaflarını, dış fırçalarını, birkaç havlu ve iki kâğıt torba getirdi. Onlara kafeteryada yemek servisi yapıldığını ama akşam yemeğini kaçırdıklarını, bu yüzden kuru erzak almaları gerektiğini söyledi. George'a çokça gülümsedi.

Jack'in kâğıt torbasında bir başka hindili sandviç, tahıl ve tohumlardan yapılmış birkaç çubuk ve bir elma vardı. Jack sandviçi yedi ve barı bıraktı

Tek başına. O bir kuş değildi ve hiç tohum yemeyecekti.

Kapıyı kilitlediler ve gün batımını beklemek üzere yataklarına yerleştiler.

İki saat sonra güneş nihayet ufuk çizgisini geçti. George ranzasında doğruldu ve kapüşonunun cebinden plastik bir torba çıkardı. İçinde küçük tüylü bir beden hareketsiz yatıyordu.

"Sincapla gitmeliydim," dedi Jack sessizce. "Fare daha iyi. Daha dar alanlara girebiliyorlar."

"Evet, ama insanlar bir fare gördüklerinde onu öldürmeye çalışıyorlar. Bir sincap gördüklerinde ise, 'Oh, ne kadar sevimli, şu kabarık kuyruğa bak!'"

"Karanlık. Kimse görmez." George gözlerini kapattı. "George?"

"Mmm?"

"Bu kilisenin amacı ne?"

"Yonker bu şekilde para kazanıyor." George omuz silkti.

"Evet, o kısmı anladım. Ama onun kilisesine giden insanlar bundan ne kazanıyor?"

George kaşlarını çatı. "İnsanlar ölmekten korkuyor. Çoğu din ölümünden sonra yaşam olduğunu, sadece bedeninizin öldüğünü ama özünüzün, ruhunuzun yaşamaya devam ettiğini söyler. Yonker onlara eğer ona para verirlerse ruhlarının iyi bir yere gideceğini söylüyor."

"Yonker bir tanrı mı?" "Tabii ki değil."

"Peki ruhun nereye gideceğini nasıl kontrol edebiliyor?" "Kontrol edemiyor," diye yanıtladı George.

"Yani yalan söylüyor."

"Evet."

"İnsanlar neden ona inanıyor?"

"Çünkü çoğu insan dürüştür, Jack. Birinin kalabalığın önünde böyle dikilip sırf paralarını almak için yalan söyleyeceğini düşünmek istemezler. Kiliseye gittiklerinde iyi bir şey yaptıklarına inanmak isterler."

"Tanrılara inanır mısınız?"

George iç çekti. "İyi bir insan olman gerektiğine inanıyorum. İyi ya da kötü ne yaparsan yap, sana geri dönecektir."

Mantıklı olduğuna karar verdi Jack.

"Bakın, bütün kiliseler Yonker'in kilisesi gibi değildir," dedi George. "Bazıları iyi, bazıları kötüdür. İyi olup olmadıklarına kendin karar vermelisin."

Gitmek istediğiniz ve hangi tanrıya tapmak isteyip istemediğiniz. Enayi olmamak sizin elinizde. Hayat bazen gerçekten zorlaşıyor. Sen annemin ne zaman öldüğünü hatırlamıyorsun ama ben hatırlıyorum. Ağladım ve büyükannem bana annemin cennette, güzel bir bahçede, mutlu ve güvende olduğunu söyledi. Bu yardımcı oldu. Neyse, bunu sonra konuşuruz."

George fareye dokundu. Parmağından koyu renkli kürke doğru belli belirsiz bir büyü titreşimi yayıldı. Küçük kemirgen ayağa yuvarlandı ve doğal olmayan bir şekilde kıpırdamadan oturdu.

"Hazır mısın?" George ona baktı.

Jack derin bir nefes alarak zihnini temizledi. George'un söylediği her kelimeyi hafızasına kaydetmek zorundaydı. Kaldar'ın bir kayıt cihazı vardı ama hem o hem de Audrey çocukların aranacağından endişe ediyorlardı, bu yüzden sonunda onu getirme riskini almamaya karar verdiler. Artık kayıt cihazı oydu. William'ın ona yaptırdığı tüm o ezberleme alıştırmaları sonunda işe yarayacaktı. "Hazır."

George boşluğa baktı. Sıçan kapıya doğru koştu, alt kenarla zemin arasındaki dar aralıktan dışarı çıktı ve gözden kayboldu.

"Sağdaki kütük evler, bir, iki, üç, dört, beş," dedi George, sesi alçak bir monotonlukta. Jack her kelimeyi hafızasına kaydederek odaklandı. "Soldaki aynı evler. Altı, yedi. Evler geniş bir alanda bitiyor. Solda kafeterya. Sağda bekçi kulübesi. Üç kişi kağıt oynuyor. Soldaki üzgün çünkü poker kombinasyonlarını hatırlayamıyor. Diğerlerini onu kandırmakla suçluyor. İki kişi daha ranzalarında. Toplam beş gardiyan. Tüfeklerle dolu bir silah rafı var. Geniş alandan kuzeybatıya giden patika. Ağaçlar. Daha fazla ağaç. Yol belki iki yüz dirsek uzunluğunda. Büyük bir bina."

George sustu. Jack bekledi.

"Koğuştayım. Gece planı işe yaramayacak. Bu koğuşlar gerçekten çok eski, en azından bizim Kenar'daki evdeki kadar köklü. Muhtemelen vaşak formunda geçebilirsin ama insan formunda hiçbirimiz bunu geçemeyiz. Şimdi kampa geri dönüyoruz."

Aleti çalmak için çok fazla.

"Kilisedeyim. İçerisi geniş, bir, iki, üç ... yirmi beş sıra, zeminin ortasında iki bölüm halinde. Yanlarda ve sahnenin önünde bir sürü açık alan var. Ön sırada başka bir muhafız, tüfek taşıyor. Bir kitap okuyor. Kürsü boş. Büyü kalıntıları var. Koridor sağda." George'un yüzü sarsıldı.

"Bir kedi. Lanet olsun."

"Seni yediler mi?" Jack mırıldandı ve içinden lanet okudu. George o kadar derin bir trans halindeydi ki duymadı bile.

"Paspas kovanın altında saklanıyorum. Boynumu kırdı. Cehennem gibi acıyor." Sonraki on dakika boyunca sessizce oturdular.

"Tamam, gitti." George yüzünü buruşturdu. "İki oda var. Sağdakinde başka bir gardiyan var. Kahve içiyor. Soldaki kapı sıkıca kapatılmış. Geri dönüp duvarı çiğnemem gerekecek."

Jack kendi kendine homurdandı. George trans halinde ne kadar uzun süre kalırsa, onu geri getirmek de o kadar zorlaşıyordu.

"Bu gerçekten kalın bir duvar," dedi George. "Biraz zaman alacak." Lanet olsun.

Ayak sesleri. Jack gerildi. Yaklaştı, yaklaştı. Biri kapıyı çaldı.

Git başımdan.

Kapı çalmaya devam etti.

Jack kapıya doğru ilerledi, aşağı indi ve alttan süzülen cereyanın tadına baktı. Önceki çilli kız.

Ayağa kalktı ve kapıyı yarım santim açtı. "Selam. Nasıl gidiyor?"

Gözlerini kırıştırdı. "Umm, kardeşin burada mı?"

Jack ayağıyla kapıyı destekledi. George mırıldanmaya başlarsa hayatları hızla karmaşıklaşacaktı. "Uyuyor."

Kız gergin bir şekilde alt dudağını yaladı. "Belki onu uyandırabilirsin." "O yorgun. Ben de yorgunum."

"Eminim onu benim için uyandırmana aldırılmaz."

Tek ayağı önde, kararlı duruşu kendi başına gitmeyeceği anlamına geliyordu. Hemen kötü bir şey söylemeliydi, yoksa kapı yarı açık halde burada sıkışıp kalacaklardı ve George her an konuşmaya başlayabilirdi. Jack beynini karıştırdı.

"Onun bir kız arkadaşı var. Ve senden daha güzel."

Çilli kız bir adım geri çekildi. "Ne var biliyor musun? Siktir git."

"Sen de siktir git. Güle güle." Jack kapıyı kapattı ve kilitledi. *Vay be.*

Bir saat geçti. Bir saat daha. Bu iş çok uzun sürüyordu.

Sonunda George açıkladı, "Tamam, işim bitti. Masa dışında oda boş. Masanın üzerinde kare şeklinde cam bir kutu var. Şimdi görüyorum. Düşük dereceli bir Karuman duygu yükseltici, seviye üç, standart pelerin zinciri modeli, Karuman'ın Gözleri olarak bilinir. Valizimde otomatiğe dair bir kitap var; bir resmi olmalı. Bu eşya bir tarikat tarafından kullanılmış ve en az yüz yıldır diyarlarda yasaklanmış. Bu

sadece duyguları etkilemez; fanatik olana kadar beyninizi pişirir. Disklerin alt kenarlarındaki mineral kabuğa bakılırsa bu şey çok kullanılmış. Kaldar ve Audrey'e cihaz aktifken insanların Yonker'ın bir peygamber olduğunu düşüneceklerini ve onu canları pahasına savunacaklarını söylemelisiniz. Ancak etkisi kısa sürelidir, bu yüzden cemaati bir arada tutmak için sürekli kullanması gerekir. Cihazın kullanımı öforiye neden oluyor ve bazı araştırmalar cemaatin bağımlı eğilimler sergileyeceğini gösteriyor."

"İngiliz, George," diye mırıldandı Jack.

". . . yani Karuman'ın Gözleri'nin kendilerini nasıl hissettirdiğine bağımlılar."

Harika. Çılgın bağımlı dindarlar.

"Cihaz iki inç çapında iki altın diskten oluşuyor. Her diskte bir buçuk santim çapında, yastık kesim, muhtemelen safir, koyu mavi bir taş vardır. Her diskin üzerinde, taştan dışarıya doğru yayılan beş glif vardır. En üstten saat yönünde, hava için glif, zihin için glif ..." George parçaların ayrıntılı bir tarifini yapmaya başladı.

Jack hepsini ezberlemişti. Sonunda George derin bir nefes aldı. "Tamam. Beni hemen geri getir."

Jack omzunu tuttu ve onu sarstı. "Uyan."

Hiçbir şey. Jack'in içine korku düştü. Her şey yolundaydı. Hâlâ bir yedeği vardı.

Suyu vardı.

"Uyan!"

Cevap yok. Saçmalık.

Jack su şişesini kaptı, kapağını açtı ve George'un kafasına boşalttı.

"Her zaman," dedi George.

Lanet olsun.

Jack ona tokat attı. Bir şey olmadı. Bir tokat daha. Hiçbir şey olmadı.

Panik içinde kabardı. "İşe yaramıyor," dedi George.

"Yok artık." Jack kafesteki bir kaplan gibi bir ileri bir geri volta atıyordu. "Panik yapma."

"Paniklemiyorum." Neden konuşmaya devam ettiğini bilmiyordu. George onu ne görebiliyor ne de duyabiliyordu.

"Beni yakmayı dene."

"Neyle, George? Kibritimiz yok." Her saniye, kardeşinin zihni ile bedeni arasındaki uçurum daha da büyüyordu. Yapmaları gerekirdi.

Bunu düşündüm. Yanlarında bir şey getirmeliydiler, çakmak, kibrit, bir şey.

"Hayır, bekle. Hiç kibritimiz yok. Unutmuşum. Jack, bana zarar vermek zorundasın."

"Sen delisin."

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama işe yarıyor. Bunu yapmak zorundasın, çünkü yapmazsan bu farenin içinde sıkışıp kalacağım. Acı, Jack. Şiddetli ağrı. Vücudumun bana yaşam savaşı verdiğine dair bir sinyal göndermesi gerekiyor, yoksa sadece uyuyacak. Parmaklarımı kırmayı deneyebilirsin. Bu bazen işe yarıyor-"

Siktir et. Jack George'un boynunu kavradı ve şahdamarını incitmeden sıkı. Eğer üzerine baskı uygularsa, George bayılacaktı. Üç saniye sonra George nefes nefese kaldı. Jack sıkmaya devam etti. George'un yüzü morardı. Jack onu ayağa kaldırdı. George direnmek için hiçbir çaba göstermedi. Bez bir bebek gibi orada asılı kaldı. Jack sıkmaya devam etti. Bir adamı boğarak öldürmenin ne kadar sürdüğünü hatırlayamıyordu. O kadar şey varken, mükemmel hafızasıyla bunu nasıl unutabilirdi? Üç dakika mıydı? İki dakika mı? Tutuşunu sıkılaştırdı.

Lütfen, George. Lütfen.

George'un elleri Jack'in kolunu pençeledi. Jack bıraktı ve kardeşi yere yığıldı ve uzun, boğuk bir nefes çekti.

"Döndün mü?"

George yerde kıvrılmış, nefes almaya çalışıyordu.

Jack onu yukarı çekti. "Döndün mü?!"

"Evet," diye mırıldandı George. "Bırak."

Jack onu düşürdü ve George düşerek başını karyola çerçevesine çarptı. "Ow."

Jack yatağın üzerine çömeldi. Neredeyse kardeşinin canını çıkaracaktı. Biraz daha uzun sürseydi, öyle ya da böyle George ölmüş olacaktı. Jack üşüdüğünü fark etti. Yüzü terden sıırıslam olmuştu. Kafasının içinde George'un ölü bedenini tutuyordu.

Her şey bitmişti. Bitmişti, sona ermişti ve her şey yolundaydı. Her şey yolundaydı.

George yerden ona sıırıttı. Yüzü kızarmıştı ve boynunda koyu renkli şiş bir çizgi vardı. Jack elini uzattı, kardeşi elini kavradı ve Jack onu ayağa kaldırdı.

George boynunu ovuşturdu. "Kahretsin, bu acıtıyor. Senin sıran."

Jack yatağından yuvarlandı ve giysilerini çıkardı. "Çilli kız seni görmeye geldi."

"Oh, ne istiyormuş?"

"Seninle konuşmak istedi."

George sırtıttı ve yüzünü buruşturdu. "Ah. Şimdi bütün yüzüm acıyor. Ne halt ettin sen?"

"Sadece standart bir boğma tutuşu." Jack derin bir nefes aldı ve Vahşi'nin zincirini çözdü. Dünya etrafına yıkıldı. Acı kaslarını yırttı, kemiklerini kavradı ve onları yuvalarında bükte. Bedeni yerde çırpınıyor, çırpınıyor ve tekmeliyordu, acı ve büyüünün karmaşasında kaybolmuştu. Uzaklara doğru uzandığını hissetti, imkânsız derecede uzaklara, sonra geri döndü. Jack yuvarlanarak ayağa kalktı. George yataktan ona bakıyordu.

"Dört saatiniz var. Saat beşte güneş doğmaya başlayacak ve ışık olacak." Jack nefes nefese dişlerini gösterdi. Dört saat yeterli olacaktı.

George kapıyı açtı, dışarı baktı ve kapattı. "Çilli kız," diye nefes aldı. "O dışarıda."

İki saat falan olmuştu. Orada iki saat beklemiş olamaz, değil mi? Buradaki herkes deliydi.

"Önce ben gideceğim," dedi George.

Jack saklanmak için yatağın altına girdi ve gözlerini kısarak kendisini ele vermemeye çalıştı. George kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Selamlar."

Selam mı? George, seni aptal.

"Merhaba," dedi kız. "Rahatsızlığın uyuduğunu söyledi."

"Öyleydim." George'un sesi Lanetli Prens tonuna dönüştü; sakın, ölçülü ve biraz da mavi kan aksanıyla. "Uzun zaman önce geldiğini söyledi. Bunca zamandır burada mı bekliyordun?"

"Yürüyüşe

çıktım."

Saçmalık.

"Seni suçlamıyorum. Ay bu gece çok güzel." George yukarı baktı. Ay ışığı gökyüzünden süzülüp onu yıkıyor, George'un sarı saçları parıltıyor, neredeyse beyazlıyordu. Çilli kız gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Jack gözlerini devirdi.

"Yorgun olmalısın," dedi George. "Neden oturmuyoruz? Sanırım bir yerlerde bir bank gördüm."

"O binanın önünde bir sürü bank var."

"Bu harika!" George'un sesi sanki ona bir hediye vermiş gibi sevinçle titriyordu. Jack elinden gelse yüzünü buruştururdu. "Bu kampı çok iyi biliyorsun."

"Annem kafeteryada çalışıyor. Bütün yaz boyunca burada tıklıp kaldım. İncil kafalılar ve kaçak çocuklar dışında konuşacak kimse yok ve hepsi de pislik. Çok sıkıcı."

"Umarım artık değildir." George gülümsedi. "Hayır, sanırım değil."

Sağa döndüler ve uzaklaştılar.

"Bana kendinden bahset," dedi George'un sesi taslakta süzülerek. "Adın ne senin?"

"Lisa."

"Çok güzel bir isim. Ne yapmaktan hoşlanırsın?" "Okumayı severim. Vampirler hakkında çok şey okurum."

Jack yatağın altından fırladı ve ormana doğru koşmaya başladı. Ağaç gövdeleri ve dalları bulanıklaştı. Sanki kanatları varmış gibi koştu da koştu. O anda, ay ağaçların tepesinde yükselirken, orman onun olmuştu. Gördüğü her şeyin kralıydı.

Üç saat sonra, George'un kendisine anlattığı her şeyi Kaldar'ın kayıt cihazına okuyarak sürünerek odaya geri döndüğünde, George çoktan yatağına girmişti. George insan bedenine geri dönene kadar bekledi.

"Nasıl geçti?"

"Tamamdır." Kaldar ve Audrey ile Edge sınırı yakınlarında buluşmuş ve George'un kendisine söylediği her şeyi bir kayıt cihazına okumuştı.

"Güzel."

"Çilli kızla işler nasıl gitti?" "Benim vampir olduğumu düşünüyor."

Jack kıs kıs güldü ve uykuya daldı.

"Ne düşünüyorsun?" Gaston soluk kahverengi alçıdan yapılmış iki disk havaya kaldırdı.

Audrey diskleri inceledi. Üçü son iki saat boyunca sahte diskler üzerinde çalışmıştı. Jack'in anlattıkları zaten şüphelendikleri şeyi doğruluyordu: Karuman'ın Gözleri'ni kamptan çalmak çok riskliydi. Onu koruyan koğuşlar toprağın çok derinlerine kök salmıştı ve sihirli savunmayı bir şekilde aştıklarını varsaysak bile kamp çocuklarla ve silahlı muhafızlarla doluydu. Eğer bir şeyler ters giderse

Soygun sırasında bir çocuğun o karmaşada zarar görme ihtimali çok yüksekti. Kaldar bile bunu riske atmazdı. Gündüz planını uygulamak zorundaydılar - Karuman'ın gerçek Gözleri'ni sahte bir kopyayla değiştirmek ve kamptan canlı çıkmayı ummak.

Gözler için taşları dövmek kolay olmuştu; George onları Weird'ün yastık kesimi olarak tanımıştı, bu da antika yastık kesiminin başka bir adıydı, oval ile kare arasında, altmış dört fasetli. Hem o hem de Kaldar hayatları boyunca doğru kesim ve boyuttaki taşları yeniden üretebilecek kadar mücevherle uğraşmışlardı. Özel bir cam dükkânından aldıkları iki bin dolar onlara üstünkörü bir incelemeden geçebilecek kadar yakın görünen iki cam parçası kazandırmıştı. Diskler daha zordu. Birincisi, üzerlerinde kabartma yazılar vardı ve Gaston kil ve fırça konusunda bir sihirbaz olsa da, kabartma yazıların zor olduğu kanıtlanmıştı.

Diskler Jack'in tarif ettiği şeye benziyordu; Jack çok titizdi ama bu, ellerinde sadece bir tarif ve kitaptaki bir resim olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Resimdeki diskler kare şeklindeydi ve taşlar yeşildi.

"Yani?" Gaston sordu.

"Altın gibi görünmeleri gerekiyor," dedi Audrey ona. Onun yanında Ling küçük siyah gözleriyle onları izliyordu. O ve Jack'in kedisi sonunda arkadaş olmuşlardı. Kedi ormanda avlanmaya çıkmıştı ama Ling onunla gitmek yerine Audrey'ye yapıştı, sanki küçük canavar onun endişesini hissetmiş gibiydi.

"Onları büyülediğimde olacaklar."

Çalılar ayrıldı ve Kaldar açıklığa doğru ilerledi. "Aldım." Ona kalın bir altın zincir uzattı. Audrey onu resme doğru tuttu.

"Yeterince yakın," dedi Gaston. "Bunu bir araya getirdiğimde gerçeğine benzeyecek."

"Bu değişimi nasıl yapacağımız konusunda kafa patlatıyordum." Audrey elindeki kâğıtta Jack'in kaydını dinledikten sonra çizdiği şemayı gösterdi. "Tahminimce odaya girecek, cihazı takacak, servisi yapacak, geri dönecek ve cihazı çıkaracak. Muhafızlar muhtemelen tüm bu süre boyunca onu izliyordur."

Kaldar, "Bu yüzden onu ayinden önce ya da sonra vurduk," dedi.

"Sonra işe yaramaz," dedi Audrey. "Onu gördün, arkaya doğru gidiyor. Kucaklaşma ve el sıkışma faslından önce olmalı."

Kaldar başını salladı. "Sadece bu da değil, cemaatin aklına tecavüz etmesine izin verirse ve bir şeylerin peşinde olduğumuzu anlarsa, bizi paramparça ederler. Ayrıca, sizi bilmem ama ben orada oturup yeni mesih olduğunu düşünmem için beni büyülemesine izin vermeye hevesli değilim."

Törenden önce Ed'e vurmak riskliydi, ikisi de bunu biliyordu. Cihaz onun en değerli varlığıydı. Ağırlığını ve verdiği hissi avucunun içi gibi biliyordu. Eğer bir şeylerin yanlış gittiğini fark ederse, bunun bedelini cehennemde ödeyecekti.

Ama artık geri çekilemeyecek kadar derine inmişlerdi. Magdalene'den davetiye almak için Ed Yonker'ın aletine ihtiyaçları vardı ve de Braose'un zaptedilemez kalesine girip bilezik dağıtıcılarını geri çalmak için davetiyeye ihtiyaçları vardı. Merdivenlerden yuvarlanıyormuş gibi hissediyorlardı - bir kez başladılar mı duramıyorlardı ve her adım onları tehlikenin daha da derinlerine gönderiyordu.

"Yonker'ın dikkatini dağıtabilirim," dedi Audrey. "Ama cihazı çalmak bana göre değil."

Kaldar, "Ben her şeyi hallettim," dedi.

Gerçekten. "Ne yani, sen de mi yankesicisin?"

Kaldar sanki bir şey düşünüyormuş gibi durakladı. "Sol cebini kontrol et."

Oh, hayır. Hayır, yapmadı. Parmaklarını kot pantolonunun cebine soktu. Boş bir alan ve kumaş buldular. Büyükannesinin haçı gitmişti. Haç her şeyiydi. Hayatındaki tek istikrarlı zamanın bir hatırlatıcısıydı; sonunda "Yeter" demesinin bir sembolüydü. Her şeyini kaybedebilirdi ama o haçı sakladığı sürece iyi olacaktı.

Audrey elini uzattı. "Geri ver onu." "Kızma."

"Onu hemen geri ver, Kaldar."

Ling tıslama ile hırlama arasında öfkeli bir rakun sesi çıkardı. Kaldar parmaklarını avucunun üzerinde gezdirdi. Haç elinin üzerinde duruyordu.

"Onu ne zaman çaldın?"

"Bu sefer mi?"

Piç kurusu. "Bir kereden fazla mı aldın?"

"Günde yaklaşık iki kez çalışıyor," dedi Gaston. "Sonra geri koyuyor. Bu kişisel bir şey değil. Ailedeki herkese aynı şeyi yapıyor-" Kadının yüzünü gördü ve ağzını kapattı.

Kaldar'la yüzleştirdi. "Bir daha asla alma, yoksa işimiz biter." Kaldar ellerini kaldırdı. "Söz veriyorum."

"Çok ciddiym. Tekrar alırsan, yürürüm."

"Anlıyorum."

Arkasını döndü ve wyvern'in etrafından dolaşarak ikisinden uzaklaştı.

"Audrey . . ." Kaldar seslendi.

Ejderhanın mavi cüssesini göremeyeceği kadar uzaklaşana kadar ormanın içinde yürümeye devam etti. Toprağın içinden bir ağaç kütüğü çıktı. Üzerine oturdu. O kadar kızgın hissediyordu ki, bunu kelimelere bile dökemiyordu.

Ling çalılarının arasından koşarak çıktı, arka patileri üzerinde onun önüne oturdu ve kucağına ölü bir ağustos böceği bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedi Audrey ona, kot pantolonundaki böceği fırçalayarak. "Ama yesen iyi olur."

Ling onun dizini tırmaladı. Audrey kollarını açtı ve rakun kucağına atladı. Ling'in yumuşak tüylerini okşadı.

Arkasından, ayağının altında kırılan bir dalın hafif sesi geldi. Ling tısladı ve aşağı atladı. Kaldar kütüğün etrafında döndü ve önünde diz çöktü. "Özür dilerim."

"Neden aldın?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sana ait bir şey istedim."

"Ortaklar arasında güven olmalı. Sen bunu bozdun. Kardeşim ve babamla çalışırken her zaman eşyalarımı korumak zorundaydım. En ufak bir hatamda benim olanı alırlar ve bu konuda çağrıldığımda yüzüme gülerlerdi çünkü onları suçüstü yakalayacak kadar iyi değildim."

"B u yüzden yapmadım." Kaldar onun elini tuttu. "Özür dilerim Audrey. Lütfen bana gülümseyin."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Beni yalnız bırakın."

"Audrey, cidden, ne yapmamı istiyorsun? Bir çocuk gibi kaçtın."

Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından çıkardı. "Seninle uğraşmak zorunda kalmamak için çekip gittim."

Kaldar ayağa kalktı, ellerini uzattı. "Ben zaten buradayım. Neden büyük bir kız olup benimle ilgilenmiyorsun? Neden korkuyorsun-"

Ona yumruk attı. Doğru yaptı, yumrukla birlikte döndü ve çenesinin tam köşesine vurdu. Kaldar'ın gözleri yuvalarından fırladı ve bir kütük gibi yere yığıldı.

Audrey uzun bir süre onun yüzükoyun yatan bedenini inceledi. Eli acıyordu. Onu burada, ormanda bırakmalıydı. Ama artık kızgın değildi-hepsi

Öfkesi o yumrukla sönmüştü. Ayakkabısının ucuyla onu dürttü.

"Ayağa kalk."

Kaldar'ın gözleri yavaşça açıldı. Doğrulup çenesini ovuşturdu. "İyi vurdu." "Bunu hak ettin."

Gri bir kürk topu çalılıkların arasından fırladı, neredeyse uçuyordu. Ling, Kaldar'a saldırdı. Keskin dişleriyle Kaldar'ın koluna yapıştı. Kaldar şaşkınlıkla küfretti ve rakun çalılıkların arasına daldı. Kanunsuz Rakun Ling.

"Bu da ne böyle?" Kaldar ön kolundaki ısırık izlerine baktı.

"Acımasız Ling'den merhamet bekleme." Audrey ona doğru uzandı. Adam kadının elini tuttu ve kadın da onu yukarı çekti. "Bunu dezenfekte etsek iyi olur." Adam başını salladı. "Onu böyle eğitmeyi nasıl başardın?"

"Biraz yemek ve okşama." Audrey devrilmiş bir dalın üzerinden geçti. "O bir kedi gibi: sadece zaten yapmak istediği şeyi yapıyor. Ling çok küçükken başına çok kötü bir şey geldi. Onu bulduğumda her yeri kan içindeydi. Veteriner bir şeyin onu ısırıldığını söyledi. Yaşayacağından bile emin değildim. Kurtuldu ama çok korkaktır. Köpeklerden korkuyor, bu yüzden onları kokladığında öksürüyor. Yabancılardan korkuyor, bu yüzden birinin kokusunu aldığında ya da geldiğini gördüğünde kaçıp bana yakın bir yere saklanıyor. Sizi ısıracak kadar cesaret toplayabilmesine şaşırdım."

"Senin tehlikede olduğunu düşünmüş olmalı," dedi Kaldar.

Haksız da sayılmazdı. Haçın çalınması canını yakmıştı ama en çok Kaldar yaptığı için canı yanmıştı. Kendisine yaptığı tüm içsel uyarıların ve dikkatli muhakemesinin onu beladan uzak tutacağını düşünmüştü ama yanılmıştı. Ona güvenmek istemişti ve küçük, naif bir parçası umutsuzca onun görüldüğünden daha iyi olmasını istiyordu. *Bu olacakların habercisi,* dedi kendi kendine. *Bundan ders çıkar. Sana bir kez hedefmişsin gibi davrandı; sana hep öyle davranacak.*

Kaldar ona baktı. "Bu haçın hırsızlığı neden bıraktığınla bir ilgisi var mı?"

"Haç benim, Kaldar. Geri kalan her şey ailemize aitti. Giysilerim, oyuncaklarım, tüm bu eşyalar paraya ihtiyacımız olduğunda satılabilir ya da aceleyle ayrılmamız gerektiğinde geride bırakılabilirdi. Hiçbirine bağlanmamayı öğrendim. Onlar sadece birer eşyaydı. Eşyalar çok el değiştirdi: Onları sahiplerinden çalıp babama veriyordum, babam da satıyordu. Daha sonra Alex benden çaldıklarımı çalmaya ve satmaya çalıştı.

uyuşturucu almak için çaldı. Ama ha sadece benimdi. Aptal babam bile bunu anlamıştı. Sonra vahşi bir adam bana zarar verdi ve onu benden aldı ve ben bu konuda hiçbir şey yapamadım. Kendimi çok çaresiz hissettim. Kızgın, korkmuş ve çaresiz. Sanki içimdeki derin bir şeyi ihlal etmiş gibiydi. İşte o zaman değer verdiğiniz bir şeyin alınmasının nasıl bir his olduğunu anladım. Bu yüzden artık bunu yapmıyorum."

Suçluluk duygusu onu kemiriyordu. *Babamın beni kışkırttığı zamanlar hariç.* Bunu düzeltecekti.

"Yani hatan başka bir şey alsaydım ..." "Saçlarını ateşe veririm, Kaldar. Kel kalırsın." Kaldar ayağa kalktı.

"Yapamazsın."

"Dene beni."

Açıklığa doğru geri yürüdüler. "Yine mi arkadaş?" Kaldar sordu.

"Ortağız," dedi.

"Benimle arkadaş olmak istemiyor musun, Audrey?" Sesine baştan çıkarıcı bir nota karışmıştı. "Audrey" dedi, bir erkeğin yeni seviştiği bir kadının adını söyleyebileceği gibi.

"Ortakları tercih ederim." enesini kaldırdı ve ona göz kırptı. "Bunu profesyonelce yapalım."

"Bunun için çok geç değil mi?"

"Planlamamız gereken bir soygun yok mu?"

Kaldar sahte bir teslimiyetle içini çekti. "Evet, aşkım."

Audrey bu sefer "aşk "ın gitmesine izin verdi. Bayıldıktan sonra küçük bir teselli bulması gerekiyordu.

Çok derindeydi. Eğer dikkatli olmazsa, kendini onun yanında uyanırken bulabilirdi ve o zaman da büyük bir kalp kırıklığı yaşardı.

Onların yaklaşması zerine Gaston kendini wyvern'in kamarasına attı ve başını dışarı uzattı. "Dışarı çıkmak güvenli mi?"

"Güvenli," dedi Kaldar ona. "Audrey az önce bana eşyalarını izinsiz almanın yasak olduğunu söyledi. Benden hiçbir şey alınmadığı için özür diledim."

Gaston tekrar yere atladı.

"Bizi bir otobüsle götürecekler," dedi Kaldar. Yonker kamp ziyaretini kabul ettiklerinde onlara bu kadarını söylemişti. "Sonra da bizi teker teker karşıya geçirecekler. Audrey haklı, işler kötü giderse size yakınımda ihtiyacım olacak. Otobüse takip cihazı yerleştireceğim. İşi şansa bırakmayın ve çok yakından takip etmeyin. Yonker'ın fedailerinden birinin sizi vurmasını istemiyorum."

"Yapabilirim," dedi Gaston.

Havada belli belirsiz bir vızıltı yayıldı. Kaldar ve Gaston yukarı baktılar. Metal bir böcek gökyüzünden inerek aralarındaki yere kondu. Gaston onu aldı, dar bir kristal şeridi çıkardı ve gövdelerden birinden bir alet çıkardı. Bronz bir çiçek tomurcuğu şeklindeki çiçek, minik kristal parçacıklarıyla kaplı bir yığının içinden fırlıyor, sağlam bir taban sağlamak için dışa doğru bükülmüş dört narin metal kökle son buluyordu.

"Ayna'dan haberler," dedi Kaldar.

Gaston kristalleri karmaşık bir sırayla itti. Çiçek tomurcuğu açıldı ve ortasında kağıt inceliğinde ama metalik bir parlaklığa sahip garip bir malzemeden yapılmış soluk yapraklar ortaya çıktı. Gaston kristali çiçeğin ortasına yerleştirdi.

Kristalin içinde büyü tutuştu ve yaprakların uçlarına doğru dört akış halinde fırladı. Kristalin üzerinde ince havada süzülen bir görüntü belirdi. Garipler'den sıradan kıyafetler giymiş, ortalama görünümlü bir adam onlara baktı.

"Erwin." Gaston'un kalın kaşları yukarı kalktı.

"Fotoğraftaki kadın El'in bir üyesi değil," dedi Erwin. "Adı Helena d'Amry, Amry ve Tuanin Markizi. Kendisi bir Altın Taht Köpeği. Örümcek onun amcası. Tam dosya gelecek. Dikkatli ol Kaldar."

"Kahretsin," dedi Gaston.

"Bu ne anlama geliyor?" Audrey Kaldar'a baktı.

"El, Galya İmparatorluğu'nun bir kolonisi olan Louisiana Dükalığı'nı korur. Tazılar ise İmparatorluk tahtını korur. Doğrudan İmparator'a hesap verirler," dedi Kaldar.

"Örümcek kim?"

"Öldürmek istediğim adam o," dedi Kaldar.

Erwin'in görüntüsünün yerini tuhaf karakterlerle kaplı bir kâğıt parçası aldı. "Ne yazıyor?" Audrey Kaldar'ın kolunu çekiştirdi.

"Helena'nın insanların derisini canlı canlı yüzmeyi sevdiği yazıyor," diye yanıtladı Gaston. "Ayrıca sana o kafayı fırlatan adamın adının Sebastian olduğunu söylüyor. Onun sağ kolu. Öldürdüğü kişi sayısı kırk."

"On dört
mü?"

"Hayır.

Kırk." *Oh*

Tanrım.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Kaldar kovaları karıştırdı. "Plana sadık kalacağız. Şu anda, davetiyeyi almaya ve çocukları beslemeye odaklanacağız.

wyvern. Acele etmemiz gerekebilir." Sanki ikisinden yeterince hızlı uzaklaşamayacakmış gibi dereye giden patıkaya yöneldi.

Gaston sessizce, "Bu gerçekten doğru değil," dedi.

Audrey ona baktı.

"Kaldar'ın ondan hiçbir şey alınamayacağı hakkında söyledikleri. Bu doğru değil." Gaston sandığın üzerine oturdu ve zincirin bağlı olduğu diskleri kontrol etti. "Kaldar'ın iki erkek kardeşi var. Aslında Richard ve Erian adında iki erkek kardeşi vardı ama Erian onlardan çok daha küçüktü ve anneleri farklıydı, bu yüzden hiç yakın olmadılar. Babaları ailemizin reisiydi. Anneleri terk etti. Aile ölmüş gibi davranmayı seviyor ama ölmedi. Hepsini terk etti, Kırık'a kaçtı. Mire yaşamak için zor bir yerdir. İnsanlar ellerinden geldiğince kaçmaya çalışırlar."

Çocukken kendi ebeveyniniz tarafından terk edilmek ... Annesi onu duygusal olarak birden fazla kez terk etmişti ama en azından terk etmemişti.

"Sonra rakip bir aile babalarını öldürdü. Richard on altı, Kaldar on dört yaşındaydı. Erian dokuz yaşındaydı sanırım. Babalarının kız kardeşi Mürid Teyze onları yanına aldı. Sert bir kadındı. Gençken Tuhaflar'a kaçmış ve Louisiana Düklüğü'nün ordusunda yıllarca savaşmıştı, ta ki onu bulana ve tekrar kaçıp eve dönmek zorunda kalana kadar. Mürid zor biriydi. Küçükken ondan çok korkardım. Her neyse, Richard ve Kaldar'ı kendi çocukları gibi büyüttü. Richard zaten bir yetişkin sayılırdı sanırım. Çok ciddiye. Tanıdığım en zeki adam. Kaldar her zaman şimdiki gibiydi, komikti, hehe-haha, oh bak, burnunun dibinden paranı çaldım. Aile açlıktan ölmedi çünkü o ve kuzeni Cerise, Kırık'ta bir şeyler sattılar. Sakın onunla pazarlık etme. Kötü bir fikir. Her neyse, Cerise ve Kaldar hepimizi doyurmak için ellerinden geleni yaptılar. Kaldar her zaman Mürid Teyze'yi etkilemeye çalışırdı. Gerçek annesini zar zor hatırlıyordu, o yüzden annesine en yakın olan oydu. Sonra Örümcek El'i Mire'a getirdi, Cerise'in ailesini kaçırdı ve her şey boka sardı."

Bu Örümcek ortalıkta dolaşıyordu. "Ne istiyormuş?"

"Her şeyi," dedi Gaston. "En çok da Kutuyu istiyordu. Karmaşık bir şey. Onu gerçekten güçlü bir silah olarak düşünün. Onu kullanamazdık ama Louisianlıların almasına da izin veremezdik. El bize savaş ilan etti. Örümcek ailemin izini sürdü. Babam yarı Thoas'tı -bu yüzden böyle görünüyorum- ve her zaman ana evden ayrı yaşırdık.

Nöbet tutmam gerekiyordu. Aptalca bir iş yüzünden ayrıldım. Örümcek evimize girdi ve annemin bacağını kesti. Bir satırla dizinden kesmiş."

"Aman Tanrım!" Ensesindeki minik tüyler diken diken oldu. "Bu korkunç bir şey."

Gaston, "El sürekli oynuyor," dedi. "Her neyse, onlarla savaştık ve kazandık ama son savaşta Mürid Teyze öldü. Kaldar bunu izledi ve zamanında ona ulaşamadı. Onu öldüren El ucubesini öldürdü. Bir ara ona sorun, size kollarındaki yara izlerini gösterecektir. Ama artık çok geçti."

Oh, Kaldar.

Gaston alt dudağını ısırdı. "O haklı değil. Murid'in ölümünü izlemek içinde bir şeyleri kırdı. Hâlâ her şey yolundaymış gibi davranıyor. Ona bakarak anlayamazsınız çünkü normal davranıyor ama teknesinin dümeni sıkışmış durumda. Sözde aileden geriye kalanlara iyi bakıldığından emin olmak istediği için Ayna'ya yazıldı ama sebep bu değil. El'den intikam almak istiyor ve bunu nasıl elde edeceği ya da kendisine ne olacağı umurunda değil. Eline geçen her fırsatta onları öldürecek."

"Gaston," dedi nazikçe, "amcana değer verdiğini biliyorum ama Kaldar, o bir dolandırıcı. O bir katil değil."

Gaston gözlerini kırptırdı. "Ailemizde Eski Yollar'a bağlıyız." "Bu ne anlama geliyor?"

"Kaldar'ın amcasının, yani aile reisimizin bir lakabı var."

"Aha."

"Bu Ölüm."

"Pardon?"

"Ona Ölüm diyorlar," dedi Gaston. "Çünkü kılıcı ortaya çıktığında insanlar ölüyor. Bir kılıcı tutabildiğimiz ve düşmediğimiz anda kılıç ustası olarak eğitiliriz. Parıltımızı kılıçlarımıza doğru uzatmayı ve dövüşlerde kullanmayı öğreniriz. Kaldar, Ramiar Dede kadar iyi değil. Cerise kadar iyi değil. Teknik olarak, ağabeyi Richard kadar iyi değil, çünkü Richard beyaz, Kaldar ise mavi parlıyor. Ama onlar dışında Kaldar yenemeyeceği kimseyle karşılaşmadı."

"Aha." Uzun hikayeler aileden geliyor olmalı.

"Düzinelerce insanı öldürdü," diye ısrar etti Gaston. "Muhtemelen yüzden fazla."

"Eminim öyledir, Gaston." Gecenin aydınlığı kadar emin. Kaldar'ı bir kılıçla hayal edemiyordu. Belki bir levye. Bir silah. Ama bir kılıç değil. "Ve sen

daha fazla öldürmesini mi engellememiz gerekiyor?"

"Benim gelmem bile gerekmiyordu. Henüz resmi olarak bir ajan değilim ama Cerise kocası William'ı -ki o benim vasım- bu işe ikna etti. Kaldar'a göz kulak olmam gerekiyor, belki kafayı sıyrır diye. Yani elinden alınan her şeyi biliyor. Sadece bunu kabul etmiyor."

"Gaston, eğer Kaldar'ın yaşaması ya da ölmesi umurunda değilse, onu nasıl güvende tutacaksın?"

Başını iki yana salladı. Yüzü kayıp bir ifade kazandı. Birdenbire çok genç, Jack'in yaşlarında bir çocuk gibi göründü. "Bilmiyorum. Ama denemek zorundayım. Ailemin çoğu artık ben yokmuşum gibi davranıyor. Anneme olanlar yüzünden babam beni sürgün etti. Kaldar her zaman benimle konuşur. Yıllık duruşmalarımın hepsine gelir. O benim en sevdiğim amcam. Artık pek kimsem kalmadı."

"Sana yardım edeceğim," dedi Audrey. Tamamen sürpriz olmuştu ama bundan pişmanlık duymadı. "Aklını kaçırırsa, onu zapt etmene yardım edeceğim."

Gaston, Ayna'nın çamuruyla lekelenmiş kocaman elini kaldırdı.

"Anlaştık mı?" Kadın adamın parmaklarını kavradı ve titredi.

"Anlaştık."

Karmaş kadını düşündü. Küçük kahverengi gözleri ve garip bir tonda, doğal olmayan parlak kırmızı saçları vardı. Ayakları bileklerinden bir iple tutturulmuş halde baş aşağı asılı durduğu için saçları başından aşağı paspas gibi dökülüyordu. Otuzlu yaşlarının ortasına göre pek de kullanılmış sayılmazdı, diye düşündü.

Magdalene Moonflower'ın Kırık'taki binasından çıkarken onu sokakta yakalamışlar ve buraya, Karmash'ın geçici üs olarak belirlediği Kenar'daki terk edilmiş binaya getirmişlerdi. Sadece o ve Mura sınırı geçerek büyüsüz dünyaya ulaşmayı başarmıştı. Soma ve Cotier çok değişmişti.

Karmash bu anıyı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Kırık'a girmek onun için her zaman acı vericiydi. Birkaç ay önce bunu düşünmezdi bile ama zaman değişti.

Kadın korkmuş bir kedi gibi küçük bir ses çıkardı.

Karmash pis bir sandalye çekip üzerine oturdu, böylece yüzleri aynı hizada oldu. "Magdalene Moonflower için çalışıyorsun."

"Lütfen beni bırakın. Ben hiçbir şey yapmadım. Lütfen beni bırakın." "Şşşt." Karmash parmağını onun dudaklarına koydu.

Ağzını kapattı.

"Birkaç şeyi açıklamama izin verin," dedi. "Ben El'in bir üyesiyim. Garipler'de Louisiana Dükaliğı için casusluk yapıyorum. Bu sana senin hayatını umursamadığımı gösterir. Bu aynı zamanda parmaklarımı sıkıldığında kafatasını ezebilecek kadar sihirli olduğumu da gösterir. Bunu bir kenara not edin; bu noktaya daha sonra geleceğiz."

Dehşet dolu bir sessizlik içinde ona baktı.

"Bir casus olarak çok başarılıydım. Kendime iyi bir isim yapmıştım. Sonra, yirmi ay önce, subayım sakat kaldı. Gördüğünüz gibi bazı Edgers'lar onun omurgasını kesmiş. El, bu olaydaki performansımı tatmin edici bulmadı. Görevimi, prestijimi ve maaş çekimi kaybettim. Pahalı zevklerim vardır ve lüksten ödün vermekten nefret ederim. Şimdi yeni bir görevim var, ünlü bir subayla çok prestijli bir görev. Ama bu ekipte çok yeniyim. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?"

Kadın telaşla başını salladı. Başını sallamak baş aşağı yapıldığında tuhaf görünüyordu.

"Benim asıl olmam gereken şey onun ikinci komutanı olmak. Bu pozisyon için eğitildim ve bu konuda en iyisiyim. Ne yazık ki bu subayın zaten bir yardımcısı var ve istifa etmek istemiyor. Şimdi yeni subayım bana bu görevi verdi. Bu kendimi kanıtlamam için bir şans. Eğer başarılı olursam, mürettebattaki yerim garanti olacak. Başarısız olursam, kariyerim biter. Tüm bunları size başarılı olmamın benim için ne kadar önemli olduğunu anlamanız için anlatıyorum. Anladınız mı?"

Kadın tekrar başını salladı.

"Güzel. Senden hatırlamanı istediğim noktaya geri dönelim. Senin hayatın umurumda değil. Benim için hiçbir değeri yok. Sana gerçekten işkence etmek istemiyorum - bu bir zahmet - ama yapacağım. Seni kesebilirim, yakabilirim, tırnaklarını sökebilirim, karnını yarabilirim ve yaranın üzerine tuz dökebilirim. Dişlerini sökebilirim, seni sivri uçlu camlarla oğlancılaştırabilirim ..."

Kadın inlemeye başladı.

"Şşş." Karmash elini kaldırdı. "Bırak da bitireyim. Demek istediğim, bunların hiçbirini yapmak istemiyorum. Eğer bana bilmek istediklerimi söylersen, işim bitene kadar bir ya da iki hafta ortadan kaybolman şartıyla gitmene izin vermekte bir sakınca görmüyorum. Şimdi nerede olduğumuzu biliyoruz. Tekrar deneyelim. Magdalene Moonflower için mi çalışıyorsun?"

"Evet." Kadın söyledi.

"Son beş gün içinde siyah saçlı bir adam ve kızıl saçlı bir kadın onu görmeye geldi mi?"

"Evet."

Karmash gülümsedi. Kaldar Mar'ı Helena'ya gümüş bir tepside sunacaktı. Bu onun konumunu sağlamlaştıracak ve Sebastian'ı rahat tüneğinden sallayacaktı.

"Bu insanlar şimdi nerede?"

"Bilmiyorum," dedi kadın.

Karmash kaşlarını çatı.

Kadının sözleri aceleyle geldi. "Tek bildiğim Magdalene'in onlarla bir tür anlaşma yaptığı. Ed Yonker'la ilgili bir şey."

"Kim bu Ed Yonker?" "O bir vaiz."

"Bir rahip mi?"

"Evet, aynen öyle. Kenar'da bir yeri var, bir kampın içinde büyük ahşap bir kilise. Sihrini orada yapıyor. Adamınız orada olmalı. Size yerini gösterebilirim. Çok uzak değil. Buranın kuzeyinde."

"Adın ne senin?"

"Jennifer."

"Çok iyi iş çıkardın Jennifer. Şimdi seni keseceğim ve sen de bize bu kiliseyi göstereceksin."

"Peki sonra gidebilir miyim?" diye sordu, gözleri yaşlarla doluydu.

Çaresiz zamanlarda insanların her şeye inanması ne kadar komik. "Evet. Ve sonra gidebilirsin."

ON İKİ

Ahşap Katedral büyüktü ve ağzına kadar doluydu. İnsan kalabalığı Audrey'nin kendini daha güvende hissetmesini sağlamalıydı. Bir hırsızın saklanabileceği en iyi yer kalabalıktı, özellikle de böyle bir kalabalık: iyi giyimli, bakımlı, görünüşte yasalara saygılı ve suçlamalardan uzak. Ancak toplantıdan gergin ve tuhaf bir hava yayılıyordu. Kutsanmış İnsanlar Kilisesi onları Edge'e götüren otobüse bindirdiği andan itibaren cemaatte bir tedirginlik vardı. Şimdi, Ahşap Katedral'in rahatsız sıralarında yerlerini aldıklarında, tedirginlikleri kaynama noktasına ulaşmıştı.

Kilisenin tek bir orta koridoru vardı ve Audrey de koridorda oturuyordu. İnsanlar kendi koltuklarına doğru yürürken onun yanından geçiyorlardı ve endişeleri ter gibi üzerlerinden akıp gidiyordu. Birbirleriyle konuştular ama kalıcı bir sohbet ortaya çıkmadı. Yüzleri asık, gözleri perişandı. Pahalı takım elbiseleri ve pahalı elbiseleri içinde sabırsızca kıpırdanıyor, koltuklarına tutunuyor, bakışlarıyla yükseltilmiş bir sahneden yalnız bir minberin fışkırdığı kilisenin önünü arıyorlardı. Birinin ekmek dağıtacağı söylentisini duyan aç dilenciler gibi, cemaat gergin bir halde bekliyordu.

Solunda oturan Kaldar'a baktı. Yüzü kaygısız görünüyordu ama soğuk ve tetikte olan gözleri kalabalığı inceliyor, değerlendiriyordu.

Silahlı muhafızlar kapıda ve kürsünün yanında bekliyordu. Kimse onlara aldırış etmiyor gibiydi, sanki tüfekli adamların huzurunda olmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. Görevlileri Seth onlara, bölgede dağ aslanları görüldüğü için orada bulunduklarını açıkladı. Açıklama yarım yamalak gibiydi ama muhafızlar samimi olmak için çaba gösterdiler. Gülümsediler, kapıları açtılar, insanlara el salladılar. Cemaatin çoğu, muhtemelen Yonker'in müdavimleri, umursamadı ve yeni gelen birkaç kişinin tereddütleri varsa bile, şüphelerini kendilerine sakladılar.

George'un kitabında anlatılanlar doğruysa, insanlar muhtemelen tüfekleri görmemişlerdi, sanki muhafızlar orada değilmiş gibi. Okuduklarına göre, bu alet Karuman Tarikatı tarafından, müritlerini Karuman'ın rahiplerinin tanrılarının avatarları olduğuna ikna etmek için özel olarak tasarlanmıştı.

Karuman'ın takipçileri kendilerini gönüllü olarak tanrılarına kurban ettiler; bazen tüm aileler kendilerini diri diri yaktı. Tarikat artık yasaklanmıştı. Ed Yonker'ın yüz yıllık bir kalıntıyı nasıl ele geçirdiği kimsenin tahmin edemeyeceği bir şeydi ama bundan iyi bir şey çıkmamıştı.

Her geçen dakika kilisedeki gerilim daha da artıyor, beklenti ve histeriyle elektrikleniyordu.

Audrey kalabalığı taramaya devam ederek çocukları aradı. Otobüs havalandığında ikisi de hafif bir gümbürtü duymuştu -Gaston çatıya inmişti- yani burada bir yerdeydi ama ne George ne de Jack ortalıkta görünmüyordu.

Tekrar sahneye baktı. Ed hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Kürsü zengin maun ağacından yapılmıştı. Sahnenin kenarına altın bir haçla işlenmiş ağır mor bir kumaş örtülmüştü. Üstünde, Yonker'ı çeşitli dünya liderleriyle birlikte gösteren çerçeveler içinde tavana asılı resimler vardı. Bunların arasında fotoşoplanmış tek bir resim olduğundan bile şüpheliydi.

"Bu senin ilk seferin mi?" Önündeki sırada, ağarmış sarı saçlı genç bir kız ona doğru dönmüştü.

"Evet, öyle!" Audrey heyecanlı görünmeye çalıştı.

"Buraya her zaman gelirim. Ben Kutsanmış Bakire'yim." "Neymiş o?"

"Vaiz Ed'in Tanrı'yla bağlantı kurmasına yardım ediyorum." Kız bilgece başını salladı. "Bedenimi bir araç olarak kullanıyor."

Oh, Ed, seni domuz. "Birçok Kutsanmış Bakire var mı, yoksa bir tek sen mi varsın?"

"Biz sekiz kişiyiz." Kız gülümsedi, gözleri genç yüzünde masumdu. "Merak etme, Vaiz Ed seni layık görürse, sen de hizmet etmeye çağrılabilirsin."

Evet, önce boğazını keseceğim. "Bu çok güzel."

Kız arkasını döndü. Audrey omuzlarına sarıldı ve bu olay için aldığı yeni sarı takım elbisenin kumaşını ezdi. Pembe olan kadar pahalıydı, iki kat daha gülünçtü ve göğüslerini o kadar açıkta bırakıyordu ki küçük bir isyana neden olabilirdi. Bunların hiçbirisi kendisini daha iyi hissettirmiyordu. İçinden bir ses planlarının iyi gitmeyeceğini söylüyordu.

Aklına sürekli wyvern, Acımasız Ling ve küçük kedi geliyordu. Gaston onları kafese koymak istemişti ama ona bunu yapmamasını söylemişti. Eğer bir şey olursa... en azından Ling bir kafese kapatılıp açlıktan ölmeyecekti.

Kaldar'ın sıcak kolları onu sardı. Onu daha yakına çekti, kulağına doğru eğildi ve boynunu öptü, dudakları sıcak, dokunuşu güven vericiydi. Kulağına fısıldadı, sadece onun içindi. "İki sihirli bombam var ve kılıcım ceketimin içinde saklı. Hepsinin içinden geçebilirim. Burada kimse bizi durduramaz. İpek gibi pürüzsüz olacak. Söz veriyorum."

Yine kılıçlarla. "Kılıcın bir kurşunu nasıl durduracak?" diye fısıldadı.

"Sana göstereceğim. Rahatla, Audrey. Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin.

gördüm. Seni o kadar çok istiyorum ki, tadını alabiliyorum."

Ondan uzaklaştı ve kendisine gülen gözlerini gördü. "Bu sarı takımın içinde mi?"

"Sarı elbiseyi seviyorum," dedi ona. "Yüzünü, gözlerini, göğüslerini, kışını, her şeyini seviyorum."

İmkansız adam. "Öldürülmek üzereyiz ve sen benim kışımı mı hayal ediyorsun?"

"Elimde değil."

"Sen delisin," diye fısıldadı. Gerginliği buharlaşıp havaya karıştı.

"Çocuklar," diye fısıldadı.

George ve Jack, temizlenmiş, aynı düz beyaz tişörtleri ve eşofman altlarını giymiş bir halde, Paul'ün önderliğinde koridordan aşağı indiler. George sakın görünüyordu. Jack'in gözleri kocaman ve vahşiydi. Kalabalığın havası muhtemelen sinirlerini bozuyordu.

"Çocuklar!" Audrey ayağa kalktı ve el salladı.

Paul uzun bir süre kızın göğüs dekoltesine baktıktan sonra çocukları öne doğru itti.

"İşte buradasınız." Audrey büyük bir gösteriyle önce George'a, sonra da Jack'e sarıldı ve kulaklarına aynı şeyi fısıldadı: "Koşmaya hazır olun."

Çocuklar Kaldar'ın yanına oturdu. Paul arkasını döndü. "Vaaz için kalmıyor musun?" Audrey sordu.

"Hayır. Bazı işlerim var." Paul koridora doğru yöneldi. Diğer kamp görevlileri de ayrılıyorlardı. Birkaç dakika sonra kilisenin kapıları arkalarından kapanmaya başladı. Audrey batan bir hisle aralarındaki ışığın azalmasını izledi.

Kapılar gıcırdayarak kapandı. İçeride kilitli kaldılar.

Karmash büyük bir çamın kökündeki pozisyonundan kilisenin kapılarını kapatan silahlı adamlara baktı. Kamp bir tepenin yamacına kurulmuştu ve Karmash bulunduğu noktadan her yeri mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Hem Kaldar Mar'ın hem de kızıl saçlı kadının kiliseye girdiğini gözlemlemiş ve Karmash Kaldar'ın yüzünü gördüğü anda gelişmiş bir mesaj kuşu salmıştı.

Rahibin küçük ama sağlam bir yerleşkesi vardı. Karmash şahsen on iki muhafız saydı, oldukça büyük bir güçtü. İkisi kilisenin içine girdi, ikisi kilisenin kapısında kaldı ve geri kalanı da en soldaki kütük eve girdi. Hiçbiri bir sorun teşkil etmeyecekti.

Cotier çam ağacının gövdesinden aşağı süzüldü, bir kertenkele gibi başını eğerek dallardan aşağı indi. Kaslı ve hızlı olan gözcü, El'in standartlarına göre bile tuhaf bir yaratıktı: Derisinin içinde kahverengi ve yeşil pigmentler dönüyordu ve gövdede durakladığında yüzü de bu renkleri ve kaba kahverengi deseni taklit ediyordu. Sesi alçak, hafif ısıklı bir fısıltı olarak çıktı. "Ne yapıyorlar bunlar?"

"Görünüşe göre onları içeri kilitliyorlar." "Bu hiç iyi değil."

"Bariz olanı belirttiğiniz için teşekkürler." Edgers'ın ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama her ne yapıyorlarsa silahlı muhafızlar ve parmaklıklı kapılar gerektiriyordu. Karmash'ın deneyimlerine göre bu, içeride kilitli kalan taraf için asla iyi bir kombinasyon değildi.

"Bir şey yapmalı mıyız?"

Helena mürettebatına karşı gerçekten çok müsamahakârdı. Emri altındaki ajanlar onun kararlarını asla bu şekilde sorgulamazlardı. Karmash elindeki seçenekleri tarttı. Asıl soru, Helena'yı neyin daha çok kızdıracağıydı; emirlerine karşı gelmek mi yoksa Kaldar Mar'ı bir Edger çılgınlığı yüzünden kaybetmek mi?

Kimse kazananları sorgulama zahmetine girmede. Eğer Kaldar Mar'ı teslim ederse, her şey affedilecekti. İnisiyatif aldığı için takdir bile edilebilirdi.

İki muhafız tüfeklerini sallayarak kapıların yanında pozisyon aldı.

Eğer bu işi batırırsa, geri dönüşü olmayacaktı.

Karmash dişlerini sıktı. Kaldar'ı kaybetme riskini göze alamazdı.

Bu affedilemez bir şey olurdu ve Helena merhametiyle tanınmazdı.

Kamuflaj pelerinini silkti. Mura bir ağaç gövdesinin arkasından çıktı, kamuflaj boyasına rağmen turuncu teni yeşilliklere karşı parlaktı. Karmash neredeyse irkiliyordu. Doğru, bir avcı olarak Mura asla orman ortamında kullanılmak için yaratılmamıştı ama teni neredeyse floresandı. Örümcek'in ekibine asla giremezdi. Helena'nın standartları açıkça farklıydı.

Sol tarafta, Soma alıllıkların arasından çıktı ve çömeldi. Kalın, devasa kaslar avcının gövdesini kaplıyordu. Saçları sırtından aşağıya uzun sarı bukleler halinde dökölüyor, omurgasından aşağıya doğru uzanan kürk tepesine uyuyordu. Avcı devasa pençeleriyle ormanın zeminini tırmıklıyordu. Bakışları aşağıdaki iki muhafıza dikilmişti.

"Soma," diye seslendi

Karmash. Avcı cevap vermedi. "Soma!"

Adam yavaşça başını çevirdi ve solgun gözlerle Karmaş'a baktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu; sanki bir kurda bakıyor gibiydi.

"Erkeği öldürmeyin. Helena'nın ona canlı ihtiyacı var. Beni anlıyor musun?" Soma cevap vermedi.

"Anladın mı?"

Soma Cotier'e baktı. Gözcü ona anlayışlı bir bakış attı. Karmash'ın içinde öfke kaynıyordu.

"Ona bakma. Cevap ver bana!"

"Yapamaz," dedi Cotier. "Galya'nın zaferi için konuşma gücünden vazgeçti. Anlıyor."

Karmash nefesinin altında homurdandı.

"Muhafızları dışarı çıkarmamı ister misiniz?" Cotier sordu.

"Hayır." Karmash kampa doğru ilerlemeye başladı.

Koro sahneye çıktı, yüzleri içten gelen bir sevinçle aydınlanmışti. Sesleri birbirine karıştı. "Hallelujah. Hallelujah. Hallelujah . . ."

Yan kapı açıldı ve Yonker koridora doğru yürüdü. Siyah bir iş kıyafeti giymişti. Omuzlarında kıpkırmızı, Süpermen'e benzeyen bir pelerin vardı ve altın bir pelerin zinciriyle tutturulmuştu. Bakışları zincire takıldı. Karuman'ın Gözleri. Vericiyi tam olarak doğru yerleştirememişlerdi ama çok yaklaşmışlardı.

Kalabalığın nefesi

kesildi. Yonker

kollarını kaldırdı.

Kimse gülmedi. Kimse ona seslenmedi ya da kıyafetiyle alay etmedi. Arka sıradaki yaşlı bir kadın ağlamaya başladı. Önlerindeki adam ileri geri sallanıyor ve mırıldanıyordu: "Teşekkürler İsa. Teşekkürler İsa."

Yüce Tanrım, burası nasıl bir tımarhane böyle?

Yonker koridorda ilerlemeye başladı. İnsanlar ellerine dokunmak için birbirlerinin üzerinden sürünerek uzandılar. On beş adım.

Kaldar bunu herkesin gözü önünde tam olarak nasıl yapacaktı? Onları bir şekilde seyircilerin geri kalanından korumalıydı.

On iki ayak.

Altı.

Audrey oturduğu yerden zıplayarak ekstra bir sıçrama yaptı. Göğüsleri sütyeninin saten kafesi içinde inip kalkarken Yonker göğüs dekoltesine baktı. Ellerini uzattı, kocaman gülümsedi, gözlerinde yaşlar parlıyordu. Yonker ellerini uzattı ve Ed ona sarıldı, elini pelerininin altından kaydırarak kışını kavradı. Ed'in gözleri büyüdü ve onu kendine çekti.

"Affedersiniz." Kaldar ayağa kalktı. Kollarıyla karısını sardı ve onu Yonker'ın göğsünden nazikçe ayırdı. "Karım kendini çok fazla kaptırıyor."

"Sorun değil." Yonker elini cömertçe salladı ve zincirine dokunmadan podyuma çıktı.

Bu sarılma ancak beş saniye sürdü. Zinciri değiştirmek için yeterli bir süre değildi. Farkına vardığı şey midesinin çukuruna ağır bir taş gibi battı. Başarısız olmuşlardı.

KARMASH sol taraftaki eve doğru yürüdü; burada seslerin mırıltısı insanların varlığını haber veriyordu. Üç ajan onu takip etti.

"Nereye gidiyorsun?" Cotier bir adım geriden mırıldandı. "Kılıç etine ihtiyacımız var."

"Sadece bir Edger erkeği ve bir kadın vardır."

Karmash bu sürekli muhalefetten yorulmaya başlamıştı. "Sen Mars'la savaşmadın. Ben savaştım. Aramızda bir beden kalkanına ihtiyacımız olacak. Bu konuda bana güven."

Kapı önünde belirdi. Kapıyı yumruklayarak açtı ve odaya girdi. Sekiz adam ona bakıyordu. Duvarlardaki tüfekleri fark etti. Tahmin ettiği gibi, bunlar rahibin diğer muhafızlarıydı.

Karmash elini cebine attı ve masanın üzerine bir avuç dolusu altın para bıraktı. Küçük bir fidye. Altı adam aynı anda nefeslerini çekerken odada sessiz bir ses dalgalandı.

"Bir adamın peşindeyim," dedi Karmash. "Kilisenizde rahibinizi öldürmeye çalışıyor. Bu adama canlı ihtiyacım var. Onu yakalamama yardım ederseniz, bu altın sizindir."

AUDREY koltuğuna yerleşti ve Kaldar'a doğru eğildi. "Plan nedir, yine mi C?"

Kaldar kolunu ona doladı, sahiplenici bir tavırla onu kendine çekti ve saçlarıyla oynadı. "C planına gerek yok. Ben hallederim."

"Ne?"

Eliyle ceketinin astarını sıkarak hafifçe araladı ve kadın gizli cepteki zincirin dış hatlarını gördü. "Nasıl ... Ne zaman?"

"Ticaret sırrı, aşkım." Ona gülümsedi.

Kahretsin, ama adam pürüzsüz. Eğildi ve adamın ağzının köşesini öptü.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı.

Ed Yonker kürsüye çıktı ve ellerini kaldırdı. "Kardeşlerim!"

Kalabalık şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Beni dinleyin ve sözlerime kulak verin."

Kalabalık bakakaldı. Biri boğazını temizledi.

"Bugün size Kutsanmış Işığı getirdim!"

Kalabalık onu izledi. Yonker kaşlarını çattı. Audrey'nin içinde bir endişe kıpırdandı. Ayinin bu bölümünde genellikle bir şeyler olması gerekirdi ve bu açıkça gerçekleşmiyordu. George Kaldar'a doğru eğildi ve ısrarla fısıldadı. Kaldar ona doğru eğildi. "Mücevherlerin büyüyle vurulduklarında ışık yaymaları gerekiyor."

"Duygu manipölasyonu büyüü yapabildiğini sanmıyorum?" diye fısıldadı.

"Hayır."

Audrey ayaklarını çivili topuklu ayakkabılarından kurtardı.

Yonker zincire dokundu. Yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

Sağ taraftan bir adam fırladı. Arkaya taranmış saçları, solgun yüzü, onu daha önce nerede görmüştü? Onu tanıdığında kafasında bir sabun köpüğü gibi patladı: Magdalene'in resepsiyonisti, tuhaf saç kesimli Adam. Saçlarını yüzünden geriye doğru çekmişti ve bu onu bir an için şaşırtmıştı.

Solgun adam onları işaret etti. "Onu çaldılar! Onu aldılar!"

Magdalene onlara ihanet etmişti.

"Öldürün onları!" Yonker böğürdü.

"Kulaklarınızı kapatın!" Kaldar kürsüye doğru bir şey fırlattı. Audrey ellerini kulaklarının üzerine kapattı.

Muhafızlar tüfeklerini omuzlarından çektiler.

Sıralar ile sahne arasında parlak beyaz bir ışık patladı ve ardından ellerini delip kulak zarına giren bir gök gürültüsü koptu. Kilise sallandı. Resimler dans etti ve yere düştü.

Bir düzine insan aynı anda çığlık attı. Erkekler ve kadınlar yerlerinden fırladılar, dışarı çıkma telaşıyla birbirlerini iterek yollarından çekildiler ve geçici olarak muhafızlardan gizlendiler. Audrey ayağa fırladı ve çocukların çıkabilmesi için kalabalığa karşı kendini korumaya çalışarak koridora doğru ilerledi. Jack onun başının üzerinden takla atarak orta koridora indi, gözleri kehribar renginde parlıyordu. George ip cambazı gibi bank boyunca koştu. Jack onun sağ kolunu, George da sol kolunu tuttu ve onu kapıya doğru çektiler. Kaldar arkadan yetişti.

Fotoğraflar ve sunaktaki mor brokar alev alınca beyaz ışık turuncuya döndü. Koro kaçtı. Yonker hareket etmedi. Orada öylece durdu, şaşkınlıkla alevlere bakıyordu.

Diğer sırada bir bank çöktü ve bir grup ceset yere yığıldı. En yakındaki nöbetçi yaklaşıyor, kapılara doğru akın eden insanları tüfeğinin dipçiğiyle dövüyordu. Kaldar'ın elinde uzun, ince bir bıçak parladı.

Bir kılıcı var. Audrey göz kırptı.

Muhafız neredeyse tam isabetle nişan aldı. Kaldar kesti, biri uludu ve insan seli onları görüş alanından gizledi.

Kalabalık kilise kapılarına çarptı. Kapılar tutuldu. İnsanlar Audrey'e çarparak onu kapıyı tırmalayan, kıvranan ceset yığınının içine doğru itti. *Ezileceğiz, diye geçirdi aklından.*

Vahşi ve insanlık dışı bir çığlık, kalabalığın çaresiz çığlıklarını bastırdı. Kapılar açıldı ve Audrey bir an için dev bir adam gördü, ışığa karşı siluet halindeydi, kollarında devasa kaslar vardı. Adam kenara sıçradı ve insanlar kiliseden dışarı, gün ışığına döküldü.

"Gidin!" Audrey çocukları ileri doğru itti. "Hadi, hadi, hadi."

Kalabalığın baskısı onları dışarı taşıdı. Açık alana fırladılar ve tüfekli iki adamın yanından geçtiler. Sağ taraftaki muhafızlardan biri, kısa sakallı, iri yarı bir adam, küfretti. "Kalabalığı azaltın! Kalabalığı azaltın, yoksa onu kaybedeceğiz."

Yanındaki adam tüfeğini kaldırdı ve kalabalığa ateş etti. Koyu renk saçlı bir adam yere düştü. Kilisenin diğer tarafında bir silah sesi daha duyuldu. Bir adam çığlık attı.

Kendi cemaatlerine ateş ediyorlardı.

Sakallı muhafız tüfeğini kaldırdı.

Hayır, hayır yapamazsın, seni hasta piç.

Audrey koşarak adama vurdu ve omzuyla sertçe çarptı. Adam yere düştü. Jack gırtlaktan gelen bir hırıltıyla adamın üzerine indi, tüfeği muhafızın elinden aldı ve kabzasını adamın kafasına indirdi. Diğer muhafız tökezleyerek geri çekildi ve silahını havaya kaldırdı.

George'un gözleri bembeyaz parladı. Ellerinden şimşek gibi parlak, küçük beyaz ışık çizgileri yuvarlandı.

Muhafız tüfeği bıraktı ve kaçtı.

İnsanlar hâlâ kiliseden kaçıyordu. Kaldar ve Gaston görünürde yoktu.

Çocuklar ona bakıyordu. Bir araba bulmaları gerekiyordu. Audrey dönüp etrafına bakındı. Yonker'ın Jeep Cherokee'si kilisenin kenarına park edilmişti. "Jack, şu tüfeği kap ve beni takip et!" Çıplak ayakları neredeyse yere değmeden cipe doğru koştu.

Çıkış Kaldar'ı çağırdı, parlayan bir ışık dikdörtgeni. Ayakları hafifçe yere basarak koridorda yürüdü. Arkasında iki adam acı içinde kıvranıyordu. Daha uzakta, alçak ateş duvarının ardında, Yonker kürsüden küfürler savuruyordu.

Kaldar'ı tuhaf bir sükûnet kaplamıştı, savaşta ona her zaman gelen o yumuşak dinginlik. Ailesi eskiydi, kökleri savaşların eski Tuhaf krallıkların seçkin savaşçılarını Mire adlı cehennem çukuruna ittiği yarı unutulmuş bir zamana dayanıyordu. Damarlarında onların kanı akıyordu. Amcası Eski Yollar'ın bir adamıydı; kılıcı savaş alanında ölüm demekti. Cerise de öyleydi. Kardeşi Richard da öyleydi. Ve o da öyleydi.

Kılıç, kendi ayakları üzerinde durabildiğinden beri Kaldar'ın eğitiminin bir parçasıydı. Başka seçeneği olmadıkça öldürmeyi sevmezdi. Mürid'in ölümü bile bunu değiştirmemişti. Ama katliamın içinde huzur bulmak üzere yetiştirilmişti ve şimdi bu huzur onu ayakta tutuyordu.

Bir mermi Kaldar'ın kulağının dibinde ısıklık çaldı. Sol tarafta, tüfek tutacak yaşta bile olmayan genç bir adam titreyen elleriyle silahını doldurmaya çalışıyordu. Kaldar eğildi ve bir bıçak fırlattı. Bıçak muhafızın kafasının yanındaki duvara saplandı. Çocuk tüfeği düşürdü.

"Kaçın!" Kaldar seslendi.

Bekçi dışarı fırladı.

"Sen!" Yonker şaşkınlığını üzerinden attı ve sıkışmış bir boğa gibi çılgık attı. "Durdurun onu!"

Bir adam Kaldar'a sağdan saldırdı. İri, kaslı ama ne yazık ki çok yavaşı. Kaldar bıçağını adamın sol kalçasının üzerinde yuvarladı. Kan fişkırdı. Kaldar adamın yumruğuna doğru eğildi ve diğer baldırını da kesti. Adam bir şeyler mırıldandı ve bir kütük gibi yere yığıldı. Kaldar onu atlattı ve yürümeye devam etti. Üç muhafız kapıdan fırladı, koridordan aşağı koştı, onu gördü ve durdu. Soldaki sarışın adam arkasındaki iki cesede baktı. "Vay anasını."

"Vurun onu!" Yonker alevlerin arkasından uludu. "Vurun onu!" Kaldar yüzlerine baktı. "Bırakın geçeyim, siz de yaşayın."

"Onu canlı ele geçirmemizi söyledi," dedi soldaki adam. "Siktir et." Adamlardan daha yaşlı olanı tüfeğini kaldırdı.

Kaldar parladı. Büyü mavi bir kılıf içinde ondan alev alarak onu korudu. Muhafızın kurşunu sekti ve duvara saplandı.

Kaldar ileri koştı.

Muhafızlar hep birlikte ateş etti.

"Dayan!" Audrey gaza bastı. Cip kükredi ve eşikten atlayarak kiliseye girdi. Koridorda Kaldar'ı gördü, karşısında üç silahlı adam vardı ve frene bastı. Kaldar'ın yüzü o kadar rahattı ki, onu zar zor tanıdı. Cip kayarak durdu.

Muhafızlar ateş etti. Parlayan mavi bir duvar Kaldar'ı çevreledi. Mermiler zayıf dalgalanmalarla duvara çarptı ve sekti. Işık patladı ve Kaldar'ın bıçağının içine geri çekildi.

Kaldar vurdu. Hafif, bir dansçı gibi zarif, ilk muhafızın kolunu kesti. Kol koptu. Kaldar hareket etmeye devam etti, o kadar hızlıydı ki kadının şok olma şansı yoktu. Döndü, eklemleri akıcıymış gibi hareket etti, ikinci adamın göğsünü kesti, bıçağı kas ve kemiği sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi delip geçti ve bıçağını geriye, üçüncü muhafızın sırtının küçük kısmına sapladı.

Üç adam yere düştü.

Kaldar ona doğru döndü ve gülümsedi. Her zamanki kendini beğenmiş gülümsemesi değildi bu. Yüzü aynı anda hem hüznü hem de huzurluydu. Audrey bu adamın kim olduğundan emin değildi ama onunla daha önce tanışmadığını biliyordu.

Kaldar'ın ağzının kenarları sarktı ve gülümsemesi bir çığlığa dönüştü. "Çık dışarı! Hemen çık dışarı!"

"Çocuklar, dışarı!"

Arabadan dışarı fırladılar. Kadın kapısını iterek açtı. Büyük bir metal dart kaputa çarptı ve titreyerek dik durdu, ucu parlıyordu. Audrey tüfeği kaptı ve araçtan dışarı fırladı. Arkasında, araba beyaz bir büyü parıltısıyla patladı. Patlama başının içini yumrukladı ve kafatası vurulan bir gong gibi çınladı. Birden her şey sessizleşti.

Dünya yüzdü.

Kımıl-da, kımıl-da, kımıl-da. Bir yerde kalmak ölmek demektir. Audrey körlemesine kaçmaya çalıştı. Biri onu yakaladı ve götürdü. Acı bacaklarını yıkadı. Nefes almak acı veriyordu. Gözlerindeki sis dağıldı. Kaldar'ın bedenine yaslandığını, kolunun onu sardığını fark etti. Kaldar uyluğuna saplanmış bir oku yakalamış ve çekip çıkarıyordu.

Bacaklarını hissetmiyordu.

İki çocuk onun yanına çömeldi. Herkes kapıya bakıyordu.

Soluk saçlı dev bir adam kilisenin kapısında duruyordu. Onu daha önce de görmüştü, wyvern onları götürürken sarışın mavi kanlının omzunun üzerinden onlara bakıyordu. Karmash, diye hatırladı.

Dev onlara baktı. Siyah saçlı bir adam kapının üst kenarından sürünerek geçti ve bir sinek gibi duvardan tavana doğru ilerledi. Eşikten bir kadın geçti. Uzun, yırtık pırtık pelerini üzerinde dalgalanıyordu. Başlığı aşağıdaydı ve yüzünün açıkta kalan derisi parlak, doğal olmayan bir turuncuydu. Elleri ikiz dar kılıçlar tutuyordu.

Üçüncü bir adam kilisenin girişinden içeri girdi. Ya da en azından bir noktada bir insan olabilirdi. Bu yaratık daha çok bir canavara benziyordu. İri yarı, ağır kaslarla kaplı, kapının girişine çömelmiş, kocaman pençelerini tahtaya geçirmişti.

El onları bulmuştu. Kaldar'ın dudakları kıpırdadı ama hiçbir şey duymadı. George başını salladı, solgun yüzü kir içindeydi.

Kertenkele adam tavana kadar tırmanmış ve tam üstlerinde durmuştu. Derisi soluk kahverengiye dönmüş, ahşap kirişlere uymuştu. Aman Tanrım.

Karmash onları işaret etti.

Tavandaki ucube kendini bıraktı ve aşağı doğru sallandı, sanki ayaklarında vantuz varmış gibi asılı kaldı.

"Şimdi!" Kaldar havladı. Onu duymadı ama dudaklarını okudu.

Kertenkele adamın elleri parlıyordu. Gözlerini kırıştırdı ve adamın parmaklarında Cherokee'nin kaputunu delen türden oklar olduğunu fark etti.

Oklar üzerlerine yağdı ve parlayan beyaz, yarı saydam bir kalkanın arkasında söndü. George'un gözlerinden beyaz şimşekler akıyordu. Ondan uzun, bükülmüş şeritler halinde döküldü ve yarım daireyi besledi. Dalgalar parlayan kalkanı dövüyordu. Etraflarındaki zemin titredi. George yumruklarını sıktı.

Çok fazla büyü harcayarak ölmek mümkün, dedi George'un sesi hafızasının derinliklerinden.

Oklar kalkanı dövmeye devam etti.

George, nazik, sessiz, sakın George. Ona baktı ve onun kendilerini korumayı bırakmaktansa ölmeyi tercih edeceğini biliyordu.

Elleri bir şeyle doluydu. Hala tüfeği tutuyordu. Şarjörü kontrol etti. Bir mermi kalmıştı.

Kertenkele ucube aynı anda hem kalkan olup hem de dart fırlatamazdı. "Bırak onu!" diye bağırdı, sesinin tutmasını umarak.

"Kalkanı bırak!"

Kaldar ona baktı. Anlayış gözlerinde parladı. Bir şeyler bağırdı.

George başını salladı. Ağzının kenarından kan akıyordu. Kaldar'ın sesi sert bir maskeye dönüştü. Kelimeleri ısırarak söylüyordu.

George derin bir nefes aldı.

İşte buydu. Tek atış. Ya başaracaktı ya da öleceklerdi. Kalkan yok oldu. Audrey ateş etti.

Kertenkele adamın kafası kan ve soluk parçalardan oluşan ıslak bir çiçekle patladı.

Son ok doğrudan ona isabet etti. Ödenecek küçük bir bedel.

Kaldar saldırdı. Kılıcı geniş bir kavis çizerek saplandı, kenarı parlak mavi renkte parlıyordu. Okun iki parçası zararsız bir şekilde yere düştü.

Birden Audrey'nin kafasının içinde sesler patladı, sanki biri sesi sonuna kadar açmış ve az önce sesi açma düğmesine basmış gibiydi.

"Mar!" Karmash kükredi. "Yüzleş benimle!"

Arkasından bir şey ona çarptı. Karmash öne doğru uçtu, yuvarlandı ve ayağa fırladı.

Kapı aralığında, Gaston halının üzerine indi. Siyah saçları bir yele gibi omzunun üzerinden dökülüyordu. Gözleri gümüş renginde parlıyor, alevleri yansıtıyordu. Açıkta kalan omuzlarında kaslar kabarmıştı. Tarih öncesi bir canavar gibi şeytani görünüyordu.

Karmash tereddüt etti, emin değildi.

"Mar ailesinin selamı var," diye homurdandı Gaston.

Dev kükredi ve saldırdı. Gaston sıçradı ve Karmash'ı kafa kafaya yakaladı. Çarpıştılar ve koridordan aşağı yuvarlandılar.

Turuncu kadın pelerininden sıyrıldı. Zincir zırhı boynundan kalçasının ortasına kadar vücudunu kaplıyordu. Devrilmiş kırık bankların üzerinden atlayarak onlara doğru koştu.

"Sanırım bu benim dansım." Kaldar kılıcını savurdu ve ileri atıldı, mavi büyü bir kalkan gibi etrafında parladı. Çarpıştılar. Çelik çeliğe çarptı ve Kaldar ile kadın yıkık kilisenin üzerinde iki kasırga gibi dans ettiler.

Canavar adam savaşa kilitlenmiş Karmash ve Gaston'a baktı, sonra Kaldar ve turuncu kadına baktı. Bakışları kadına ve çocuklara sabitlendi. Yırtıcı bir odaklanma yüzünü kapladı. *Hay aksi.*

"Koş!" Audrey ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları hâlâ uyuşmuştu.

"Koş!"

"Hayır." George başını salladı. Burnundan ve ağzından kan geliyordu.

Jack orada öylece duruyordu. Çok genç ve kaybolmuş görünüyordu. Audrey şokta olduğunu fark etti.

Canavar adam onlara doğru saldırdı.

"Kaç! Kardeşini kurtar, seni aptal!"

George ellerini uzattı. Ondan büyü fişkırdı. Koridordaki en yakın ceset ayağa fırladı ve canavar adama yapışarak onu parçalamaya çalıştı. Bir başka ceset ilkinde katıldı. Üçüncü ve dördüncü de onu takip etti. Onu pençelediler, derisini oydular, saçlarını kopardılar.

Ölü bir muhafızı kopardı ve bir kenara fırlattı. Ceset kilisenin diğer tarafına uçtu ve duvara çarptı.

"George, sana gitmeni emrediyorum! Beni duyuyor musun! Git!" George'un elleri gerginlikten titriyordu.

İkinci ceset koridora düştü, parçalara ayrıldı. Canavar adam gelmeye devam etti.

Yirmi metre.

Üçüncü ceset, devasa pençelerin vahşi darbeleri altında parçalandı. On beş.

Son ceset uçtu, bir kenara savruldu. George kemerinden bir hançer çıkardı. Canavar adam gerildi, son sıçrama için kendini topladı.

Jack'in dudaklarından insanlık dışı bir uluma koptu; ıstırap, acı, yas, keder ve öfkenin korkunç bir karışımıydı bu. Çığlık kendi üzerine inşa edildi, ona çarptı, gittikçe daha yüksek sesle büyüdü. Korkunç ses kulaklarını tırmaladı, deldi geçti.

Göğsüne bastırđı ve kalbini ezerek içinden saf paniğı çıkardı. Uzak uçta Gaston ve Karmash durakladı. Kaldar ve turuncu kadın kılıçlarını indirdi, yüzleri şok olmuştı.

Jack'in içinden sihir fişkırđı. Audrey onu göremedi ama dokunuşunu hissetti. Kısa bir an için onu yaktı, ama o anda doğrudan vahşi, vahşi yüzüne baktı, sanki insan yiyenlerle dolu ilkel orman esnedi ve onu acımasız dişlerle süslü siyah ağzının içine yuttu. Korku onu sardı ve haykırdı.

Jack'in çığılığı kayboldu, notanın ortasında kesildi. Eskiden Jack olan şey, korkunç vahşi şey, sırtttı, dişlerini manyakça bir neşeyle gösterdi. Belinden iki hançer çıkardı ve canavar adamı doğradı. El'in ajanı karşı koymak için hamle yaptı ama çok yavaştı. Jack denen şey adamın böğründen bir parça et kopardı ve güldü.

George onun yanına indi. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. "Neler oluyor?"

"Jack parçalanıyor. Değışkenler bazen bunu yaparlar, böylece akılları başlarından gitmez. Her şey yoluna girecek."

Canavar adamdan kan fişkırđı. Jack olan şey güldü ve güldü.

"Sadece kıpırdama. Hareket etmezsen seni öldürmez," dedi George.

Koridorda Gaston ve Karmash birbirlerine girdiler ve insanüstü bir güçle sıraları etrafa fırlattılar. Üç dakika sonra Kaldar turuncu kadını ikiye böldü. Kadının üst kısmı bir tarafa, alt kısmı diğerk tarafa kaydđ ama Audrey'de artık duygu kalmamıştı. Kaldar onlara doğru yürüdü ve yanına oturdu. Kollarını ona doladı. Ona sarıldı ve birlikte Jack'in canavar adamın bedeninin cansız kütüğünü bıçaklamasını izlediler. Onu tekrar tekrar oyuyor, kanlı kas parçalarını oyun kumu gibi savuruyordu.

Hissi yavaş yavaş bacaklarına geri döndü. Kaldar geçici felç edici bir madde hakkında bir şeyler söyledi ama dikkatini verecek kadar konsantre olamadı.

Bir süre sonra Gaston da onlara katıldı. Kanlı ve bereliydi, kolu garip bir açıyla dışarı çıkmıştı ama sol elinin parmakları Karmash'ın başındaki soluk saçları ölümüne kavramıştı. Yanlarına oturdu ve onu bir karpuz gibi kucakladı. Birlikte Jack'i izlediler.

Ateş sönmüşü. Kömürler soğumuştı. Ed Yonker çoktan gitmişti.

Jack sallanarak yere oturdu, kanla kaplı kolları gevşekti. George ayağa kalktı, titreyen bacaklarının üzerinde ona doğru yürüdü ve ona sarıldı. Jack kardeşinin yüzüne, önündeki ceset kalıntısına baktı ve ağlamaya başladı.

Terk edilmiş kampta bir Chevy minibüs buldular. Kaldar sürdü. Gaston yolcu koltuğunda onun yanına oturdu. Kaldar Gaston'un çıkık omzunu zorla yerine oturtmuştu ve şimdi çocuk iki eliyle Karmash'ın başını tutuyordu. Audrey Jack'i kucakladı. Ağlaması durmuştu ama hâlâ ölü gibi görünüyordu.

Kanlı, morarmış, hırpalanmışlardı. Herkes yaralanmıştı.

"El'le savaşmak böyle bir şey," dedi Kaldar. Sesinde neşe yoktu.

Çocuklar bir şey söylemedi.

"Yarın iki bilet alacağım," dedi Kaldar. "Seni Broken'da bir uçağa bindireceğiz. Büyük bir havaalanına ineceksin, sonra başka bir uçak seni büyüdüğün yerden çok uzak olmayan daha küçük bir havaalanına götürecektir. Orada Edge'e girecek, büyükannenini bulacak ve Declan seni almaya gelene kadar onunla birlikte bekleyeceksin."

"Hayır," dedi George. Sesi açılmamış bir kapı gibi gıcırıyordu. "Bu işi bitireceğiz."

"Jack?" Kaldar sordu.

"Bu işi bitireceğiz," dedi Jack sessiz bir vahşilikle. "Tamam," dedi Kaldar.

"Tamam mı?" Audrey sordu. "Tamam mı? Bana yardım et Kaldar, bunun hangi kısmı tamam? Aynı arabada mıyız? Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

Kaldar, "Hepimiz hayattayız ve çoğunlukla yaralanmadık," dedi.

"Onları yarın o lanet olası uçağa bindiriyoruz." "Biz gitmeyeceğiz," dedi George.

Jack uzandı ve onun elini okşadı.

"Evet, öyle olacak. Burası çocuklara göre bir yer değil. Bu bir çocuk savaşı değil. Bugün canımızı dişimize takarak hayatta kaldık."

"Senin de burada olmana gerek yok," dedi George usulca. "Evet, zorundayım. Bu karmaşanın oluşmasına ben de yardım ettim. Bunu düzeltmek zorundayım."

"Biz de öyle," dedi Jack. "Yardım ediyoruz."

Kaldar, "Yetişkinler gibi dövüştüler," dedi. "Ben de onlara yetişkin muamelesi yapıyorum.

Yetişkinler fiyatı anlar ve kendi kararlarını verirler."

Audrey gözlerini kapattı. "Hepiniz çıldırmışsınız." "Öyleler," dedi Gaston. "Ben iyiyim."

"Kucağında kesik bir kafa tutuyorsun!" "Onunla ne yapacaksın?" Kaldar sordu.

Gaston omuz silkti ve omzunu ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "Bazı koruyucuların içine koyup yanımıza almayı düşündüm."

"Neden?" Audrey sordu. *Yüce İsa, neden kafayı saklamak istesin ki?*

"Onu aileme hediye olarak göndereceğim. Annemin bacağının yeniden çıkmasını sağlamayacak ama kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayabilir." Gaston okşadı

Karmash'ın saçı. "O Örümcek değil ama onun en iyi köpeğiydi." Kaldar elini kaldırdı ve Gaston ona beşlik çaktı.

"Flaş için teşekkürler George," dedi Kaldar. "Çok iyi bir kalkandı."

George yüzündeki kirin arasından gülümsedi.

"Bu doğru," dedi Gaston. "O flaş öldürücüydü. Ve Jack, sen de tam anlamıyla kış tekmeledin. Muhtemelen hepimizi kurtardın."

Jack daha dik oturdu.

"Evet, bunu yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm ama zamanlama daha iyi olamazdı," dedi Kaldar. "Sizler El'in iki ajanını öldürdünüz ve aralarında kıdemli bir astsubayın da bulunduğu diğer ikisinin öldürülmesine yardımcı oldunuz. Şu anda sizin yerinizde olmak için sağ kollarını verebilecek Mirror ajanları, eğitilmiş savaş personeli var. Bence o kellenin bir bedeli var, Gaston."

"Sorun değil, ama sanırım babam ve annem kafayı tercih eder."

Audrey yüzünü kapattı. Şimdi işleri daha da kötüleştiriyorlardı. Bu gece hayatı boyunca tanık olmadığı kadar çok şiddet görmüştü. Sonra burnuna paslı bir koku geldi ve ellerinin kanlı olduğunu ve az önce yüzüne kan bulaştırdığını fark etti. Daha fazlasını hissetmesi gerekirdi. Hasta olmalı ve yolun kenarına kusmalıydı. Ya da şoka girmeli ve katatonik bir sebze dönmeliydi. Bunun yerine hiçbir şey hissetmedi. Sadece donukluk ve korku. Çok korkmuştu. Her şey bitmişti ama o hâlâ korkuyordu.

Kaldar sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, "Yakında kendini daha iyi hissedeceksin aşkım," dedi. "Çok özür dilerim. Sana söylemek istediğim bir şey var: Bu binde bir rastlanan bir atıştı."

Elini kaldırdı. "Yapma."

"Harikaydı," diye onayladı George.

"Gerçekten öyleydi," dedi Jack. "Kafası patladı."

İçinde bir şeyler kırıldı. Gözlerinde yaşlar kabardı ve kanlı, yırtık pırtık eteğinin üzerine düştü. Sanki içindeki baskının bir kısmı gözyaşları aracılığıyla ruhundan dışarı sızmış gibi biraz daha rahat nefes aldı.

"Çikolata iyi gelir," dedi Jack. "Audrey için biraz çikolata almalıyız. Ve benim için."

Kaldar, "Bunu yapabiliriz," dedi.

"O arkadaki neydi, yedi adam mı, amca?" Gaston sordu. "Altı.

Sonuncusu bir kadındı."

"Bunu nasıl yaptın?" George sordu. "Kılıçlar insanları ikiye ayırmaz."

"Parıltımı kılıcımın üzerine geriyorum," dedi Kaldar. "Kenarını sihirli bir şekilde keskin. Cerise'in bunu yaptığını

hiç görmedin mi?" "Hayır."

"Bir ara sana göstermesini iste. Bembeyaz parlıyor. İki inçlik çeliği tek bir kesikle kesebilir."

"Bir yerde yıkanmalıyız," dedi Gaston. "Eğer kenara çekilirsek, bunu açıklamak zor olacak."

"Önce Magdalene'i ziyaret etmeliyiz," dedi Kaldar. "Bizi bu karmaşanın içine o soktu."

Evet. Magdalene. O lanet yılan. O olmasaydı, o kiliseden çıkıp giderlerdi ve bu dehşetin hiçbirini yaşanmazdı. "Evet," diye dişlerinin arasından sıktı Audrey. "Magdalene'i ziyaret edelim."

"Önce temizlenebiliriz," diye mırıldandı George.

"Oh hayır. Hayır, aynen böyle gidiyoruz," dedi Audrey. İçindeki donukluk parçalandı ve öfkeye dönüştü. "İkili oynamanın gerçekte neye benzediğini görmesini istiyorum."

Kaldar, Audrey öfkелendiğinde kapıların öylece açılmadığını keşfetti. Uçarak açılıyor ve bazen, patlama yeterince sert olduğunda, menteşelerinden düşüyorlardı. Mermer döşemenin üzerine gök gürültüsü gibi düşen ağır bir kapının etkisi herkesi ürkütebilirdi.

Magdalene sarsıldı. Yaltaklanmadı; sadece telaşa kapılmış bir kobra gibi, kapüşonunu açarak onlara doğru sarsıldı.

Gaston, Adam'ı ona fırlattı. Onu yan odalardan birinde, bir masanın altında saklanırken buldular. Resepsiyonist birkaç metre uçtu, mermerin üzerinden kayd, kanepeye çarptı ve baygın numarası yaparak hareketsiz yattı.

Odadaki hava aniden ağırlaştı. Münevver'in yüzü parlıyor gibiydi, sanki parıldayan ışık şeritleri derisinin altından kayıyordu.

"Bunu yapmak istemiyorsun," dedi, sesi sessizdi ama bir şekilde onun zihninin derinliklerine ulaşıyordu. Kristal akuamarin ışıltısıyla parlayan gözleri ona bakıyordu. "Hepimiz sakinleşelim."

Büyüleyici gözler, diye karar verdi Kaldar. Kız onun aklını karıştırıyordu. Onu gerçekten öldürmeliydi.

Uzaklarda bir yerde Audrey, "Gaston, Adam'ın silahını bana ver." dedi.

Silah sesleri birbirini izledi, mermerler paramparça oldu, oda aniden normale döndü ve Münevver bacağını tuttu. Eli kıpkırmızı olmuştu.

"Bir sonraki midene girecek," dedi Audrey. "Seni aptal bok parçası," diye tükürdü Münevver.

Audrey silahını kaldırdı. "Bir kelime daha edersen seni tekrar vururum, sonra da yüzünü hamburger gibi olana kadar tabancayla kırbaçlarım."

"Devam et! Vur beni, seni aptal sürük." Münevver en yakın sandalyeye düştü. "Vur beni!"

Kaldar elini ceketinin içine soktu ve Karuman'ın Gözleri'ni çıkardı. Münevver'in bakışları ona kilitlendi.

"George."

Çocuk ona doğru yürüdü.

"Bunu nasıl kullanacağım?" Umarım George blöfünü anlar ve ağzından çıkan bir sonraki şey, "Sana bunları kullanamayacağını söyledim çünkü doğru büyüye sahip değilsin," olmazdı.

"Çok zor olmasa gerek," dedi George. "Elbette, yanlışlıkla aklını kızartabiliriz."

Magdalene'in beti benzi attı.

Akıllı çocuk. "Bu riski almak zorundayız. Çoğu kadın, odalarına zorla giren beş öfkeli, kana bulanmış insanla karşılaştığında bir an durup durumlarını düşünürdü. Belli ki bu seferki çok aptalca." Kaldar yayıcıyı kaldırdı. "Işığa bak Magdalene."

"Peki." Münevver sandalyesinde kamburlaştı. "Ne istiyorsunuz?" "Yayıcı elimizdeydi. Neden bizi ifşa ediyorsun?"

İç çekti. "Çünkü Yonker'ın ölmesini istiyorum. O tüccar domuz herifler bu işi çözmemizi yasakladılar. Kafasına fiyat bile koyamıyorum çünkü bu 'iş için kötü' olur. Üç yıldır onu öldürmek istiyordum. Ve sonra siz moronlar ortaya çıktınız. Yonker'ın aletini alırsanız ve o bunu öğrenirse, iki şeyden biri olur. Ya siz onu öldürürdünüz ya da o sizi öldürürdü, bu durumda da Mirror kapısını çalardı.

intikam almak için. Her iki durumda da sonunda nefes almayı bırakacaktı ve ben kazanacaktım. Ama şimdi sen her şeyi berbat ettin."

"Sen kötü bir kadınsın," dedi George.

"Sen kötülük hakkında ne bilirsin ki, seni aptal köpek yavrusu?" Münevver bakışlarını ona çevirdi. "Bunun kötülük olduğunu mu düşünüyorsun? Bana Yonker'ın oyuncağıyla iki hafta ver, sana kendi annene tecavüz ettireyim, bundan zevk alırsın."

"Kaldar, eğer onu öldürecekse lütfen kafasından vurma," dedi George, yüzü buzuldan oyulmuş gibi soğuktu. "Beyni parçalanmış bir bedeni diriltmek daha fazla büyü gerektirir ve sanırım cesedini akrabalarının şehirden kovulmasını sağlamak için kullanabiliriz."

İşte bu ilginç. Kaldar George'u inceledi. Çocuğun içinde bu kadar hesaplı bir zalimlik olduğunu hiç düşünmemişti. Bunun gerçek olmadığına bahse girmeye hazırdı ama cehennem gibi inandırıcıydı.

"Bunu yapamazsın," diye alay etti.

"Yapabilirim," dedi George ona. "Ben böyle yaparım. Adam'ı kalbinden bıçaklamamı ve bunu göstermemi ister misin?"

"Hayır!" Adam kanepenin arkasında kıvrandı. "Anne!"

Herkesin bir kolu vardı. Kaldar güldü. "Ve küçük Ayçiçeği koca ağzını açtı. Her şey bitti, Magdalene."

Münevver'in yüzü yenilgiyle çöktü.

"Davetiye," diye emretti Kaldar.

"Kasadaki kara kutunun içinde," dedi.

Audrey silahı Gaston'a verdi, odayı geçip çelik kapıya gitti ve elini kapıya dayadı. Etrafında yeşil büyü parıldadı. Kilitler tıkırdayarak açıldı.

"Bende," dedi Audrey.

"Şimdi ne yapacaksın?" Münevver Kaldar'a ters ters baktı.

"Şimdi çekip gideceğiz."

"Ne?"

Omuz silkti. "Seni öldürmenin ne anlamı var? Seni tekrar kullanmak zorunda kalabilirim."

Gerçekten de öfkeden titriyordu. "Eğer bir daha buraya gelersen..."

"Bunu yaparsam beni medeni bir şekilde karşılayacak ve senden ne istenirse yapacaksın," Kaldar sesine Adrianglian yüksek sosyetesinin keskin tonlarının karışmasına izin verdi. "De Braose'u uyarmayacaksın. İntikam peşinde koşmayacaksın. Yoksa Ayna senin yerine daha uygun birini getirir. Şu anda boğazınızı kesebilir, oğlunuzu öldürebilir, cesetlerinizi isimsiz bir mezara gömebilir ve

Yarın bu kapıdan yeni bir kahin girecek ve senin yerini alacak. Halkınız, faturaları ödendiği sürece kimin için çalıştıklarını umursamayacaklar."

Magdalene ona baktı, dilsizdi.

"Senin için her şeyi bir perspektife oturtmama izin ver: Flaşımın tek bir patlamasıyla tüm bu binayı yerle bir edebilirim. Sana basitçe davetiyeyi teslim etmeni emredebilirdim ama saygımdan dolayı kurallara göre oynamayı seçtim. Kuralları çiğnedin Magdalene. Bir Ayna ajanının ve mavi kanlı bir akranının ölümünü planlamaya çalıştın. Bu Adrianglia'ya karşı bir savaş eylemidir. Doğru, kıtanın diğer tarafındayız ama erişim alanımız çok geniş. Bunu bir an için düşünün."

Münevver Ayçiçeği, üzerinde durduğu mermer zemin kadar beyazlaştı.

"Bunu bir öğrenme deneyimi olarak kabul et. Bir dahaki sefere sana ders verecek havada olmayacağım." Kaldar döndü ve dışarı çıktı.

George, "Kaldar?" demeden önce park yerine varmışlardı. "Mhmm?"

"Sen gerçek bir asilzade ya da krallığın akranı değilsin."

"Doğru." Aracın kapısını açtı.

"Ayrıca, binayı düzleştirecek kadar sert çakamazsın," dedi Jack.

"Yine doğru."

"Yani yalan mı söyledin?" George sordu.

"Elbette yalan söyledi George," dedi Audrey.

Kaldar sırtıttı. "Ama Münevver bunu bilmiyor, değil mi? Şimdi arabaya binin. Çabuk olun. Morell de Braose'un şatosuna varıp kendimize çeki düzen vermek için yirmi saatten az vaktimiz var. El'in geri kalanı çok geride olamaz."

Çocuklar ve Gaston arka koltuğa tırmandılar.

"Ya de Braose'u uyarırsa?" George sordu.

"Ve Ayna'nın gazabını göze alarak tüm Batı Yakası'nın alay konusu mu olalım?" Kaldar başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Sadece meraktan soruyorum, nasıl binmeyi planlıyorsun?" Audrey ön yolcu koltuğuna kayarak sordu. "Müzayedeye girmek için üç şeye ihtiyacımız var: davetiye, soyağacı ve para. Davetiyemiz var ve sahte para da bulabiliriz ama öylece ortaya çıkıp mavi kanlı bir soylu olduğunu iddia edemezsin. Morell sahteliğin kokusunu anında alır."

"Ben hallederim." Kaldar arabayı park alanının dışına yönlendirdi.

İçini çekti. "Bir dahaki sefere mavi kanlı bir servetin kayıp varisi olduğunu iddia edeceksin."

"Hiçbir şey talep etmeme gerek yok." Sırıttı. "Arka koltukta Güney Eyaletleri Mareşali'nin iki muhafızı var."

Dikiz aynasında, iki oğlan iki yavru baykuş gibi göz kırptı. "Siz çocuklar görgü kurallarını hâlâ hatırlıyor musunuz?"

George önce toparlandı. "İdare ederiz."

Hayatta hiçbir şeyin sıcak, sabunlu bir duştan daha iyi olmadığı zamanlar vardır, diye düşündü Audrey duştan yumuşak beyaz bir havlunun üzerine çıkarken. Magdalene'le yapılan görüşmeden sonra hemen yola çıkmanın en iyisi olacağına karar verildi ve böylece hepsi kanlar içinde ve bitkin bir halde wyvern'in kabinine doluştu. Üç saat sonra, wyvern güney Oregon'daki küçük Valley View kasabası yakınlarındaki Edge'e indi. Ling ve isimsiz kedi kendi yiyeceklerini bulmaları için geceye bırakıldı, wyvern sulandı ve herkes umutsuzca sıcak duş ve yatağa ihtiyaç duydukları konusunda hemfikir oldu.

Hepsi arasında Kaldar'ın bir şekilde en az kana bulanmış kişi olduğu belirlendi, bu yüzden yüzünü temizledi, Holiday Inn Express'te iki süit tuttu ve geri kalanını yan girişten içeri soktu. Adamlar bir odaya, kadın da diğerine yerleşti.

Saat akşam on bire geliyordu ve Audrey sonunda saçındaki tüm pisliği yıkamıştı. Artık kan kokusu almıyordu, sadece vücut yıkamadan gelen kakao yağı ve şampuandan gelen leylak kokusu vardı. Audrey yüzünü beyaz bir havluyla ovdu ve inceledi. Kırmızı yoktu. Güzeldi. Bir havluyu kendi etrafına sardı, diğerini ıslak saçlarına geçirdi, büktü, ucunu ters çevirdi ve kafasında bir havlu türbanıyla banyodan çıktı.

"Her kadının bunu nasıl yapacağını bilmesi şaşırtıcı."

Kaldar yatağının kenarına oturdu. Vay, vay. Birisi kilit açma becerilerini saklıyordu. Ya da, daha büyük olasılıkla, odası için fazladan bir anahtar kartı istemiş ve bir tane saklamıştı.

Duş saçlarını neredeyse siyaha dönüştürmüştü ve temiz yüzünü sıradan bir dağınıklık içinde çerçeveliyordu. Kirli sakallarını tıraş etme zahmetine girmemişti ve bir şekilde beyaz bir tişört ve mavi bir kot pantolon giymiş bir haydut, bir eşkıya gibi görünüyordu.

Çok seksi bir haydut.

Audrey hayalinde ona doğru yürüdü. Adam ona hınzır bakışlarından birini attı ve havlusunu çalıp üzerinden yere attı. Kaldar zeki ellerini Audrey'nin kalçalarında, yanlarında ve göğüslerinde gezdirdi. Audrey arkasına yaslandı ve onun kendisini okşamasına izin verdi. Çok iyi hissettiriyordu. Ayağa kalktı ve kaslı gövdesini ortaya çıkaran tişörtünü çıkardı. Kadın kollarını ona doladı. Adam ona sarıldı, kolları güçlüydü, teni o kadar sıcaktı ki neredeyse yanıyordu. Dudakları boynundaki nabız çizgisini takip etti. O günün anıları kafasından silinmişti. Kan ve vahşet görüntüleri kayboldu.

Bu güzel olurdu, değil mi? Evet, güzel olurdu. Çirkinliği unutmak ve hâlâ hayatta ve güvende olduğunu hissetmek istiyordu. Ama sonra sabah olacak ve tüm bu tutkunun bedelini ödemek zorunda kalacaktı.

Kapıyı işaret etti. "Dışarı!"

"Audrey," diye mırıldandı.

"Dışarı. Giyindiğimde seni tekrar içeri alacağım." Hareket etmedi.

Audrey kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kaldar. Ajan, yankesici, tecavüzcü ..."

"Oh, Tanrı aşkına, kadın." Ayağa kalktı ve kapıdan dışarı çıktı. Sürgüyü kilitledi, eşofmanını ve büyük boy bir tişörtünü giydi ve kapının kilidini açtı. Adam hâlâ koridordaydı.

"Artık içeri girebilir miyim?" "Evet."

Gözlerini devirdi ve içeri girdi. Audrey kapıyı kilitledi.

Kaldar onun kıyafetini inceledi. Düz siyah bir eşofman altı ve üzerinde büyük siyah bir kedi olan bir tişört giymişti.

"Bunları ne zaman aldın?"

Homurdandı. "Bütün parayı o iki takım elbiseye harcamadım. Tişörtler, eşofman altları, sütyenler, külotlar da aldım ..."

"Beyaz dantelli külot mu?" diye sordu. Sesi kadife gibiydi. İçinde sihir olduğuna yemin edebilirdi, Kenar'ın ya da Garip'in sihri değil, bir tür erkek sihri, yüzünüzde kocaman bir gülümsemeyle sarılıp uyumanıza neden olan türden.

"Benimle konuşmak istediğin bir şey mi vardı?" Kaldar tavana baktı. "Sana nedenini sormaya geldim." "Mmmm?"

"Seni istiyorum, Audrey. Seni o kadar çok istiyorum ki, sabahları ilk ve geceleri son düşüncem sensin."

Oh, o pürüzsüz.

Kaldar onun etrafında dolaştı, mesafeyi korudu, sinsice yaklaştı. Bir kılıç dövüşçüsü gibi hareket ediyordu: güçlü, elbette, ama zarif. Bunu daha önce hiç fark etmemiş olması ne tuhaftı.

"Sen de beni istiyor gibi öpüyorsun. Bunu düşündün. Bizi birlikte sevişirken hayal ettin."

Ona gülümsedi. *Kaldar, seni kurnaz haydut seni.*

"İkimiz de yetişkiniz, birbirimizi istiyoruz ve bizi durduracak hiçbir şey yok.

Neden birlikte değiliz?"

Audrey gülümsemesini sabit tuttu.

Kaldar durakladı. Ona bakıyordu, hem sevgi dolu, hem hayranlık dolu, hem sahiplenici, hem de özlem dolu. Zamanında birkaç kez ona doğru gelen bakışlara maruz kalmıştı ama bu seferki hepsini geride bırakmıştı.

"Seni inciteceğimi mi düşünüyorsun Audrey? İyi olmayacağından ve bundan hoşlanmayacağından mı korkuyorsun, çünkü sana söz veriyorum, hoşlanacaksın."

Kaldar, kendine güveni olmayan, mütevazı ve alçakgönüllü bir adamdı. "Bana yardım et," dedi.

"Bunun hakkında konuşmamız gerektiğini sanmıyorum. Bence odana geri dönmelisin."

"Neden?"

"Çünkü bu aramızdaki ilişkiyi gerginleştirecek ve zorlaştıracaktır."

"Aramızdaki şeyler zaten gergin ve zor." Kaldar kendini yatakla kapı arasına yerleştirdi. "Bir yere gitmiyorum."

"Gerçekten bir cevap mı istiyorsun?" Bundan iyi bir şey çıkmazdı. "Evet," dedi Kaldar. "İstiyorum."

"Tamam. Küçükken büyükannem bana şu öğüdü vermişti. 'Audrey, eğer düzgün, her şeyi doğru söyleyen ve bir kadını mutlu edecek tüm numaraları bilen bir adamla tanışırsan, kendine onun nasıl bu hale geldiğini sormalısın' derdi."

"Anlamıyorum," dedi Kaldar.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Bunun konuyla ne alakası var?"

Audrey ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu konuşmayı sen istedin, gümüş dilli."

"Otuz iki."

"Benden dokuz yaş büyüksün, Kaldar. Eminim arkadaşlarının çoğu evlidir. Muhtemelen aile babasıdırlar. Bazılarının çocukları var, diğerleri

Bunu düşünmek. Muhtemelen birçoğu ilk evlerini birkaç yıl önce almıştır. Neden evli değilsin, Kaldar?"

Ona tek omuzlu garip bir omuz silkme hareketi yaptı. "Belki de doğru kızı bekliyordum."

"Lütfen." Nedense ağlayacak gibi hissediyordu, ki bu tamamen aptalcaydı. "Görünüşün ve yeteneklerinle eminim pek çok kızla tanışmışsındır. Doğru kız geldi ve gitti, Kaldar. Muhtemelen birden fazla kez."

"Kafam karıştı. Yani evlenmemizi istiyorsun, öyle mi?"

Gerçekten de gözyaşlarıyla savaşmak zorunda kaldı. İfadesini hoş tutmak için tüm becerisini kullanması gerekti. En azından öyle olmasını umuyordu. "Saçmalama. Seninle evlenemem. Seni tanımıyorum bile. Çoğu insanın çorap giydiği gibi yüz değiştiriyorsun, her gün yeni bir çift. Çekici bir haydut, kibirli bir iş adamı, şefkatli bir amca, kurnaz bir hırsız. İstedğin zaman onları çıkarıp takıyorsun. Bu maskeli baloda gerçek seni görüp görmediğimi bile bilmiyorum. Bana gerçek Kaldar'ın nasıl biri olduğunu sor. Ne ister, neye ihtiyacı vardır, nasıl bir adamdır, sana söyleyemem. Bu rollerden hangisinin gerçek sen olduğunu biliyor musun?"

Sessiz kaldı.

"Bir erkeği yatağıma almadan önce onu tanımam gerekir. Ona güvenmek ve ondan hoşlanmak isterim. Sen tanıdığım en seksi erkeksin. Şüphesiz. En iyi yankesici. En iyi kılıç ustası. Ve dahi bir dolandırıcısın. Tanıdığım en iyi dolandırıcıların etrafında daireler çizersin. Babamın hiç şansı olmazdı. Ocak ayında bir kartopu için evini ona devrettirirsin."

"Demek öyle," dedi sessizce. "Seni kandırdığımı mı düşünüyorsun Audrey?" "Hayır. Beni kandırdığını biliyorum." Audrey omuz silkti.

"Kaldar, sen çaldın

benim haçım. Bana bir işaretmişim gibi davrandın. Bana hiç saygın yok."

"Onu çaldım çünkü sana kafayı takmış durumdayım." Duyguları sesinde titreşiyordu. "Sana ait bir şey istedim çünkü elde edebileceğim tek şey buydu."

"Eminim." Audrey iç çekti. "Donumu çekip çıkarmaya çalışan ilk dolandırıcı sen değilsin. Tüm numaraları gördüm, tüm tatlı sözleri duydum. Kadınları manipüle etmekte çok iyi olan bir babayla büyüdüm. Babamın arkadaşlarının karılarını nasıl idare ettiklerini gördüm. Eğlenmeyeceğimizden değil, Kaldar. Eğlenirdik. Ve bugünden önce, muhtemelen teklifini kabul ederdim. Ama bugün neredeyse ölüyorduk. Bu bana biraz mutluluğu hak ettiğimi fark ettirdi. Ve artık sadece eğlence istemiyorum."

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Dürüstlük ve sadakat istiyorum, karşılığında da sadakat ve sevgi istiyorum. Hayatımda bir kez olsun, iki kez kontrol etmek zorunda kalmadan birine güvenebilmek, onu gözlemek ve bana yalan söyleyip söylemediğinden endişelenmek istiyorum. Hâlâ eğlenmek istiyorum ama sevmek de istiyorum Kaldar. Gerçekten sevmek. Hayat çok kısa ve ölmeden önce bunu yaşamak istiyorum. Buraya gelirken aklımdan geçen eğlencenin bu olduğunu sanmıyorum. Ve bunda yanlış bir şey yok. Biz sadece farklı şeyler istiyoruz ve eğer bir araya gelirsek bu bir felaket olur."

"Şimdi de zihin okuyucu mu oldun?"

Sesi gerçekten kızgın geliyordu. *O kızgın. Gerçekten mi? Güzel. Ben de kızgın olabilirim.*

"Elbette. Aklını okuyacağım. O kadar da zor değil. Benimle ilgili tüm düşüncelerin ve tüm fantezilerin senin bacaklarımdan arasında olmanla, benim haykırmamla ve hayatımın en iyi orgazmını yaşamamla, sonra da bunu sana anlatmamla bitiyor. Bu noktadan sonrasını hiç düşünmedin, ama düşünseydin, ertesi sabah kafanda hiçbir şey olmamış gibi kalkardık. Garip olmazdı. Hiçbir şey değişmezdi. Planımıza devam ederdik, bir sürü harika seks yapardık ve eğer bir şekilde hayatta kalırsak, ayrılma zamanı geldiğinde, kıcımlı okşardın ve ben orada dururdum, üzgün ve wyvern'inle daha büyük maceralara ve başka kadınlara uçarken seni izlerdim. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Eğer ülkenin bu tarafına yolunuz düşerse, beni ayaküstü bir sevişme için arayacaktınız çünkü süper sevginizin beni sonsuza dek şımarttığını ve başka hiçbir erkeğin sizin yerinizi dolduramayacağını biliyordunuz. Ve bundan yirmi yıl sonra, ben sabırla seni görmek için bir şans beklerken, sen hala şu anda olduğun yerde, hayatının en güzel zamanlarını geçiriyor, Adrianglia'nın ihtişamı ve intikamın için çabalıyor olacaktın. Hayır, teşekkür ederim."

Kaldar ona baktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Öne doğru eğildi, yüzüne biraz daha yakın durmak için ayak parmaklarının üzerinde sallandı. "Kalbimi kıracaksın, Kaldar. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ve şimdi, her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza göre, bu konuşmayı yaptığımızı unutmaya ne dersin? Sen odana dön, yarın flört eder, güler ve hiçbir şey olmamış gibi davranırsın."

Orada öylece durdu.

"Tamam. Diğer türlü olmasını istiyorsan, onu da yapabiliriz. Bana yanıldığımı söyle. Hayal ettiğin şeyin bu olmadığını söyle ve hayatında bir kez olsun yalan söyleme."

Kaldar öne doğru eğildi, gözleri kararmıştı. "Hayatını boşa harcamaya geri dönmeden önce biraz eğlenmek isteyebileceğini düşündüm. Zekân, yeteneğin ve görünüşün var ve tüm bunları zina yapanların kirli fotoğraflarını çekmek ve sigorta dolandırıcılarıyla flört etmek için kullanıyorsun. Gerçekten bu mu Audrey? Olmayı arzuladığın şey bu mu?"

Geri çekildi.

"Haklısın," dedi Kaldar. "Bu iş bittiğinde ben bir wyvern'e binip gideceğim ve sen de seni sen yapan her şeyi bastırarak sıkıcı varoluşuna geri döneceksin. Evli ya da güvenilir olmayabilirim ama yaptığım şey önemli ve bu işte iyiyim."

"Benim ne yaptığım da önemli!"

"Kime? Senin işini herkes yapabilir Audrey. Elbette, sen bu işte en iyisisin. Çok yetenekli ve deneyimlisin, rakibin yok. Kör oyuncularla dolu bir masada işaretli kartlarla oynuyorsun. Bu mu yani? Rekabetten korkuyor musunuz? Gerçekten ne kadar iyi olduğunu görmekten mi korkuyorsun? Çünkü ben daha iyisini görmedim."

"Artık gidebilirsiniz."

"Oh, gidiyorum. Merak etme. Söylediklerimi düşün Audrey. Sen çalmak, dolandırıcılık yapmak ve durdurulması gereken insanları alt etmek için doğdun. Ama sen bunun yerine ruhunu soldurmakta ısrar ediyorsun. Dürüstlük istediğini söylüyorsun. Kendine karşı dürüst olmayı dene. Neden Ptah Piramidi'ne girdin? Neden sana El ve Kenar baronlarıyla savaşmak gibi ölümcül olabilecek bir teklifle geldiğimde bunu kabul etmen on dakikadan az sürdü?"

Döndü ve odadan çıktı. Kapı tıkırdayarak kapandı.

Audrey kendini yatağa attı. Söylenmesi gerekiyordu. Elbette söylenmeliydi. Hatta her ikisinin de odada bu kadar uzun süre kalabilmiş olmalarına şaşmak gerekirdi. Çoğu dolandırıcı çağrıldığında kaçardı ve ne o ne de Kaldar bu kuralın bir istisnası değildi. Audrey gözlerini kapıya dikti. Patlayarak açılmasını istiyordu. Adamın odaya dalmasını, onu yakalamasını, öpmesini ve onu sevdiğini söylemesini istiyordu. Bu çok aptalca bir küçük kız fantezisiydi ama yine de çaresizce oturup kapıya baktı.

O haklıydı. Söylediği her şey tamamen geçerliydi. Onun söylediği her şey de tamamen geçerliydi. En güvenli şeyin eline geçen ilk fırsatta bu maceradan uzaklaşmak olduğunu biliyordu. Ve Gnome'un evine giden dağ yamacına tırmandığında, hiper-farkındaydı

Kaldar'ın arkasından, bu olasılık aklına gelmişti. Ama o kalmıştı. Kalmıştı çünkü bu doğrudu, kalmıştı çünkü her dönemeç ve her meydan okuma onu heyecanlandırıyordu. Kalmıştı çünkü Gaston, Jack ve George'a ne olacağını önemsiyordu. Ve kalmıştı çünkü Kaldar'ın yakınında olmak ona hayal kurduruyordu.

Audrey her şey bittiğinde ne yapacağını bilmiyordu. Broken'a geri dönemezdi. Çarpık bir şekilde, tüm korkuları gerçek olmuştu: Kaldar hayatını mahvetmişti ve bu geceye kadar, onun hayatını tuğla tuğla sökmesine mutlulukla yardım etmişti.

Yarım saat sonra, onun gelmeyeceğini biliyordu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayamayacak kadar bitkin düşene kadar sessizce ağladı. Sonra sabaha kadar şiş ve kırmızı kalmaması için yüzünü soğuk suyla yıkadı, ışıkları söndürdü ve yatağına tırmandı.

Gecenin gölgeleri odayı kapladı. Genelde karanlığı hoş karşılardı ama bu gece karanlık uğursuz geliyordu. Karanlık korkusu ile ışıkları yakmak için aşağıya adım atarsa bir şeyin bileğini yakalayacağı yönündeki mantıksız endişesi arasında kalarak uzun bir dakika boyunca yattı.

Bu çok saçmaydı.

Yataktan kalktı, ışıkları açtı, yan odaya gitti ve kapıyı çaldı. Kapı açıldı ve Gaston ona sırtıttı.

"Bir bıçak ödünç alabilir miyim?"

"Elma soyma bıçağı mı yoksa ciddi bir bıçak mı?" "Ciddi bir bıçak."

Odaya girdi ve ona gümüşü ağızlı, uzun dalgalı bir hançer uzattı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." *Tek başıma uyumaktan korkuyorum.* "Silahım olmadığını yeni fark ettim."

Anlayış gözlerinde parladı. "Amcamı gördün mü? Seninle birlikte olduğunu sanıyordum."

"Geldi ama bir süre önce ayrıldı. Hançer için teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Odasına geri döndü, kapıyı kilitledi, hançeri yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu, ışıkları söndürdü ve uzandı. Eğer El'in ucubelerinden biri yatağının altına saklanmaya karar verirse, onu kıyma haline getirecekti.

KALDAR, otelin üçüncü katını saran uzun balkonun parmaklıklarına yaslandı. Altında, peyzajlı bir avlu küçük bir havuzla onu baştan çıkarmaya çalışıyordu. Mmm. Şu anda yüzmek hiç de fena olmazdı. Asfalt bir yürüyüş yolu havuzun etrafını sarıyor ve yeşil kıyılar arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen küçük bir nehre doğru uzanıyordu. Dolunay, karanlık gökyüzünde soluk bir madeni para gibi her şeyin üzerinde asılı duruyordu. Ay ışığında nehrin suyu volkanik cam gibi parlıyordu.

İçini pişmanlık kapladı ve ayın yüzüne baktığında ona kederli göründü.

Audrey'le ilişkisini mahvetmişti. Onunla birlikte olma umudu varsa, kendine saklaması gereken şeyler söylemişti. Söyledikleri doğrudu ama hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. İşleri bittiğinde, Broken'daki hayatına geri dönecek ve yavaş yavaş yitip gitmeye devam edecekti. Gerçekten de daha iyisini hiç görmemişti ve onun her şeyi boşa harcayacağını düşünmek ona neredeyse fiziksel acı veriyordu. İçini çekti ve hayal kırıklığını gecenin karanlığına bırakmayı umdu.

Merdiven boşluğundan dikkatli ayak sesleri geliyordu. Bir an sonra Gaston onun yanındaki parmaklığa yaslandı. "İşte buradasın amca. Çok endişelendim."

"Duygulandım," diye cevap verdi Kaldar alışkanlıkla, ama sesi ona bile neşeden yoksun geliyordu.

Gaston'un gözleri ay ışığını yakaladı ve parlak gümüş rengine yansıttı. Kendini toparladı, bakışları sanki ona ulaşmak istiyormuş gibi soluk diske sabitlendi. Thoaların aya karşı her zaman bir ilgisi vardı.

"Seninle konuşuyor mu?" Kaldar sordu.

"Hayır. Ama onunla ilgili bir şey var. Asla ulaşamayacağın güzel bir şey. Ne yaparsan yap, ona asla dokunamazsın. Sadece bakabilir ve onu tutmanın nasıl bir şey olacağını hayal edebilirsin." Gaston döndü ve ona baktı. "Seni rahatsız eden bir şey var amca."

"Baban seni doğurduğunda kaç yaşındaydı? Yirmi sekiz mi?" "Yirmi dokuz."

"Ve sen üçünün en küçüğüsün." Gaston başını salladı.

"Düşünüyordum da," dedi Kaldar. "El aileyi yok etmeden önce, benim yaşında beş yıl içinde yedi erkeklerimiz vardı. Hiçbiri bekâr değildi."

Gaston kaşlarını çatarak aya baktı. "Hayır, Richard hariç."

Evet, Richard. Ağabeyinin evliliğinden bahsetmek eski bir yarayı deşmek gibiydi; kabuk bağlamıştı ama hâlâ acıyordu. Richard'ın karısı onu terk etmişti, tıpkı annelerinin on yıl önce babalarını terk ettiği gibi. Richard asla toparlanamamıştı. Düşünecek olursak, o da atlatamamıştı.

Bu evliliği Kaldar ayarlamıştı. Aile içindeki evliliklerin çoğunu o ayarlardı. Aşk bir şeydi. İki bataklık klanını çeyiz ve şartlar konusunda anlaştırmak başka bir şeydi. O zamanlar hiç kuşku yoktu. Richard ve Meline birbirleri için mükemmel görünüyorlardı. İkisi de ciddi, ikisi de odaklanmıştı. Geriye dönüp baktığında, birbirlerine çok benziyorlardı.

"Bu Memaw'ın hatası," dedi Gaston. "Herkesi evliliğe zorluyor. Ağabeyimin şikayet ettiğini hatırlıyorum. Yirmi yaşına bastığı anda, suçluluk duygusuyla onun peşine düştü. 'Ah, yakında öleceğim ve senin çocuk sahibi olduğumu göremeyeceğim. Keşke kendine güzel bir kız bulsaydın, cenaze törenine mutlu gidebilirdim. O bir ere-vaurg gibidir; bir kez dişlerini geçirdi mi, siz pes edene kadar bırakmaz."

"Bu konuyu bana hiç açmadı."

"Garip. Her zaman en güzel kızlar sendeydi." Gaston sırttı. "Belki de korkmuştur amca. Etrafımızda iki numaralı Kaldar ve üç numaralı Kaldar olsaydı, hiçbir şey yerinde duramazdı. Bir şeyi yere koyarsın ve bir anda yok olur ve kimse ona ne olduğunu bilmezdi."

Kaldar nehre baktı. Audrey'e bunu vermek zorundaydı. Hiç kimse ondan bir yuva kurmasını beklememişti. Kendi ailesi bile. Aile babası gibi bir güven uyandırmıyordu.

Geçmişini düşününce yüzleri ve isimleri hatırladı, eskiden Bataklık'ta tanıdığı adamları. Arkadaşları olan adamları. Birer birer onları görmeyi bırakıyor ve bir ya da iki yıl sonra evli olduklarını öğreniyordu. Birbirlerine rastlıyorlar, eşlerini tanıştırıyorlar ve onu gereğinden fazla bir dikkatle izliyorlardı. Yemek masasındaki konuşmaları hayal edebiliyordu. Kadınların ona pek ihtiyacı yoktu - kocalarının başını belaya sokabilirdi ve eski arkadaşları da onun kadınlarıyla çok fazla konuşmasına izin vermeye pek hevesli değillerdi.

Evlilik bir tuzaktı. Erkek mihrapta "Evet" dediği anda özgürlüğünü teslim etmiş oluyordu. Artık başka kadınları takip etmekte özgür değildi. Belirlenen saatten sonra dışarıda kalmak için karısının izni gerekiyordu. Arkadaşlarıyla sarhoş olmak eve döndüğünde kavgayla sonuçlanıyordu. Nereye gittiğini, ne zaman döneceğini, kiminle olacağını bildirmek zorundaydı.

ve neden evde kalıp yeni perdeler için kumaş seçmek yerine başka bir şey yapmayı seçtiğini merak ediyordu. Evli bir adam artık kaygısız değildi. O bir bakıcı, bir koca ve bir babaydı. Şatosu artık onun değildi. Orada başkasının şartlarına göre yaşamasına izin verilmişti. Zaten Nancy Virai ona nereye gideceğini ve orada ne yapacağını söylüyordu. Kabul etmek istediği kadar denetim buydu.

"Audrey iyi mi?" Gaston sordu. "O iyi."

"Oh iyi. Gelip bıçak istedi. Sanırım tek başına uyumaktan korkuyor."

Kaldar, "Bu onun için bizim için olduğundan daha zor bir şey," dedi. "George her gün ölümle yüzleşiyor. Bunu kabullenmiş durumda. Jack yürümeye başladığından beri ormanda bir şeyler öldürüyor. Olaylara basit bir şekilde bakıyor. Sen ve ben Mire'dan geliyoruz. Audrey'nin vahşetle çok az deneyimi oldu. Bu onun hayatının bir parçası değildi." Ve bunu en son yaşadığında, bu onu yaralamış. Dağılıyormuş gibi görünmüyordu ama Audrey mükemmel bir oyuncuydu.

Dahi dolandırıcı. Evet, tencere dibin kara, seninki benden kara.

Tek başına uyumaktan korktuğu geceler de oluyordu. Bu gece ikisinin de işini kolaylaştırmayı planlamıştı ama en iyi planlar bile zaman zaman suya düşüyordu.

"Çok komik biri," dedi Gaston.

Kaldar ona baktı.

"Ve güzel. Ve senin sattığın saçmalıkların hiçbirine inanmıyor."

"Sanırım yatma vaktin geldi."

Gaston sırtı, gözleri parlıyordu. "Sen nasıl istersen amca."

Merdivenlere doğru ilerledi ve geri dönerek geriye doğru yürüdü. "Eğer bir çocuğun olsaydı, benim kuzenim olur muydu?"

"Yürümeye devam et."

Gaston güldü. Bir an sonra, hızlı ayak sesleri onun merdivenlerden indiğini duyurdu.

Kaldar tekrar aya baktı. Ay ona baktı, güzel ve kayıtsız. Ay her yerde aynıydı, burada Kırık'taki küçük bir nehrin üzerinde ya da Mire'da, karanlık servilerin üzerinde asılı, ere-vaurg'lar tarafından serenat yapıyordu. Eski Mar evinin balkonundan aya böyle bakardı. El sağ olsun, aile evi artık terk edilmiş durumdaydı. Hiçbiri oraya geri dönemezdi.

Mire'ı özlemişti ama beklediğinden daha az özlemişti. Ailesi Adrianglia'daki Kızıl Bataklıkların kenarında yeni bir ev inşa etmişti. Kızıl Bataklıklar Mire'dan farklıydı ama yine de ev gibi hissettiriyordu. Kendi evini de ailenin evinden çok uzakta olmayan, sakın bir nehrin kenarına inşa etmişti. Büyük değildi - Ayna'nın maaşı ona bir saray satın alamazdı ve inşaatçı nakit istediği için satın alma hesaplarını silmişti - ama geniş ve rahattı ve öğleden sonra güneş oturma odasının pencerelerinden parladığında, cilalı zemin ve ahşap duvarlar parlıyor gibiydi. Verandadaki sallanan bir sandalye dışında içine mobilya koymaya fırsat bulamamıştı. Ama bir evi vardı. En azından bu konuda yanılıyordu.

hakkında.

Kaldar gözlerini kapattı ve mutfağında bir kadın hayal etti. Kadın güldü, döndü ve onun Audrey olduğunu fark etti.

Audrey'e sahip olamazdı. Başka bir fantezi düşünmek zorundaydı.

Audrey mutfaktan ona gülümsedi.

Mükemmel bir uyum içindeydiler. Kuş tüyü gibiydiler. Onu anlıyordu. Evet, onu çok iyi anlıyordu. Aralarındaki şeylerin nasıl sonuçlanacağını tam olarak biliyordu ve buna karşı karar vermişti. Ve haklıydı. Yüzde yüz haklıydı. O bir alçaktı ve onu kullanacaktı. Bunu yaparken ikisi de hayatlarının en güzel anlarını yaşayacaktı. Ama sonunda yakalanmayacaktı ve o da bunu denemeyi reddetti.

Hırsızlar arasında onur olduğu söylenirdi; yoktu. Ama Audrey ile aralarında onur vardı. Haçın çalınması dışında, ki o da oldukça kötü karşılanmıştı. Onu baştan çıkarabilir, yatağına atabilirdi; çok da fazla bir şey gerekmezdi. Onu tekrar tatmak için bir dağa tırmanabilirdi ve sonra, rahat ve mutlu olduğunda, onu suçluluk duygusuyla tuzığa düşürmeye çalışabilirdi. Çoğu erkek evlenirdi çünkü oldukları yerde rahatları ve özgür olmak çok zor ve tatsızdı. O bu yolu seçmedi. Hayır, ona kendisi için yeterince iyi olmadığını baştan söyledi.

Peki tam olarak neden? Yaptığı işte iyiydi. En iyi hırsız, demişti. En iyi kılıç ustası, tanıdığı en seksi adam. Dahi dolandırıcı. Dahi. Ona babasından daha iyi olduğunu söylemişti. Bir kadının böyle bir şey söylemesi pek sık rastlanan bir şey değildi.

Ona bakamayacak gibi değildi. Evlenmeye niyetli olduğundan değil, ama evlenirse karısı hiçbir şey istemeyecekti. Ne de olsa o bir Marstı. Marslılar ailelerine bakardı.

Ayrıca, eğer Audrey'i evine getirirse, Audrey evde kalıp turta pişirmezdi. Onunla gitmek için ısrar ederdi. İşte bu yenilmez bir çift olurdu. Birlikte başarabilecekleri şeyler ... Düşünmesi bile çok cazipti. Audrey onun planlarını anlamakla kalmıyor, aynı zamanda anında yön değiştirebiliyordu. Baskı altında doğaçlama yapmakta hiç zorlanmıyordu ve şiddete karşı isteksizliği hakkında ne dersiniz deyin, iş başa düştüğünde düşmanının beynini dağıtabilirdi. Onların dünyasında kilitlenmeyen kapı olmazdı. Çok eğlenceli olurdu.

Kaldar kendini raylardan geriye itti. Ne yazık ki işbirlikleri difüzör bileziklerini aldıktan sonra sona erecekti. Ne de olsa tüm tatbikatın amacı buydu. Bu iş bittikten sonra nereye gidecekti? Broken'daki eski işi ve kimliği yanmıştı. Yeni bir başlangıç yapması gerekecekti. Ve bunu sessizce yapmalıydı. Eğer bunu başarırlarsa, Helena d'Amry onları avlamayı hayattaki görevi haline getirecekti.

Kaldar dondu kaldı.

Zihninde Audrey'nin, komik, güzel Audrey'nin ölmüş, bir ağaç dalına asılmış hali canlandı. Ya da daha kötüsü, parçalara ayrılmış. Ya da canlı canlı derisi yüzülmüş. Endişe, buz gibi bir yumrukla tam karnına vurdu. El, Audrey'i öldüreceklerdi. Onu öldüreceklerdi. Son derece zeki ve kurnazdı ama El'in elinde çok fazla kaynak vardı ve Audrey bunlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Kaldar balkonda volta atıyordu. O ölecekti. Artık parlak gülümsemeler yok.

Artık kahkaha yok. Artık sinsî göz kırpmalar ve açık gözler yok.

Acı ve soğuk bir yerde, geçmiş ve gelecekteki tüm hataları için El'den intikam almayı planladığı derin bir karanlıkta yaşıyordu. Audrey onun gecesinin ortasına düşen bir güneş ışığı gibiydi. Onu kendisi için kazdığı karanlık çukurdan çıkarıp güldüğü bir yere götürmüştü ve Audrey yanında olduğu sürece neşesi ve mizahı gerçektir.

El o ışığı ezebilir.

Kendisinden uzakta olsa bile Audrey'nin var olduğu bir dünyada yaşayabilirdi. Asilce acı çekme fikrinden hiç hoşlanmamıştı; yine de onun bir yerlerde mutlu olduğunu bilirse onsuz yaşamayı kabullenebilirdi. El onu ondan alamazdı. Ailesinin üçte ikisini almışlardı, Mürid'i öldürmüşlerdi ve kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış korkak bir köpek gibi gölgelerin arasına sinmişken Audrey'i katletmelerine izin verirse lanetlenirdi.

Audrey'i seviyordu. Farkına vardı, açık ve basitti. Onu güvende tutmak için her şeyini verebilirdi. Bunu yapmanın tek yolu da onun her an nerede olduğunu bilmektir. Onu güvende tutmak için onunla evlenmesi gerekiyorsa, evlenirdi. Saygılı ve sorumlu olacaktı ve midesini bulandıran diğer tüm şeyleri yapacaktı. Eğer onun yanında, güvende ve mutlu uyanacağını bilseydi, buna değerdı.

Kaldar volta atmayı bıraktı. Karar verilmişti o zaman. Audrey'le evlenecekti. Sadece olayları kendi bakış açısından görmesi için onu ikna etmesi gerekiyordu.

Kilise, kapıları ardına kadar açık, terk edilmiş bir halde duruyordu. Helena içeri girdi, ekibinin geri kalanı ses çıkarmaktan korkarak sessizce arkasından ilerliyordu. İçeride onu devrilmiş banklar ve parçalanmış ahşap karşıladı. Çürümenin mide bulandırıcı, tiksindirici kokusu burun deliklerine çarptı. Yapının en ucundaki bir sahne ve bir minber hâlâ zayıf bir şekilde tütüyordu, ahşapları kömürleşerek karanlığa gömülmüştü. Pürüzlü metal ve erimiş lastikten oluşan bükülmüş bir şey sağ tarafta yan yatıyordu - Broken'ın araçlarından biri, tanınmayacak kadar tahrip olmuştu. Cotier'nin patlayıcı oklarının keskin ve acı kokusu ondan ve solda daha uzakta başka bir noktadan yayılıyordu.

Gözleri yerde yatan bir dartı seçti. Bir tane daha. Bir tane daha. En az bir düzine dart, yerdeki ıslak bir noktanın etrafında daire şeklinde duruyordu. Tek bir dart, ortalama büyüklükteki bir arabayı patlatmaya yetecek kadar yüklüydü.

Helena'nın bakışları yukarı kaydı. Cotier'nin cesedi kirişlerden baş aşağı sarkıyordu. Başının tepesinde büyük bir delik açılmıştı. Boynuna yakın bir yerde, başının arkasını delen daha küçük bir delik daha vardı. Kurşunun geldiğini görmüş ve kaçmak için kıvrılmış olmalıydı. Kurşun onu kafatasının arkasından yakaladı, beynini karıştırdı ve alnından dışarı patladı. Sonraki saatlerde beynindeki madde ve kan yere damlamıştı.

Helena yere baktı. On iki, on üç, on dört dart. Herhangi bir fiziksel bariyer yıkılmış olabilirdi. Bu büyüklükte bir saldırıya sadece büyü dayanabilirdi. Kaldar Mar'ın ekibinden biri son derece güçlü bir parlama kalkanı yaratabilirdi.

Helena döndü. Turuncu derili bir bacak, bir bank yığınının arkasından çıkmıştı. Yaklaştı. Turuncu bir beden iki parça halinde yatıyordu, çaprazlama kesilmişti ve Mura'nın zehirli kanıyla zehirlenmiş ölü sineklerle doluydu. Kılıç darbesi -eğer bu buysa- onu sol omzundan, kaburgalarından, kalbinden, midesinden ve kaburgalarının sağ tarafından kesmişti. Kesik mükemmel derecede temizdi.

parçalanmış kemikleri düzleştirdi. Karmash Marslıların eski bir kılıç dövüşü sanatına sahip olduğundan bahsetmişti ama bu onun deneyiminin ötesindeydi. Kılıçlar bunu yapmaz.

Arkasında bir ayak yere sürtündü. Döndü. Sebastian başını eğdi. "Bunu görmelisiniz leydim."

Onu bankların arasındaki bir aralığa kadar takip etti. Açık zeminde, yıkılmış araç tarafından gizlenmiş şekilsiz bir et yığını duruyordu. Parçalanmış ve bir yığın halinde atılmış bir et yığını andırıyordu. İz sürücüsü Emily onun yanında diz çökmüş, havayı inceliyordu.

"Nedir bu?"

"Sanırım bu Soma, leydim." Sebastian başını eğdi. "Onu kıyma makinesinden mi geçirdiler?"

"Bunu tek bir kişi yaptı," dedi Emily. "Bir çocuk."

Helena onun yanında diz çöktü. "Bunu sana düşündüren ne?"

"Vücutla birlikte sadece bir koku. Genç kokusu. Erkek kokusu. Bir de bu." Emily yeri işaret etti. İki kanlı ayakkabı izi açıkça görülüyordu. Sebastian ayağını onların yanına koydu. Ayakkabı izi onun ayağından bir buçuk santim daha kısaydı.

Helena ayağa kalktı ve uzak duvara yaslanmış dev bir başsız beden gördü. Göğsünden bir santim genişliğinde dövme demir bir kiriş çıkıyordu. Bunun kilisenin şamdanlarından biri olduğunu anlaması bir anını aldı.

Büyüsü öfkeli bir çılgınlıkla etrafını sarmıştı. Sebastian ve Emily geri çekildiler. Helena döndü, pelerini etrafında parladı ve kiliseden dışarı çıktı.

Sebastian onu takip etti.

"Dört ajana karşı bir adam, bir kadın ve bir çocuk." Helena kelimeleri elmas keskinliğinde bir hassasiyetle ısırdı. "Neden hâlâ hayattalar? Kaldar'ın kellesi neden bende değil?"

"Bilmiyorum leydim."

Dört ajan. Her biri kıdemli, her biri ölüm konusunda uzman. Bir Edge faresi tarafından ortadan kaldırıldılar. Utanç onu kavradı. Örümcek Mars'tan bahsederken yüzü buz gibiydi ve gözleri öfkeyle kaynıyordu. Şimdi nedenini anlıyordu.

Bir araç dar yoldan tırmanarak kampa girdi. Sebastian nefesinin altında homurdandı.

Kapılar açıldı. İkisi yaşlı, biri genç ve yara bere içinde üç adam dışarı çıktı, onları yaşlı ve sarışın bir kadın izledi.

Yaşlı adamlardan daha iri olanı elini genç erkeğe kenetledi ve onu yarı yönlendirdi, yarı sürükledi.

Sarışın kadın ve yaşlı adamlardan daha küçük olanı onlara doğru yürüdü. Adam konuştu. "Yerel Edge ailelerini temsil ediyoruz."

"Ben Helena d'Amry."

"Sen El'sin," dedi kadın.

"Evet." Helena onu düzeltme ihtiyacı hissetmedi. Edgers El'i tanıyor ve ondan korkuyordu.

"Bir erkek ve kızıl saçlı bir kadın arıyorsunuz," dedi kadın. "Evet."

"Sorunlardan hoşlanmıyoruz," dedi yaşlı adamlardan daha küçük olanı. "Şiddetin sona ermesini istiyoruz. Son zamanlarda çok fazla kargaşa oldu. Her şey normale dönmeli."

Ah. "Bana yardım et, Galya tahtı üzerine yemin ederim, huzur içinde gideceğim."

Adamlardan daha iri olanı genç olanı daha yakına çekti. "Bu Adam. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacak."

ON ÜÇ

Kontinental kahvaltı büfesi altıdan sekiz buçuğa kadar açıktı. Audrey nihayet uyandığında, yatağın yanındaki saat 8:09'u gösteriyordu ve bu yüzden simit ve çörek tepsilerinin çoğunlukla toplandığını görmek için kendini aşağıya sürükledi. Kâğıt tabağına meyve doldurdu, bir yoğurt ve bir bardak portakal suyu aldı ve çocukları kontrol etmek için yukarı çıktı.

Kapının yanında durakladı. Kaldar içeride olmalıydı. Boğazı düğümlendi. Audrey kapıdan uzaklaştı ve kendini sakinleştirmeye çalışarak koridorda yürüdü. Dün gece yatağında uzanmış, Kaldar'ı düşünmüştü. Kaldar onun derinliklerine inmişti. Onun gözlerindeki hınzır bakışı düşünmüştü. Gülümsemesini düşünmüştü. Onun kendisine dokunduğunu hayal etmişti. Kaldar'ın ona delicesine aşık olmaya karar verdiği ve birlikte çılgın maceralara atıldıkları ihtimal dışı senaryoları düşündü. Fantezilerinde, birlikte yaşadıkları evde sevişiyorlardı. Bu böyle sürüp gitmişti. Kaldar'ı düşünmemek için yapılan tüm girişimler, Kaldar'a geri dönüyordu.

Audrey koridorun sonuna ulaştı ve elinde tabağı ve içeceği olduğu halde sırtını duvara yasladı.

Bir an, ona hayır dememiş olmayı diledi; bir sonraki an, yapılacak en doğru şeyin, ikisi için de en iyi şeyin bu olduğunu düşündü. Şimdi garip olur muydu? Kızacak mıydı, incinecek miydi? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı? Bunu öğrenmenin tek yolu o kapıyı açmak olacaktı.

Kaldar'ı tanıyorsam, bundan sonrası sadece iki şekilde olabilirdi. Ya zarar etmeyi bırakacaktı ya da daha da çok çabalayacaktı.

Sonsuza kadar burada duramazdı.

Audrey süite geri döndü. Elleri dolu olduğu için ayak parmaklarını kapıya vurdu. Kapı açıldı ve Audrey neredeyse tabağını düşürüyordu.

Kapının girişinde ince yapılı bir adam duruyordu. Temiz tıraşlıydı, titizlikle bakımlıydı ama yine de belirgin bir şekilde erkeksiydi. Koyu kahverengi şeker rengindeki kısa saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. Cerrahi bir hassasiyetle şekillendirilmiş uzun favorileri yüzünü daha dar gösteriyordu. Süslü Weird dikişleriyle karmaşık bir yapıya sahip siyah deri pantolon ve işlemeli yüksek yakalı, geniş kollu beyaz bir gömlek giymişti. Bir yelek

Dar belini ve geniş göğsünü kavrayan siyah üzerine soluk gri deriden girdaplar ve özenli süslemeler vardı. Tırnakları tertemiz kesilmiş olan elleri çıplaktı. Tek bir gümüş küpe dışında takı takmıyordu.

"Günaydın leydim," dedi. Yumuşak, kültürlü sesi sessiz bir yetkinlik yayıyordu.

Kaldar'dı. Her nasılsa, Kaldar'dı.

"İçeri girmek ister misiniz leydim?" Yeni Kaldar kenara çekildi ve hafifçe eğilerek kapıyı tuttu.

Otomatik pilotta içeri adım attı. Kapıyı arkasından kapattı.

"Saçların," dedi.

"Daha önce çok koyuydu" dedi, kahverengi gözleri ciddiydi. "İnsanlar aşırı uçları fark etme eğilimindedir: çok koyu veya çok açık saç rengi göze çarpar. Rolümün doğası gereği dikkatleri üzerime çekmemeliyim."

O da en az üç santim kesmiş, dağınık saçlarını düzenli ve işlevsel bir kesime dönüştürmüştü.

Bir sandalyeye oturdu. Gaston bavullarını hazırlıyordu. Başından uzun çizmelerinin parmak uçlarına kadar koyu kahverengi deri giymişti. Saçları parlayana kadar taranmış ve yüzünden uzakta örülmüştü. Başına geniş kenarlı deri bir şapka geçirdi ve sırttı.

"Bir haydut gibi görünüyorsun."

"O bizim damadımız," dedi Kaldar. "Tehditkâr görünmesi gerekiyordu." Gaston kaşlarını kaldırdı ve dişlerini gösterdi.

"Grrr."

Audrey güldü ve meyvesini kopardı.

Çocuklar arka odadan çıktılar, ikisi de tertemizdi. George beyaz bir gömlek, koyu yeşil renkte bir pantolon giymiş, gri botlarının içine sokmuş ve neredeyse deri zırhı andıran gri bir ceket giymişti. Sarı saçları adeta parlıyor, yüzünü bir perde gibi çerçeveliyordu. Tepeden tırnağa bir mavi kan prensi.

Jack koyu kahverengi bir pantolon ve bej rengi bir gömleğin üzerine pirinç rengi desenli güçlendirilmiş deri bir yelek giymişti. Yeleğin boynunu koruyan yükseltilmiş bir deri yakası vardı. Jack'in kızıl kahverengi saçları bir şekilde kaşlarının üzerinde mükemmel bir çanak şekline getirilmişti ve bu da yüzüne tamamen uymuyordu. Ağzına bir lokma fazla pişmiş ıspanak almış bir çocuk kadar mutlu görünüyordu. Audrey bir parça ballı kavunla boğuldu. "Jack, saçına bunu kim yaptı?"

George kendini toparladı. "Bu aralar çok popüler bir saç modeli."

"Eminim öyledir. Beğendin mi?"

Jack başını salladı.

"Git başını ıslat ve bana biraz saç jölesi getir. Saçınla oynayacağım."

Bir dakika sonra elinde bir şişe saç jölesi, bir fırça ve sandalyesinin önünde bağdaş kurmuş oturan ıslak saçlı Jack vardı. Jöleyi Jack'in saçına sürdü ve saçı hesaplı bir karmaşa haline getirerek tutam tutam yapmaya başladı.

Jack'e "İşin püf noktası ona sahip olmak" dedi. "Eğer kendinize güvenirsiniz, herkes onu satın alacaktır."

"Peki plan nedir?" Gaston sordu.

"George ve Jack kendileri. Ben onların öğretmeniyim." Kaldar çocuklara döndü. "Benim adım Olivier Brossard. İki yıldır sizin öğretmeninizim. Beni Declan işe aldı ve kız kardeşiniz Rose da bana son derece güveniyor. Gaston, sen Magnus'sun, damadımız."

"Ya Audrey?" Jack sordu.

Kaldar yüzünü buruşturdu. "Ne yazık ki Audrey'i partimize dahil etmenin uygun bir yolu yok. Ergenlik çağındaki erkek mavi kanlılar, kan bağı olmadığı sürece, genellikle bir kadınla birlikte seyahat etmezler. Audrey, sen bir mavi kan kılığına girmek için gerekli bilgiye sahip değilsin."

"Onu bir erkek gibi giydirebiliriz," dedi Jack.

Audrey gülümsedi. "Çok tatlısın Jack. Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Ama bir şekilde göğsümü gizlemeyi başarsak bile, yüzümü gizlemenin bir yolu yok."

"Aynı fikirdeyim," dedi Kaldar. "Çok güzel ve çok kadınsısın. Sana takma sakal yapıştırırsam bile, erkek değil takma sakallı bir kadın gibi görünürsün."

Sıradan bir kelime olan "güzel", kalbinin biraz hızlanmasına neden oldu. Bunu söyleme şekli, o kadar gerçekçi ki, etkisini daha da güçlendirdi. Kaldar'a sandığından daha çok aşık olmuştu. *Olan olmuştu.*

Onunla konuşuyordu. "İndiğimizde kulübede kalmanın bir sakıncası var mı? Magnus her şeye göz kulak olmak için seninle kalacak ve geceleri seni gizlice odalarımıza sokacağız."

"Bu iyi olacak." Audrey Jack'in başını eleştirel bir gözle inceledi. Saçları diken dikendi, tamamen dikenli değildi ama tamamen kıvrık da değildi. Biraz kış tekmeleyebilecek gibi görünüyordu. "Kulübede saklanmanın bir sakıncası yok."

Kaldar'a baktı, duygularını ölçmeye çalışıyordu. Ama Kaldar gitmişti. Sadece Olivier Brossard sakın ve alaycı bir ifadeyle ona bakıyordu.

Wyvern, Kaldar'ın konsol kollarına dokunan uzun parmaklarının nazik telkinlerine itaat ederek dağın etrafında döndü. Devasa canavar döndü ve açık alana doğru ilerledi. Kaldar'ın yanındaki Audrey ön cama doğru eğildi. Kırık Kaliforniya'nın bazı kısımlarının çöl olduğunu düşündü. Gariplerin Kaliforniya'sı ise dağlar, göller ve yemyeşil bir alandı.

Arkalarındaki kulübede çocuklar son hazırlıklarını tamamladılar: doğru silahlar, doğru teçhizat. Gaston ve Jack arasında hançer seçimi konusunda sessiz bir tartışma çıkmış, George hakemlik yapmıştı.

İleride, Garipler'in yaşlı ormanlarının kabarık yapraklarıyla örtülü dağın zirvesinde, gökyüzüne doğru yükselen bir kale vardı. Uzun, görkemli kuleler ve parlak turkuaz yeşili konik çatılarla örtülü beyaz taştan yan kuleler, dokulu bir perde duvarla birbirine bağlanarak yukarı doğru uzanıyordu. Avlunun ortasında altı devasa kattan oluşan, oyma taştan yapılmış, şurası burası yeşil ve altınla dokunmuş bir kale yükseliyordu. Kalenin tepesindeki altı tepe, turkuaz ve altından uzun standartları gururla taşıyordu.

"Bir peri masalı gibi," dedi Audrey.

"Sizce o taş dağa taşırken kaç kişi ölmüştür leydim?" Kaldar kayıtsızca sordu. Olivier kişiliğini bırakmayı reddetmiş, yeni görünüşüne uygun tavırları ve sesiyle tamamen bu kişiye bürünmüştü.

"Düzinelerce," diye
tahmin etti. "En
azından."

Büyük canavar yana yattı ve kalenin ön tarafını gördüler. Kalenin surları, yani ön duvarı üç kat yüksekliğindeydi ve bayraklar ve çatıyla aynı parlak turkuaz rengindeydi. Uzun altın şekiller turkuazı işaretliyordu. Audrey dürbünü gözlerine doğru kaldırdı. Ejderhalar. Altın şekiller, usta bir heykeltıraş tarafından oyulmuş ve duvarlara sürünerek yerleştirilmiş ejderhalardı. Daha fazla ejderha kalede cesur bir savaş veriyordu ve bir başka uzun, yılansı yaratık köşe kulesinin etrafını sarmıştı.

"Vay canına." Hiçbir masraftan kaçınılmamış. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Kaldar kaşlarını kaldırdı. "Bütün fikirlerim iyi fikirlerdir leydim." "İyi olmayan birkaç tane düşünebilirim."

Dudaklarında hınzırca bir sırıtış belirdi. "Kesinlikle yanılıyorsunuz leydim. Ben asla yanılmam. Bir keresinde öyle olabileceğimi düşünmüştüm ..." Sesi kesildi. Altlarında, her birinin yanında bir çadır bulunan birkaç wyvern'in dinlendiği alana baktı.

"Kaldar?"

"O wyvern'i tanıyorum." Ona doğru döndü. "Kulübeye geri dönmeni istiyorum. Arka duvarın yanında büyük bir hasır sandık var. Tokasında bir lale var. İçinde yeşil bir elbise var. Onu giy ve saçına şekil ver."

"Neden?"

"Audrey, eğer istediğimi yapmazsan, yapana kadar seni öpeceğim."

Oh, gerçekten mi? "Morarana kadar seni tokatlayacağım."

"Öpüşmemizin sonuçlarına hazırlıklıyım," dedi. "Sen hazır mısın?"

İyi noktaya değindin. "Jackass."

Sandalyeden kalktı ve kulübeye geri döndü. "George saçını düzeltsin!" diye seslendi.

"Kapa çeneni!"

Wyvern yere indiğinde kabin sarsıldı. Kaldar mürettebatını inceledi. Çocuklar aristokrat şıklığının bir resmi gibi görünüyorlardı. Gaston tehdit saçıyordu.

"İyi olacağız. Sadece kendiniz olun ve bu işi çantada keklik yapalım. Morell de Braose muhtemelen sizi test edecek; hevesli olmayın ama bundan kaçınmayın da. Bu beklenen bir şey. Şimdi şikayet ettiğin tüm o görgü kuralları derslerini çıkarmanın tam zamanı. Bana güvenilir bir öğretmenmişim gibi davran. Bir şeyi nasıl halledeceğinizden emin değilseniz, gelin ve beni alın. Benim rehberliğime başvurmanız beklenecektir. Tamam mı?"

"Evet, anne." Jack gözlerini devirdi.

Kaldar ona doğru uzandı ve başının arkasına vurdu. "Evet, kim?"

"Evet, Olivier." Jack sırttı.

"Misafirimiz var," diye homurdandı Gaston.

Kaldar ön cama döndü. Üç atlı yaklaşıyordu. Çelikten daha hafif ama bir kılıç darbesini durdurmakta bir o kadar iyi olan bağlanmış zincir zırh giyen iki iri yarı adam: veekingler. Her biri sırtında bir balta taşıyor ve beline sağlam, ağır bir kılıç takıyordu.

Üçüncü adam geride durmuş, sanki oturma odasındaki bir kanepede oturuyormuş gibi doğal bir rahatlıkla at sürüyordu. Deri bir şapka giymişti; orman şapkası ile standart bir gezgin şapkasının tuhaf bir karışımı olan bu şapkanın bir tarafı yukarı doğru kıvrıktı ve üzerinde bir merlin tüyü vardı. Uzun menzilli bir tüfeğin koyu renkli namlusu omzunun üzerinden çıkıntı yapıyordu. Bir bacağını eyere koyarak at sürüyordu ve daha kısa, daha geniş namlulu başka bir tüfek dizinin üzerinde duruyordu.

"Silahşor kim?" Audrey onun arkasından mırıldandı.

"Bu bir Teksas keskin nişancısı. şu kısa namluyu görüyor musun? Onu hazırladığında, yanlardan ayrılıyor ve şarapnel dolu ve sihirle yüklü bir top fırlatıyor. Üç ya da dört el bombasını birbirine bağlayıp kalabalığın içine fırlatmak gibi bir şey."

"Peki ya Vikingler?"

"Onlar Viking değil. Onlar veekingler. Onlar pagan, Kanada'nın sahibi ve öldürmek için yaşıyorlar. Savaşta ölürseniz, ölümden sonraki hayatınızın görkemli olacağını söyleyen bir din tarafından şekillendirilmiş bin üç yüz yıllık bir savaş geleneğine bakıyorsunuz. Kılıçları sihirli bir şekilde güçlendirilmiş. Dövüşte sorun yaratırlar, özellikle de birden fazla kişi varsa."

Kaldar döndü ve düşünce akışını kaybetti.

Yeşil elbiseyi unutmuştu. Güzel bir yosun yeşili olan elbise Audrey'i sarıyor, kıvrımlarının üzerinde su gibi kayıyordu. Zarif, alt kısmı pilili olan elbise, Audrey'nin belini saran, sağdan sola çapraz olarak kayan, göğüslerini destekleyen, yakadan kıvrılan ve sol omzunu kavrayacak şekilde yukarı doğru genişleyen pilili bir kumaş uzunluğuyla kıvrılıyordu. Saçlarını kıvrımış ve altın sarısı kızıl kütleyi yukarı kaldırıp yüzünden uzaklaştırarak boynunu çıplak bırakmıştı. Görünüşü . . .

O baktı . . .

"Dünya'dan Kaldar'a," diye tısladı Audrey.

Kabin boyunca bir kapı sesi duyuldu.

"Lale sandığına saklan, aşkım," diye fısıldadı.

Kabinin arkasına doğru ilerledi ve gölgelerin arasında eridi. Bir an sonra bagajın kapağındaki mandal kapandı.

Kaldar başıyla onayladı. Gaston kapıyı açtı ve kısa menzilli bir arbaleti en yakındaki veeking'e doğrulttu. Yedi buçuk ayak boyundaki adam Gaston'ı süzdü. Gaston dişlerini gösterdi.

"Davetiye," dedi dev adam.

Kaldar rulo halindeki parşömeni uzattı. Veeking bir süre parşömene baktı. "Kimi ilan etmeliyiz?"

"Yapmamalısın," dedi Kaldar. "Ama efendin sorduğunda, ona sessizce George ve Jack Camarine'in burada olduklarını ve yolculuklarına kısa bir ara vermek istediklerini söylemelisin. Onlara Üstat Olivier Brossard, öğretmenleri ve bir seyis eşlik ediyor."

Arı onlara baktı. "Morell de Braose misafirperverliğini sunuyor. Ana kaleye hoş geldiniz. Siz ve eşyalarınız için bir kareta gönderilecektir."

"Muhteşem," dedi Kaldar.

Beş dakika sonra, bir kareta wyvern'e paralel olarak yanaştı. Şık ve aerodinamik araç, süslü kenarları parlak turkuaza boyanmış küçük bir hızlı treni andırıyordu. Kapı açıldı ve hafif siyah saçlı bir kadın olan operatör dışarı çıktı. Arka ve yan kapılar açılarak bir böceğin kanatları gibi yükseldi ve içerideki sekiz rahat koltuğu ve bagaj için katlanır bir duvarla ayrılmış bir alanı ortaya çıkardı.

Gaston sandıkları yüklemeye devam etti, lale sandığının yan tarafa bolca yer bıraktığından emin oldu. Kaldar hafifçe eğilerek karetanın yanında durdu. George kabinden çıktı, biraz rahatsız görünüyordu ve araca doğru ilerledi. Jack de onu takip etti. Küçük çocuğun yüzünde paha biçilmez bir ifade vardı: can sıkıntısı ile ilgisizlik arasında bir şey. Mükemmeldi.

Kaldar Gaston'a "Wyvern'ü emniyete al," dedi. "Akşam yemeğinden önce bize katılmayı unutma. Bazı talimatlarım var."

Gaston başını eğdi.

Kaldar çıkışın yanındaki yerine oturdu. Kapılar indi, sürücü ön tarafa tırmandı, onlardan sürgülü bir metal ağ paneliyle ayrıldı ve kareta yola çıktı.

Kaldar boğazını temizledi. Bir an sonra katlanır duvar sessizce yana kaydı ve Audrey onun yanına oturdu. Uzanıp saçını dikkatlice düzeltti ve büyük, süslü bir tokayı saçına geçirdi.

Ona baktı.

"*Verici,*" diye mırıldandı ve kulağının kenarındaki küçük gümüş kareye dokundu.

Kareta onları köprüden geçirdi, iki barikatın altından geçirdi ve bailey'e soktu. Kapılar açıldı. Kaldar dışarı çıktı ve başıyla selam vererek elini uzattı. Audrey parmaklarını onunkilere geçirdi ve dikkatle dışarı çıktı. Sürücü gözlerini kırıştırdı.

"Getirdiğiniz için teşekkürler, Efendi Brossard." "Benim için zevkti leydim."

Çocuklar ortaya çıktı.

"Burası mı?" George kaşlarını kaldırdı. Jack omuz silkti. "Daha iyilerini görmüştüm."

"Terbiyeli olun çocuklar." Kaldar şoföre bir çeyrek kron uzattı. Kadın Audrey'nin aniden ortaya çıkışına kafa yormayı bırakmaya karar verdi ve parayı aldı.

Kalenin çift kapısından bir adam çıktı. Kusursuz giyimli, yaşlı ve kır saçlı adam önlerinde durdu ve selam verdi. Kaldar, tam da eski bir soylu ailenin tutacağı türden bir uşak, diye düşündü. Morell de Braose dış görünüşe çok önem verirdi.

Uşak doğruldu. "Lordlarım, leydim. Lütfen beni takip edin."

Aklını kaçırmış, diye karar verdi Audrey, yaşlı adamı bir koridor boyunca takip ederken Kaldar'ın yanında yavaş adımlarla ilerliyordu. Cilalı yeşil granit zemin bir ayna gibi parlıyordu. Duvar oyuklarında heykeller ve tablolar sergileniyordu. Onlara yakından bakacak vakti yoktu ama orijinal olduklarına bahse girerdi.

Sokakta dikkatleri üzerine çekmeden geçebilecek kadar Tuhaflık bilgisine sahip değildi. Garipler'in sosyete tabakasında gezinmek onun konfor alanının çok ötesindeydi. Kaldar'ın başka bir parlak ve aptalca planı olduğuna şüphe yoktu ve bunu ona soramazdı bile çünkü kulak misafiri olacaktı.

Onu o küçük oyuklardan birine itmek ve yumruklamak istedi. Görünüşe göre kılık değiştirmiş ölümcül bir silah olduğu için bu bir işe yaramayacaktı.

Geniş bir salona girdiler. Zemin beyaz mermerdi, duvarlar beyaz vazolar içinde canlı bitkilerle zevkli bir şekilde dekore edilmişti. Burada ve orada, süslü mobilya kümeleri küçük oturma alanları sağlıyordu. Odada iki düzine insan oturuyordu. En solda bir grup genç adam, belli ki blueblood'lar ya da öyle sanılmayı umuyorlar, büyük bir tutkuyla bir şeyler tartışıyorlardı. Birkaç adım ötede, siyah saçlı güzel bir kadın, genç bir adamın kendisine kitaptan bir şeyler okumasını dinliyordu. Genç adam gözlük takıyordu ve okuduğu kitaba önemli duraksamalar ekliyordu. Daha sağda, kırk yaşlarında bir adam ve bir kadın bir çeşit masa oyunu oynuyordu. Biri sarışın, diğeri esmer olan diğer iki adam şarap kadehlerini yudumluyordu. Siyah saçlı adam onlara doğru döndü. Yüzünde hafif bir değişiklik oldu, yüz hatları bir şekilde keskinleşti. Sanki boyunlarını kırmayı hayal ediyormuş gibi, sinir bozucu bir yırtıcılıkla onlara baktı. Ormandaki bir kurdun gözlerinin içine bakmak gibiydi.

Yüce Tanrım.

Adam Kaldar'ın bakışlarını tuttu. Kaldar ona gülümsedi. Adam arkasını döndü.

Audrey nefes verdi.

"Ne kadar yakışıklı, dost canlısı bir adam," diye mırıldandı Kaldar. Yakışıklı, evet -eğer tehditkâr ve karanlıktan hoşlanıyorsanız; dost canlısı, hayır.

En sağda, pelüş sandalyelerden oluşan rahat bir grupta oturan üç kadın, sık sık soluk soluğa bir şeyler tartışıyordu. Doğru, genç erkekler ve gürültücü kadınlar vitrin süsüydü. Asıl oyuncular odanın ortasındaydı. Bu dört kişi canı gibi görünüyordu.

Çocuklar yavaşça sola doğru ilerleyerek genç erkeklerden oluşan gruba doğru ilerlediler. Kaldar onu da sola yönlendirdi ve mırıldandı: "Lütfen elinde kitap olan çocuğun yanındaki siyah saçlı kadına git ve ona 'Mürid Teyze'nin selamı var' de."

AUDREY Kaldar'ın elini bıraktı ve yerde ilerlemeye başladı. Jack onun nereye gittiğini görmek için döndü. İçinden buz fırladı. Uzak duvarda, elinde kitap olan bir adamın yanında Cerise duruyordu.

Bakışları odayı taradı ve William'ın masanın üzerine yayılmış kaleler ve şövalyeler masa oyunundan ona ölümcül bir bakış attığını gördü.

George da Cerise'i gördü ve olduğu yerde durdu.

Kaldar vücudunun sol tarafını saklayarak döndü ve sol eliyle onu nazıkçe ileri doğru itti. "İlerlemeye devam et."

Jack kelimeleri buldu. "Ama bu-"

"Devam et."

"Biz öldük," dedi George. "Çok ölüyoruz."

Sürüklenmeye devam ettiler.

Reverans yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım? Eğiliyor muyum?

Bunun için Kaldar'ı öldürecekti.

Sağ tarafta, daha genç bir kadın kısa bir reveransla sandalyelerde kıkırdarak soluk soluğa oturanlara katıldı. Tamam. Reverans o zaman.

Audrey parlak bir gülümseme takındı ve siyah saçlı kadının önünde reverans yaptı. "Leydim?"

Kadın ona baktı. "Evet?" "Mürid

Teyze'nin selamı var."

Kadın ona baktı. Bakışları yukarı kaydı. Kaldar'ı gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Toparlan, diye sessizce vasiyet etti Audrey. *Toparlan, çünkü bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.*

Kadın şaşkın sessizliğinden sıyrıldı. "Ah! Demek sonunda haber gönderdi. Yataktan kalkmış ne yapıyorsun? Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, leydim."

"Ateşli görünüyorsun. Bize biraz izin verir misin Francis?"

Genç adam gözlerini kırpıştırarak gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. "Ama leydim, şiir tam olarak bitmedi..."

"Bunu sonra bitiririz. Bu benim yol arkadaşım ve indiğimizden beri yatıyor. Yataktan kalkmaması gerektiğinden şüpheleniyorum."

"Belki yardımcı olabilirim." Genç adam boşa kürek çekiyordu. "Benim çalışmalarım ..."

Kadın, "Teşekkür ederim Francis, ama hastalık kadınsı bir doğaya sahip," dedi.

"Oh."

"İzininizle." Kadın Audrey'nin elini kavradı. Çelik bir mengene gibi kavramıştı. "Biraz hava alalım."

Kadın balkona açılan açık kapıya doğru yöneldi. Audrey ona ayak uydurmaya çalışarak hızlandı. Balkona çıktılar ve yürümeye devam ettiler. Balkon avlunun çok dışına taşıyordu ve kadın süslü beyaz korkuluklara ulaşana kadar yürümeye devam etti. Korkulukta elini kolunun içine soktu ve ampule benzeyen küçük metal bir alet çıkardı. Audrey daha önce bir tane görmüştü; Kaldar'ın Ayna'dan gelen mesajı okumak için kullandığının minyatür bir versiyonuydu. Kadın onu parmaklığın üzerine oturttu ve sıktı. Cihaz hafif bir tıkırtıyla açıldı. İçinde, yaprakları opak, küçük bir cam çiçek açmıştı. Kadın ona baktı. Yavaş yavaş yapraklar şeffaflaştı.

Audrey'ye doğru eğildi ve fısıldadı, sesi öfkeliydi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Gizlice giriyorum," diye fısıldadı

Audrey. "Şşşt," dedi kadın. "Sen değil."

Audrey'nin saçındaki toka usulca vızıldadı. "*Benim işim,*" diye fısıldadı Kaldar'ın sesi.

"Çocuklar neden burada?"

"*Uzun hikaye.*"

"Çocukları de Braose'un kalesine sürükledin. Deli misin sen?" "Evet," dedi Audrey ona. "Öyle."

"*Ne büyük bir inançsızlık,*" diye mırıldandı Kaldar.

"Eğer çocuklara bir şey olursa, seni öldürürüm. Eğer ben seni öldürmezsem, William öldürecek."

"Boş tehditler, kuzen. Yanındaki güzel kadını dul bırakmak istemezsin, değil mi?"

Aman Tanrım. Öyle demedi.

Kadının gözleri daha da büyüdü. "Onunla evlendiniz mi?"

"Hayır!"

"Henüz değil," diye mırıldandı Kaldar. "Gitmem gerek."

Uğultu kesildi.

Kadın ona bakakaldı. "Şaka yapıyor," dedi Audrey.

Kadın sabırlı bir gülümsemeyle başını salladı. "Kaldar benim kardeşim gibidir. Onu hayatım boyunca tanıdım. Ben yirmi sekiz yaşındayım ve onun bir kadınla evleneceğini söylediğini hiç duymadım. Evliliğe dindar erkeklerin kutsal şeylere saygısızlık olarak baktığı gibi bakıyor."

"Onunla evlenmeyeceğim." Belki de siyah saçlı kadını tutup sarsarsa ne demek istediğini anlayabilirdi. "O bir deli."

"Memaw bunu duyana kadar bekle. Şoktan anevrizma geçirecek."

"Kaldar'la evlenmeyeceğim!"

"Şşşt! Bu sönümleyici sadece sessiz seslerde işe yarar. Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Dokuz gün."

"Onunla yattın mı?"

"Hayır!" Bu nasıl bir soruydu böyle?

Kadın elini yüzüne vurdu. "Aman Tanrım. Seninle evlenecek."

"Ailenin hepsi deli mi?" Audrey ona söyledi. "Yoksa sadece ikiniz mi?"

Kadın iç çekti. "Benim adım Cerise."

Cerise, Kaldar'ın kuzeni, Cerise? Çelik gibi kesilmiş, tereyağı gibi Cerise mi? Kocası Jack gibi bir şekil değiştiren olan Cerise mi? Adı neydi onun?

"Bana Candra deyin, In'in Leydisi," dedi Cerise. "Ve işte kocam geliyor."

Yırtıcı bakışlı siyah saçlı adam kapıdan içeri girdi. Gözleri, az önce Jack'in irislerinde gördüğü aynı ölümcül ateşle parlıyordu

kilisede aklını kaybetmeden önce.

Audrey bir adım geri çekildi.

Adam aralarındaki mesafeyi kapattı. Yüzünde korkunç bir öfke vardı. Kendini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Biliyorum, sevgilim," dedi Cerise. "Biliyorum. Eminim çocukları bu işe karıştırmak için bir nedeni vardır."

"Hayır, öyle değil," diye homurdandı adam.

William! Onun adı buydu.

"Genelde-"

"Hayır. Umurumda değil. Onu öldüreceğim ve mazeretini mezar taşına yazabiliriz."

"Yapamazsın," dedi Cerise. "O evleniyor."

Adam Audrey'e döndü. "Sana mı? Aptal gibi görünmüyorsun..."

"Onunla evlenmeyeceğim," dedi Audrey.

"Gördün mü?" William Cerise'e döndü. "Onun umurunda değil."

"Umurumda," dedi Cerise. "Bunun ne yeri ne de zamanı. Şimdilik medeni davranacağız. Bu Adın ne senin?"

"Audrey."

"Memnun oldum Audrey. Şimdilik Audrey, Lisetta olacak ve o benim arkadaşım. Gemiden indiğimizde hastaydı. Kaldar'ı tanımıyoruz, çocukları da tanımıyoruz."

William homurdandı.

"Gözlerin yanıyor." Cerise çiçek sönümleyiciyi raydan kaydırды. Kapandı.

William cebinden küçük bir kutu çıkardı ve gözlerine kontakt lens taktı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Akşam olduğunda, onun bağırsaklarını alacağım."

"Eğer o kadar uzun yaşarsak." Cerise gülümsedi ve bir elini onun dirseğine koydu. "Lütfen, William. Benim için mi?"

William'ın yüzü yumuşadı. Cerise'in elini tuttu ve parmaklarını öptü. Sanki bütün dünya yokmuş gibi Cerise'e baktı. Bu bakış Audrey'nin içini kemiren bir sızıya yol açtı, kıskançlık olduğunu fark ettiği bir sızı.

Cerise ona gülümsedi ve diğer elini Audrey'nin koluna koydu. "Ve başlıyoruz."

Kapıya doğru geri döndüler.

"Garipler'i hiç tanıyor musun?" Cerise sordu.

"Yeterince değil."

"Sorun değil," dedi Cerise. "Sadece bize yakın dur. Eğer başımız belaya girerse, her şeyi öldürürüz."

Nedense Audrey bunu pek güven verici bulmadı.

Çocuklar doğal ve rahattı. Genç adamlarla sohbet ettiler, George kibar davrandı, Jack ise kibirli ve sıkılmış bir ifadeyle kısa ve öz bir "evet" ya da "hayır" dedi.

İnanılmaz derecede şanslı olduğunu fark etti Kaldar. Bağırsaklarını tekmeledikten sonra, Talih sonunda ona bir hediye sunmuştu. Hem de tam zamanında. Çocuklar olmadan bu toplantıya katılmak imkânsız olmasa bile çok zor olurdu.

Süslü çift kapı açıldı ve Morell de Braose uşanın gölgesinde içeri girdi. Gnome'un fotoğrafı yalan söylemiyordu. Adam bakımlı, bronzlaşmış ve sürekli egzersizle bilenmiş bir vücuda sahipti ve sanki bunun için doğmuş gibi, aldatıcı bir şekilde aerodinamik ama özenli bir soluk mavi olan garip bir çiftetelli giyiyordu. Keskin sarı sakalı çenesini çevreliyordu. Geniş bir gülümsemeyle içeri girdi, herkesin en iyi arkadaşı olan bir kaplan gibiydi. Ta ki acıkana kadar.

"Lordlarım, hanımefendilerim. Hoş geldiniz! Mütevazı evime hoş geldiniz. Ben ve ekibim hizmetinizdeyiz. Bana diğer odada içeceklerin olduğunu söylediler. Şahsen, onlar ortadan kaybolmadan önce bu faydalı gerçekten yararlanmamız gerektiğini düşünüyorum."

Toplulukta birkaç kibar kahkaha yükseldi ve insanlar kapılardan geçmeye başladı. Morell onlar geçerken başını salladı ve gülümsedi. Kaldar yaklaştı ve Morell'in bakışları onun üzerinde sabitlendi. "Üstat Brossard. Bir dakikanız var mı?"

"Elbette."

Kaldar
oyalandı.

George ona doğru baktı. Kaldar neredeyse belli belirsiz başını salladı ve kardeşler akıntıya kapılıp gittiler. Morell bunu fark etmişti ve şüphesiz bir kenara not etmişti.

Bir an sonra Cerise ve Audrey yanlarından geçip gittiler, derin bir sohbeta dalmışlardı. Audrey nefis görünüyordu. William arkadan geldi,

Yüzü karanlıktı, bir şeyi boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ya da daha doğrusu birini.

"Tehditkâr bir adam," diye mırıldandı Kaldar.

"O bir tuz yalayıcı," dedi Morell. "Güney Louisiana'da doğmuş ve büyümüş. Dükalığın güney kıyısındaki aileler hakkında ne derler bilirsiniz."

"Sıcak yemek, sıcak kadın, sıcak öfke." Kaldar dar bir gülümsemeye izin verdi.

"Gerçekten."

Konukların sonuncusu da kapıdan geçti.

"Benimle yürüyecek misin?" Morell sordu.

"Benim için zevktir lordum."

Kapılardan geçip başka bir koridorda ilerlediler. Kemerler sol duvarı deliyor, zemini ve kale siperlerini çok aşağıda gösteriyordu. Arkalarındaki kapıdan bir çift veekli savaşçı çıktı ve kısa bir mesafeyi koruyarak onları takip etti.

"Yani Duke Camarine tarafından mı istihdam ediliyorsunuz?" diye sordu Morell. Soyguncu baronun tavırları son derece hoştu. Ve eğer konuşma tökezlerse, iki veeking onu baronun ayaklarının dibinde küçük parçalara ayırırken Kaldar'ın Morell'in tavrının hoş kalacağından hiç şüphesi yoktu.

Belli ki hile işe yaramayacaktı. Magdalene'den aldıkları davetiye numaralıydı; Morell'in davetiyeyi kontrol ettiğini ve Magdalene Moonflower'a ait olduğunu bildiğini varsayarak hareket etmek zorundaydı. Masum bir hava yaratmaya çalışmak onları öldürtebilirdi.

Tüm bu iyi niyet ve cılanın altında Morell acımasız bir sonovabitchti. Hesaplanmış zalimlikten ve kusursuz profesyonellikten anlardı. Masumiyeti reddederdi, ama benzer bir ruhu kabul ederdi.

"Dükün oğlu tarafından işe alındım," diye düzeltti Kaldar.

"Ah! Anlıyorum. Adrianglian Güney Eyaletleri Mareşali. Çocuklar da onun vesayeti altında mı?"

"Evet."

"Tatilde olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Gerçekten de, genç lordlarım 'diğer' kıyıyı gezmek istediler."

Morell kıkırdadı. "Onların yaşında olduğumu hatırlıyorum. Dünya macera doluydu! Kaliforniya genç bir adam için çok heyecan verici: Sahilde korsanlar, yollarda haydutlar, ormanlarda büyük sihirli canavarlar var.

Dağlarda. Mütevazı göllerimizde yılanlar olduğuna dair raporlar bile var. Peki benim gibi bir ihtiyarı ziyaret ederek ne yapıyorsun?"

Yumuşak konuşun. "İş ile zevki birbirine karıştırdığımı itiraf etmeliyim lordum. Her ne kadar kölelerimin zihinlerini eğlendirmek ve zenginleştirmek istesem de, onların koruyucularının emirlerine kulak vermeliyim. Müzayedelerinizin haberi güney Adrianglia'ya kadar geniş bir alana yayıldı."

Morell kaşlarını çattı. "Mareşal'in sanatla ilgilendiğini hiç bilmiyordum."

"Mareşal sadece geçici bir ilgi gösteriyor lordum. Ancak eşi, sizin muhteşem koleksiyonlarınızla ilgili anlattıklarınızdan çok etkilendi."

Morell'in kaşları yukarı kalktı. "Mhm."

"Mareşal'in itibarına sahip bir adam, kendi bölgesi dışında sanat eseri edinme merakını kabul etmeyi her zaman ihtiyatlı bulmayabilir." Tercümesi: Mareşal karaborsadan çalıntı mal satın alırken görülemez. "Yine de ince zevkli bir kadın olan karısının üzerine titrer."

"Anlıyorum. Ve siz de ona yardım ediyorsunuz."

Kaldar hafifçe eğildi. "Ben sadece efendim ne derse onu yaparım. Efendimin benden önce verdiği bir görevi yerine getiremezsem ne tür bir hizmetkâr olurum?"

Morell başını salladı. "Bağlılığınız için sizi takdir ediyorum. Bana sunduğunuz davetiye Magdalene Moonflower'a verilmiş. Kendisi benden nefret eder. Onu kızdırmak için şaka olsun diye göndermiştim."

Ve konuşma erimiş lav nehri üzerindeki dar bir köprüye taşındı. "Ne kadar da öngörüsüz," dedi Kaldar.

"Bazı soruşturmalar yaptım. Görünüşe göre Magdalene bazı aksilikler yaşamış ve şehirden kovulmak yerine emekli olmayı tercih etmiş."

"Bu çok talihsiz bir durum."

"Kesinlikle." Morell sırttı. "Görünüşe göre ofislerine çok hızlı bir şekilde girilmiş. Korumaları etkisiz hale getirilmiş ve kendisi de vurulmuş. Temiz bir atış, çok profesyonelce. Büyük bir hasar yok ama sistemde şok etkisi yaratmış elbette."

"Tabii ki."

"Çok becerikli bir adamsınız, Efendi Brossard."

"Ben sadece bir öğretmenim."

"Eminim öylesinizdir. Çoğu kişinin bir düzine silahlı adamla birlikte seyahat ettiği Kaliforniya'nın vahşi doğasına iki çocukla gönderilen türden bir öğretmen."

Kaldar, "Partimizde bir damat var," dedi.

Morell güldü. "Çok iyi anlaşıcağıımıza inanıyorum, Efendi Brossard.
Lütfen ikramların tadını çıkarın."

ON DÖRT

İkramlar kızarmış ekmek üzerinde küçük parçalardan oluşuyordu. Koltuklarına doğru yürürken Audrey en yakındaki tabaktan bir tane çaldı ve ısırdı. Bir çeşit balık mı? O ve Cerise sandalyelere oturdular. William acımasız bir nöbetçi gibi onların arkasında duruyordu.

Kare şeklindeki oda önlerinde uzanıyordu. Duvarları süsleyen özenli oymalar yumuşak, soluk taştan kesilmiş ve üzerlerine parlaklık veren bir çeşit cila sürülmüştü. Büyük bir ipek halı kahverengi fayans zemini kaplıyordu. Üç devasa avizeden karmaşık şelaleler halinde kristaller damlıyordu, ancak ampuller yerine kristallerin kendileri hafif bir ışıltıyla parlıyordu. Sandalyeler duvarlara yaslanmış, üçerli ya da dörderli gruplar halinde dizilmişti. Ortadaki maun masa, Weir'dün girdapları ve süslemeleriyle oyulmuş, çok sayıda tepsiyi destekliyordu. Pastel turkuaz üniformalı hizmetkârlar odanın içinde dolaşarak başka tabaklar taşıyordu. Kapı girişlerinde silahlı adamlar duruyordu: dev veekingler, hepsinin boyu bir metreyi geçiyordu, hepsi boğa gibi kaslıydı, hepsi yaralı bir koyun arayan kurtlar gibi kalabalığı izliyordu. Bir tanesi bile gülümsemedi. Sanki Morell, Nebraska Üniversitesi'nin savunma hattını kaçırmış, onları Deniz Piyadeleri eğitim kampına sokmuş ve ellerine insanları parçalamaları için kocaman bıçaklar vermiş gibiydi. Daha da kötüsü, silahşör şapkalarıyla Teksaslı keskin nişancılar yukarıdaki balkonu işgal etmişlerdi. Tek bir yanlış hareketinde beynine bir kurşun yiyebilirdi. İyi tarafından bakarsak, muhtemelen ölümün geldiğini hiç hissetmeyecekti.

Cerise ona doğru eğildi. "Kendini nasıl hissediyorsun?" "Daha iyiyim, teşekkür ederim."

Morell de Braose onlara doğru yaklaştı. Kendini dik tutuyordu, kibirli değildi, hatta belki de arkadaş canlısıydı, ama kararlıydı, incelediği her şeyin yüce gönüllü bir kralı gibiydi. Yine de gözleri yalan söylemiyordu. Savunmasız anlarda gözleri soğuktu. Hiç pişmanlık duymadan anında öldürebilirdi.

"Yol arkadaşınız nasıl?" Morell sordu.

"Korkarım benim iyiliğim için cesur bir görüntü sergiliyor." Cerise ona doğru uzandı ve sevgiyle elini sıktı. William, de Braose'a çirkin bir bakış attı. Morell gülümsedi. "Burada kalışınızı kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin. Ekibim emrinize amadedir."

"Çok nazıksınız." Cerise ona gülümsedi.

Elinde süslü bir kutu taşıyan bir hizmetçi kapıda belirdi ve Morell'e doğru ilerledi.

Morell ilerledi. Adımları sıklaştı. Bir amaç uğruna bir yere doğru yürüyordu.

Hem o hem de Cerise onu izledi.

Morell, bir kadeh zayıf şarap içen George'un önünde durdu. "Lordum."

"Baron."

İkisi de eğildi.

Köşede, Jack gerildi.

"Anladığım kadarıyla çok sıra dışı bir büyü yeteneğiniz var." Morell sesini yükseltti. Topluluk anında ona odaklandı.

"Sevgili baron, bana çok fazla kredi veriyorsunuz," diye yanıtladı George.

Garipler'de onları görgü kurallarının çelik sıkacağından geçirmiş olmaları. Bozuk gençler böyle soğuk bir asalet yaymazlardı. Ama George ve Jack'in her ikisi de türünün tek örneği. Audrey, bunun özellikle George için daha önemli olduğunu düşündü. George bir Kenar faresi olarak görülmek istemiyordu. "Acaba konuklarımızı küçük bir gösteriyle eğlendirmeye tenezzül eder misiniz? Ben daha önce hiç büyücülük yapıldığına şahit olmadım."

Audrey bunun bir test olduğunu fark etti. Kaldar değerlendirmeyi geçmişti ama Morell yine de dolandırılmadığından emin olmak istiyordu.

Hizmetçi kutuyu açtı. Audrey görmek için ayağa kalktı. İçinde üç küçük ölü kuş yatıyordu, mavi tüyleri donuktu. Odanın yukarısında, sağ balkonda Teksaslı bir keskin nişancı tüfeğinin dürbününden George'u izliyordu.

"Umarım bu canları sırf eğlence olsun diye almamışsınızdır," dedi George.

Morell, "Hayır, korkarım ki bu talihsiz bir kaza sonucu oldu," dedi.

George kuşları inceledi. "Tüyleri çok güzel. Bunlar Kaliforniya'da sık görülen kuşlardan mı?"

George onunla dalga geçiyordu. Bu tehlikeli bir oyundu. "Evet."

Haydi, George. Haydi.

"Şarkı söylüyorlar mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Morell hâlâ gülümsüyordu ama sabrı tükenmek üzereydi.

Odadaki gerilim o kadar artmıştı ki nefes almakta zorlanıyorlardı. George gözlerini dikmiş Morell'e bakıyordu. "Hadi öğrenelim." Elini kuşların üzerinden geçirdi. Bir saniye geçti. Bir saniye daha. Morell'in gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı. Üç kuş kanatlarını açıp havaya fırladı ve cıvıl cıvıl bir melodi çıkardı. Birisi şaşkınlıkla bağırdı. Jack Kaldar'a baktı, gözlerinde bir soru vardı. Kaldar başını salladı. Jack bir adım geri atarak kendini sıkı bir top haline getirdi ve bir metre havaya sıçradı. Eli kuşlardan birinin üzerine kapandı. Yere indi, kuşu okşadı ve elini açtı. Kuş havalandı. Jack'in gözlerinde kehribar rengi bir ateş yuvarlandı. "Özür dilerim. Refleks." George sahte bir iç çekişle gözlerini devirdi ve Morell'e baktı. "Tatmin oldunuz mu lordum?" "Tamamen." Kuşlar odanın etrafında bir tur attıktan sonra koridora çıktılar ve en yakın kemerden geçerek mavi gökyüzüne ve özgürlüğe doğru yol aldılar. Özel bir konuşma için iyi bir zaman. Audrey'nin nefesi kesildi ve sandalyesinde hafifçe gevşeyerek sarktı. Cerise onun elini tuttu. "Lisetta, Lisetta, iyi misin?" Morell aralarındaki mesafeyi açtı. "Kendimi hasta hissediyorum." Audrey elini ağzına bastırdı. "Çok özür dilerim." "Çok fazla heyecan," dedi Cerise. Morell onun yanında diz çöktü. "Nasıl yardımcı olabilirim?" "Taşınabileceğimiz bir yer v a r mı? Havalandırması iyi olan özel bir yer?" "Avlu." Morell ayağa kalktı. "Delaver, Leydi Candra ve arkadaşına avluya kadar eşlik et lütfen. İhtiyaçlarının karşılandığından emin olun."

BEŞ dakika sonra avluda oturuyorlardı. İnce bir köşe kulesinin tepesine tünemiş olan atriyum, devasa kemerli pencereleri olan büyük yuvarlak bir odayı kaplıyordu. Duvardaki açıklıktan yapay bir şelale dökülüyor, dere yatağından yayılarak odanın içinde hafifçe kıvrılıyordu. Turuncu-beyaz tombul balıklar derenin tabanını oluşturan gri çakıl taşlarının üzerinde yüzüyordu. Burada ve orada, egzotik bitkiler yeşil yapraklarını taşla sınırlandırılmış uyluk yüksekliğindeki çiçek yataklarından yayıyorlardı. Sarmaşıklardan oluşan çelenkler

duvarlara narin krem çiçekleri serpiştirilmişti. Hava çiçek kokuyordu.

Audrey yumuşak mavi minderli beyaz bir aşk koltuğuna yerleşti. Cerise onun yanındaki sandalyeye yerleşti ve çiçek aletini en yakın çalının altına koydu. William yemek odasında kalmış, Morell'in gönderdiği muhafız da seslerinin duyulmayacağı kadar uzakta, kapının girişinde mevzilenmişti.

Bir hizmetçi sihirli bir değnek değmiş gibi ortaya çıktı, önlerindeki masaya buzlu bir sürahi limonata ve iki bardak bıraktı ve iki büküm eğilerek beklemeye başladı.

"Teşekkür ederim, biz kendimiz servis yapacağız. Gidebilirsiniz," dedi Cerise ona. Hizmetçi ayrıldı.

Cerise onun gidişini izledi. "Nasıl hareket ettiğini fark ettin mi? Eğitimli bir dövüş sanatçısı. Morell'in çalışanlarının çoğu çok formda. Bu büyüklükteki bir evde bazı farklılıklar görürsünüz: Biri şişman, biri ufak tefek olur ama hayır, çoğu spor salonunda saatlerini geçiriyormuş gibi görünüyor."

Audrey ona temkinli bir bakış attı.

"Merak etmeyin, sönümleyici aktif. Büyülü yollarla dinliyor olsalar bile, sesimizi yükseltmediğimiz sürece, sessiz mırıltılardan başka bir şey duymayacaklardır."

Mavi bir kuş pencereden içeri uçuştu ve taş kenarlığa tünedi. "Tam zamanında, George."

"Burası büyük bir kale," dedi George'un yumuşak sesi kuşun üzerindeki noktadan.

Cerise iki bardak limonata doldurdu. "William'dan özel talimatlar almıştın. Tek yapman gereken biz dönene kadar beladan uzak durmaktır. Kaldar'la ne yapıyorsun?"

Kolundan küçük bir paket çıkardı ve ilk bardağın üzerine hafifçe vurdu. Beyaz toz granülleri limonatanın içine düştü. Cerise onların dibe süzülüşünü izledi ve bardağı Audrey'ye uzattı. "Zehir yok."

George, "En iyi hareket tarzının kendimizi evden uzaklaştırmak olacağına karar verdik," dedi.

"Ah."

"Kaldar'ın wyvern'ine kaçak bindik. Kaliforniya'ya varana kadar orada olduğumuzu bilmiyordu."

"Beladan uzak durmak için yaptığınız parlak plan bu muydu?" "O anda iyi bir fikir gibi görünmüştü."

"Hangi kısmı?" Cerise sordu. "Kendini El'le çarpışma rotasına soktuğun kısım mı, yoksa bir Ayna ajanının hayatını görevini tehlikeye atacak kadar zorlaştırdığın kısım mı?"

Kuş cevap vermedi.

"Ya da belki de kayınbiraderinizin aklını yitirdiği ve ikinizi kaçırdığı için kuzenime dava açmaya çalıştığı kısımdır?"

George, "Declan bunu yapmaz," dedi ama sesi tereddütlüydü.

"Jack'ten bunu bekliyordum," dedi Cerise. "Tünel görüşü var, geri bu onun için bile zor. Ama sen daha iyi bilirsin."

Kuş kanadının altını temizlemeye başladı.

Cerise i çekti. "Declan ve Rose nerede olduğunu biliyorlar mı?" "Sanırım şimdiye kadar öğrenmişlerdir."

"Nasıl?"

"Lark'ın onlara söylemesi gerekiyordu."

"Demek kız kardeşimi bile bu karmaşanın içine çekmeyi başardın." Cerise başını salladı. "Jack daha sakın görünüyor. Rendeledi mi?"

"Evet."

"Kötü müydü?"

"Hiç de değil."

"Korkunçtu," dedi Audrey. "Sonsuza kadar sürdü ve sonunda ağladı."

Cerise içini çekti. "Bu konuşma daha bitmedi. Rose konusunda da seni korumayacağım."

"Anlaşıldı," dedi George.

"Kuş burada kalsın lütfen. İhtiyacımız olursa vururum." Cerise Audrey'e döndü, alt dudağını dışarı çıkardı ve ağzındaki havayı üfledi. "Merhaba."

"Merhaba."

"Bir gün William'dan ocuk sahibi olacağım. Dört gözle beklediğim şey bu."

"Korkutucu," diye ekledi Audrey.

Cerise keskin bir şekilde gülümsedi. "Sabırsızlanıyorum."

Audrey'nin önceki şüpheleri doğrulanmıştı. Tüm Marshlılar deliydi.

Cerise limonatasından küçük bir yudum aldı. "Jack gerçekten ağladı mı?"

"Evet."

"Bana tüm hikayeyi en başından anlatabilir misiniz?"

On beş dakika sonra Cerise limonatasının çoğunu bitirmişti. "ocuklar kılarına tekmeyi bastı. Evdekiler cehennem azabı çekecek ama Declan ve Rose

gurur duyacaktır. Dürüst olmak gerekirse, George kaç yaşında, on dört mü? Ailemin çoğu ilk kan deneyimini o yaşta yaşamıştır."

Şiddet yanlısı psikopat bataklık insanları. Evet, Kaldar'ın geldiği yer orası. Bu çok şeyi açıklıyor.

"Ve Kaldar, vaizle olan plan, paha biçilemez. Adam çok zeki. Bunu biliyor, bu da onu çekilmez yapıyor ama yine de zeki. Bunu asla düşünemezdim."

Kaldar konusundan ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerekiyordu. Audrey öne doğru eğildi. "Sen ve William burada ne yapıyorsunuz?"

"Gözlüklü çocuğu gördün mü?"

"Seni köpek yavrusu gibi takip eden mi?"

"Evet." Cerise iç çekti. "Francis. Bu resimleri o yapıyor. Özenli, süslü tablolar. Onlara çok uzun süre bakarsan başını döndürürler. Ve eğer onlara belirli bir sihirli ışık altında bakarsanız, stratejik binaların eksiksiz planları gibi ilginç şeyler görürsünüz. Örneğin Ducal Sarayı. Kuzey Louisian sınırında bir Adrianglian kalesi olan Ordone Kalesi. Fotoğrafik bir hafızası var ve bir şeye baktığında onu hatırlıyor. Plan hilesinin resimlerini özel kılacağını düşünüyor."

Onlar özeldi, tamam. "Tüm bu planlara nasıl erişebildi?"

"Yetenekleri keşfedildiğinde, Adrianglian askeri aptalları sonsuz bilgelikleriyle onun iyi bir casus olacağını düşündüler, bu yüzden ona karmaşık planlar itmeye ve bunları yeniden üretmesi için onu eğitmeye başladılar. O da tam olarak onu eğittikleri şeyi yapıyor, tek farkı, mühendis ya da casus olmak istemiyor; sanatçı olmak istiyor. Bu yüzden kaçtı. Onu Morell'e kadar takip ettik, tablolarından birini açık artırmaya çıkaracak. Francis insanların onun plan resimlerini sanat olduğu için satın aldıklarını düşünüyor. Planlarını kendi amaçları için kullanmak üzere satın aldıklarının farkında değil. William ve ben onu bulup geri götürmeliyiz."

"Ona ne olacak?"

"Onu hapsedecekler. Onu öldürmeyecekler ama kontrollü bir ortama koyacaklar, muhtemelen Lona-ret'e. Askeri bir bina, çok güzel, tatil köyü gibi. Yüksek duvarlar, sihirli yeteneklere sahip muhafızlar ve misafirlerin ayrılmamasını sağlayan görevliler dışında. Hasta ya da akli dengesi bozuk değil. Francis vatana ihanet ettiğini biliyor. Daha önce uyarılmıştı ve birilerinin sanatını hain amaçlar için kullanabileceğinin farkındaydı; ama

O kadar kibirli ki bu fikirle alay ediyor. Çalışmalarının sanatsal değerinin tüm o aptalca ulusal güvenlik kurallarından üstün olduğuna inanıyor. Umurunda değil. Yetenekli olduğu için şanslı, yoksa o sıksa kışını bir zindana tıkarlar ve doğduğunu bile unuturlardı." Cerise öne doğru eğildi. "Ayna'nın ajanlarının görevlerinin niteliğini birbirleriyle tartışmalarına izin verilmez. Ayna bize bir davetiye gönderdi ve biz de buraya geldik. William Louisianalı bir kaçakçı ve kıskanç bir haydut. Ben küçük bir soyluyum ve kurtarılmaya ihtiyacı olan narin bir çiçeğim. Francis romantik biri. Boşlukları çok çabuk doldurdu. Kaldar'ın buraya geleceğinden haberimiz yoktu. Şimdi işleri koordine etmeliyiz."

Şaka yapmıyorum.

"Hala onunla evlenmeyi düşünüyorsun, değil mi?"

Bu ikisinin evlilikle ne alıp veremediği var? "Cerise, şaka yapıyor.

Ayrıca, bana para verse bile onunla

evlenmezdim." "Neden evlenmezsin?"

"Çünkü Kaldar evlenilecek biri değil. O eğlenecek türden biri." Cerise kaşlarını çatı. "Kabul etmelisin ki o harika bir ajan."

"Evet. Zeki ve yetenekli biri ve işini de iyi yapıyor." Cerise ona baktı. "Ve ayakları üzerinde hızlıdır."

"Evet."

"Ve yakışıklı."

"Tabii ki yakışıklı. Harika bir hırsız. Ayrıca ailenizin yaptığı o kılıç şeyini yaptı ve El'in kılıç kadınlarından birini öldürdü, sanırım onlara böyle diyorsunuz. Bunların hiçbirisi onu evlilik için iyi bir aday yapmaz. Gezgın gözleri ve gezgın elleri var." Ve yalan söylüyor. Sürekli ve büyük bir ustalıkla.

"Bıçakla arası her zaman çok iyiydi. İyi bir tedarikçidir," dedi Cerise.

Gezinen gözleri tamamen görmezden gelmesi çok komikti. Audrey gülümsemesini gizledi.

"Klanımızda aile çok önemlidir. Bataklıkta aileden başka kimseye güvenemezsin. Kaldar bizim çöpçatanımızdı. Aile için evliliklerin çoğunu o ayarlardı."

Bu her şeyi açıklıyordu. Ona arkadaşlarının evli olup olmadığını sormuştu. Elbette arkadaşlarının evli olduğunu biliyordu. Muhtemelen akrabalarını onlarla evlendirmişti. Ve kadın, kendisinin evlenmemiş olduğu gerçeğini onun burnuna sürtmüşü. Bu onun ani evlenme isteğini açıklıyordu.

"Yani endişelenmene gerek yok," diye devam etti Cerise. "Kaldar sağlam bir yuva kurmak için gereken her şeyi biliyor."

Aslında Kaldar'la konuşuyordu. Audrey neredeyse gülecekti. Cerise kuzenini seviyordu. Ama çöpçatanlığı bir buldozer kadar inceydi. "Keşke beni kuzenine ayarlamaya çalışmaktan vazgeçsen."

"Bu işte pek iyi değilim, değil mi?" Cerise yüzünü buruşturdu. "Kaldar tam bir orospu çocuğu. Hırsızlık yapar, çılgın planlar kurar ve kocamı bilerek çıldırtır, çünkü bu onu eğlendirir. Ama Kaldar aynı zamanda nazik, cesur ve sadıktır. Ona yaklaşmak zordur, ama yaklaşanlar ömür boyu bir dost kazanırlar. Onu kardeşim gibi severim. Beni hep kolladı. Morell'le yanından geçerken sana suyun üzerinde yürüyormuşsun gibi baktığını da bilmelisin."

Audrey geri çekildi.

Cerise'in yüzüne bir gölge düştü. Uzaklara, pencereye ve uzaktaki gökyüzündeki bulutlara baktı. "Ailem yeterince acı çekti. Kaldar yeterince acı çekti. Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Ona bir şans verin. İşler yolunda gitmezse, her zaman beni bulabilir ve sonrasında suratıma bir yumruk atabilirsin."

Akşam yemeği büyük yemek salonunda servis edildi. Kaldar şatoları, özellikle de bu şatoyu pek sevmediğine karar verdi. Geniş duvarları, kırmızı ve altın rengi bordürlerle süslü kemerleri ve oymalı beyaz sütunlarıyla yemek odası çok güzeldi. Hatta görkemliydi. Ama soğuk ve kişiliksiz hissettiriyordu. Her zaman Mar mutfağının mutlu kaosunu tercih ederdi; burada yer sıkıntısı çekilir ve herkes yemek yerken konuşurdu.

Masanın sonuna yakın bir yere oturmuştu; George solunda, Jack ise tam karşısındaydı. Sağındaki koltukta gözlüklü, sırık gibi genç bir adam oturuyordu. George'a göre adamın adı Francis'ti, Adrianglia'ya ihanet etmişti ve ilk fırsatta William ve Cerise onu yakalayıp krallığın sevgi dolu kucağına geri götüreceklerdi.

Yemek beş küçük tabaktan oluşuyordu. Francis pek bir şey yemiyordu. Yemeğini karıştırıyor, çatalıyla minik domatesleri yuvarlıyor ve masanın karşısında, dört kişi sollarında oturan Cerise'e hüznü bakışlar fırlatıyordu.

Cerise çok güzel görünüyordu. Elbisesi geçen yıl Garipler'de popüler olan kendine özgü gün batımı deseniyle boyanmıştı: Omuzları açıkta bırakan kolları ve göğüs dekoltesinin çoğunu açıkta bırakan pilili, aşağıya dönük yakası neredeyse erik kırmızısıydı, kumaş göğüslerini kavrarken kırmızıya dönüşüyor ve

Bel kısmı turuncuya yakındı, ardından pembe denemeyecek kadar kışkırtıcı bir tonda, kıvrımlı allık renginde muhteşem bir şelale şeklinde dökülüyordu. İyi bir seçimdi. Elbise mevsimin biraz dışındaydı. Elbise stillerinin Kuzey'den Güney'e süzülmesi zaman alıyordu. Bir tuzlacının karısı en son modaya erişemezdi. Kırmızı, duygusallığı işaret ediyordu ve Francis de buna bayılıyordu.

Cerise'in yanındaki Audrey ona doğru döndü. Kaldar bir an için nerede olduğunu unuttu.

Francis onun yanında iç çekti. Bu ses Kaldar'ı hayal aleminden kopardı.

"Güzel bir hanımefendi," dedi Kaldar kendinden emin bir şekilde.

"Öyle." Francis Cerise'e doğru hüzünlü bir özlem bakışı gönderdi. "Sanırım evli," dedi Kaldar.

"Bir hayvana." Francis, Cerise'in karşısında oturan William'a baktı. "Bir tuzluk kaçakçısı, ki bu korsanın diğer adıdır. Parasını başka gemileri soyarak kazanmış, bir servet çalmış ve onunla evlenmiş. Ailesi soylu ama fakir. Onu neredeyse satın almış. Hayal edebiliyor musun?"

George boğazını dikkatle temizledi. "Söylemiyorsun."

"Güven bana, adam tam bir vahşi. Ona bir köle gibi davranıyor."

"Belki de sevginizi gösterirken daha dikkatli olmalısınız," diye önerdi Kaldar. "Tuz yalayıcılar öfkeleriyle tanınırlar."

"O bana hiçbir şey yapamaz." Francis gözlüklerini burnunun üstüne doğru itti. "Ben Baron'un misafiriyim. O canavara zincirlenmiş durumda. Bu kadar zarif, bu kadar narin bir kadın dünyanın zorluklarından korunmalı, böylece onu zedelememeliler. Tamamen çaresiz durumda, görüyorsunuz..."

Jack yemeğini boğazına tıkadı ve kedi kahkahasına benzeyen bazı öksürük sesleri çıkardı.

"Komik bir şey mi söyledim?" Francis ona baktı. "Hiç de değil," dedi Kaldar. "Lütfen devam edin."

"Kendi seçimlerini yapmakta özgür olmalıdır."

"Peki onu kurtarmaya kararlı mısın?" Kaldar sordu.

"Kesinlikle öyleyim."

"Senin asil bir kalbin var," dedi George.

Francis kendini beğenmiş. "Benim yerimde onurlu bir adam olsa aynısını yapardı."

Saf salak. Cerise tehlikeli bir oyun oynuyordu. Francis düşüncesizce bir şey yapabilir, sonra da William onu öldürebilirdi. "Belki de yaşlı ve yorgun bir adamın tavsiyesini dinlersin?"

"Tabii ki."

"Tecrübelerime göre, dış görünüşün gösterdiğinin aksine, evli çiftler insanların fark ettiğinden çok daha fazla birbirine benziyor. Kendine iyi bak, dostum. Yumuşak davran."

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim." Francis çenesini kaldırdı. "Ama korkacak bir şeyim yok."

Genç moron.

Son tatlı da bitmişti. Çift kapı açılarak geniş bir balo salonu ortaya çıktı. Morell bu partiyi kitabına göre yapıyordu: kaynaşmalarına izin verildi, akşam yemeği ikram edildi ve şimdi, tahmin edilebileceği gibi, Teksaslı keskin nişancının sihirli tüfeklerinin dikkatli gözleri altında dans etme fırsatı verilecekti.

Kaldar ayağa kalktı. "Genç lordlarım, dans zamanı."

Jack gözlerini devirdi. "Yapmak zorunda mıyım?"

"Korkarım öyle, efendim."

Jack içini çekti ve balo salonuna doğru ilerledi. George da onu takip etti.

"Gençlik gençlere harcanıyor ..." Kaldar mırıldandı ama Francis'in bakışları Cerise'e sabitlenmişti.

"Affedersiniz," diye mırıldandı ve koşar adımlarla ona doğru gitti.

Ve böylece kendi haline bırakıldı. Kaldar balo salonuna doğru ilerlemeye başladı.

Kendini duvarın yanına konumlandırırdı ve toplanmayı izledi. Duvarlardaki gizlenmiş hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. Ritim tempolu ve tanıdıktı. Dansçılar pisti birbirine katıyordu: Bazıları Garipler'in geleneklerine göre dans etmeye çalışıyor, diğerleri ise Kırık vals yapmaya çalışıyordu. George, çok fazla maskara sürmüş ve balo elbisesi onu Garipler'den ziyade Kırıkların bölgesine soka genç bir kız tarafından neredeyse anında uzaklaştırıldı. Dans biter bitmez, en az üç yaş büyük bir başka aday dikkatini çekmek için öne çıktı.

Morell bir saray istiyordu. Üst tabaka hayatının tadına bakmak istiyordu; mavi kan ya da statülerine liyakatle ulaşanlar, pek de umurunda değildi. Çok güzel bir şatosu vardı ama bu şatoyu elde etme yöntemi onu diyarlardaki çoğu kibar toplantıdan men ettirecekti. Bu yüzden kendi sarayını kurdu. Komşularını, soyguncuları, hırslı ve sosyal basamakları tırmanmayı hedefleyen birkaç çekici genci davet etti ve satın alınamayacak güzel sanatlar vaatleriyle Garip'in lordlarını ve leydilerini ve Kırık'ın hareket edenlerini ve çalkalayıcılarını cezbettti

başka bir yerde. Şimdi birbirlerini tartıyorlardı ve Morell bu kültür çatışmasını büyük bir keyifle izliyordu.

Tüm olayda garip bir savurganlık ve ironik bir öz farkındalık karışımı vardı. Diğer insanları izlemeyi seven bir adam için balo salonu bir cennetti. Kaldar en son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlayamıyordu.

Morell de misafirlerini izledi, sonunda ona ulaşana kadar bir gruptan diğerine ilerledi. Kaldar eğildi. Baron başını eğdi. Bir an sonra George son dans partneri tarafından serbest bırakıldı ve onlara yaklaştı.

"Dans etmiyor musunuz, Efendi Brossard?" Morell sordu. "Korkarım bu benim en iyi becerilerimden biri değil."

"Saçmalama," dedi George. "Sen mükemmel bir dansçısın, Olivier."

Bu çocuk neyin peşinde? Kaldar, "Toplantıların çoğu benim boyumu aşıyor," dedi.

"Peki ya şu yeşiller içindeki kadın?" George, Audrey'ye doğru belli belirsiz bir baş hareketi yaptı. "İçeri girerken ona eşlik etmemiş miydik? Metresini arıyordu ..."

"Zar zor ayakta duruyordu. Dans edebileceğinden şüpheliyim."

"Oh, hadi ama, Brossard." Morell ona sırtıttı. "Dans etmelisin. Aslında, eğlenmen konusunda ısrar ediyorum. Ve yeşiller içindeki bayan mükemmel bir aday gibi görünüyor. Güneyli bir hanımefendiye eşlik ediyor. Dans etmek için doğmuşlar. Dans derslerinin eğitimlerinin zorunlu bir parçası olduğunu biliyorum."

Kaldar iç çekti. Bu onun dişlerini gıcırdatmasını engelledi. Morell onu test etmiyordu. Audrey'yi sınıyordu. "Pekâlâ."

Pistin etrafında döndü, Audrey'nin önünde durdu ve eğildi. "Dans edelim mi leydim?"

Asla kabul etmezdi. Beyni hararetle Morell'in şüphelerini dağıtacak bir açıklama bulmaya çalıştı.

Bir el ona dokundu. Başını kaldırdı ve Audrey'nin gülümsediğini gördü. "Efendi Brossard, değil mi? Çok memnun olurum."

Doğruldu ve onu yere kadar götürdü. "Beni vurman gerekiyordu."

"Dans edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Yerine geçti ve müziğin başlamasını bekledi. "Morell izlerken Garip bir dans yapmalıyız, çünkü dans etmek eğitiminizin bir parçası olmalı."

"Şanslısın ki öyleydi. Bana Garip dansları öğreten bir Edger'dan ders aldım. Tango da yapabiliyorum."

"Benim için şans mı?"

"Beni bu karmaşanın içine sen soktun. Şatoya gizlice girseydim çok mutlu olurdu."

"Ve vurulmak. Ayak uydurmaya çalışın."

"Sana söyledim, ders aldım. Cajun stomp yapmaya başlamadığın sürece sorun olmaz."

"Cajun stomp?"

"Beni duydun, swamper. Ve ellerini kendine sakla."

Audrey'ye Mire ve kendisi hakkında ne kadar çok şey anlattığı konusunda Cerise'le konuşması gerekecekti.

Hoparlörlerden gelen müzik, melodik bir erkek sesinin solosunu, agresif bir ritim ve egzotik seslerle süslenmiş hızlı bir melodi izledi. Morell, seni piç kurusu. Müthiş bir danstı.

Kaldar pozisyonunu değiştirerek onu kendine çekti, sırtı göğsüne dönüktü, elleri kollarının üzerindeydi. Diğer dansçılar başlamıştı ve Kaldar kıza onları izlemesi için bir an verdi. "Bu aliya. Hızlı gidiyoruz, sonra yavaşlıyoruz, birbirimizin etrafında dönüyoruz. Diğer çiftleri izle ve beni takip et, iyi olacağız. Hazır mısınız?"

"Getir onu."

Onları yere doğru fırlattı. Kadın onu takip etti, vücudunun işaretlerine uyararak, ayaklarının üzerinde hafif ve zarıftı. Ayrıldılar, bir araya geldiler, agresif ve tutkuluydular ve adam onun dansı bildiğini ve bu konuda çok zeki olduğunu fark etti.

Yerde tekrar hızlıca uçtular, sonra bir geçiş için durdular. Kadın bir eli havada, diğeri bükülmüş halde etrafında dönerken durakladı.

"Evlen benimle," dedi.

"Hayır."

Onu döndürerek kendine çekti ve tekrar birbirlerinin etrafında döndüler.

"Sana bir ev alacağım."

"İlgilenmiyorum."

Müzik hızlandı ve pistte süzöldüler. "Seni seviyorum." "Hayır, sevmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Dip üç, iki ... içinde geliyor."

Yere paralel bir şekilde arkasına yaslandı. Adamın onu tutmasına bile gerek kalmamıştı. Kaldar elini vücudunun iki santim yukarısına götürdü ve onu yerine kaldırdı. Kaldar'ın

Ona dokunmanın cazibesi neredeyse tüm hislerini kaybetmesine neden oluyordu. "İyi bir koca olacağım."

"Yalanlar."

"Tek eşli olacağım."

"Ha! Belki de

olmayacağım."

"Başka biriyle birlikte olmak varoşluk olur."

"Senin için mi, benim için mi?"

"İkisi de."

Diğer çiftleri taklit ederek onun omzunu kavradı. Adam onu belinden kendine doğru çekti. Kafasında, onlar çıplaktı.

"Seninle dalga geçtim. Ailene ayak uydurmak için evlenmen gerektiğine karar vermişsin."

Onu döndürdü ve tekrar yola koyuldular.

"Eğer evlenmen gerekiyorsa, ben sevimliyim ve güzel göğüslerim var, bu yüzden evlenebilirim." "Audrey," diye hırladı.

"Hayır, teşekkürler."

Son notalar yırtıldı. Kaldar onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Sen, ben ve yolun aşağısındaki sevimli çocuklar."

Gülümsemi ve dudakları hâlâ gülümsemeyle gerilmiş bir halde, "Unut gitsin," dedi.

Onu yalnız yakalamalıydı. O kadar tahrik olmuştu ki, zar zor dayanabiliyordu. Eğer onunla konuşabilirse, evet demesi için onu ikna edebilirdi.

"On dakika içinde kuzey koridorunda buluşalım." "Belki geleceğim, belki de gelmeyeceğim."

Ayağa kalktı ve eğildi. Kadın reverans yaptı. Etraflarındaki insanlar alkışladı.

"Teşekkür ederim, Efendi Brossard." Audrey ona büyüleyici bir gülümseme verdi. "O zevk bana ait."

Döndü ve kendini yelpazeleyerek Cerise'e doğru gitti. Morell, George ve Jack ona bakıyorlardı.

Morell yerine döndüğünde, "Yalan söyledin," diye açıkladı. "Gerçekten de mükemmel bir dansçısın."

"Hanımefendi muhteşem. Ne yazık ki hala kendini iyi hissetmiyor."

Odanın diğer ucunda Audrey yüzüne hafifçe bir mendil bastırıyor ve nefes nefese kalmış gibi davranıyordu.

"Sanırım senden hoşlanıyor. Kaçmasına izin verme." Morell yoluna devam etti. Audrey yanından geçti. Artık ikisi de temizdi.

Dokuz dakika sonra, muhafızları geçerek kuzey koridoruna doğru süzüldü. Kimse ona aldırış etmedi. Bütün gün insanların gelip gidişini izlemişti. Kalenin kuzey kanadından ayrılmadığı sürece vurulmayacaktı.

Kaldar gölgeli oyuklardan birine çöktü. *Nerede bu kız?*

Bir dakika geçti. Bir dakika daha. Zaman yavaşladı, soğuk bir bal gibi zar zor ilerliyordu.

Gelmeyecek mi? Peşinden gitmem gerekecek mi?

Tanıdık, kıvrımlı bir figür koridora süzüldü. Adam duvardan sıyrıldı, kadının elini kavradı ve onu kendine doğru çekerek duvarla kendi arasına sıkıştırdı. Basınçlı bir elektrik saniyesi boyunca birbirlerine baktılar, aralarındaki hava arzuyla doluydu. Onu o kadar uzun zamandır istiyordu ki, sonsuzluk gibi geliyordu.

Ona gülümsüyordu, o lezzetli, ateşli, karşı konulmaz Audrey gülümsemesiyle. O da onu istiyordu.

Konuşmakla ilgili tüm düşünceler Kaldar'ın aklından uçup gitti. Onun gülümsemesini öptü, çok tatlı ve uysal dudaklarının tadına baktı. Onu öptü çünkü öpmek zorundaydı. Elinde değildi. Kızın tadı şarap, elma ve Kaldar'ın aklını başından alan o büyüleyici, tarifsiz kadınsı baharattı.

Ağzını açarak onu davet etti ve dilinin ucu onunkini yaladı. Audrey'nin tadı ağzında patladı. Sonunda.

Kaldar onu kendine doğru çekti, elleri kışının sert ve esnek kıvrımlarında gezindi ve onu içine çekti. Audrey onun ağzının içinde soluk soluğa kaldı. Ona doğru bastırdı ve dilinin keşfetmesine izin verdi, alay etti, aldı, bu konuda bir şeyler yapması için ona meydan okudu. Sol kolu adamın boynuna dolandı ve meydan okumasını kabul etti. Sağ eli göğsünden aşağıya, pantolonundaki şişkinliğe doğru kayd, onu okşadı, teni yumuşak ve sıcaktı. Parmakları ona sürtündü. Vücudu tepki olarak gerildi, gerildi, onun dokunuşu için yalvardı. Daha fazla sertleşemezdi. Elini onun şaftının üzerinde gezdirdi ve onu okşadı, onu tam sınıra, Audrey'den başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o çaresiz yere itti. Onu hayatındaki her şeyden daha çok istiyordu.

Mahremiyete ihtiyaçları vardı. Sağ tarafta karanlık bir dikdörtgen kapı belirdi. Kadın onu tekrar öptü, adam da körlemesine kapının kolunu buldu. Kilitliydi. Büyü elini soktu ve aniden kol döndü. Kapıyı açtı ve iç içe geçerek içeri süzüldüler. Onu bırakmaya korkarak kapıyı tek eliyle kilitledi ve masanın üzerine kaldırdı.

ÇOK AZ insan aşık olduğu anı hatırlar. Audrey'nin ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği Kaldar'a dokunmanın, onunla birlikte olmanın, dudaklarını üzerinde hissetmenin en önemli şey olduğuydu. Her nasılsa, kavgalarından bu saniyeye kadar geçen sürede ona aşık olmuştu ve Kaldar onu öptüğünde saf cennet gibi hissetmişti.

Yüzünü, çenesini, dudaklarını öptü, onu okşadı. Onu kendinden uzaklaştırması ve durması için öne sürdüğü tüm sağlam nedenler, gözlerinde gördüklerinin yanında çok aptalca ve küçük kalıyordu. Bunun için bir kelime bile yoktu. Hayranlık mı? Sevgi? Arzu? Mutluluk? Aşk. Bu olmalı.

Kaldar onun yan tarafındaki dikişe dokundu, kopçaları buldu, sonra göğüsleri serbest kaldı. Başını eğdi ve boynunu öptü, elleri vücudunu okşadı, pürüzlü başparmakları meme uçlarının üzerinde kayıyor, içinden küçük mutluluk şokları gönderiyordu. Audrey sırtını dikleştirdi. Adamın ellerinin her darbesi, her dokunuşu, dudaklarının tenine yaptığı her sıcak baskı, sanki duyuları aniden keskinleşmiş gibi baskın geliyordu. Hava ısınmaya başladı. İçinde oluşan basınç onu her yerinden sıkıştırıyordu.

Yeleğine uzandı ve tokasını açmaya çalıştı. Omuz silkti ve gömleğini çıkardı. Adam kumaşı başının üzerine çekerken, kadın kemerini çözdü ve elini içeri sokarak adamın aletini serbest bıraktı. Adam inledi, vücudu gergindi, göğsündeki ve karnındaki kaslar sert, gergin çıkıntılardı.

Çok güzeldi.

Audrey onu tekrar okşadı, elini sert shaftında aşağı yukarı gezdirdi ve elini eteğinin altından kalçasına doğru kaydırды. Külotunu çıkardı. Parmakları kızın içine, ağrıyan basıncın tam ortasına daldı.

Aman Tanrım. Neredeyse haykırıyordu ve adam onu öptü. "Şşş, aşkım. Şşş."

Parmaklarını daha yukarı kaydırды ve ağrısının hemen üzerindeki hassas tümseğe dokundu. İçinden heyecan verici bir sarsıntı geçti, o kadar yoğun ki geri çekildi, sonra hemen ona doğru eğildi, daha fazlası için istekliydi. Adam boynunu öptü ve kadının omurgasından aşağı küçük ürpertiler gönderdi. Parmakları küçük, kaygan daireler çiziyor, kayıyor, sıcak, zekice, tam olarak doğru yere dokunuyordu. Zevk içinde zirve yaptı, basınç yuvarlandı, aşağıya, o noktaya ve ellerine doğru yoğunlaştı, her dokunuş coşku dalgasını sanki aşağıya doğru sarmal gibi yaklaştırdı. Nefesi kısa, hızlı soluklarla geliyordu. Gerilim gittikçe artıyordu. Sanki uçuyormuş gibi hissediyordu, beyni mutluluk ve Kaldar'la dolup taşıyordu.

Baskı tek bir sıkı düğüm halinde bir araya geldi. Daha fazla dayanamadı. Zirveye ulaştı ve enfes, yoğun bir zevk dalgası içinden geçti, hızlı ve ardından spazmlar geldi.

Adam kadının içine girdi, şaftı kadının içinde sıcak bir sertliğe dönüştü. Kadın bacaklarını onun arkasına kilitledi. Sabit bir ritimle hareket ettiler. Onu öptü, vücudunun etrafına dolandı, her itişini yankıladı, içinde yaptığı her hareketi hissetti. İçinde yine sabit bir sızı oluşmaya başladı, aynı ısrarcı, heyecan verici baskı.

Biri kapının kolunu denedi. Elini Kaldar'ın ağzına sıkıştırdı. Donup kaldılar. Yakalanırlarsa, "Cehenneme kadar yolu var" diyecekti. *Canı cehenneme*. Umurunda bile değildi.

Kapının diğer tarafında bir kadın sinirli bir "Hmm" sesi çıkardı. Kaldar kadının içinden çıktı -kadın neredeyse hayal kırıklığıyla nefesini tutacaktı- ve halının üzerinden kapıya doğru ilerledi.

Başka bir "Hmm."

Geri çekilen adımların sesi kapıdan içeri sızdı. *Evet! Evet!*

Audrey masadan kaydı. Elbisesi gitmeliydi. Onu hissetmek istiyordu, her şeyini, ikisi arasında çok fazla can sıkıcı kumaş katmanı olmadan. Audrey elbiseyi çıkardı ve yere bıraktı.

Kaldar aralarındaki mesafeyi geçti. Kadın ona sırtını döndü. Adamın elleri onun göğüslerini kavrayarak üzerine kapandı. "Seni istiyorum," diye fısıldadı.

"Evlen benimle," dedi ona.

"Hayır." Sordukça sordu. Ya hayatının sonuna kadar sormaya devam ederse? O zaman ne olacaktı? "Neden evlilik olmak zorunda?"

"Çünkü sonsuza dek seninle olmak istiyorum ve bunu kanıtlayabilmemin tek yolu bu. Orada herkesin önünde durup seni seveceğime söz vermek istiyorum. Bu tutamayacağın bir söz."

Adamın eli kadının kalçasından aşağı kayarak bacaklarını daha geniş açmasını sağladı. Sahiplenici, hızlı bir ritimle daha sert ve daha sert bir şekilde içine girdi. Kadın ellerini masaya dayadı. Adam bir kolunu kadının beline dolayarak onu kendine kenetledi, parmakları kadının teninde sıcacıktı. Sağ eli aşağıya, kalçasının üzerinden karnına doğru kaydı. Kadın beklentiyle gerildi. Parmakları aynı hassas noktayı buldu ve onu mutluluğun beklediği kenara doğru okşadı. Kadın masaya doğru itti.

İçindeki basınç zirveye ulaştı.

Kaldar onun belini bıraktı ve arkasına yaslanarak hızlı, derin ve sert bir şekilde itti.

Sevinç onu boğdu, dalgalar halinde içinden yayıldı. Geldi ve geldi, onu sular altında bıraktı, duyularını aşırı yükledi. Kendini ağırlıksız, bitkin ve mutlu hissediyordu.

Onun arkasında ürperdi. Bir saniye sonra onu yukarı çekti ve kollarını ona doladı. Kadın ona doğru sarktı, o kadar yorgun ve o kadar memnundu ki. Hareket etmek istemiyordu. Konuşmak istemiyordu. Sadece orada durmak, ona sarılmak istiyordu.

Yanağından öptü.

Çok mutluydu.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Muhtemelen Teksaslı keskin nişancılardan birinin ayakkabısının topuğu vardı.

Sonsuza kadar böyle kalamazlardı. Er ya da geç, balo salonundaki biri gittiklerini fark edecekti. Böyle sarılmayı ne kadar severse sevsin, yoklukları hepsini tehlikeye atacak kadar dikkat çekmeden önce temizlenmeleri, giyinmeleri ve planlarına devam etmeleri gerekiyordu. Audrey yavaşça Kaldar'ın kollarını itti ve o da bıraktı.

Masanın üzerinde bir şişe su duruyordu. Audrey mendilini ıslatarak şişeyi aldı ve önce göğüslerini, sonra belini, sonra da kalçalarını sildi. Kaldar gibi kokuyordu. Onun kokusu üzerindeyken böyle kıvrılabilmeyi ve o kendisine sarılırken uykuya dalabilmeyi diledi.

Mendili Kaldar'a fırlattı. "Hoşuna gideceğini söylemiştim."

"Çok alçakgönüllüsün." Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ve elbisesini çekti.

"Düğün ay sonunda o zaman?"

Tokayı saçından çekip çıkardı ve saçını düzgün bir şekle soktu. Düğünü istiyordu. Onu ne şekilde olursa olsun istiyordu. "Belki."

"Bu bir evet mi?"

"Bunu düşüneceğim." Kaldar'a aşıktı. Bunu biliyordu. Seksleri sadece seks değildi, sevişiyorlardı. Kaldar'ın ona bakışı içini ürpertiyordu. Ama içindeki bir şey onu evet demekten alıkoyuyordu. Gurur değildi. Korku olduğunu fark etti. Ona evet derse ilgisini kaybedeceğinden korkuyordu.

Onunla evlenmek istiyordu. "Senin gibi erkekler için 'evlilik', 'madenlerde zorla çalıştırılmaya mahkum edilmek' gibi bir şey."

"Daha önce hiç kimseyle evlenmek istememiştim," dedi. "İki insan evlendiğinde, kendilerinden küçük bir parçayı teslim ederler. Birbirlerine daha çok benzer hale gelirler. Gurur duyduğum konularda benden daha iyi olan bir kadınla hiç tanışmadım ve onlar gibi olmak istemedim. Her zaman kiminle birlikte olursam olayım geçici olduğunu biliyordum. Her zaman köşede yeni bir kadın vardı. Yıkılan evlilikler gördüm. İki kez. Annem terk etti, sonra da Richard'ın karısı. Neredeyse kardeşimi kırıyordu."

"Peki beni bırakıp gitmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Çünkü sen osun. Sen bazı konularda benden daha iyisin, ben de bazı konularda senden daha iyiyim." Onu kollarının arasına aldı. "Biraz senin gibi olmak umurumda değil. Umarım sen de benim gibi olmaktan rahatsız olmazsın."

Ona kendisini neden istediğini sormuş olsaydı tam olarak söyleyeceği şeyi söyledi.

Koridorda bir dizi ayak sesi daha yankılandı. Kaldar kapıya baktı.

Eğer biri o kapıdan girip onu öldürürse, hayatı sona erecekti.

Farkına vardığı şey onu sarstı ve gözlerini kaçırdı. "Audrey." Onu kendisine doğru çevirdi.

Onu oyalamaya devam edemezdi. Bu adil değildi.

Çok ciddiye. Gözleri kızın yüzünü aradı. Onu vurmasından çok korkuyordu. Bunu sakladı ama kadın onun yüzünü artık çok iyi tanıyordu. Sevdiği bir adamın yüzüydü bu ve gözleri artık ondan bir sır saklayamazdı.

"Farklı girişler," dedi. "Balo salonuna birlikte geri dönemeyiz."

Audrey ona, "Elbette seninle evleneceğim, seni aptal," dedi.

KALDAR kemerli girişten geçerek balo salonuna girdi. Morell yaşlı bir adamla meşgul görünüyordu. Birkaç dakika sonra Audrey geldi. Karmakarışık ya da dağınık görünmüyordu. Az önce ateşli bir seks yapmış gibi de görünmüyordu. Söyleyebildiği kadarıyla, ortadan kaybolmaları ve geri dönmeleri, onu çok endişeli bir bakışla izleyen Cerise dışında kimse tarafından fark edilmemişti.

Audrey evet demişti. İçini bir sevinç kapladı ve sırtıtmamak için yüzünü demir gibi tutmak zorunda kaldı.

Kâhya çift kapıdan içeri girdi ve boğazını temizledi. "Amry ve Tuanin Markizi, Krallığın Eşi, On Yılın Gazisi-

Ay Savaşı, Galya Kalkanının Sahibi, Altın Tahtın Üçlü Mührünün Taşıyıcısı, Üçüncü Rütbeden Galya İmparatorluğunun Savunucusu, Yüzbaşı Helena d'Amry. Ve ortakları."

Kahretsin.

Bir hizmetçi davetiyeyi Morell'in eline tutuşturdu. Baron davetiyeye şöyle bir baktı. "Gördüğüm kadarıyla Kaleb Green bu seferki müzayedemize katılmayacak."

Uşak kenara çekildi ve Helena balo salonuna girdi. Galya İmparatorluğu'nun gece mavisini üniformasını giymişti. Yeşil gözleri kalabalığı hatasızca taradı ve Kaldar'ı buldu.

Helena d'Amry gülümsedi.

GEORGE gözlerini kapattı. Kaldar bir ileri bir geri volta atıyordu. Verici aracılığıyla Audrey'e ulaşmaya çalışıyordu ama Audrey cevap vermiyordu. George ve kuşları onun tek umuduydu. Durdu ve açık pencereden dışarı baktı. Odaları lüks ve sıkı korunuyordu. Pencereleleri dağların güzel bir panoramasını sunuyordu ve altlarında uzaktaki ormana doğru bin fitlik bir düşüş vardı.

"Oradayım." George gözlerini açtı.

"Audrey orada mı?"

"Evet."

"Ona tokayı etkinleştirmesini söyle."

"Onda olmadığını söylüyor. Düşmüş olmalı. Dans sırasında."

Hayır, dans sırasında olmuştu. Diğer dansları sırasında olmuş olmalı. Onun saçını kaldırdığını hatırlıyordu. Tokanın orada olduğunu hatırlamıyordu. Kaldar neredeyse kendini tokatlayacaktı. Bu kadar basit bir şeydi ve ikisi de bunu gözden kaçırmıştı.

"Ona bu gece difüzörleri almamız gerektiğini söyle."

George fısıldadı ve ona döndü. "Senin deli olduğunu söylüyor."

"Ona açık artırmanın yarın olduğunu söyle. Eğer teklif verirsek Helena bizden daha fazla teklif verir ve zaten en başta teklif vermeye niyetimiz yoktu. Onları bu gece geri almalıyız."

George fısıldadı ve durakladı.

"Morell onların gittiğini öğrendiğinde ne olacağını düşünüyorsun? Tüm wyvernler yere serilir ve çok keskin kılıçları olan dev adamlar bizi küçük parçalara ayırır."

"Ona yenisini yaptırdığını söyle. Gerçeğinin yerine yenisini koyarız." Ayna'ya replikaları yaptırmıştı.

Kaliforniya'ya doğru yola çıktılar. Gerçek altındılar, tıpkı bileziklerin kendileri gibi.

"Bunu bir kez yaptığımızı söylüyor ve düşünmesine izin veriyor, oh, pek iyi gitmedi, değil mi?"

"Ona başka seçeneğimiz olmadığını söyle. Yarın her şey bitecek." "Berbatsın. Kasanın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Kalenin tepesindeki kuzey kulesinde. Balkondan baktım. Muhafızlarla dolu, korunuyor ve eğer kale düşerse, içindekiler hemen yanındaki çatıya bir wyvern indirilerek hızla taşınabilir."

George ona baktı. "Odanın içinde kendi kendine mırıldanarak dolaşıyor."

"Ona daha hızlı mırıldanmasını söyle; zamanımız kısıtlı." "Ummm, bunu yapmayacağım," dedi George. George kaşlarını çattı. "Ne zaman diyor?"

"Yarım saat. Cerise'e Audrey'e pençelerini vermesini söyle. Yanına biraz aldığını biliyorum."

KALDAR pencerenin yanında durdu. Ayna'nın gece kıyafeti bedenine yapışmış, onu karanlıkta neredeyse görünmez hale getirmişti. Sırtındaki çantayı kontrol etti. Güvenli. Sırada pençeler vardı: Çelik ve deriden kalın, sağlam bantlar, damar damar tellerle bağlanmış, avuçlarını kavıyor, kollarından yukarı uzanarak omuzlarını sarıyorlardı. Bacaklarında ikinci çift vardı. Her pençede küçük bir madeni para vardı. Paralara teker teker bastı. Gümüş renkte parlıyorlar, tellerden ince büyü akımları gönderiyorlardı.

"Bunlar ne?" Jack sordu.

"Tırmanma pençeleri."

Kaldar elini pencerenin kenarına bastırdı. Pençelerinden çıkan dikenler taşı ısırmağa başladı. Tüm ağırlığıyla asılıp test etti. Taş tuttu. Elini çekti ve pençe otomatik olarak bıçakları geri çekti.

"Kapının kilitli kaldığından emin olun," diye fısıldadı. Çocuklar başlarıyla onayladılar.

"Eğer biri kapıyı çalarsa, açmayın. Gerekirse kırmalarına izin verin. İş o noktaya gelirse, yardım için William ve Cerise'e bir kuş gönder. George, üzerimde her zaman bir kuş bulundur. Eğer ölürsem, hemen William'a git."

"Anlaşıldı," dedi George.

Kaldar pencereden dışarı eğildi. Audrey Cerise'in odasındaydı, iki pencere sağ taraftaydı. Altında, dik uçurum esniyordu. Cesaret yok, zafer yok. Pencere pervazına tırmandı ve sağ pençesini duvara dayadı. Bıçaklar tıkırdadı. Sağ baldırını taşa bastırdı. Pençeler duvarı deldi. Tırmanmayı hiç sevmezdi. Aslında, yükseklik en sevdiği şeydi. Yüzmek, bunu yapabilirdi.

Kaldar nefes verdi ve pencereden indi.

Pençeler tuttu.

Önce sol kaval kemiğini, sonra da sol pençesini yere koydu ve bir tür böcek gibi yavaşça duvara tırmanmaya başladı. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Aşağı bakmaması gerektiğini biliyordu ama buna gerek yoktu. Zihninde, pençeleri başarısız oldu. Duvardan aşağı kaydı, umutsuzca tutunacak bir yer bulmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Duvar sona erdi ve aşağı düştü, düşerken havada döndü ve ıslak bir gümbürtüyle aşağıdaki keskin kayalara çarptı.

Bazen, aşırı aktif bir hayal gücü bir lanetti.

Sağ taraftaki pencereden bir gölge sürünerek çıktı ve ona doğru ilerlemeye başladı. Audrey.

Kaldar olduğu yerde asılı kalmış, onu bekliyordu.

Onunla aynı hizaya geldi, gözleri heyecanla parladı ve fısıldadı. "Bu çok eğlenceli!

En iyi oyuncaklar Ayna'da."

"Bir wyvern üzerinde uçmaktan korkuyorsun ama bu eğlenceli mi?"

"Wyvern'e bindiğimde elimde değil. Çarpma konusunda hiçbir şey yapamam. Bunu kontrol edebilirim." Daha yakına eğildi. "Sen iyi misin? Yeşil görünüyorsun."

"Bu duvarı aşabileceğimize dair bahse girerim."

Sağ pençesini çıkardı ve cebinden bir bozuk para çıkardı. "Bu paraya bahse girerim ki başaramayacağız."

"Soygun için para mı getirdin?"

"Küçük ve başımız belaya girerse bahse girmesi kolay."

Bu kadını gerçekten seviyordu. Parayı kaydırdı ve takım elbisesinin yakasının altından teninin yanına kaydırdı. İçinden tanıdık bir büyü dalgası geçti, Audrey'e çarptı ve ona geri döndü. Kaldar tırmanmaya başladı.

"Peki bu bahis işi nasıl işliyor?" Audrey onun yanına tırmanarak sordu.

"Fiziksel olarak mümkün olmalı. Bunun gibi sürekli bir şeyse veya bir mayın tarlasında yürüyorsam, bahse girdiğim nesneyi tutarsam en iyisi olur.

üzerinde. Eğer başkaları üzerine bahis oynuyorsam, üçte bir oranında işe yarıyor ve hiçbir şey tutmama gerek kalmıyor."

Gözleri sinsi bir parıltı kazandı. "Yani seninle evleneceğime dair bahse mi girdin?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

Çünkü gerçek olmazdı. "İhtiyacım yoktu." "Sen kibirli bir pisliksin."

Sırıttı. "Bayılıyorsun."

Üstlerinde kale kulesi yükseliyordu. Kocaman bir dikdörtgen şeklindeki kulenin tepesinde çatı yoktu. Dokulu bir parapet -kale savunucularının saldırganlara ok atacağı dikdörtgen yarıklarla kesilen alçak taş duvar-kulenin tepesini çevreliyor, ana kule duvarının üzerinden bir balkon korkuluğu gibi bir ayak kadar dışarı taşıyordu. Bunun üzerinden sürünerek geçtiklerinde, açıkta kalacaklar ve kulenin tepesindeki herkes tarafından açıkça görülebileceklerdi.

"Yukarıda muhafızlar var mı?" Audrey fısıldadı.

"Evet."

"Bir planın var mı?"

"Benim her zaman bir planım vardır," dedi ona.

"Bana da anlatır mısın?"

"Bir şaşırtmaca yaratırız, tüm kapıları açarsınız, replikaları gerçek bileziklerle değiştiririz, zarar görmeden kaçarız ve ateşli bir seks yaparız."

"İyi plan."

Kulenin tepesinde çıkıntı yapan korkuluğa ulaştılar. Altlarında, kale duvarı aşağıya, uçuruma ve kesin ölüme doğru iniyordu.

George'un kuşu Kaldar'ın omzuna kondu, gagasını açtı, kapattı, tekrar açtı. Bir, iki, üç, dört, beş.

Kaldar elini Audrey'e doğru kaldırdı. Beş muhafız. Audrey başıyla onayladı.

"Burada bekle" diye bağırdı.

Tekrar başını salladı.

Kaldar yanlara doğru süründü, duvar boyunca, korkuluğun okçu yarıklarının hemen altında yengeç gibi ilerledi. Biri duvarın üstünden aşağıya bakarsa, kazı pişmiş olacaktı. *Bu heyecanı sen istedin*, diye hatırlattı kendine. *El'le savaşmak istedin. Gönüllü oldun ve hayalini yaşıyorsun.*

Audrey'den neredeyse altmış metre uzaklaşana kadar duvar boyunca ilerlemeye devam etti. Onu zar zor gördü, sol tarafındaki duvara yapışmış karanlık bir noktaydı. Yeterince uzaktı.

Kaldar sağ pençesini korkuluğa batırdı ve kendini yukarı çekti. İşkence dolu bir an boyunca bacakları hiçbir yere tutunamadan dik düşüşün üzerinde asılı kaldı, sonra pençeleri tekrar duvarı yakaladı. Kaldar en yakın okçu boşluğundan bakabilecek kadar dikkatle kendini yukarı kaldırdı.

Kulenin tepesi düzdü. Düz çatının ortasında, girişi devasa bir kapıyla korunan geniş, dikdörtgen, taş bir yapı bulunuyordu. *Merhaba, Morell'in kasası*. Kapının yanında iki peçeli savaşı nöbet tutuyordu. Solda, Teksaslı bir keskin nişancı duvara yaslanmış, yarı uykulu, tüylü şapkası gözlerini kapatmış, dişlerinin arasında bir ot sapı vardı. Sağda, çatının ucunda, başka bir veeking ve bir keskin nişancı kâğıt oynuyordu.

Kaldar sırt çantasının ipini çekti ve elini çantanın içine soktu. Parmakları metal bir kabuğa dokundu. Onu dışarı çekti. Casus örümcek, Ayna'nın en iyi bilinen aygıtlarından biriydi. Bir yemek tabağından biraz daha büyük olan örümcek, sekiz parçalı bacakları metal göğsüne sıkıca tutturulmuş halde hareketsiz duruyordu. Arkasındaki paneli kaydırarak açtı ve zamanlayıcı kadranını beş dakikaya çevirip modu hızlı gözetime ayarladı. Örümceğin dişlileri usulca vınladı. Kaldar paneli kaydırarak kapattı ve örümceği korkuluğun kenarına yerleştirdi. İkinci örümcek de onu takip etti ama bu kez gecikmeyi bir saate ayarladı ve örümceği korkuluğun hemen altındaki duvara sabitledi. Yukarıdan görünmez olacaktı.

Kaldar sola doğru süründü, Audrey'nin üzerinde asılı kalana kadar ilerledi ve yukarı doğru işaret etti. Audrey de onun yanına tırmandı. Korkuluğun kenarında beklediler, okçu aralıklarından bakıyorlardı.

Kaldar küçük bir dürbünü sol gözüne doğru kaldırdı.

İlk örümcek kıpırdandı. Uzun, parçalı bacaklar titredi. Yavaşça, bir metal bacak diğerinin ardından sürünerek korkuluğun üzerinden geçti.

Bir an keskin nişancı uykudaydı, sonra elinde bir silah havladı. Mermi örümceğin kabuğuna soluk yeşil bir parıltıyla çarptı - örümceğin parıltılı kalkanı. Casus birim kaçış moduna geçti ve balkonda çılgınca zikzaklar çizerek koşmaya başladı. Keskin nişancı tekrar ateş etti, küfretti ve örümceğin peşinden gitti. Bir an sonra, iki veeking de onun peşinden havalandı.

Kaldar kendini korkuluğun üzerine attı, Audrey'i yukarı çekti ve kapıya doğru koşup kapıya dayandılar. Yeşil büyü Audrey'nin gözlerinden

ve kapının içine gömüldü. Dudağını ısırdı.

Balkonun diğer ucundan heyecanlı bağırışlar geliyordu.

"Acele et aşkım," diye fısıldadı.

"Kilit çok ağır," diye mırıldandı. Alnından terler boşandı.

Ayak sesleri ve boğuk konuşmalar onlara doğru geliyordu. Veekingler geri dönüyordu. Kapı tıkırdayarak açıldı. Audrey içeri süzüldü. Kaldar arkasından koştu, kapıyı kapattı -üç kilit; bir saniye sürmesine şaşmamalı- ve içeriden kilitledi. Kapıya dayandılar, zorlukla nefes alıyorlardı.

Hiçbir şey.

Ağır nefes alma yok, kilitleri test etme yok, hiçbir şey yok. İçeri girmişlerdi.

Önlerindeki kısa koridor büyük bir kasa kapısına açılıyordu. Kaldar kuşa dokundu ve kasayı işaret etti. Kuş yolu gözlemek için havalandı, sonra geri dönüp onun koluna tünedi.

Telaşlanmış görünmüyordu. George'la tekrar çalışırsa, bir çeşit sinyal sistemi kurmaları gerekecekti. Kanatlar açık, yol temiz. Kanatlar kapalı- hayatınız için koşun. Ya da bunun gibi bir şey.

Koridordan aşağı inmeye başladılar. Kasa en sondaydı, kalın ve ağır, kocaman, yuvarlak bir kapı. Audrey kapının yanında diz çöktü. "Beş kilit. Bu şimdiye kadar gördüklerimin en fazlası. Bu biraz zaman alacak."

Onun yanına oturdu. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Elle ne kadar çok şey yapabilirsem o kadar kolay olur. İki inçlik bir bardağı sihirle kaldırmak, yüz kiloluk bir kayayı taşımaya çalışmak gibidir." Audrey çantasından deri bir paket çıkardı ve açtı. İçinde ince metal kilit açma aletleri vardı. Aletler ve paket şüpheli bir şekilde tanıdık geliyordu.

Kaldar aletlere baktı. "Nereden buldun bunları?"

"Çantalarından. Sen saklıyordun."

Heh.

"Onlar artık benim." Dilinin ucunu ona doğru uzattı. "Çalanlar, saklayanlar."

Elini cebine attı ve üzerinde soluk metal bir çiçek olan saç bandını çıkardı.

"Kaldar! Her yerde onu arıyordum."

Kadın ona uzandı ve adam onu geri çekti. "Çalanlar, saklayanlar."

Audrey başını salladı ve ilk kilidi dar bir kazma kilidiyle yokladı. "St. Louis'de bir kilit açma yarışması var. Elektronik aletler yok.

büyüteçler, parmaklarınızdan başka bir şey yok. Hep girmek istemiştim. Babam asla izin vermedi." İkinci kilidi birincinin yanındaki kilide kaydırdı.

"Onu öldüreceksin," dedi

ona. Kadın sırttı.

"Peki neden aileden ayrıldıktan sonra girmediniz?"

"Bilmiyorum. Sanırım bilinçaltımda her zaman suç hayatına geri döneceğimi biliyordum. Bu tür bir görünürlüğe ihtiyacım yoktu." Audrey kaşlarını çatı. "İşte bu ilginç. De Braose solak, değil mi?"

"Evet."

Elini anahtar deliğine doğru tuttu. Elinden ince bir sihir teli kaydı, anahtar deliğinin içini yaladı ve kayboldu. "Hey, bebeğim, biraz hareket edebilir misin?"

Ayağa kalktı ve geri çekildi.

"Daha fazla. Daha fazla. Devam et. Tamam, bu muhtemelen iyidir." Audrey kapıya yaklaştı, kilidin sağında durdu. Uzun zarif parmakları kilitleri kavradı ve bükü.

Zeminden ve duvardan fırlayan jilet inceliğindeki bıçaklar, bir an önce durduğu yeri kesip biçti. Sol tarafta, geniş, dairesel bir bıçak Audrey'den on beş santimden daha az bir mesafede havayı yararak duvarın içinde kayboldu. Eğer sağ elini kullanan biri gibi anahtar deliğinin solunda durmuş olsaydı, vücudunun kanlı parçalarını kucaklıyor olacaktı.

"Morell eğlenceli bir adam," dedi Audrey. "Biri gitti, dördü kaldı.

Yirmi dakika sonra dördüncü kilit de açılmıştı. Audrey yere uzandı. Soğuk taşlar sırtının altında iyi hissettiriyordu. Bir önceki kilit açmaya direnmişti. Sihrini kullanmak zorundaydı ve kilidi açmak için beş dakika boyunca dişlerini sıkıp acı çekmesi onu tüketmişti. Acı şimdi yavaş yavaş azalıyordu. Artık canının yanmaması çok güzeldi.

"Sen iyi misin?" Kaldar sordu.

"Mhmm. Sadece küçük bir molaya ihtiyacım var.

Zamanımız var mı?" "Otuz dakika."

Audrey iç çekti.

Kaldar, "Sonuncusunu ben alabilirim," dedi.

"Hayır, bırak ben yapayım. Eşit iş bölümü: sen yankesicilik yap, ben kilitleri açayım." Gözlerini kapattı. "Buradan çıktığımızda ne olacak? Yani kalenin dışına?"

"Çocukları geri götüreceğiz. Umarım Declan anlayışlı olur. Sonra seni ailemle tanıştırmaya götüreceğim. Sizden çok fazla yemek yemeniz ve muhtemelen isimlerini hemen hatırlayamayacağınız insanlarla sohbet etmeniz beklenecek."

Dudakları onunkilere dokundu. Onu öptü ve o da öpücüğe gülümsedi.

"Büyükannem tüm hikayeni senden öğrenmek isteyecektir. Memaw'a karşı dikkatli olmalısın. Keskin nesnelerle arası çok iyidir. Kılıçlar gibi."

"Ailenizde ölümcül bir kılıç ustası olmayan kimse var mı?"

"Üvey kardeşim Catherine. İnsanüstü bir hızla örgü örer ve insanları zehirler."

Audrey güldü. "Mar ailesi: gördüğün herkes seni öldürebilir." "Onun gibi bir şey. O zaman benim evime gidelim."

Gözleri birden açıldı. "Bir evin mi var?"

Başıyla onayladı. "Hoşuna gidecek."

Audrey ayağa kalktı. "O zaman kilidi açmaya başlasam iyi olacak."

"Senin evlerle ne alıp veremediğin var?" Kaldar sordu.

"Ben küçükken çok taşınırdık," dedi son kilidi incelerken. "Kaç yerde yaşadığımızın sayısını unuttum. Hiçbirinin sahibi olmadık. Kendimize ait bir yer istiyorum. Tamam, bu konuda bana yardım etmen gerekebilir. Fazladan bir ele ihtiyacım var."

Neredeyse on dakika boyunca kilitle uğraştılar. Sonunda tıkladı. Kasa kapısı bir fısıltıyla açıldı. İçerideki ışıklar birer birer parladı, zayıftı ama uzun, dikdörtgen bir odayı aydınlatmaya yetiyordu. Altın paralar orada burada, gelişigüzel yığınlar halinde duruyordu. Duvarlarda, kalın camların altında paha biçilmez sanat eserleri asılıydı. Her iki dünyaya ait aletler ve heykeller, renkli lambalarla arkadan aydınlatılmış, her biri kendi kaidesi üzerinde duruyordu. Sağ tarafta, camın altında kan rengi bir buz damlası gibi kocaman bir yakut duruyordu.

"Gelmiş geçmiş en iyi randevu," diye fısıldadı Audrey.

Kaldar dürbününün küçük bir çarkını tıkladı ve dürbünününden odayı inceledi. Ek savunma yoktu. Tekerleği tekrar tıkladı.

"Hiçbir şey yok. Ya Morell Ayna'nın bilmediği bir şey kullanıyor ya da kasanın içine ağır dahili alarm sistemleri koymaya zahmet etmedi. Şansımızı deneyelim mi?"

Audrey başını salladı. "Beni çok ilginç yerlere götürüyorsunuz Üstat Mar." "Memnun etmek için çabalıyorum."

Audrey nefesini tuttu. Birlikte öne doğru adım attılar. Hiçbir şey.

Nefes verdi.

Kaldar saatini kontrol ederek, "On iki dakika," dedi. "Harekete geçmeliyiz."

Difüzörleri bulmaları neredeyse on dakika sürdü. Audrey'nin ilk başta çaldığı tahta kutunun içinde bekliyorlardı. Kutuyu açtı ve ikiz bileziklere baktı. Tüm sorunlarının kaynağı. Dehşet soğuk bir dalgayla üzerine çöktü.

Kaldar sırt çantasından sahtelerini çıkardı.

"İşte bu," dedi. "Kardeşimin ve Gnome'un uğruna öldüğü şey bu."

Onun yanına çömeldi.

"Keşke zamanı geri sarabilsem ve babamın bu işi kabul etmemi istediği zamana geri dönebilsem. Keşke ona hayır deseydim."

"O zaman hiç tanışmamış olurduk." Onu kendine çekti ve öptü.

"Keşke bitmiş olsaydı," dedi Audrey usulca. "Keşke özgür ve aklanmış olsaydık. İçimde bir şeylerin ters gideceğine dair korkunç bir his var."

Helena d'Amry o balo salonuna girdiğinden beri midesinde bir endişe çalkalanıyordu. İçgüduları Audrey'i işlerin planlandığı gibi gitmeyeceği konusunda uyarıyordu ve Audrey sezgilerine güvenmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Bu onu yakalanmaktan birden fazla kez kurtarmıştı ve şimdi de dışarı çıkması için bağırıyordu. Ama içerideydiler ve açık artırma yarın sonuçlanana kadar dışarı çıkamazlardı. "Biliyorum," dedi Kaldar ona.

"Bende de var. Bize bir şey olmayacak." Audrey baktı difüzörlere baktı. Onları parçalamak için içinde mantıksız bir dürtü kabardı.

"Haydi," dedi Kaldar. "Onları değiştirelim ve işimizi bitirelim. Örümcek muhafızları tekrar koşturana kadar on dakikamız var."

Bilezikleri değiştirdiler, kutuyu kaidesine geri koydular ve kasadan ayrıldılar.

SABAH Audrey'nin zevkine göre çok çabuk gelmişti. Dün gece, Kaldar onu öptükten sonra, her ikisi de şeffaf duvarda asılı dururken, odasına geri dönmüş, kıyafetlerini değiştirmiş ve yatağa girmişti.

Ve sonra uyanık kaldı. Yan yattı, yüzüstü yattı, tekrar yan yattı. Yastığın her iki tarafı da uyuyamayacak kadar sıcak olana kadar yastığı çevirdi.

Sonunda uykuya daldı ve günün ilk ışıklarıyla birlikte yorgun ve sersemlemiş bir halde uyandı. Cerise ona bir elbise ödünç vermişti.

Ama en azından etek, içinde koşabileceği kadar genişti ve pililer Gaston'un ona verdiği hançeri saklıyordu.

Sadece bugünü atlatmaları gerekiyordu. Sadece atlatmak.

Bir hizmetçi kahvaltı tepsisini getirdi. Kendini biraz meyve ve küçük bir parça tatlı hamur işi yemeye zorladı. Düşük kan şekeri onların işinde kötüydü.

Cerise'in odasına açılan kapı çalındı. "Girin!"

Cerise, elinde dikdörtgen bir metal diske bağlı garip bir toka ve kemer koleksiyonuyla odasına girdi. Yaklaşık dört inç genişliğinde ve altı inç uzunluğundaki disk, genellikle içinde yüksek büyümlü dişliler olduğu anlamına gelen Gariplerin karmaşık süslemelerini taşıyordu.

"Bu ne için?"

"Bir acil kaçış kemeri." Cerise ona koşum takımını uzattı. "Bunu bir paraşüt gibi düşün. Kaldar'da da bundan var, hem de birden fazla. Çoğu görevde standart olarak verilir. Bir dağ uçurumundan ne zaman atlamanız gerektiğini asla bilemezsiniz. Gece kıyafetini giyersen, bunu üzerine takabiliriz, sonra da saklamak için iyi bir elbise seçeriz."

Otomatik pilotta Audrey ellerini kemerlerin üzerinde gezdirerek zayıf noktalar olup olmadığını kontrol etti. "Neden Mirror için çalışmaya karar verdin?"

Cerise yatakta onun yanına oturdu. "Yaklaşık iki yıl önce ailemin başı beladaydı. William Mirror ile bir anlaşma yaptı: Bize Adrianglia'da sığınma hakkı vereceklerdi. Karşılığında on yıl boyunca onlar için çalışacaktı. O asker olarak eğitilmiş bir Dönüşen. Bu iş onun için iyi. Zaten sahip olduğu tüm becerileri geliştirmesini sağlayacak." Cerise iç çekti. "Ayna'ya olan borcunu ödemeye çalışırken başına bir şey gelirse kendimi asla affetmem. Ailem yüzünden ölmesini istemiyorum. Bu yüzden onunla gidiyorum. Böylece ikimiz varız ve birbirimizin arkasını kollarız."

"William on yıl dolmadan Mirror için çalışmayı bırakırsa ne olacak?" Audrey sordu.

"Yapmayacak. Söz verdi. Ama bunu yaparsa ailemiz sığınma evini kaybeder."

"Peki ya Kaldar?"

"Kaldar'ın Ayna ile benzer bir anlaşması yok," dedi Cerise. "Bunu yapıyor çünkü intikam almak istiyor. Ve eğer William'a bir şey olursa, onun ve benim çalışmalarımız Ayna'ya ailemizi korumaya devam etmesi için ek bir teşvik sağlayacak."

Dünyada hiçbir şey bedava değildi. Audrey koşum takımına baktı.

"Bak, o kadar da kötü değil." Cerise ona sırtıttı. "Bundan zevk alıyorum. Emirlere uyduğumuz ve sonuçları yerine getirdiğimiz sürece bize kahraman gibi davranıyorlar. Haydi, giyinme zamanı."

* * *

Yarım saat sonra bir koruma kapısını çaldı. Müzayede başlamak üzereydi. O ve Cerise, William ve korumayı koridorda takip ederek Audrey'nin hemen "Mavi Salon" adını verdiği büyük bir odaya girdiler.

Mavi Salon'da beş çıkış vardı; girdikleri çıkış ve yan duvarların her birinde iki çıkış. Tüm duvarlar parlak, mutlu bir maviye boyanmıştı. Her girişte iki muhafız vardı ve iş yapıyormuş gibi görünüyorlardı. İki koruma daha odanın sonunda, bir müzayedecinin bloğunun yükseldiği, mavi döşemeli beyaz sandalyelerin sıralandığı ve aralarında bir koridorun bulunduğu yerde duruyordu. Bloğun solunda, seyirciye dönük, taht benzeri bir sandalye duruyordu. Morell'in oraya oturacağına hiç şüphe yoktu. Onlar yerlerine oturtulurken Audrey boynunu büktü ve üçüncü sırada oturan, siyah deri giysili Gaston'un insanları ürküten türden bir kaş çatmayla izlediği çocukları gördü. Müzayedecinin kürsüsüne doğru daha uzakta, Kaldar Morell'le konuşuyordu. Rahat görünüyorlardı, duruşları sakın sinirleri yansıtmıyordu. Morell gülümsüyordu. Soyguncu baron Kaldar'dan gerçekten hoşlanıyor gibiydi.

Onu sevsin ya da sevmesin, Morell Kaldar'ı yine de öldürecekti. Sadece Mavi Salon'da on iki muhafız saymıştı. Bakmakta olan tek kişi de o değildi. Etrafında korumalar odayı tarıyor, patronlarını yerlerine oturtuyorlardı.

Cerise yerine oturdu, sıradaki üçüncü sandalyeye. Audrey durakladı, William'ın da onu takip etmesini bekliyordu ama o başını salladı. "Atla."

"Ama birlikte oturmanız gerekmez mi?"

"Aramızda oturacaksınız," dedi William. "Seni bu şekilde daha iyi koruyabiliriz."

Audrey Cerise'in yanına oturdu. Kaldar'ın kuzeni onun elini sıktı ve "Bana yakın dur," diye fısıldadı.

Bir an sonra Francis, Cerise'in önündeki sandalyeye kondu, döndü ve ona melodramatik bir bakış fırlattı.

Helena d'Amry kapıdan içeri girdi. Uzun boylu, zarif, aristokratik bir kibir ve zarafet yansıtıyor gibiydi. İnsanlar yolundan çekildi. Erkekler eğildi. Kadınlar ona kem gözle bakıyor ve yarık gözleri onlara dikildiği anda büzüşüyorlardı.

Gnome'un kafasını Audrey'e fırlatan dövmeli adam Helena'yı takip ediyor, ancak bir adım geriden geliyordu. Sebastian, diye hatırladı Audrey. Korku soğuk ve mide bulandırıcı bir dalga halinde içine yayıldı. Gerildi ve Helena'nın ekibinin geri kalanına bakmak için kendini zorladı. Helena'nın ekibini dört kişi daha tamamlıyordu: beline kadar çıplak ve kılıç taşıyan kel, sert ve keskin bir adam; muhtemelen odadaki herhangi birini kaldırıp duvara fırlatabilecek kızıl saçlı iri bir kadın; kadın ya da erkek olabilecek pelerinli bir figür; ve sarsıntılı bir yürüyüşle hareket eden başka bir adam. Aç görünüyordu ve önündeki insanları et gibi inceliyordu.

Helena onun yanından geçti ve yavaşladı. Parlak zümrüt gözleri onun ölçüsünü aldı.

Bakışları ölüm vaat ediyordu. Audrey de ona baktı.

Mavi kanlı sürtük kaşlarını kaldırıp yoluna devam etti ve Audrey kendini Sebastian'la yüz yüze buldu. Onun gözlerinin içine baktı ve tamamen farklı türden bir tehdit gördü. Başını alaycı bir şekilde eğdi ve havayı öptü.

İfadesini sakın tutmak için her şeyini harcadı.

Adam dişlerini göstererek gülümsedi ve sadık bir köpek gibi Helena'yı takip etti. İki sıra ileride oturdular. Kel adam arkalarında bir sandalyeye oturdu.

Audrey derin bir nefes aldı, gülümsemeye zorladı ve güvende ve kaygısızmış gibi davranmaya çalıştı.

"Hanımınızın ilgilendiği özel bir eşya var mı?" Morell sordu.

Kaldar gülümsedi. "Tablo, *Doğa'nın Katedrali*." Audrey kutuyla uğraşırken kasada resme iyice bakmıştı. Şimdi onu Cerise'in yanında otururken görüyordu. William ve Cerise ona göz kulak olacaktı. Çocuklara göz kulak olmalıydı. Hepsi p'lerine ve q'larına dikkat ettikleri sürece buradan canlı çıkacaklardı.

"Ah! Francis'in parçalarından biri. Hayatınızı önemli ölçüde kolaylaştırabileceğime inanıyorum-"

Kapıda bir kargaşa koptu. Bir an sonra perdeler ayrıldı ve karmaşık pilili bir tunik ve onu işaret eden pilili bir etek giymiş bir adam

Batı Mısırlı odaya girerken. Kaslıydı, bir panter gibi hareket ediyordu, sinsî ve zarıftı. Kısa siyah saçlarının üzerinde alnını çevreleyen altın bir bant vardı ve fındık rengindeki teninde parlıyordu. Keskin açılar ve sert çizgilerden oluşan yüzü kibir yayıyordu ve simsiyah gözleri hiç acıımıyordu. Tunığı ve eteği koyu zümrüt yeşiliydi.

Arkasından beş adam odaya girdi. Siyah giyinmiş, aynı boyda, hepsi esmer, hepsi atletik, hepsinin askeri bir duruşu olduğu belliydi. Yeşiller içindeki adam elini çırpı ve beş savaşçı onun arkasında yarım ay şeklinde dizildiler.

Yeşil, altın ve siyah. Bast renkleri.

Uşak kapıya bir asa vurdu. "Batı Mısır Prensi Abubakar." Bast'ın Pençeleri. Lanet olsun.

Onları nasıl buldular ki?

Bir hizmetçi koşarak Morell'in yanına geldi ve ona bir davetiye uzattı. Morell şöyle bir baktı. "Jennifer Lowe'un da katılmayacağını görüyorum. Anlaşılan davetiyesini prence teslim etmiş. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Görünüşe göre bir sürü yeni arkadaşla birlikteyim. Ne kadar ilginç. Umarım hepimiz iyi anlaşıyoruz."

AUDREY açık artırmaya çıkarılacak eşyaların listelendiği kitapçığı eline alarak kendini yelpazeledi. Bir saatten fazla bir süredir Mavi Salon'daydılar. Francis'in tablosu geldi ve gitti. Kaldar ve Cerise görünüş uğruna tablo için ciddi bir açık artırma savaşına girmişlerdi. Kaldar kazanmıştı ve şimdi Cerise surat asıyormuş gibi yapıyordu. Morell tahtından tüm bunları seyrediyor, her saniyenin tadını çıkarıyordu.

"Yirmi yedi numaralı lot," diye anons etti müzayedeyi yöneten zayıf kadın. "Kul'un Bilezikleri."

Bir muhafız tanıdık ahşap kutuyu getirdi. "Açık arttırma . . . ile başlayacaktır."

"On bin Galya kronu," diye açıkladı Helena d'Amry. "On beş bin," diye seslendi Prens Ebubekir.

Audrey kitapçığını tuttu. Kapıdan içeri girer girmez onun bir Pençe olduğunu anlamıştı. Bu lanet şeyleri Mısırlılar yapmıştı. Açık artırmayı kazanırsa, bileziklerin sahte olduğunu hemen anlayacaktı.

Kafalar döndü.

"Bir kerede on beş bin," diye başladı müzayedeci.

"Yirmi," dedi Helena.

"Otuz," diye yanıtladı Mısırlı.

"Otuz beş."

"Elli."

"Elli beş."

"Altmış."

"Altmış beş."

"Seksen bin," diye açıkladı Mısırlı. Helena durakladı. "Seksen beş."

"Yüz."

Helena başını eğdi. "Yenilgiyi kabul ediyoruz."

Ön sıradaki Kaldar çocuklara doğru eğildi. Audrey Cerise'in elini sıkıca kavradı.

"Prens Abubakar'a satıldı!"

Cerise elini krem rengi geniş eteğinin içine soktu. Onun yanında William arkasına yaslanmış, koltuğunda yarı dönmüştü.

Mısırlı eliyle işaret etti. Koridora en yakın oturan Bast'ın Pençesi ayağa kalktı, deri bir çanta uzattı ve içindekileri yere boşalttı. İnce altın külçeler mavi halının üzerine saçıldı. On bin külçe altın.

Tanrım.

"Malı şimdi alacağım!" Prens Abubakar açıkladı.

Müzayedeci Morell'e baktı.

Hayır de, dedi Audrey sessizce. Hayır

de. Morell başını salladı.

"Ekselansları nasıl isterse."

Muhafız kutuyu koridordan aşağı taşıdı.

Bast'ın Pençesi kutuyu aldı, döndü, eğildi ve Ebubekir'e teslim etti. Prens ayağa kalktı ve bileziklerden birini aldı. "Bu sahte!"

Morell, "Sizi temin ederim ki ürün gerçek," dedi. "Test edildi."

Prens bileziği Morell'e fırlattı. Baron onu havada kaptı. Gözleri büyüdü.

"Bu sahte!" Abubakar kükredi.

Bast'ın Pençeleri ayağa kalktı.

Prens Helena'yı işaret etti. "Sen! O sendin!"

Helena keskin dişlerini göstererek sırttı. "Dikkatli olun, efendim." Etrafındaki tazılar ayağa kalktı. Uzun boylu kadının kızıl yelesi, kızgın bir köpeğin tüyleri gibi yükseldi.

İnsanlar onlardan uzaklaştı.

"Sakin olun," diye kükredi Morell. "Lütfen yerlerinizde kalın." Prens yumruğunu sıkı.

"Orada-"

Koridorda Bast'ın Pençesi sarsıldı. Elbisesi bir anda yırtıldı ve devasa bir siyah panter koltuk sıralarının arasından sıçrayarak kızıl saçlı kadının ayaklarını yerden kesti.

"-Panik yapmaya gerek yok!"

Panterin devasa ağzı kadının boynunu kavradı. Kan fışkırdı ve kadının başı sarktı, gevşedi.

İnsanlar kaçıştı. Korumalar çığlık atarak adamlarını kapıdan dışarı itti.

Bast'ın Pençeleri ileri atıldı.

Helena'nın gözlerinden beyaz şimşekler saçılıyordu.

Sebastian pantere doğru hamle yaptı. Kavisli bir bıçak parladı. Kan fışkırdı. William ayağa fırladı, sandalyelerin üzerine uzandı ve Francis bir çocuk gibi koltuğundan fırladı. Audrey sandalyesinden fırladı. William koridora daldı, insanları yolundan çekerek Francis'i sürükledi. Audrey onun peşinden koştu.

Helena'nın saçları sanki hayalet bir rüzgâra kapılmış gibi kıpırdandı. Altlarındaki zemin titredi. Beyaz şimşek, dönen üç top halinde ondan fırladı. Bast'ın Pençeleri kaçtı. İçlerinden biri doğruca William'a çarptı. Mısırlı çılgın bir kedi gibi tısladı. William ağzını açtı ve hırladı, ilkel bir acı bakla gibi şiddet ve kan vaat ediyordu. Pençe şaşkınlıkla geri çekildi. William Francis'i yarı sürükledi, yarı taşıdı, yan kapıdan dışarı çıkardı.

Audrey Jack'in kızıl saçlarına bir an göz attı ve Kaldar'ı gördü; çocukları soldaki girişten dışarı itiyordu.

Cerise arkasından, "Yürümeye devam et,"

diye bağırdı. Bir el onu koridora doğru itti.

"Ne yapıyorsun sen?" Francis haykırdı. "Bırak beni!"

"Kapa çeneni Kalk!" William strode aşağı ve

Koridor, çekerekonu zahmetsizce. "Bu taraftan. Dışarıdaki kokular burada daha güçlü."

Köşeyi döndüler.

"Vahşetinden bıktım artık!" Francis topuklarını sık t ı . William fark etmedi bile.

Arkalarında bir kapı patlayarak açıldı. Muhafızlar koridora döküldü.

Başka bir kapı çıkışlarını engelledi.

"Beni bırakmanızı talep ediyorum!"

William onu bıraktı ve kapıya bir tekme savurdu. Dayanmıştı.

"Güçlendirilmiş," dedi William.

"Bırakın beni!" Audrey kapıya doğru ilerledi. Büyüsü ondan akıyordu. Kilidi hissetti; karmaşık bir anahtar tamburu... ve kapı boyunca iki parmaklık, biri üstte, diğeri altta. İki ağır parmaklık. Lanet olsun. "Birkaç saniyeye ihtiyacım var."

Muhafızlar onları gördü.

William elinde metal çivilerle döndü. İki tanesini Cerise'e fırlattı ve iki tanesini sol taraftaki duvara sapladı, biri yüksekte, diğeri yerdeydi.

"Bekle, açıklayabiliriz!" Francis söyledi. "Biz misafiriz!"

Cerise sivri uçlarını William'inkilerle aynı yükseklikte sağ duvara sapladı.

"Umurlarında değil," dedi William ona.

Muhafızlar ateş açtı. Mermi yağmuru koridoru doldurdu. Çiviler parladı. Aralarında mavi büyüden soluk bir kalkan parladı ve mermileri uçuşlarının ortasında yaktı.

Anahtar haznesi tıkırdayarak açıldı. Büyüsü üstteki çubuğa odaklandı ve onu geri kaydırmaya çalıştı. Audrey zorlandı. Çubuk yuvasında tıkırdadı. *Ağır. Çekil. Çekil.*

"Nasılsın Audrey?" Cerise sordu. "Birkaç saniyeye ihtiyacım var."

Muhafızlar silahlarını bıraktı. Veekingler kılıçlarını çekerek ileri atıldılar.

"Tatlım?" William sordu.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Cerise sivri uçları geçerek öne doğru adım attı. "Leydi Candra! Nereye gidiyorsunuz?" Francis onun peşinden atıldı.

William omzunu kavradı ve onu geri itti. "Geri çekil, seni aptal."

Üstteki çubuk geri kayd ı . Audrey nefesini verdi ve sihrini aşağıya, en alta doğru itti. Alttaki çubuğu kavradı, çekiştirdi. Sanki bir arabayı kaldırmaya çalışıyormuş gibi hissetti.

Cerise elini eteğinin içine soktu ve ince bir bıçak çıkardı.

Veekingler bir an için onu düşündüler -güzel bej elbisesi içinde absürt görünüyor- ve saldırılarına devam ettiler.

Cerise öne doğru eğildi. Sağ ayağındaki sivri uçlu ayakkabı yere sürtündü.

"Ona yardım edin!" Francis William'ın kolunu kavradı. "Eğer yapmazsan, en azından bana izin ver!"

Beyaz bir ışık kıvılcımı bıçağın kenarı boyunca kaydı.

İlk veeking sadece beş adım uzaktaydı.

Cerise vurdu.

O kadar hızlı hareket etti ki, bulanıklaştı. Kesti, kesti, kesti ve Cerise, kılıcından kan damlayan bir dansçı gibi hareketinin ortasında durdu.

Öndeki dört veeking çığlık atmadı. Sadece düştüler. Soldaki öylece kaldı. Kafası boynunun kütüğünden kayarak yere yuvarlandı. Vücudu dizlerinin üzerine düştü.

Muhafızlar durdu. Francis bir klik sesiyle ağzını kapattı.

"Audrey?" Cerise dönmeden sordu.

"Bir kilit kaldı."

Kalan veekingler saldırdı. Cerise kesti, hızlı, kesin, sessiz.

Çubuk geri kaydı. Audrey soluk soluğa kaldı ve iki büklüm oldu, midesinin çukurunda bir acı filizlendi. Çok fazla büyü, çok hızlı. Tekrar doğrulmayı başardığında veekinglerin cesetleri koridoru doldurmuştu. Cerise bıçağını elbisesinin eteğine sildi.

William kapıyı çekip açtı, bir eliyle Francis'i, diğer eliyle de Audrey'i tuttu ve onları içeri çekti. Güneş ışığında kale surlarına doğru yürüdüler. Cerise arkalarından yürüyordu, yüzü sakin ve hafif hüzünlüydü, sanki bir gününü dua ederek geçirmiş gibiydi.

William başını arkaya yasladı ve uludu. Kurt şarkısının uzun tiz notaları gün ışığında ürkütücü bir şekilde kalenin içinde yuvarlandı.

Sağ taraftaki kulede bir kapı açıldı ve Kaldar, Gaston ve çocuklar gün ışığına, küçük bir balkona yuvarlandılar. Jack'in elleri ve yüzü kan içindeydi ve bir manyak gibi sırtıyordu. George'un meçinden kırmızı damlıyordu, Kaldar'ın kılıcı da öyle. Onları gördü ve yüzünde kocaman bir sırıtişla selam verdi.

William ceketini çıkardı. Göğsüne ve beline bir kayış bağlanmıştı.

"Nedir bu?" Francis sonunda sesini buldu. "Siz kimsiniz?"

Cerise elbisesini silkerek dar siyah takımını ve altına giydiği acil durum kemerini ortaya çıkardı. Audrey de kendi elbisesini çıkardı. Diğer balkonda Kaldar, Gaston ve çocuklar kıyafetlerini çıkardılar.

William ceketini çekti, astarından başka bir koşum takımını çıkardı ve kısa bir iple kendi ceketine bağlayarak Francis'e giydirdi.

"Audrey, benimlesin." Cerise ona işaret etti, kısa ipi koşum takımına bağladı, tokalarını ve kayışlarını kontrol etti.

Kalenin içinden bağırışlar geldi.

Gaston balkondan atladı. Koşumundan ikiz mavi akıntılar açılarak kumaş kanatlara dönüştü. Arkasından Jack geldi, kısa bir iple Gaston'a bağlanmıştı. Ağaçlara doğru süzüldüler.

William Cerise'i öptü, Francis'i kavradı, onu korkuluktan aşağı fırlattı ve arkasından atladı. Genç adam çığlık attı. İki adam aşağıya daldı, sonra kanatları açıldı.

Cerise elini uzattı. "Hadi gel. Bunu birlikte yapacağız."

Kaldar bir uyarı çığlığı attı.

Audrey döndü. Peneli devasa bir şekil gökyüzünden üzerlerine düştü. Audrey kürklü postun, devasa pençelerin, yılan gibi boynunda karanlık, oyuk bir ağzın ve canavarın sırtında tek bir binicinin parıltısını yakaladı.

Cerise döndü ama artık çok geçti. Yaratığın pençeleri Kaldar'ın kuzenine çarptı. Çarpmanın etkisiyle duvardan düştü. Audrey bir an için Cerise'in ağır ekimdeymiş gibi düştüğünü, siyah saçlarının uuştuğunu, ağzının şaşkınlık ve öfkeyle açıldığını gördü ve sonra korkuluğun arkasında gözden kayboldu. Dünya normal hızına geri döndü. Audrey'i Cerise'e bağlayan ip çekildi ve Audrey'i Cerise'in peşinden kenara doğru çekti. O daha kaamadan, binici hayvanı bıraktı ve bıçağını bir hamlede keserek ipi kopardı.

Sebastian.

Audrey kenardan geri çekildi. Adam ona doğru geldi, gözleri yırtıcı bir neşeyle yüzüne sabitlenmişti. Helena kaleye açılan kapıdan ıktı. Üniformasında kan lekeleri vardı.

Diğer balkonda Kaldar, George'la arasındaki ipi kesti ve çocuğu açık havaya itti.

"Git!" Audrey ona bağırdı. "Git!"

Kenara doğru koştu. Helena ve Sebastian önünü kesmek için atıldılar. Korkuluklar önünde belirdi. Neredeyse güvendeydi.

Helena'nın tekmesi ona çarptı. Darbe onu döndürdü ve Audrey taş zemine çakıldı. Bir el boynunu kavradı. Sebastian onu yukarı çekti.

Acıdan boğazı tılandı.

Birden nefes alamaz hale geldi. Audrey tekmelemeye çalıştı ama ayakları sadece hava buldu.

Dünya yüzdü.

"Bir takas," dediğini duydu Helena'nın soğuk sesinin. "Senin hayatına karşılık onunki." Hayır, diye bağırarak istedi ama boğazı itaat etmeyi reddetti. *Hayır, seni aptal!*

Gözlerindeki sulanmış bulanıklığın içinden birkaç adım ötedeki Kaldar'ı gördü. Yüzü çok sakindi.

"İyi bir takas," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı ama kelimesi zayıf bir vıraklama olarak çıktı.

Kaldar koşum takımını çıkarıp yere bıraktı ve ellerini başının arkasına doğru kaldırdı.

Helena, "Bırak onu," dedi.

Basınç boğazını sıktı. "Sebastian!

Bırak onu."

Sebastian onu balkon korkuluklarından aşağı fırlattı. Aşağıya doğru düştü. Ağaçlar ona doğru koşuyordu. Kanatları açıldı ama yer çok hızlı geliyordu. Audrey bir ağaca çarptı. Daldan dala düşerken dallar altından kırıldı, kanatları etrafında yırtık bir örtü oldu ve sonra yer onu yumrukladı ve her şey hareketsiz kaldı.

Audrey sendeleyerek ayağa kalktı. Dizleri titriyordu. Delici, keskin bir acı kaburgalarını kırdı.

Çok yukarıda, kale dağdan dışarı doğru çıkıntı yapıyordu. Kaleye ilk yaklaştıklarında, wyvernleri kalenin kuzeyine inmişti. Güneşe bakılırsa, o da batıya inmişti. Wyvern'e ulaşmak onun tek umuduydu.

Harekete geçmesi gerekiyordu. Çocukları ve Gaston'u bulmalı, sonra da Kaldar'ı kurtarmalıydı.

Audrey yüzündeki kanı sildi ve kuzeye doğru yürümeye başladı.

ON BEŞ

KALDAR bir sandalyeye oturdu. Kemerler kollarını ve bacaklarını bağılıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir santim bile kıpırdamıyordu.

Oda loştu ama Helena d'Amry'yi mükemmel bir netlikle görebiliyordu. Elinde bir şırıngayla ona yaklaştı. Soğuk ıslak gazlı bez koluna dokundu, sonra iğnenin batışını hissetti ve şırınganın kırmızıyla doluşunu izledi.

"Difüzörleri kaybetmişsiniz," dedi.

"Senin de işin içinde olduğunu öğrendiğim anda bu iş difüzörlerle ilgili olmaktan çıktı." Helena şırıngayı inceledi ve kanından birazını uzun bir test tüpüne boşalttı.

Neden? Soru dilinin ucundaydı ama sormayacaktı.

Bundan çok keyif alırdı.

Helena bir şişe açtı, üst kısmını test tüpünün kenarı boyunca yuvarlayarak birkaç soluk toz tanesinin kanın içine düşmesine izin verdi ve test tüpünü dikkatlice salladı. Masaya döndü, tüpü ahşap bir tutucuya yerleştirdi ve kollarını sandalyenin arkasına yaslayarak onun yanına oturdu.

"Annem aptalın teki," dedi Helena. "İş ya da hizmet için kafası yok. Bir bilim ya da sanat peşinde koşmuyor. O sadece öyle ve babam da dünyanın bu sayede daha iyi olduğuna inanıyor. İkisini de hiç sevmedim. Ama her zaman amcama saygı duydum."

"Örümcek," dedi Kaldar.

Helena başıyla onayladı. "O harika bir adam. Bana adanmışlığın anlamını öğretti. Disiplini. Onuru. El'in bir üyesi olmamı istemedi. Hatta beni kara listeye aldı." Gülümsedi. "Bunun zor bir hayat olduğunu söyledi. Başka yollara sapmamı istedi. Denedim ama çok zorlanmadım. El'e katılmama izin vermediği için okyanusu geçtim ve onun yerine bir Tazı oldum."

"Neden zahmet ediyorsun?"

"Çünkü bu benim görevim. Bir hayat başkalarına fayda sağlamak için yaşanmalıdır, bir doğum kazası sonucu kişiye bahşedilen zevklerin bencilce peşinde koşmak için değil. Bir soydan gelmek belli sorumlulukları da beraberinde getirir. Hepimizin ismimize ve ülkemize karşı bir görevi var."

"Takdire şayan," dedi Kaldar. "Bunu genellikle çaresiz insanları katletmeden önce mi yoksa sonra mı kendine söylersin?"

"Ben Altın Taht'ın Tazısı'yım. Çaresizleri katletmem. Onlar benim maaş derecemin altında. Rakiplerim genellikle çok yeteneklidir."

"Alex Callahan gibi, kendi adını zar zor hatırlayabilecek kadar uçmuş olan dövüş ustası gibi mi?"

"Gerekli bir kayıp. O bir insan çöplüğüydü ve arada bir çöpün dışarı çıkarılması gerekir. Kız kardeşine gerçekten aşık mısın?"

"Evet."

"Sence o da seni seviyor mu?" "Evet."

"Peki ya kuzenin? O da seni seviyor, değil mi?"

Cevap vermedi.

"Ne yazık ki kaçtı. Kalede olduğunu bilseydim, her şey daha farklı olurdu."

"Ne istiyorsun?" Kaldar sonunda dayanmıştı.

"Amcam tekerlekli sandalyeye mahkum. Onu bu durumdan kurtarmak istiyorum."

"Amcan savunmasız kadınlara işkence eden ve çocukları öldüren lanet olası bir piç. Başına gelen her şeyi hak ediyor."

Helena yine gülümsedi. Sesi hoş, neredeyse mutluydu. "Amcam krallığın bir eşidir. Ve sen de onun ayakkabısı altında ezilmeye layık olmayan değersiz bir kurtçuksun."

Kaldar ona dişlerini gösterdi. "Buradan çıktığımda onu öldüreceğim ve kellesini sana postalayacağım."

"Büyükbabanın günlüğünü okudum," dedi Helena. "Onun icat ettiği Kutu hakkında her şeyi biliyorum. Harikulade bir cihaz, değil mi? O kadar güçlü ki, bir bedende bir damla yaşam kaldığı sürece onu yenileyebiliyor."

"Kutu yandı," dedi ona, sesindeki mutluluğu engelleyemeyerek. "Ben de oradaydım." Örümcek'i sonsuza dek ondan uzak tutmak için onu yakmışlardı. Kaybından dolayı hiçbir pişmanlık duymuyordu.

"Büyükbaban çok zeki bir adamdı," dedi Helena. "Günlüğünü didik didik ettik. Her mektubunu okuduk. Ne yazık ki, Kutuyu kopyalayamıyoruz. Ama günlüğü incelerken ilginç bir ayrıntı fark ettik. Bir deney olarak Kutuya doldurduğu domuzdan, buzağıdan ve sevgili kuzeninden bahsederken, hepsinin ortak bir yönü olduğuna dikkat çekiyor. Hepsine kulak ağrısı çayı adını verdiği iğrenç bir karışım içirmiş. Sen de içtin, değil mi Kaldar?"

"Hayır." O iğrenç içkiyi dün gibi hatırlıyordu. Ondan nefret etmişti ve yaklaşık iki ay boyunca aralıksız içmek zorunda kalmıştı çünkü yetişkinler ona bunu yaptırmıştı.

Başını iki yana salladı. "Evet, yaptın. Büyükbabanın sana neden bu kadar işkence ettiğini kendine sormalısın. Sonuçta çayın tek bir amacı vardı, seni Kutu'ya hazırlamak. Günlükte birkaç denek adı geçiyor: a, b, c, d ve e. Hayvanların ilk birkaçı olduğu varsayılabilir, ama görüyorsunuz, büyükbabanız çılgınca saçmalıklarında belirli bir program da listeliyor. Programda beş isim var: Richard, Kaldar, Marissa, Ellie ve Cerise. Beş isim. Beş denek."

Hayır.

Helena ona sırtıttı. "Kuzenin dozajın aslan payını aldı ama sen de Kutu'ya bir yolculuk yaptın Kaldar. Eminim normalden daha hızlı iyileşiyorsundur. Daha sağlıklısın. Muhtemelen hayatında hiç kemik kırmamışsındır."

Yapmamıştı ama bu bir şeyi kanıtlamaz.

"Amcam büyükbabanın kalbini yuttuğunda kanı değişti," dedi Helena. "Oh, bekle. Bunu bilmiyor muydun? Evet, Örümcek Vernard'ı öldürdü. Büyükbaban o zamana kadar tam bir canavardı ama Örümcek onu öldürmeyi başardı. Örümcek'in kanı artık aynı değil. Kanında yeni bir bileşen var. Bu onun iyileşmesine yardımcı oluyor. Çok, çok yavaş. Zamanla tekrar yürüyebileceğine inanıyor. Ne yazık ki o zamana kadar yaşlı bir adam olacak. Bu bileşen her neyse, daha fazlasına ihtiyacı var."

Kaldar ona acımasızca, "Artık yok," dedi.

Helena test tüpüne uzandı ve onu kaldırdı. İçindeki kan çivit rengine dönmüştü. "Var. Bunu kanında taşıyorsun. Örümcek kanı soluk maviye döner, ama seninki . . ." Tüpü salladı. "Şuna bakın. Faydalı kanla dolusun."

Kadın çıldırmıştı. "O zaman neden beni Louisiana'ya geri götürmüyorsun?" "Ve El'in seni sorgulamak için götürmesi riskini mi alayım? Hatta belki

İçindeki her şeyi çıkardıktan sonra seni Ayna'nın zindanlarındaki ajanlarından biriyle takas edecekler." Test tüpünü yerine koydu. "Hayır, seni burada kurutacağım. Etini, derini, kemiklerini toplayacağım. Vücudunu Örümcek'in her sabah içeceği bir toniğe dönüştüreceğim. Amcam tekrar yürüyecek, Kaldar. Hayatının son saatlerinin tadını çıkaramayacaksın ama korkma. Vücudun iyi bir amaç için kullanılacak. Kendinden çok daha büyük bir adama destek olacaksın."

"Siktir git."

Onu görmezden geldi, kapıya doğru yürüdü ve başını dışarı uzattı. "Kan torbalarını getirin."

YÜRÜMEYE DEVAM ET, dedi Audrey kendi kendine, dağdan aşağı inerken. Sadece yürümeye devam et.

Zihninde Kaldar koşum takımını yere bıraktı. "İyi bir takas." Hayır.

Hayır, bu berbat bir takastı, enayi takası. Kabul edilemezdi.

Önüne bir kuş kondu. Küçük ve maviydi. "Nihayet!" George'un sesi gergin geliyordu. "Seni buldum!"

"George!" Neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu. "Helena'nın elinde Kaldar var!"

"Biliyorum. Çok uzakta değiliz. Dayan, Jack seni almaya geliyor!"

On beş dakika sonra, bir vaşak ormanın içinden hızla geçtiğinde, dizlerinin üzerine çöktü ve ona sarıldı.

Otuz dakika sonra bir açıklığa çıktılar. Wyvern'leri bir tarafta oturuyordu. Diğer tarafta başka bir wyvern duruyordu. İki dev hayvanın arasında William Cerise'in omzunu sarıyordu. Francis domuz gibi bağlanmış bir halde yerde yatıyordu.

George onu gördü ve gözlerini kapatarak çimlerin üzerine yığıldı. Bitkin görünüyordu. Omzuna konan mavi kuş bir taş gibi yere düştü.

"Kaldar Helena'nın elinde." Audrey adımlarını Cerise'e doğru attı. "Bana yardım etmeniz gerekiyor." "Yapamayız," dedi Cerise.

"Ne?"

Cerise, "Ayna iletişim yasağımızı çiğnedi," dedi. "Kaliforniya Demokrasisi'ndeki tüm ajanlara Adrianglia'ya geri dönmeleri emredildi. El de kendi adamlarını geri çağırıyor."

"Çok fazla gürültü yaptık," dedi William. Yüzü asıktı. "Kavga çok gürültülüydü, çok aleniydi ve çok fazla tanık vardı. Adrianglia ve Dükalık açık bir savaştan kaçınmaya çalışıyor."

"O senin *kuzenin*."

Cerise'in yüzü acıyla sarsıldı. Gözlerinde yaşlar kabardı. "Ve onu seviyorum," dedi. "Ama kesin bir emir aldık."

"Ama Kaldar!"

"Kaldar Ayna'nın bir ajanı," dedi William. "Riskleri biliyordu." "Bu bir emir, Audrey," dedi Cerise. "Bir öneri değil. Eğer William ve ben Burada kalırsak, döndüğümüzde Ayna bizi görevden alır. Vatana ihanetten yargılanacağız. Ailemiz sığınma hakkını kaybedecek ve Louisiana Dükalığı'nın Adrianglia ile açık bir çatışma için bahanesi olacak. Eğer Kaldar

size şu anda söylediklerimin aynısını söylerdi. Bizler bu savaşın askerleriyiz. Askerler hangi emirlere uyacaklarını seçemezler."

Aklıma yattı. Ona yardım edemezlerdi. Yardım etmek istediler ama edemediler. "Ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu, sesi kısıktı. William bandajı baēladı. "şimdi."

* * *

Wyvern mavi gökyüzünde uzak bir lekeydi. Audrey eliyle gözlerini siper etti ve ona baktı. Bir rüya gibi görünüyordu. Acı verici, korkunç bir rüya.

Kaldar, gözleri, gülümsemesi, onu öpüş şekli... Onu kaybetmişti. O gidene kadar onu ne kadar istediğini fark etmemişti ve içinde acı dolu bir boşluk oluşmuştu. Acı veriyordu. Kendini çok boş hissediyordu.

Çok mutlu olabilirlerdi. Neden, neden böyle bitmek zorundaydı? Neden kaçamadılar?

Audrey gözlerini kapadı ve kendi kendine uyanmayı diledi. Uyanmak, gözlerini açmak ve wyvern'in kulübesini üzerinde görmek, sonra da onun dudaklarında o hınzır sırıtışla üzerine eğildiğini görmek istiyordu.

Lütfen. Lütfen, her şeyi yaparım. Sadece uyanmama ve onun orada olmasına izin ver.

Sana yalvarıyorum, Tanrım. Lütfen.

Onun yanında Gaston boēazını temizledi. Uyanmıyordu. Bu gerçektir.

Audrey gözlerini açtı. Gaston'un bakışları onun yüzünü aradı. "Sen de mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Merkez 'tüm ajanlar' dedi. Ben ajan değilim. Henüz değilim."

"Neden onu istedi? Neden beni onunla takas etti?"

"İstihbarat." Gaston omuz silkti. "Muhtemelen ona işkence edecekler. Eh, üzgünüm. şimdiye kadar Louisiana'ya doğru yola çıkmış olmalılar."

George boēuk bir sesle, "Hayır," dedi.

"George?" Audrey ona doğru yürüdü ve yanında diz çöktü.

George gözlerini açtı. Yüzü her zamankinden daha bitkin ve solgun görünüyordu. "Onu bir harabede tutuyorlar. İşte orada." Elini kaldırdı ve sağ tarafı işaret etti. "şu dağın ardında. Onu bir sandalyeye bağlamışlar. Kanını boşaltmak için onu bir makineye baēlıyorlar. Üzerinde bir kuş var."

"Yani yaşıyor mu?" Eğer Kaldar yaşıyorsa, onu oradan çıkarırdı.
Ne gerekiyorsa.

"Şimdilik."

"Kaç kişi var?" Gaston sordu. "Altı."

Altı Tazı ve Gaston, o ve biri sınırlarına kadar yıpranmış, diğeri ise sadece on iki yaşında olan iki çocukları vardı.

Audrey Gaston'a baktı. "Kaç tane alabilirsin?" "Bir tane," dedi. "Belki iki."

Dövüşçü değildi. Helena'dan sadece bir tekme yedi ve yere düştü. Audrey bir dakika düşündü.

Dövüşçü değildi ama çok iyi bir hırsızdı. Ve çok iyi bir dolandırıcıydı. Audrey'nin kafasında bir planın başlangıçları oluşmaya başladı. "Gaston, wyvern'in acele kalkışa hazır olmasını sağlayabilir misin?"

"Kaldar'ı orada çürümeye terk etmeyeceğim," diye hırladı Gaston.

"Onu bırakmayacağız." Audrey George'un elini tuttu. "Beni dinle," dedi yumuşak bir sesle. "Kendini tüketmeni istemiyorum. Eğer iş o noktaya gelirse, o kuşu bırakacaksın, beni anlıyor musun?"

George başını salladı. "Her şey yoluna girecek," dedi. "Sadece biraz uzak. Bu kadar uzun bir mesafede bağlantıyı sürdürmek daha zor. Sadece dinlenmem gerekiyor."

Audrey ayağa kalktı. "De Braose'un şatosundan ne kadar uzaktayız?" "Yolun aşağısında," dedi Gaston. "Yarım saat."

"Yeni kıyafetlere ihtiyacım var." Audrey yırtık, kanlı takım elbisesine baktı. "Öte yandan, hayır. Ben bu halimle mükemmelim."

İki veeking onu de Braose'un kalesinin bailey'sine götürürken Audrey, "Ejderhanın hazinesini soyduktan sonra inine girerken en azından başını dik tutabilirsin," diye düşündü. Morell'in muhafız birliği kayıplar vermişti. Gördüğü her adam ya yara bere içindeydi, ya kanlıydı, ya isle kaplanmıştı, ya da her üçü birden.

Kalenin üçüncü kat penceresinden siyah, yağlı bir sütun halinde bir duman bulutu yayıldı. Sol tarafta bir yerden silah sesleri geliyordu.

Morell de Braose elinde bir kılıçla kapıdan çıktı. Siyah lekeler ve kan sıçramaları mavi ceketini lekelemişti. Tüm cilalı cilası üzerinden kaymıştı. Geriye sadece acımasız, soğuk ve çileden çıkmış soyguncu baron kalmıştı.

Onu öldürebilirdi. Onu o kılıçla delik deşik edip kanlar içinde yerde bırakması işten bile değildi.

Bakışları kızın üzerinde sabitlendi. "Bu ilginç bir gelişme. Seni neden öldürmemem gerektiğini söyle bana?"

"Helena d'Amry kardeşimi öldürdü. Buraya geleceğini biliyordum, o yüzden onu öldürmeye geldim. Başaramadım."

"Neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü Helena seni küçük düşürdü. Müzayedenizin itibarını mahvetti. İnsanların sizi tekrar ziyaret etmesi için uzun bir süre geçmesi gerekecek."

Morell yüzünü buruşturdu. "Kendini bana hiç sevdirmiyorsun."

"İtibarınızı geri kazanmanın tek yolu, sorumlu tarafı cezalandırmak ve bu cezayı o kadar acımasız hale getirmektir ki, başka hiç kimse itibarınızı lekelemeye cesaret edemez."

"Helena Louisiana'ya doğru yola çıktı," diye hırladı.

"Altı milden daha az bir mesafede, şu dağın üzerindeki bir kale harabesinde." Audrey yeşil sıradağları işaret etti.

Morell onun yüzünü kavradı ve gözlerinin içine bakarak yaklaştırdı. "Eğer yalan söylüyorsan, bana şimdi söyle. Hayal kırıklığına uğrarsam sana yapacağım şeylerin ne kadar acı verici olacağı hakkında hiçbir fikrin yok. Son derece kızgınım ve çok yaratıcı olacağım."

Kalbi acı ve korku dolu bir topa dönüştü. Ama Kaldar'ı daha çok istiyordu. Onu geri almak için tek şansı buydu.

Audrey gözlerini Morell'e dikti. "Şu dağın üzerinde. Biri kırık, üçü hâlâ ayakta olan dört kuleli, kara taştan bir harabe. Yanında altı kişi var. Onu öldürdüğünde Lisetta'nın selamını söyle."

Morell onu kenara itti. "Onu kilitleyin. Ve wyvern'i hazırlayın."

Bir veeking omzundan kavradı ve onu bir nöbetçi kulübesine sürükledi. Onu parmaklıklılı hücrelerin beklediği arka taraftaki büyük bir odaya doğru çekti ve bir tanesinin içine attı. Audrey duvara çarptı. Veeking kapıyı metalik bir çınlamayla kapattı, kilitledi ve dışarı çıktı.

Açık kapılardan, ileri geri koşan adamlar gördü. İnsanlar bağıırıyordu. Sonra her şey sessizleşti.

Taş zemine oturdu ve bekledi.

Bir adam keskin, acı dolu bir sesle haykırdı ve kapının girişinde yere yığıldı. Gaston cesedin üzerine çıktı ve sıırttı.

"Gittiler."

Audrey konsantre oldu ve hücresinin kilidi açıldı. "Gidip onu alalım."

KALDAR gözlerini kapattı. Kanının damlayışını izlemekten yorulmuştu.

Her şey bitmişti. Konuşarak bundan kurtulamazdı. Ellerini serbest bırakamazdı. Kimse onu kurtarmaya gelmiyordu. İşi bitmişti.

Onu yatağa taşımışlardı ve şimdi yüzü kapı yerine duvara dönüktü. Tek başına, boş duvara bakarak ölecekti.

Aslında fark etmezdi. O işini yapmıştı: Gaston yayıcılara sahipti. Onları koruyabilecek ve Ayna'ya teslim edebilecekti. Çocuklar hayatta kaldı. Güvendeydiler. Ve Audrey . . . Audrey yaşıyordu.

Kendini, Audrey ile sonsuza dek mutlu yaşadıkları, anılar ve hülyalarla örülü bir yere, zihnine bıraktı. O yerde, onu evine götürdü. Seviştiler. Akşam dışarıda oturup gölün suları üzerinde dans eden ateş böceklerini izlediler. Tatlı şarap içtiler ve güldüler. O yerde mutluydu. Orada kalmak ve gerçekliğin kaybolmasına izin vermek istedi.

Sadece uyuyacaktı, dedi Kaldar kendi kendine. Eninde sonunda bayılacak kadar kan kaybedecekti. O zamana kadar, kalan az zamanını onunla geçirecekti.

Kapı pat diye açıldı. Biri yine kan torbasını değiştirmeye gelmişti. Odaya iki adam girdi. Biri Killian'dı, Helena'nın avcısı. Diğeri Gaston'du. Birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışarak yerde boğuşular.

Bu bir halüsinasyon.

Audrey elinde bir hançerle kapıdan içeri daldı.

Killian'ın ağzı bir yılanın çözülen çeneleri gibi açıldı. Gaston onu sıkıştırdı. Audrey yanlarına düştü ve avcıyı boynundan tekrar tekrar bıçakladı, elindeki dalgalı hançerden kan fişkırıyordu.

Arkalarında insanlar çığlık atıyor ve kükrüyordu. Silah sesleri ve çeliklerin çarpışması odayı doldurdu.

Killian'ın başı yana düştü. Audrey kanlar içinde ayağa kalktı ve yatağına doğru koştu. "Yaşıyor musun?"

"Nasılsın aşkım?"

"Harika! Ben harikayım." Bağlarını kesip açtı ve önünde bir bozuk para tuttu. "Hayatta kalacağına bahse girerim, aşkım."

Heh. Komik. "Bahse girerim bunu canlı atlatabilirim."

Para eline bastırđı. Büyü hoş bir dalgayla içinden geçti ve bunun gerçek olduğunu fark etti.

"Audrey, aklını mı kaçırdın sen? Burada ne halt ediyorsun?"

"Seni kurtarıyorum. Yakala onu."

Gaston onu omzunun üzerinden kaldırdı. Kaldar'ın koluna bağı tüp, damarındaki iğneyi sarsarak çıkardı. Yemin etti.

Audrey adamın kolundaki iğneyi çıkardı ve kemerindeki el bombalarından birini çekti. El bombasını sıktı ve duvara doğru yuvarladı. Gaston yatağıın arkasına çömeldi.

Duvar gök gürültüsü gibi bir sesle patladı. Toz havayı doldurdu. Kaldar öksürdü ve havalandığını hissetti. Gaston duvardaki yeni açıklıktan eğildi ve koşmaya başladı. Gaston'un omzuna asılan Kaldar, Audrey'nin yıkıntıların arasından çıktığını gördü. Arkasından koştu, yıkıntı arkasından karanlıktı ve ay onun üzerinde yükseliyordu.

Kurtarılıyordu. Sonunda kafasına dank etti. Onu kurtarmaya gelmişti.

Gaston atladı. Kaldar yerin bittiğini gördü ve bir uçurumdan aşağıya doğru yelken açtıklarını fark etti. Aşağı düştüler ve wyvern'in kulübesine çarptılar. Bitkin vücudu acı içinde çığlık attı. Audrey onun yanına indi. Hayatı boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Wyvern yan yatarken rüzgâr yüzünü yelpazeledi. Kulübe kapanmaya başladı.

Wyvern savruldu. Kutular ve sandıklar kabin zemininden üzerlerine yuvarlandı.

"Jack!" Gaston kükredi. "Nereye sürdüğüne dikkat et!"

Gaston ayağı fırladı ve kulübenin önüne doğru hamle yaptı. Ejderha kendini düzeltti.

"Bundan sonra benimle evleniyorsun," dedi Audrey ona. Kaldar güldü.

"Bana öyle sırtıma. Bütün bunları sadece samanlıkta yuvarlanmak için yapmamın imkanı yok. Bir elbise, büyük bir parti, her şeyi istiyorum."

"Elbette seninle evleneceğim, seni aptal," dedi ona.

Eğildi ve onu öptü, yüzü ıslaktı. Gözyaşlarının tadını aldı. "Seni seviyorum," dedi ona.

Kaldar zorlanarak kolunu ona dolamayı başardı. "Ben de seni seviyorum."

[Bu yazarın diğer kitapları için buraya tıklayın](#)

EPILOG

Wyvern ön bahçeye indi. Kulübenin ön camından George, ön kapıya çıkan taş merdivenin sahanlığında yan yana duran Declan ve Rose da dâhil olmak üzere Camarine Malikânesi'nin her ayrıntısını görebiliyordu.

Mutlu görünmüyorlardı.

"Cesaret." Kaldar elini George'un omzuna kenetledi ve ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde sallandı. Kan kaybı çok ağır olmuştu. Kaldar yürüyordu ama pek iyi değildi.

Yanındaki koltukta oturan Jack yutkundu.

George başka bir yerde olmayı diledi. Sonra da günü ileri sararak, azar işittiği günün sonrasına gelebilmeyi diledi. Her iki senaryo da olası görünmüyordu.

Gaston kulübenin kapısını açtı. Kaldar

dışarı çıktı. Audrey de onu takip etti.

"Gel bakalım." Gaston kapıya doğru başını salladı. Sıra ondaydı.

George kendini kalkmaya ve kulübeden çıkmaya zorladı. Jack de küçük kedisini taşıyarak onu takip etti. Kaldar onları kamaranın kapısında bekledi.

Hem Declan hem de Rose ürkütücü derecede sakin görünüyorlardı. "Devam et," dedi Kaldar.

George çimenlerin üzerinde yürümeye başladı. Birinin elini tutmak için çocukça bir istek duydu.

"Biz öldük," diye mırıldandı Jack onun yanında. "Bunu çok söylüyorsun," dedi George.

"Bu sefer kesin."

"Umarım değildir," dedi Kaldar arkalarından, Audrey'nin yanına doğru ilerleyerek. "Neden endişeleniyorsun?" George sordu.

"Güney Eyaletleri Mareşalinin muhafızlarını kaçırmış ve neredeyse öldürülmelerine neden olmuş olsaydınız endişelenir miydiniz?"

"O kadar da korkutucu görünmüyorlar," dedi Audrey, Declan ve Rose'a bakarak. "Görünüş aldatıcı olabilir," diye mırıldandı Kaldar.

Declan ve Rose bekliyorlardı. Evin yöneticisi Lorimor, yüzünde endişeli bir ifadeyle arkalarında duruyordu.

George çimenlerin üzerinde yürüdü. Bacakları sanki kurşunla doluymuş gibi ağırlaşmıştı. O ve Jack merdivenleri adım adım tırmandılar. Birdenbire basamaklar bitti.

George başını kaldırdı ve Declan'a baktı. "Lordum."

Declan gözlerini Jack'e dikti. "Ek gözetime ihtiyacın olduğunu söylediğimde, sana bir vale bulacağımı kastetmiştim."

Jack gözlerini kırptırdı.

"Dudaklarıma dikkat et." Declan ağzını işaret etti. "Asla Hawk'a gönderilmeyeceksin. Kaçmak için evden kaçmak zorunda değilsin. Ancak yakın gelecekte, Hawk'a gönderilmiş olmayı dileyeceksin."

Rose, "Gökyüzünün ne renk olduğunu unutana kadar toprak altındasınız," dedi.

"Seni Lorimor'a veriyoruz," dedi Declan. "Çamaşır yıkayacaksın. Patates soyacaksın. Havuzun yeniden sıvanması gerekiyor."

George'un içinde derinlerde bir yerden kahkahalar yükseldi. Kendini tutmaya çalıştı ama bu bir seli engellemeye çalışmak gibiydi. Kahkahalar homurtular ve boğuk kıkırdamalar halinde çıkmaya devam etti.

"Sanki seni dövmüşüm gibi," diye homurdandı Declan. "Sanki seni zindana falan zincirlemişim gibi. Sen kaçtın. Bir Ayna ajanının wyvern'ine binip! İkinizin nesi var böyle?"

"Çok üzgünüz Efendi Mar," dedi Rose. "Umarız çok fazla sorun çıkarmamışlardır."

"Hiç de değil," diye cevap verdi Kaldar asık bir suratla.

"Nedir bu?" Rose, Jack'in kucığındaki kediye bakarak sordu.

"Bu benim kedim. Onu ben kurtardım." Jack kavga etmeden önce olduğu gibi gerildi.

Tanrılar, George sessizce dua etti. *Lütfen, kavga olmasın. Lütfen, kavga olmasın.*

Rose, "Eğer onu içeride istiyorsan, tüylerini mobilyalardan temizlemekten sen sorumlu olacaksın," dedi.

Jack ona baktı, öne doğru sendeledi ve Rose ona sarıldı.

"Seni seviyoruz," dedi ona. "Ben seni seviyorum. Her şey yoluna girecek, Jack. Her şey yoluna girecek."

"Daha sonra konuşuruz," dedi Declan, sesi artık kızgın değildi. "Nancy Virai içeride çalışma odasında. Hepinizle konuşmak için bekliyor."

İçeri girdiler ve çalışma odasının yanındaki sandalyelere oturdular. Önce Kaldar ve Audrey içeri girdi.

Rose, George'un yanına oturdu ve ona ve Jack'e sarıldı. "Sizi seviyorum." "Ben de seni seviyorum," dediğini duydu. Jack burnunu çekti.

Kız kardeşi ona baktı. "Lütfen saçlarımı beyazlatmayı bırak. Birkaç hafta ara ver. Sadece benim için."

"Difüzörler." Kaldar ağır maun masanın üzerine hasır bir kutu yerleştirdi.

Nancy Virai kutuyu açtı, beyaz bir bez parçasına sarılmış iki difüzörü inceledi ve masanın arkasından onlara baktı. Kadının yüzünü dikkatle inceledi. Adrianglia'ya geçtiklerinde Ayna'nın ofisine, meydana gelen olayları özetleyen bir ön yazı göndermişti. Hiçbir şey saklamamıştı. Deneyimleri ona Leydi Virai'ye karşı dürüstlüğün en iyi politika olduğunu öğretmişti.

Leydi Virai'nin yüzü okunmaz haldeydi. Bakışları Audrey'e kaydı.

"Bu benim nişanım," dedi Kaldar. "Audrey Callahan. Kendisi koşulların bir kurbanı..."

"Kaldar," dedi Leydi Virai. "Kapa çeneni." Adam ağzını kapattı.

İki kadın birbirlerine baktı.

"Ayna'nın sırlarına maruz kaldınız," dedi Leydi Virai. "Geri dönüşün olmadığını anlıyorsun."

"İstiyorum," dedi Audrey.

"Benim için çalışacaksın. İlk altı ay şartlı olarak, eğer işleri batırmazsan tam ajanlığa terfi edeceksin."

Kaldar sessizce nefes verdi. "Peki ya hayır dersem?"

"Ben sormuyordum," dedi Leydi Virai. "'Hayır' kelimesini kabul edilebilir bulmadığımı göreceksiniz."

"Balayımız için iki hafta ayırabilir miyiz?" Kaldar sordu.

"Evet. Sizi kurtarmak için yedi Tazı'ya karşı hayatını tehlikeye attığını düşünürsek -nedenini hayal bile edemiyorum- iki haftalık tatilin kabul edilebilir olduğunu söyleyebilirim. Ve Kaldar, bir dahaki sefere işini çocukları karıştırmadan yapmaya çalış. Gidebilirsin. George'u da içeri gönder."

Kapı açıldı. George gerildi.

Audrey yüzünde kocaman gözlerle ortaya çıktı. "Hayatımda gördüğüm en korkunç kadın."

Kaldar da onu takip etti. "Senin sıran."

George ayağa kalktı ve kapıdan içeri girdi.

Nancy Virai masanın arkasında oturuyordu. Yırtıcı bir kuş gibi gözleri vardı: ona baktığında, kalbini hedef alan ölümcül pençelerin görüntüsü kafasında parlardı.

George kapıyı dikkatle kapattı, masaya yaklaştı ve ellerini iki yana açarak durdu.

"Otur."

Sandalyeye oturdu.

"Benim için çalışan insanlar eğitilmiş katillerdir. Arada bir, Audrey gibi özel yeteneği olanlar için bir istisna yapılır. Bu hassas kalplere göre bir iş değil."

"Bir katil olabilirim," dedi ona.

"Bu senin için doğal bir durum değil."

"Benim istediğim bu," dedi ona.

Leydi Virai öne doğru eğildi. "Neden?"

"Çünkü birilerinin ülkeyi El'den koruması gerektiğine inanıyorum. O kişi ben de olabilirim." "Çok açık sözlüsün. Tekrar dene."

George ağzını açtı ve çirkin gerçek ortaya döküldü. "Çünkü her zaman ikinci sınıf vatandaş olarak görülmekten bıktım. Beni her zaman sadece bir Edger olarak görecektir insanlara kendimi kanıtlamak için umutsuz bir savaş vermektense, sizin için çalışmayı ve sahip olduğunuz en iyi ajan olmayı tercih ederim."

Bir süre onu düşündükten sonra masanın üzerinden bir kâğıt parçasını ona uzattı. "Bunlar bu okul yılı için hedefleriniz. Her yıl bunun bir benzerini alacaksınız. Bunları yerine getiremezsen ilişkimiz sona erer."

George listeyi taradı. Sınavlar ve puanlar gerektiren çeşitli konular. Büyücülük testi.

"Yazlarınız bana ait." Leydi Virai arkasına yaslandı. "Eğer kabul edersen, çocukluğun sona erecek. Anlaştık mı?"

Bir saniye bile tereddüt etmedi. "Evet."

"Gidebilirsiniz."

George ayağa kalktı. Kapıda durakladı. "Peki ya kardeşim?"

"Her şeyin zamanı var," dedi Leydi Virai. "Merak etmeyin. Siz ikiniz büyürken diyarın düşmanı kalmayacak."

Hava olgunlaşmış üzüm kokuyordu. Güneş Örümcek'in ellerini ve yüzünü ısıtıyordu. Başını gökyüzüne doğru eğdi ve tekerlekli sandalyesini balkonun taş korkuluğuna doğru sürdü. Burayı çok seviyordu. Altında, sıra sıra üzüm asmaları yeşil tepeleri aşırıyordu. Eskiden orada, asma sıralarının arasında yürürdü.

Sonsuzluk gibi geldi.

Ayak sesleri arkasında yankılandı, düzensizdi. Birisi topallıyordu. Örümcek döndü.

Helena sol ayağını sürükleyerek gün ışığına çıktı. Mavi bir çürük boynunun büyük kısmını kaplamıştı. Güzel saçları kanla kaplanmış, karmakarışık bir haldeydi.

Kalbi sıkıştı. Onun küçüklüğünü, ciddi ve vakur bir çocuk olduğu zamanları hatırlıyordu. O kadar nadir gülerdi ki, her kıkırdaması bir armağandı.

"Yaran ne kadar kötü?" diye sordu.

"İyileşeceğim."

Tekerlekli sandalyesinin yanında diz çöktü. Gözleri ıslı ıslıdı. "Sana bir hediyem var, amca."

Arkasında Sebastian ışığa doğru ilerledi ve yere çelik bir kutu koydu. Helena kapağı çevirip açtı. İçinde, buzun içine gömülmüş kan torbaları vardı.

"Kaldar Mar'ın kanı," dedi Helena. "Özür dilerim. Tüm bulabildiğim buydu." Başını öne eğdi.

Onun saçlarını okşadı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, çocuğum."

Tepelerde tekrar yürüyeceğim. İçlerinden koşacağım. Ve sonra borçlarımı kapatacağım.

Ev, güzel bir gölün yanındaki yeşil çimenlerin üzerine tünemişti. Çok güzel görünüyordu. Audrey gülümsedi.

Kaldar ona sarıldı ve o da Kaldar'a yaslandı. "Demek bu kadar?"

"Mhm. Ucuza aldım. Onu yaptıran tüccar son anda vazgeçti ve faturayı inşaatçıya bıraktı."

Onu ayaklarından tutup kaldırdı ve eve doğru yürümeye başladı. Hâlâ zayıftı ve onu eşikten geçirirken biraz sallanıyordu ama kadın hiçbir şey söylemedi. Bu önemliydi.

Kaldar onu içeriye yerleştirdi. Duvarlar ve zemin altın rengindeydi ve güneş ışığı devasa pencerelerden içeri süzülürken içerisi parlıyor gibiydi.

Ling

Acımasız onların arkasından içeri süzöldü ve pençelerini yere vurarak evin içinde sinsice ilerledi. "Hiç mobilyanız yok."

"Burayı nakit parayla satın almak zorunda kaldım. Bu beni mahvetti. Ayrıca, burada hiçbir zaman mobilyaya ihtiyaç duyacak kadar uzun kalmadım. Şimdiye kadar."

"Fazla bir şeye ihtiyacımız yok," dedi ona. "Bir masa, iki sandalye ve bir yatak."

İkimiz de çalışırsak, kısa sürede hazır hale getiririz." "Gel, benimle verandaya otur," dedi.

Arka kapıdan çıktılar ve tahta bir parmaklıkla korunan ahşap verandaya oturdular. Adam kolunu Audrey'e doladı. Audrey ona sokuldu.

"Seni kaybettiğimi sanmıştım," diye mırıldandı. "Seni kurtarmaya geldiğim için asil davranıp beni azarlayacak mısın?"

"Tabii ki hayır! Hayatta olduğum için çok heyecanlıyım."

Ling verandaya çıktı ve havayı kokladı. Uzun bir süre durdu ve tırıslla suya doğru indi.

"Görkemli sarayımı onayladığına inanıyorum," dedi Kaldar.

Audrey kollarını ona doladı. "Burada çok mutlu olacağımızı düşünüyorum." "Olacağız. En iyi şey: komşu yok. Ailem dışında, ama beş mil aşağıdalar." "Yani kimse bizi göremez mi?"

"Hayır."

Ona sırtıttı. "Hey. Sevişmek ister misin?"

Kaldar ona kendisini dayanılmaz derecede yakışıklı yapan hınzır sırtışını verdi. "Gerçekten sormana gerek var mı?"

Onu kendine doğru çekti ve tahtaların üzerine indiler. Adam onu öptü ve Audrey öpücüğün içinde eridi.

"Beni çok harika hissettiriyorsun," dedi.

Onu kendine doğru çekti. "Sana hiç gecenin bir yarısı güneş ışığı gibi olduğunu söylemiş miydim?"

Audrey başını salladı. Kaldar'la birlikte olmak çok iyi hissettiriyordu. *Eğer bu bir rüyaysa, lütfen Tanrım, rüya görmeye devam etmeme izin ver.* "Umarım yakalandığını biliyorsundur, Kaldar Mar," diye fısıldadı.

"Yanlış anladın," dedi ona. "Seni yakaladım."

Çıplak verandanın tahtaları üzerinde öpüştiler ve seviştiler. Daha sonra, tatlı dut şarabı içtiler ve piknik sepetlerinden sandviçler yediler, evlerinin önündeki kıyıya nazikçe vuran suyu izlediler.

ACE BOOKS'TAN HAZİRAN 2012'DE ÇIKIYOR
GUNMETAL MAGIC

ILONA ANDREWS'TAN KATE DANIELS'IN DÜNYASINDA BİR ROMAN

Bazı insanlar her şeyi çözmüştür-Andrea Nash o insanlardan biri değildir. Merhametli Yardım Şövalyeleri Tarikatı'ndan atıldıktan sonra Andrea'nın tüm varlığı darmadağın olmuştur. Tek yapabildiği kendini toparlamaya çalışmaktır; bu da en yakın arkadaşı Kate Daniels'in sahibi olduğu küçük bir araştırma şirketi olan Cutting Edge'de çalışarak daha kolay olur.

Bouda Klanı'nın erkek alfası ve Andrea'nın eski sevgilisi olan Raphael Medrano için çalışan birkaç şekil değiştiren, bir kazı alanında beklenmedik bir şekilde ölünce, Andrea bu olayı araştırmakla görevlendirilir ... ve Raphael'le birlikte çalışmak zorunda kalır. Katili arayışı onu doğaüstü Atlanta'nın gizli yeraltı dünyasına götürürken, Andrea Raphael'e olan duygularıyla başa çıkmanın dünyayı kurtarmak için ikinci planda kalması gerekebileceğini bilir ...

YAZARLAR HAKKINDA

Ilona Andrews, karı-koca bir yazar ekibinin takma adıdır. Ilona doğuştan Rus, Andrew ise ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Andrew hiçbir zaman öldürme yetkisine sahip bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu olmamıştır. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Andrew bu konuda hâlâ kızgındır.) Andrew ve Ilona birlikte *New York Times* çoksatanı Kate Daniels şehir-fantezi serisinin ve romantik şehir-fantezi romanı Edge'in ortak yazarlarıdır. Şu anda iki çocukları ve çok sayıda evcil hayvanlarıyla birlikte Austin, Teksas'ta yaşamaktadırlar. Örnek bölümler, haberler ve daha fazlası için www.ilona-andrews.com adresini ziyaret edin.

Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları

Kate Daniels Romanları

SIHIR ISIRIR
SIHIR YAKAR
SIHIR VURUR
SIHIR KANAR
SIHIR ÖLDÜRÜR

The Edge Romanları

BAYOU
MOON
KADERİN
KENARINDA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.